ROBIN COOK

Láz

A mű eredeti címe: Fever
Copyright © 1982 by Robin Cook
Fordította: Vámosi Pál
Hungarian translation © Vámosi Pál, 1985

Ez a könyv az Európa Könyvkiadó, a Janus Kft., és a Talentum Kft. együttműködésében készült
Felelős kiadó: Osztovits Levente, az Európa Könyvkiadó igazgatója
Nyomta a Borsodi Nyomda
Felelős vezető: Horváth Ferenc igazgató
A nyomdai kivitelezésben közreműködött a General Press
A nyomdai rendelés törzsszáma: 408
Felelős szerkesztő: Király László
A fordítást szakmailag Matos Lajos ellenőrízte
A kötetet Pintér László tervezte
Műszaki vezető: Miklósi Imre
Készült 20,88 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 963 07 5168 2

Prológus

A benzol mérgező molekulái egyre fokozódó erővel törtek be a csontvelőbe. A vérrel elkeveredett idegen vegyi anyag a támasztó csontok keskeny szilánkja között sodródva teljesen elöntötte az érzékeny szövetet. Lecsapott rá, mint egykor Rómára a megvadult, barbár hordák. És a következmény is ugyanolyan végzetes volt. A bonyolult összetételű velő, amely a vér sejttartalmának többségét szolgáltatja, nem bírt ellenállni a betolakodóknak.

A benzolnak kitett valamennyi sejtet támadás érte. A vegyi anyag, jellegénél fogva, úgy hasította át a sejthártyákat, akár egy acélpenge a vajat. Vörös vagy fehér, fiatal vagy érett sejt - mindegy volt neki. Némely szerencsés sejtben, amelybe csupán néhány benzolmolekula hatolt be, az enzimek hatástalanították a vegyi anyagot. Többségükben azonban a belső hártyák azonnal elpusztultak.

A benzol töménysége pillanatokon belül olyan fokra hágott, hogy ezer és ezer mérgező molekula érte el a velőállomány "lelkét", a finom szerkezetű őssejteket. Ezekből az aktívan osztódó egységekből képződnek a keringő vérsejtek, s tevékenységük száz- és százmillió éves törzsfejlődésről tesz tanúbizonyságot. Itt tárulkozik föl pillanatról pillanatra az élet hihetetlen rejtélye, fantasztikumában a legvadabb tudományos álmokat is felülmúló szervezettsége. A benzolmolekulák válogatás nélkül átjárták ezeket a szorgosan szaporodó sejteket, megszakították a dezoxiribonukleinsavmolekulák szabályos átmásolódását. A sejtek többsége végső haláltusájában hirtelen leállította az életfolyamatait, vagy a rejtélyes központi irányítás alól fölszabadulva céltalan tevékenységbe kezdett, mint ahogy a megveszett állatok vágtatnak, míg csak utol nem éri őket a halál.

Amikor a tiszta vér megismétlődő áramlatai kimosták a benzolmolekulákat, a csontvelő - egyetlen őssejt kivételével - kiheverhette a károsodást. Ez a sejt már hosszú évek óta szorgosan termelt nagy számú fehér vérsejt utódot, amelyeknek feladata a sors iróniájából éppen az volt, hogy segítséget nyújtson a testnek az idegen betolakodók ellenében. Amikor a benzol behatolt a sejt magjába, tönkretette a DNS egyik különleges részét, magát a sejtet azonban nem pusztította el. Pedig jobb lett volna, ha a sejt elhal, mert a benzol fölborította a sejtszaporodás és érés közötti érzékeny egyensúlyt. A sejt azonnal osztódott, s az így keletkező utódsejtek ugyanígy fogyatékosak voltak. Nem engedelmeskedtek többé a rejtélyes központi irányításnak, nem lett belőlük ép fehér vérsejt. Ehelyett valamilyen féktelen ösztönnek engedve újratermelték megváltozott lényüket. A velőn belül viszonylag épnek látszottak ugyan, mégis különböztek a többi fiatal fehér vérsejttől. Hiányzott róluk a szokásos felszíni ragadósság, s ijesztően önző falánksággal szívták föl a tápanyagokat. Saját otthonukban élősdiekké váltak.

E rendellenes sejtekből a huszadik osztódás után több mint egymillió termelődött. A huszonhetedik osztódás után számuk már egymilliárdra rúgott, s ekkor apránként kitörtek a velőtömegből. A beteg sejtek eleinte csupán vékony sugárban csörgedeztek bele a vérkeringésbe, később szakadatlan folyamban és végül vad áradatban. Elárasztották a testet, hogy ott mohón szaporodó telepeket hozzanak létre. A negyvenedik osztódásnál számuk már elérte az ezerbilliót.

Így keletkezett agresszív, heveny myeloblasztos leukémia egy serdülő lány testében december 28-án, két nappal a tizenkettedik születésnapja után. A lány, akit Michelle Martelnek hívtak, mindebből csupán egyetlen tünetet észlelt: láza volt.

1.

A hideg januári reggel lassanként terült rá a New Hampshire állambeli Shaftesbury fagyos vidékére. Az árnyékok vonakodva elhalványultak, ahogy a téli égbolt fokozatosan kivilágosodott, és látni engedte vastag, szürke felhőtakaróját. Havazni készült, s a levegő a hideg ellenére nyirkos és csípős maradt, tagadhatatlan bizonyságául annak, hogy keleten hullámzott az Atlanti-óceán.

A régi Shaftesbury vörös téglás házai úgy zsúfolódtak össze a Pawtomack folyó mentén, mintha egy szellemváros épületei lettek volna. A folyó támasza, éltető eleme volt a városnak - északon a hóborította Fehér Hegységben eredt és délkelet felé tartva a tengerbe ömlött. Ahogy elhagyta a várost, sima folyását egy roskadozó gát borzolta föl meg egy nagy vízkerék, amely azonban már nem forgott. A folyó két partját üres gyárak szegélyezték, emlékeztetőül arra a virágzó korra, amikor az új-angliai gyárak még a textilipar központjai voltak. A város déli szélén, a Fő utca végén a téglából épült, utolsó gyárban most egy vegyészeti üzem, az Anyagfelújító Rt. működött, gumit, műanyagot és vinilt dolgozott föl. Nagy, fallosz alakú kéményéből maró, szürke füst gomolygott, elkeveredett a felhőkkel. Az egész vidék fölött az égett gumi és műanyag bűzös, fojtogató szaga terjengett. Az épület körül óriási halmokban kiselejtezett kerékabroncsok hevertek, úgy festettek, akár egy hatalmas szörnyeteg ürülékei.

A várostól délre a folyó dimbes-dombos, erdős vidéken futott át, amelyet itt-ott hóborított rétek tarkítottak, s háromszáz esztendő előtti telepesek emelte kőkerítések szegélyeztek. Hat mérföldd el a várostól délre a folyó enyhe kanyarral keletnek fordult, és egy tíz-tizenkét hektáros, idillikus félszigetet alkotott. A közepén elterülő sekély tavat keskeny öböl kötötte össze a folyóval. A tó mögött domb emelkedett, rajta Viktória korabeli stílusban épült fehér vázas, csúcsos tetejű és vöröses borítású tanyaházzal. Innen egy tölggyel és juharfával szegélyezett, hosszú, kanyargó kocsifeljáró vezetett a déli irányba, Massachusetts felé tartó 301-es országúthoz. A háztól mintegy huszonöt méternyire északra örökzöld bozótos mélyén egy viharvert csűr rejtőzött. A tó partján cölöpökre emelve a tanyaház miniatűr másolata - egy kocsiszínből átalakított játékház - állt.

E szép új-angliai tájat, amely akár egy naptárt díszítő januári képnek is beillett volna, csupán egyetlen kísérteties vonás csúfította el: a tóban nem úszkáltak halak, és partján kétméteres körzetben nem sarjadt növényzet.

A festői, fehér ház belsejét csipkefüggönyökön átszűrődő halvány reggeli fény árasztotta el. A lassanként szétszóródó világosság gyöngéden fölébresztette jóízű, mély álmából Charles Martelt. Bal oldalára fordult, oly élvezetes elégedettséggel, amelyet az elmúlt két évben szinte magának is félt megvallani. Most életét rend és biztonságérzet töltötte el - Charles nem is remélte, hogy még valaha ilyen élményben lesz része. Mert első feleségénél nyirokmirigy-daganatot állapítottak meg, s az asszony kilenc évvel ezelőtt meghalt, magára hagyva férjét három fölnevelendő gyerekkel. Nehezen elviselhető élet várt rá.

De mindez már a múlté, a sajgó seb lassanként behegedt. És aztán Charles legnagyobb meglepetésére még az életében támadt űr is betöltődött. Két évvel ezelőtt újból megnősült, ám sorsa jobbra fordulását még most sem merte bevallani magának. Biztonságosabb és könnyebb a munkájára és családi életének mindennapos szükségleteire összpontosítania figyelmét, mint tudomásul venni visszanyert elégedettségét és ily módon a sebezhetőség határáig bevallani boldogságát. - Csakhogy Cathryn, az új felesége, ezt az ódzkodást a maga jókedvű, odaadó lényével nehézzé teszi. Charles első látásra beleszeretett Cathrynbe és öt hónappal később feleségül vette. Iránta érzett szeretete az elmúlt két év alatt még csak fokozódott.

Ahogy a sötétség oszladozott, Charles megfigyelte alvó felesége szelíd profilját. Az asszony hanyatt feküdt, jobb karját a feje fölött a párnára fektetve. Harminckét esztendejénél fiatalabbnak látszott, ami eleinte még csak hangsúlyozta a kettőjük közötti tizenhárom év korkülönbséget. Charles negyvenötödik évében járt, s tudomásul vette, hogy annyinak is látszik. Cathryn azonban huszonöt évesnek látszott. Charles felkönyökölve elnézte felesége finom vonásait. Végigjártatta szemét az asszony válláig leomló, puha, barna haján, homlokába hullt, kihívó tincsén. Arcát a kora reggeli fényben ragyogónak látta, tekintete követte orrának enyhén ívelt vonalát, lélegzés közben táguló orrlyukait. Ahogy figyelte, testén valamilyen ösztönös forrongás áradt végig.

Az órára pillantott, még húsz perc, és berregni kezd. Élvezettel visszabújt a pehelypaplan puha fészkébe, s a felesége mellé húzódva eltűnődött jó sorsán. Még a kutatóintézeti hétköznapjaira is elégedettséggel gondolt. Munkája egyre gyorsabb ütemben halad előre. Jóleső izgalom vett erőt rajta. Mi volna, ha ő, Charles Martel, a New Jersey-i Teaneckből idekerült fiú tenné meg az első nagy lépést a rák rejtélyének megoldása felé? Charles tudta, hogy ez egyre valószínűbb, ami azért is meglepő, mert ő voltaképpen nem is tudományosan képzett kutató. Mint belgyógyász allergiás betegségekkel foglalkozott, mígnem Elisabeth, az első felesége megbetegedett. Az asszony halála után föladta jól menő magánpraxisát, és azóta kutatóként tevékenykedik a Weinburger Kutatóintézetben.

Felesége halála késztette erre, s jóllehet egyik-másik kartársa figyelmeztette, hogy az efféle pályaváltoztatás nem alkalmas mód egy ilyen probléma megoldására, Charles mégis kitűnően boldogult új környezetében.

Cathryn ösztönösen megérezte, hogy férje ébren van, oldalt fordult és Charles ölelő karjai között találta magát. Kitörölte szeméből az álmot, férjére nézett és fölnevetett, Charles olyan szokatlanul pajzánnak látszott.

- Mi jár a kis fejedben? - kérdezte mosolyogva.

- Csak figyeltelek.

- Nagyszerű! Biztosan ilyenkor vagyok a legszebb - mondta Cathryn.

- Szédítő vagy - csipkelődött Charles, s felesége dús fürtjeit feljebb tolta homlokáról.

Cathryn most már teljesen ébren megérezte férjének heves szenvedélyét. Kezével végigsimította Charles testét, mígnem ágaskodó hímvesszőjébe ütközött. - És ez meg mi? - kérdezte.

- Nem vállalom érte a felelősséget - felelte Charles. - Eme testrészem a maga feje után megy.

- Lengyel pápánk azt mondja, hogy a férj ne kívánja meg a feleségét.

- Ez eszem ágában sem volt. A munkámra gondoltam - ugratta Charles.

Ahogy az első hópelyhek megtelepedtek a csúcsos tetőkön, oly mély szenvedéllyel és gyöngédséggel ölelték egymást, amely Charlest újra és újra rabul ejtette. Aztán megszólalt az ébresztőóra. Új nap kezdődött.

Michelle távolról hallotta Cathryn hangját, s ez megszakította álmát, amelyben apjával egy mezőn járt. Megpróbálta elengedni füle mellett a hangot, de az újból fölcsendült. Kéz érintette meg vállát, s amikor megfordult, Cathryn mosolygó arcát látta maga előtt.

- Ideje fölkelni - szólt derűsen a mostohaanyja. Michelle mély lélegzetet vett, majd bólintással jelezte, hogy ébren van. Rossz éjszakája volt, nyugtalanító álmokkal, amelyektől testét elöntötte a veríték. A takaró alatt kimelegedett, ha meg ledobta magáról, fázott. Az éjszaka folyamán többször is be akart menni apjához, s meg is tette volna, ha Charles egyedül van.

- Te jóisten, milyen kipirult vagy - mondta Cathryn, miután széthúzta a függönyt. Kinyújtotta kezét és megérintette Michelle homlokát. Forrónak érezte.

- Azt hiszem, megint lázad van - szólt szánakozva Cathryn. - Rosszul érzed magad?

- Nem! - vágta rá Michelle. Nem akart újból beteg lenni. Nem akart otthon maradni, hiányozni az iskolából. Föl akart kelni, hogy elkészítse a narancslét, ami mindig az ő feladata volt.

- Mindenesetre jobb, ha megmérjük a hőmérsékletedet - szólt Cathryn és bement a szomszédos fürdőszobába. Majd visszajött, fölváltva rázta és nézte a hőmérő higanyszálát. - Egy perc az egész, és megtudjuk. - Michelle szájába dugta a hőmérőt. - Tedd a nyelved alá. Mindjárt visszajövök, csak fölkeltem a fiúkat.

Amikor becsukódott mögötte az ajtó, Michelle kivette szájából a hőmérőt. A higanyszál már e rövid idő alatt is 37,2-re emelkedett. Láza van, s ezt tudta. Lábszára sajgott, és a gyomrában is valami különöset érzett. Visszadugta szájába a hőmérőt. Ágyából az ablakon át kilátott a játékházra, amelyet Charles a jégkamrából épített neki. Tetejét frissen hullott hó borította, s a hideg táj látványától Michelle megborzongott. A tavasz jöttére vágyott, az édes semmittevés napjaira, amelyeket ebben a furcsa házacskában töltött. Kettesben apjával.

Az ajtó nyílásakor a tizenöt éves Jean Paul már ébren volt, az ágyban föltámaszkodva fizikakönyvét olvasgatta. Háta mögött egy kis ébresztőórás rádió halk rock and rollt játszott. Jean Paul kék szegélyes, sötétvörös színű flanellpizsamát viselt, Cathryntől kapta karácsonyi ajándékul.

- Még húsz perced van - mondta derűsen Cathryn.

- Köszönöm, mama - szólt mosolyogva Jean Paul. Cathryn megállt, a fiúra nézett, és szíve a meghatottságtól földobogott. Szeretett volna odarohanni hozzá és karjaiba zárni. De ellenállt a kísértésnek. Már rájött, hogy a Martelek ódzkodnak a testi érintéstől - ezen Cathryn eleinte elég nehezen bírta túltenni magát. Boston olaszok lakta északi kerületéből származott, ahol a fogdosódás és ölelgetés a legtermészetesebb dolgok közé tartozott. Noha apja litván volt, otthagyta családját, amikor Cathryn még csak tizenkettedik évében járt, így a kislány apai hatásoktól mentesen nőtt fel, és százszázalékosan olasznak érezte magát.

- Reggelinél találkozunk - mondta a fiúnak.

Jean Paul tudta, hogy Cathryn szereti, ha mamának szólítja, s e szívbeli kívánságnak szívesen tett eleget. Ezzel csekély árat fizetett mindazért a melegségért és figyelemért, amellyel mostohaanyja elhalmozta. Jean Paul korán megszokta, hogy apja igen elfoglalt ember, s hogy bátyjának, Chucknak és ellenállhatatlan kis húgának, Michelle-nek árnyékában kell élnie. És ekkor jött Cathryn, a házasság izgalma, amelyet követően az új feleség törvényesen örökbe fogadta Chuckot, Jean Pault és Michelle-t. Jean Paul akár "nagymamának" is szólította volna Cathrynt, ha az úgy akarja. Szerette Cathrynt, mint az édesanyját, már amennyire emlékezett rá. Mert mindössze hatéves volt, amikor édesanyja meghalt.

Cathryn kezének érintésére Chuck pislogva kinyitotta szemét, de színlelte, hogy még alszik, fejét a párna alá fúrta. Tudta, ha vár, Cathryn újból megérinti, csak másodszorra kissé erősebben. És igaza lett, noha ezúttal két kézzel rázta meg a vállát, mielőtt a párnát lekapta a fejéről. Chuck tizennyolc évesen az Északkeleti Egyetemre járt, első tanévének közepén tartott. Nem valami jól tanult, s rettegett a közeledő szemesztervégi vizsgáktól. Katasztrófával fognak végződni, valószínűleg minden tárgyban, a pszichológia kivételével.

- Még tizenöt perc - szólt Cathryn. Fölborzolta a fiú hosszú haját. - Apád korán be akar menni a laborba.

- Szarok rá - dünnyögte Chuck.

- De ifiúr! - mondta színlelt fölháborodással Cathryn.

- Nem kelek föl - Chuck kikapta a párnát Cathryn kezéből és újból a fejére borította.

- Dehogynem kelsz föl - szólt Cathryn, - és lerántotta a fiúról a takarót.

A hűvös reggeli levegő átjárta Chuck csupán alsónadrág borította testét. Felszökkenve magára húzta a takarót. - Megmondtam már, hogy ezt ne csináld - förmedt Cathrynre.

- Én pedig megmondtam már, hogy ezt az útszéli stílusodat ne hordd haza - válaszolta Cathryn elengedve füle mellett Chuck durva hangját. - Tizenöt perced van!

Cathryn sarkon fordult és kiment a szobából. Chuck arca a tehetetlen dühtől kivörösödött. Figyelte, ahogy Cathryn végigmegy a hallon Michelle szobája felé. Az asszony antik mintás, selyem hálóköpenyt viselt, amelyet a bolhapiacon vásárolt. Mély barackvirágszíne alig ütött el a bőrétől. Chucknak nem került különösebb nehézségébe, hogy Cathrynt mezítelenül maga elé képzelje. Nem volt elég öreg ahhoz, hogy anyja legyen.

Chuck kinyújtotta karját, begörbített ujjal, szélénél fogva bevágta az ajtót. Csak mert az apja korán akar bemenni a laborba, neki pirkadatkor föl kell kelnie, mint valami istenverte farmernek. Nagy fejű tudós! Chuck megdörgölte arcát, és szeme eközben az ágya mellett fekvő nyitott könyvre esett. Bűn és bűnhődés. Az előző estét jórészt e könyv olvasásával töltötte. Nem tartozott a tananyagba, valószínűleg ezért is élvezte annyira. Kémiát kellett volna tanulnia, ebből bukásra állt. Uramisten, mit szól majd Charles, ha tényleg megbukik! Már akkor is nagy balhét csapott, amikor nem sikerült neki bekerülnie Charles alma materébe, a Harvardra. Ha most elzúg kémiából... Charles szaktárgya a kémia volt.

- Különben is akar a nyavalya orvos lenni - fortyant föl Chuck, miközben fölállt, és magára húzott egy piszkos Levi-farmert. Büszkén viselte, mert még sohase volt kimosva. A fürdőszobában úgy döntött, hogy nem borotválkozik meg. Talán szakállt növeszt.

Charles, derekára tekert frottírtörülközővel, amely sajnos kiemelte az utóbbi tíz esztendőben magára vett hét-nyolc kilót, az állát szappanozta. Megpróbálta elrendezni a folyamatban levő kutatási tervének tengernyi adatát. Az élő természet immunitásvizsgálatának szövevényessége mindig bámulatba ejtette és fölvillanyozta, különösen most, amikor úgy vélte, nagyon közel jutott a rák egynémely rejtélyének megoldásához. Charlest már a múltban is nemegyszer elfogta efféle lelkesedés, de aztán kiderült, alaptalanul. Ezt nem felejtette el. Ám elképzelései ezúttal hosszú éveken át folytatott gondos kísérletekre támaszkodtak, helyességüket megismételhető eredmények igazolták.

Charles eltervelte aznapi programját. A munkát az új - örökölt emlőrákos - HR-es egértörzzsel kívánta elkezdeni. Azt remélte, az állatokat daganatukkal szemben "allergiássá" teheti, s úgy érezte, céljához egyre közelebb kerül.

Cathryn kinyitotta az ajtót, és Charles mellett befurakodott a fürdőszobába. Fején keresztül lehúzta köpenyét, s a zuhany alá állt. A zuhanyozó függönye a víztől és gőztől kiöblösödött. Cathryn egy pillanat múlva elhúzta a függönyt és kiszólt Charlesnak.

- Azt hiszem, Michelle-t igazi orvoshoz kell vinnem - mondta, majd újból eltűnt a függöny mögött.

Charles félbeszakította a borotválkozást, igyekezett elfojtani a gúnyos célzás, az "igazi" orvos emlegetése miatti bosszúságát. Ez a kettőjük közti kényes kérdések sorába tartozott.

- Azt hittem, ha orvoshoz megyek feleségül, a családomnak legalább jó gyógykezelésben lesz része! - kiabálta túl Cathryn a zuhany zaját. - Mekkorát tévedtem!

Charles serényen vizsgálgatta félig megborotvált arcát, s e művelet közben észrevette, hogy szemhéja kissé duzzadt. Nem akart veszekedésbe bonyolódni. A család "egészségügyi problémái" huszonnégy órán belül rendszerint önmaguktól megoldódtak, de erről Cathryn nem akart tudomást venni. Újonnan ébredt anyai ösztöne megkövetelte, hogy minden szipogás, fájdalom vagy hasmenés miatt szakorvoshoz forduljanak.

- Michelle még mindig rosszul érzi magát? - tudakolta Charles. Okosabbnak tartotta, ha konkrétumokra tereli a szót.

- Miért kell ezt ismételgetnem? A gyerek már egy idő óta betegeskedik.

Charles idegesen megfogta a zuhanyozófüggöny sarkát és visszahúzta. - Cathryn, én rákkutató vagyok, és nem gyermekorvos.

- Ó, bocsáss meg - felelte Cathryn s arcát a vízsugár felé fordította. - Azt hittem, orvos vagy.

-. Nem hagyom magamat vitába csalizni - mondta ingerülten Charles. - Influenzajárvány van. Bizonyára Michelle is megkapta, enyhe formában. Egy hétig mindenki rosszul érzi magát, aztán elmúlik.

Cathryn kidugta fejét a zuhany alól és Charles szemébe nézett. - Csakhogy Michelle már négy hete rosszul érzi magát.

- Négy hete? - kérdezte Charles. Munkája közepette a napok és órák összemosódtak.

- Négy hete - ismételte meg Cathryn. - Én nem szoktam a nátha első jeleire pánikba esni. Azt hiszem, okosabb lesz, ha elviszem Michelle-t a gyermekkórházba és megmutatom dr. Wileynek. Mellesleg akkor meglátogathatom a Schonhauser fiút is.

- Jól van, megnézem Michelle-t - adta be a derekát Charles, s újból a mosdó felé fordult. Influenzának nem volna szabad négy hétig tartania. Cathryn talán eltúlozza a dolgot, de Charles óvakodott attól, hogy kétségbevonja felesége állítását. Különben is jobb, ha másra tereli a szót. - Mi baja van a Schonhauser fiúnak? - Schonhauserék a szomszédaik voltak, egy mérföldnyire laktak tőlük, a folyón fölfelé. Henry Schonhauser a bostoni műegyetemen vegyészként dolgozott, s azon kevesek közé tartozott, akikkel Charles szívesen érintkezett. Tad, a Schonhauser fiú egy évvel idősebb volt Michelle-nél, de születésnapjuk időpontja miatt egy osztályba jártak.

Cathryn kilépett a zuhanyozóból. Örült, hogy taktikája tökéletesen bevált: sikerült rávennie Charlest, nézze meg Michelle-t.

- Tad három hete kórházban fekszik. Úgy hallottam, nagyon beteg, de Marge-dzsal még nem beszéltem, mióta a fiút bevitték.

- És mit állapítottak meg? - Charles a bal oldalszakálla alá emelte a borotvát.

- Olyan betegséget, amiről még sose hallottam. Elasztikus anémia vagy valami ilyesmi - válaszolta törülközés közben Cathryn.

- Aplasztikus anémia? - kérdezte hitetlenkedve Charles.

- Valami ilyesmi.

- Úristen - szólt Charles a mosdónak támaszkodva. - Rettenetes.

- Az micsoda? - Cathrynt ösztönös rémület fogta el.

- Olyan betegség, amelynél a csontvelő nem termel vérsejteket.

- Súlyos?

- Súlyos és gyakran végzetes.

Cathryn karja lankadtan lehanyatlott, vizes haja úgy festett, mint egy csöpögő mosogatópamacs. Együttérzés és félelem keveredett el benne. - Ragadós?

- Nem - válaszolta szórakozottan Charles. Megpróbálta gondolatban összeszedni, mit tud erről az eléggé ritka betegségről.

- Michelle és Tad nagyon gyakran találkoztak - jegyezte meg tétova hangon Cathryn.

Charles a feleségére pillantott. Érezte, hogy megnyugtató szavakat vár tőle. - Ugyan. Csak nem gondolod, hogy Michelle-nek aplasztikus anémiája van?

- Ez nem lehetséges?

- Nem. Úristen, úgy beszélsz, mint egy medika. Hallasz valamilyen új betegségről, s öt perc múlva már azt képzeled, hogy te vagy az egyik gyereked megkapta. Az aplasztikus anémia fene ritka. Rendszerint valamilyen gyógyszer vagy vegyszer váltja ki. Mérgezés vagy allergiás reakció. Bár a tényleges kórokozót többnyire nem lehet megállapítani. Akárhogy van is, nem ragadós. De sajnálom azt a szegény gyereket.

- És én még csak föl se hívtam Marge-ot - szólt Cathryn. Előrehajolt, és az arcát vizsgálgatta a tükörben. Megpróbálta elképzelni, milyen nyomasztó feszültségben élhet Marge, s elhatározta, hogy visszatér a házassága előtti szokásához: feljegyzi teendőit. Ilyen tapintatlanságra nincs mentség.

Charles leborotválta bal arcát, s közben azon tűnődött, vajon nem kellene-e az aplasztikus anémiával is tüzetesebben foglalkoznia. Netán kulccsal szolgálhat az élő szervezet rejtélyéhez? Hol van az a szabályozó, amely megszünteti a velő működését? Fontos kérdés, hisz végül is, úgy vélte, a szabályozó problémája a rák megértésének nyitja.

Charles a mutatóujjával halkan kopogtatott Michelle szobájának ajtaján. Fülelt, de csak a zuhanyozó hangját hallotta a szomszédos fürdőszobából. Csöndesen kinyitotta az ajtót. Michelle neki háttal az ágyon feküdt. Hirtelen megfordult, pillantásuk összefonódott. Michelle kipirult arcán a reggeli fényben csillogó könnycseppek csorogtak végig. Charles ellágyultan nézte.

Leült a tükörpaplanos ágy szélére, majd lehajolt és homlokon csókolta a kislányt. Érezte, hogy Michelle lázas. Fölegyenesedett, s a gyermekére nézett. Michelle arca emlékeztette első feleségének, Elisabethnek vonásaira. Ugyanaz a dús, fekete haj, ugyanazok a kiugró pofacsontok, telt ajak, ugyanaz a makulátlan, olajbarna bőr. Charlestól a kislány az ibolyakék szemét, szabályos fehér fogait és, sajnos, kissé széles orrát örökölte. Charles szemében Michelle a világ leggyönyörűbb tizenkét éves gyermeke.

Kézfejével letörölte gyermekének nedves arcát.

- Sajnálom, papa - szólalt meg könnyek között Michelle.

- Micsoda beszéd ez? Mit sajnálsz?

- Hogy megint beteg vagyok. Nem akarok gondot okozni.

Charles magához ölelte gyermekét. Érezte, milyen törékeny a karjaiban.

- Nem okozol gondot. Ilyet hallani se akarok. Na, mutasd magad.

Michelle szégyellve könnyeit elfordította arcát, mialatt Charles hátrább húzódott, hogy megvizsgálhassa a kislányt. Állát tenyerébe fogta, és arcát arcához emelte.

- Mondd meg, hogy érzed magad. Mi a baj?

- Csak kissé gyöngének érzem magam, ennyi az egész. Nyugodtan mehetnék iskolába. Igazán el bírok menni.

- Fáj a torkod?

- Kicsit. Nem nagyon. Cathryn azt mondta, nem mehetek iskolába.

- Van más panaszod is? Fejfájás?

- Kicsit fájt a fejem, de már jobb.

- Füled?

- Rendben van.

- Gyomrod?

- Talán egy kicsit fáj.

Charles lehúzta Michelle alsó szemhéját. A kötőhártya halvány, sőt Michelle arca is sápadt. - Lássuk a nyelvedet. - Charles ráeszmélt, milyen régóta nem folytat kórházi gyakorlatot. Michelle kidugta nyelvét, s közben figyelte apja szemét, nem látja-e benne az aggodalomnak akár csak a legkisebb jelét is. Charles megtapogatta Michelle nyakát az állkapocs alatt, s a kislány visszahúzta nyelvét. - Itt érzékeny? - kérdezte Charles, mert ujjaival kisebb nyirokcsomókat tapintott ki.

- Nem - válaszolta Michelle.

Charles az ágy szélére ültette a kislányt, háttal magának, s fölhúzta az ingét. Ebben a pillanatban Jean Paul bejött a szomszédos fürdőszobából, hogy szóljon, szabad a zuhanyozó.

- Menj ki! - kiabálta Michelle. - Apa, mondd neki, hogy menjen ki!

- Kifele! - mondta Charles. Jean Paul eliszkolt. De a szobából behallatszott, ahogy Chuckkal nevetgél. Charles megkopogtatta Michelle hátát, kissé ügyetlenül ugyan, ahhoz azonban elég jól, hogy megállapítsa, a tüdeje tiszta. Aztán a gyereket hanyatt fektette az ágyon, s felhúzta a hálóingét, de csupán a bimbózó melléig. Michelle sovány hasa ritmikusan emelkedett-süllyedt. Olyan vékony volt, hogy mellkasán át is látszott minden szívdobbanása. Charles a jobb kezével tapogatni kezdte Michelle hasát. - Lazíts. Ha fáj valahol, csak szólj.

Michelle igyekezett nyugodtan feküdni, de Charles hideg kezétől megvonaglott. Majd fájdalom hasított bele. - Hol fáj? - kérdezte Charles. Michelle megmutatta, s apja nagyon óvatosan odatapintva megállapította, hogy a gyermek hasa a középvonal táján érzékeny. Ujját a jobb oldali bordák alá helyezve szólt Michelle-nek, hogy vegyen lélegzetet. Amikor a kislány engedelmeskedett, Charles érezte, ahogy a máj tompa széle az ujja alatt csúszkál. Michelle megszólalt, hogy ez fáj egy kicsit. Charles most a bal kezével a kislány háta alá nyúlt, hogy megtámassza, s a lépét kereste. Meglepetésére nem okozott nehézséget kitapogatni. Amikor még orvosi gyakorlatot folytatott, ezzel a művelettel mindig nehézségei voltak, s ezért most azon tűnődött, nincs-e Michelle lépe megnagyobbodva.

Fölállt és a gyerekre nézett. Michelle soványnak látszott, de hát mindig is karcsú volt. Charles végigfuttatta kezét a kislány lábszárán, hogy kitapogassa az izomtónust, aztán abbahagyta a vizsgálatot, mert néhány zúzódást vett észre. - Mitől vannak ezek a fekete és kék elszíneződések a lábadon?

Michelle vállat vont.

- Fáj a lábad?

- Egy kicsit. Leginkább a térdem és a bokám, torna után. De ha kapok egy papirost, nem kell tornásznom.

Charles fölegyenesedett és szemügyre vette lányát. Michelle sápadt, itt-ott enyhébb sajgást és fájdalmat érez, néhány nyirokcsomó kitapintható rajta, s lázas. Mindezt okozhatja akármilyen kisebb vírusos betegség. De négy hete tart! Lehet, hogy Cathrynnek igaza van. Talán mégis jobb volna elvinni egy "igazi" orvoshoz.

- Kérlek, papa - mondta Michelle. - Nem mulaszthatok többet az iskolában, ha kutatóorvos akarok lenni, mint te.

Charles elmosolyodott. Michelle mindig is koraérett gyermek volt, e közvetett hízelgés jó például szolgált erre. - Ha néhány napot hiányzol a hatodik osztályból, azt a pályafutásod még nem fogja megsínyleni - mondta Charles. - Cathryn ma elvisz a gyermekkórházba, hogy dr. Wiley megvizsgálhasson.

- De hiszen dr. Wiley csecsemőorvos - dacoskodott Michelle.

- Gyermekgyógyász, te kisokos. Tizennyolc éves korig foglalkozik betegekkel.

- Szeretném, ha te vinnél el hozzá.

- Nem lehet, drágám. Nekem a laborba kell mennem. Jobb volna, ha felöltöznél, s lejönnél reggelizni.

- Nem vagyok éhes.

- Ne rosszalkodj, Michelle.

- Nem rosszalkodom. Csak nem vagyok éhes.

- Akkor igyál valamilyen gyümölcslevet - szólt Charles, és gyöngéden megcsipkedte Michelle arcát. Michelle a távozó apja után nézett. Ismét könnyek szöktek a szemébe. Tudta, hogy kiállhatatlanul viselkedett, de nem akart kórházba menni, s ami a legrosszabb volt, magányosnak érezte magát. Arra áhítozott, hogy apja mindenkinél a világon jobban szeresse, csakhogy Charlest, tudta, idegesíti, ha valamelyik gyermeke beteg. Michelle nagy nehezen fölült, s megpróbált úrrá lenni szédülésén.

- Úristen, Chuck - tört ki utálkozva Charles -, úgy nézel ki, mint egy disznó.

Chuck rá se hederített apjára. Kukoricapelyhet vett elő, tejet öntött rá, aztán leült reggelizni. Házi szokás szerint valamennyien maguk gondoskodtak a reggelijükről, kivéve a narancslét, amelyet általában Michelle készített el. Ezúttal azonban Cathryn végezte el e feladatot.

Chuck pecsétes pulóverben, piszkos nadrágban ült asztalhoz, az utóbbit mindig addig hordta, míg alul már teljesen kirojtosodott. Kócos hajával és borotválatlan arcával nem volt éppenséggel üdítő látvány.

- Muszáj ilyen mocskosan járnod? - folytatta szemrehányásait Charles. - Azt hittem, a hippikülső már a múlté, s az egyetemisták megint adnak magukra.

- Igazad van. A hippi már nem divat - mondta Jean Paul, mialatt bejött a konyhába, és töltött magának a narancsléből. - Most a punk járja.

- Punk? - kérdezte Charles. - Chuck punk?

- Nem - nevetett Jean Paul. - Chuck egyszerűen Chuck.

Chuck fölnézett kukoricapelyhes tálkájáról és ocsmány szavakat vágott öccse fejéhez. Jean Paul nem reagált rájuk, kinyitotta fizikakönyvét. Keresztülfutott az agyán, hogy az ő öltözködésével apja sosem foglalkozik. Mindig csak Chuckéval.

- Mondd, Chuck - tudakolta Charles -, tényleg azt hiszed, hogy ilyen topisan kell járnod? - Chuck elengedte füle mellett a kérdést. Charles növekvő ingerültséggel nézett az ételt habzsoló fiára. - Chuck, hozzád beszélek.

Cathryn csillapítóan Charles karjára tette kezét. - Hagyjuk ezt a vitát reggelizés közben. Tudod, milyenek az egyetemisták. Ne törődj vele.

- De legalább választ érdemelnék a kérdésemre - erősködött Charles.

Chuck mély lélegzetet vett, majd bosszúságának nagyobb nyomatékot adandó orrán keresztül zajosan kieresztette, s apja arcába nézett. - Én nem vagyok orvos - mondta. - Nekem nem kell alkalmazkodnom az öltözködési illemszabályokhoz.

Charles és idősebbik fia szúrós szemmel méregették egymást. "Most megadtam neked, te beképzelt seggfej - mondta magában Chuck -, azt hiszed, mert jó jegyeket kaptál kémiából, már mindent tudsz. Hát nem."

Charles a fia arcát vizsgálgatta, s azon tűnődött, hogyan képes Chuck ennyire indokolatlanul ekkora szemtelenséggel előállni. A fiú elég jó eszű, csak reménytelenül lusta. Gyönge középiskolai bizonyítványa miatt a Harvardra nem vették föl, és Charles sejtette, hogy az Észak-keletin se tanul valami jól. Vajon, kérdezte magától, hol hibázta el Chuck nevelését? De a választ erre a töprengésre megnehezítette Jean Paul személyisége. Charles a kisebbik fiára pillantott - rendes, könnyen kezelhető, szorgalmas. Nehéz elhinni, hogy e két fiú azonos genetikai összetevőkből származott, s hogy együtt nőttek fel. Charles megint Chuckra fordította figyelmét. A fiú dacos magatartása mit se enyhült, Charles azonban érezte, hogy e kérdés iránti érdeklődése lankad. Fontosabb dolgokkal kell foglalkoznia.

- Csak azt remélem - szólt nyugodt hangon -, hogy az osztályzataid különbek, mint a külsőd. Bízom benne, hogy jól megy a tanulás. Erről eddig keveset hallottunk.

- Jól megy - válaszolta Chuck, s most végre újból a kukoricapehelyre fordította tekintetét. Eddig sose viselkedett ilyen kihívóan apjával szemben. Mielőtt az egyetemre került, tartózkodott minden nyílt összeütközéstől, most viszont egyenesen kívánta. Biztos volt benne, hogy Cathryn ezt észrevette és helyesli. Hiszen Charles Cathryn fölött is basáskodik.

- Ha bemegyek a furgonnal Bostonba, a szokottnál több készpénzre lesz szükségem - szólalt meg Cathryn abban a reményben, hogy ezzel másra terelheti a szót. - És ha már pénzről beszélünk, az olajszállítók fölhívtak, s azt mondták, mindaddig nem szállítanak, amíg ki nem egyenlítjük a számlát.

- Este emlékeztess majd rá - mondta sietősen Charles. Nem szeretett pénzügyekről beszélni.

- A félévi tandíjam sincs még kifizetve - jegyezte meg Chuck.

Cathryn fölpillantott tányérjáról és Charlesra nézett. Remélte, hogy férje megcáfolja Chuck állítását. A félévi tandíj jókora összegre rúgott.

- Tegnap értesítettek - folytatta Chuck -, hogy a tandíjat már régen be kellett volna fizetni, és ha nem fizetjük be, tovább nem hiteleznek.

- De hiszen a pénzt fölvettük a bankszámláról - mondta Cathryn.

- A laborra költöttem - magyarázta Charles.

- Micsoda? - kérdezte döbbenten Cathryn.

- Majd visszakapom. Új egértörzset kellett vennem, és az adományokból márciusig nem áll több pénz rendelkezésemre.

- Patkányokat vásároltál Chuck tandíjából? - ámuldozott Cathryn.

- Egereket - helyesbített Charles.

Chuck a kukucskáló élvezetével figyelte a kialakuló vitát. Már hónapok óta sorra kapta a figyelmeztetéseket az egyetem pénzügyi osztályától, de nem hozta haza őket, mert remélte, egyszer majd előállhat velük anélkül, hogy tanulmányi előmenetele szóba kerüljön. És íme, ennél jobban nem is alakulhatott volna a dolog.

- Hát ezt jól megcsináltad - mondta Cathryn. - És szerinted mit fogunk enni márciusig, ha most kifizetjük Chuck tandíját?

- Erről majd gondoskodom - fortyant föl Charles. Védekező magatartásából kirítt a harag.

- Talán munkát kellene vállalnom - jegyezte meg Cathryn. - Nincs szükség az intézetben gépírói különmunkára?

- Az isten szerelmére - mondta Charles. - Még nem vagyunk a tönk szélén. Minden rendben lesz. Inkább fejezd be a bölcsészdoktori disszertációdat, hogy képesítésednek megfelelő állást kaphass.

Cathryn ugyanis már csaknem három esztendeje igyekezett irodalomból befejezni disszertációját.

- Tehát Chuck tandíja azért nincs kifizetve, mert még nem készültem el a bölcsészdoktori disszertációmmal - jegyezte meg maró gúnnyal Cathryn.

Michelle lépett be a konyhába. Cathryn és Charles egyszerre fölpillantott, egy időre megfeledkeztek vitájukról. A kislány fehér pamutgarbójára rózsaszínű monogramos pulóvert húzott, amitől tizenkét éves koránál idősebbnek látszott. Koromfekete hajjal övezett arca rendkívül sápadt volt. Michelle a tálalóhoz ment és töltött magának a narancsléből.

- Pfuj - mondta, amikor kortyolt egyet az italból -, utálom, ha a narancslé tele van buborékokkal.

- Nocsak - szólt Jean Paul. - A hercegkisasszony megjátssza a beteget, hogy ne kelljen iskolába mennie.

- Ne froclizd a húgodat - intette Charles.

Michelle hirtelen nagyot tüsszentett, feje előrebillent, s a narancslé a pohárból a padlóra loccsant. Érezte, hogy orrából ömlik valami, ösztönösen előrehajolt, s nyitott tenyerével fölfogta. Megrettenve látta, hogy vér. - Apu! - kiáltotta, ahogy a vér a markát elárasztva a padlóra csurrant.

Charles és Cathryn mintegy vezényszóra fölugrott. Cathryn fölkapott egy konyharuhát, Charles pedig karjába vette Michelle-t és a nappaliba vitte.

A két fiú a vértócsára pillantott, onnan meg az ételére, megpróbálták eldönteni, milyen hatása van ennek az epizódnak az étvágyukra. Cathryn rohanvást visszajött, a fagyasztóból egy tál jégkockát kapott elő, aztán visszarohant a nappaliba.

- Brr! - szólt Chuck. - Egymillió dollárért se lennék orvos. Nem bírok vért látni.

- Michelle-nek mindig sikerül felhívnia magára a figyelmet - jegyezte meg Jean Paul.

- Ne merd ezt még egyszer mondani.

- Michelle-nek mindig sikerül... - ismételte meg Jean Paul. Chuckot könnyen lehetett ugratni, s ez jó móka volt.

- Pofa be, te süket. - Chuck fölállt, s a kukoricapehely maradékát a szemétőrlőbe dobta. Aztán megkerülte a padlón vöröslő vértócsát, és a szobájába indult.

Jean Paul négy falat után végzett az evéssel, s tányérját a mosogatóba rakta. Majd egy papírtörlővel fölitatta Michelle vérét a padlóról.

- Még csak ez hiányzott - mondta Charles, ahogy a konyhaajtón át kilépett a kertbe. A vihar északkeleti szelet hozott, s így az anyagfelújító üzem felől feléjük hajtotta az égett gumi bűzét. - Micsoda büdösség!

- Micsoda pöcegödörben lakunk - jegyezte meg Chuck.

Charles amúgy is fellborzolt idegeit még tovább tépázta ez a szemtelenség, de erőt vett magán, nem válaszolt. E nélkül is rosszul kezdődött a nap. Összeszorította ajkát, állát a báránybut bekecsébe fúrta, hogy a szélsodorta hó ne érje arcát, s megindult a kocsiszín felé.

- Amint lehet, Kaliforniába megyek - szólt Chuck az apja lépteit követve. A földet mintegy két-három centiméteres friss hó borította.

- Ebben az öltözékben pont odaillesz - jegyezte meg Charles.

Jean Paul leghátul ballagva fölnevetett, lélegzete párává sűrűsödött a levegőben. Chuck hátrapenderült és Jean Pault a lesepert ösvényről a mély hóba taszította. A fiúk haragos szavakat váltottak egymással, de Charles nem vett róluk tudomást. Ilyen hidegben nem akart megállni. Kis szélrohamok mardosták az arcát, s a bűz szörnyű volt. Korábban nem kellett szagolniuk ezt a bűzt. A gumigyárat 71-ben létesítették, egy évvel azután, hogy Elisabethszel megvették a házat. Az ötlet valójában Elisabeth agyában született meg. Azt akarta, hogy gyermekei vidéki tiszta, friss levegőben nőjenek föl. A sors iróniája, tűnődött Charles, miközben kinyitotta a kocsiszínt. De a helyzet még így is elviselhető. A gyár szagát csupán az északkeleti szél hajtja feléjük, és szerencsére onnan csak ritkán fúj.

- Fene egye meg - szólt Jean Paul, ahogy a tóra pillantott. - Ezt a friss havat megint el kell lapátolnom a hokipályámról. Mondd, apa, hogy van az, hogy Michelle játékháza körül a víz sose fagy be?

Charles egy darab csővel kipeckelte az ajtót, nehogy becsukódjon, majd a tóra pillantott. - Nem tudom. Ezen még nem gondolkoztam. Valami köze lehet az áramlathoz, mert azt a tócsát a kis öböl összeköti a folyóval, s az öböl se fagy be soha.

- Pfuj - mondta Chuck, és a játékházon túlra mutatott. A tavat körülvevő fagyott iszaptakarón egy döglött vadkacsa hevert. - Megint itt egy döglött kacsa. Úgy látszik, a kacsák se bírják ezt a bűzt.

- Különös - jegyezte meg Charles. - Évek óta nem láttam itt kacsát. Amikor ideköltöztünk, Michelle játékházából vadásztam rájuk. Aztán eltűntek.

- Ott van még egy - kiáltott föl Jean Paul. - De az még él. Csapkod a szárnyával.

- Mintha részeg volna - jegyezte meg Chuck. - Gyerünk, segítsünk rajta.

- Nincs sok időnk - figyelmeztette őt Charles.

- Gyerünk csak. - Jean Paul átvágott a fagyott havon. Se Charles, se Chuck nem osztotta Jean Paul lelkesedését, de azért követték. Amikor mellé értek, Jean Paul már a szegény, görcsösen rángatózó teremtmény fölé hajolt.

- Úristen - szólt Chuck -, ez epilepsziás.

- Mi a baja, apa? - kérdezte Jean Paul.

- Halvány fogalmam sincs róla. A madárgyógyászat nem a legerősebb oldalam.

Jean Paul lehajolva megpróbálta enyhíteni a madár szánalmas csapkodását, vergődését.

- Jobb volna, ha nem nyúlnál hozzá - mondta Charles. - Lehet, hogy a papagájkórt a vadkacsa is terjeszti.

- Szerintem meg kellene ölni, hogy ne szenvedjen tovább - jegyezte meg Chuck.

Charles az idősebbik fiára pillantott, aki nem bírta levenni szemét a vergődő madárról. Miért, miért nem, úgy érezte, Chuck javaslata kegyetlenség, noha valószínűleg indokolt.

- Betehetném mára a kocsiszínbe? - kérlelte apját Jean Paul.

- Hozom a légpuskámat, s véget vetek a szenvedéseinek - szólt Chuck. Most megragadta az alkalmat, hogy megfizessen Jean Paulnak az iménti ugratásért.

- Nem! - rivallt rá Jean Paul. - Betehetem a kocsiszínbe, apa? Engedd meg, kérlek.

- Jól van - mondta Charles. - De ne nyúlj hozzá. Szaladj és hozz egy dobozt vagy valamit.

Jean Paul akár egy nyúl futott be a házba. Charles és Chuck a beteg madár fölött egymásra nézett. - Hát nincs benned semmi szánalom? - kérdezte Charles.

- Szánalom? Te beszélsz szánalomról, azok után, amit a laborban az állatokkal művelsz? Jó vicc!

Charles fürkészve a fiára nézett. Tekintetéből, úgy vélte, nem egyszerűen tiszteletlenséget, hanem gyűlöletet olvas ki. Charles számára Chuck a pubertás korától kezdve rejtély volt. Csak nagy nehezen bírta visszatartani magát, hogy pofon ne vágja.

Jean Paul a tőle megszokott leleményességgel egy nagy kartondobozt meg egy ócska párnát hozott magával. A párnát fölhasította, a dobozt megtöltötte tollal. A kiürített párnát védőkesztyűként használva fölvette a kacsát és a dobozba tette. A toll, magyarázta Charlesnak, megóvja a madarat a sérüléstől, ha netán megint görcs fogná el, s egyben melegen is tartja. Charles helyeslően bólintott, majd mindhárman beszálltak a kocsiba.

Charles megfordította a slusszkulcsot, mire az ötéves, vörös, rozsdamarta Pinto panaszos hangot hallatott. Midőn végre elindult, a kipufogócső hangtompítóján tátongó lyukak miatt úgy dübörgött, akár egy tank. Charles kifarolt a garázsból, végiggördült a kocsifelhajtón, majd a 301-es autóútra érve északnak fordult, Shaftesbury felé. Megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy az ócska tragacs fölgyorsul. A családi életben mindig akadnak zökkenők. A laborban legalább a lehetőségek megnyugtatóan előreláthatók, és a problémákat tudományos módszerekkel meg lehet oldani. Charlest az emberi szeszélyesség egyre inkább zavarta.

- Elég volt! - kiabálta. - Vége a dalnak! - Lezárta a rádiót, mert a két fiú azon civakodott, melyik állomást hallgassák. - Legjobb egy kis nyugalmas elmélkedéssel kezdeni a napot.

A fivérek egymásra néztek, hitetlenkedve forgatták szemüket.

Útvonaluk a Pawtomack mentén vezetett, s itt-ott megpillantották a vidéken átkígyózó folyót. Minél közelebb értek Shaftesburyhez, az Anyagfelújító Rt. bűze annál áthatóbb lett. A városképből elsőként a fekete füstöt okádó gyárkémény ötlött szemükbe. Amikor a gyár mellé értek, éles fütty törte meg a csöndet - a műszakváltást jelezte.

Mihelyt maguk mögött hagyták a vegyészeti üzemet, a szag mintegy varázsütésre megszűnt. A Fő utcán tovább haladva baloldalt elhagyatott textilgyárak magaslottak. Egyetlen lelket se lehetett látni. Reggel háromnegyed hétkor Shaftesbury amolyan szellemváros ábrázatát öltötte. A folyón három rozsdásodó acélhíd ívelt át, a világháború előtti fejlődés korszakának további maradványaiként. Még egy fedett híd is keresztezte a folyót, de ezt már senki se használta. Egyáltalán nem volt biztonságos, és csupán a turisták kedvéért hagyták meg a helyén. Az eszébe se jutott a városatyáknak, hogy még soha egyetlenegy turista se látogatott el Shaftesburybe.

Jean Paul a város északi végén a helybeli középiskolánál szállt ki. Buzgalmáról, hogy nekilásson napi teendőinek, az a gyorsaság tanúskodott, amellyel elbúcsúzott. Korán volt ugyan, de már egy csapat barátja várt rá, együtt mentek be az iskolába. Jean Paul az ifi kosárlabdacsapatban játszott, s a tanítás kezdete előtt még edzést tartottak. Charles figyelte, ahogy ifjabbik fia eltűnik az iskola kapujában, majd a kocsival kitolatott az utcára, és megindult a Bostonba vezető 193-as autóút felé. Nagyobb forgalomba csak Massachusetts államban ütköztek.

Charlesra az autóvezetés mindig hipnotikus hatást tett. Gondolatait rendszerint az antigének és ellentestek bonyolult világa, a fehérjeszerkezet és alakzat kötötte le, a kocsit alacsonyabb rendű, primitívebb agytekervényeivel irányította. Ma azonban érzékenyen érintette Chuck szokott hallgatagsága, sőt később egyenesen felingerelte. Próbálta kitalálni, mi járhat a fiú fejében. De hiába töprengett, rá kellett jönnie, hogy fogalma sincs róla. Röpke pillantásokat vetett a fiú unott, kifejezéstelen arcára, s azon tűnődött, vajon Chucknak nem lányokon jár-e az esze. Charles ráeszmélt, hogy még azt se tudja, szokott-e lányokkal randevúzni.

- Hogy megy a tanulás? - kérdezte közönyösséget színlelve.

- Jól! - válaszolta Chuck, s máris résen állt. Egy ideig megint hallgattak.

- Eldöntötted már, hogy mit választasz szaktantárgyadnak?

- Nem. Még nem.

- De hát valami fogalmadnak kell már lennie róla. Nem volna itt az ideje, hogy eltervezd a jövő évi tanrendedet?

- Még várhatok vele.

- Az ez évi tananyagban melyik tárgyat szereted legjobban?

- Talán a pszichológiát. - Chuck kinézett az ablakon. Nem akart az iskoláról beszélni. Előbbutóbb a kémiára terelődne a szó.

- Hagyd a pszichológiát. - Charles a fejét rázta. Chuck az apja simára borotvált arcára, széles, de jól formált orrára nézett, figyelte, ahogy kissé hátrabillentett fejjel, szokott leereszkedő módján beszél. Mindig olyan magabiztos, olyan gyorsan nyilvánít véleményt, és Chuck most is kiérezte hangjából a pszichológiával szembeni megvetését. Összeszedte bátorságát és megkérdezte:

- Mi bajod van a pszichológiával? - meg volt győződve róla, hogy apja ehhez a tudományághoz nem ért.

- A pszichológia puszta időpocsékolás - válaszolta Charles. - Alapvetően hamis elven, ingerreakciókon alapszik. Az agy pedig korántsem így működik. Nem kitöltetlen, "tabula rata", hanem dinamikus rendszer, gyakran a környezettől teljesen függetlenül ébreszt gondolatokat, sőt érzelmeket. Érted, amit mondok?

- Igen! - Chuck elfordította tekintetét. Fogalma se volt róla, hogy apja miről beszél, de szavai, mint általában, most is helyesnek hangzottak. És egyszerűbbnek találta egyetérteni velük, így is tett hát a következő negyedórában, mialatt Charles szenvedélyes kiselőadást tartott a pszichológia behaviourista irányzatának fogyatékosságairól.

- Délután bejöhetnél a laborba - jegyezte meg rövid szünet után Charles. - Nagyszerűen haladok a munkámmal, azt hiszem, közel járok valamilyen jelentősebb eredményhez. Szeretném megosztani veled.

- Ma nem mehetek - vágta rá Chuck. Még a gondolatától is borsózott a háta, hogy végigkalauzolják az intézetben, ahol mindenki hajbókol Charles, a híres tudós előtt. Ez mindig feszélyezte, különösen, mert még azt se tudta, hogy apja voltaképpen min dolgozik. Charles magyarázataiból soha egy szót se értett, s így állandóan rettegett, hogy olyasvalamit kérdez tőle, ami esetleg elárulja teljes tudatlanságát.

- Bármikor bejöhetsz, Chuck, amikor kedved tartja.

Charles nagyon áhítozott az után, hogy Chuck megossza vele lelkesedését a kutatómunka iránt, de a fiú soha a legcsekélyebb érdeklődést se mutatta. Charles abban bízott, hogyha a fiút egyszer megcsapja a tudományos tevékenység szele, ellenállhatatlan vonzalom ébred majd benne.

- Ma nem tudok. A laborban van munkám, utána pedig valamiféle gyűlésekre kell mennem.

- Kár - szólt Charles. - Akkor talán holnap.

- Igen, talán holnap - mondta Chuck.

Chuck a Huntington körúton kiszállt az autóból és egy odavetett viszlát után elindult a lucskos bostoni hóban. Charles utánanézett. Chuck úgy festett, mint egy karikatúra a hatvanas évek végéből, még a vele egykorúak közül is kirítt. A többi diák okosabbnak látszott, adtak a külsejükre és csaknem mindig csoportokba verődtek. Chuck viszont egyedül járkált. Charles eltöprengett, vajon Chuck lelkén nem ejtett-e súlyos sebet EIisabeth betegsége és halála. Eleinte remélte, hogy Cathryn jelenléte segíteni fog rajta, de házasságuk óta Chuck még inkább magába zárkózott, hozzáférhetetlenné vált. Charles bekapcsolta a motort és a Fenwayn át Cambridge felé indult.

2.

Ahogy átkelt a Charles folyó fölött, a Boston Egyetemhídon, eltervezte napi munkáját. Az intracelluláris élet bonyolultságaival összehasonlíthatatlanul könnyebben boldogult, mint a gyermeknevelés bizonytalanságaival. Az Emlékmű útnál Charles előbb jobbra fordult, majd hamarosan balra, s behajtott a Weinburger Kutatóintézet parkolójába. Most már kezdett jobb kedvre derülni.

Amikor kiszállt a kocsijából, észrevette, hogy a kora reggelhez képest szokatlanul nagy számú kocsi áll a parkolóban, még az igazgató kék Mercedese is már a kijelölt helyén van. Charles ügyet se vetve a hidegre megállt, eltöprengett, miért e sok kocsi, majd megindult az intézet bejárata felé. Az intézet, ez a háromemeletes, tégla- és üvegépület némileg hasonlított a közeli Hyatt-szállóhoz, eltekintve annak piramisszerű metszetétől. A Harvard és a Műegyetem között megbújva, szemben a Boston Egyetemmel, egyenesen a Charles folyóra nézett. Nem csoda, hogy az intézetnek sose voltak munkaerőgondjai.

A portásnő, mihelyt a tükrös üvegen keresztül meglátta a közeledő Charlest, megnyomott egy gombot, mire a vastag üvegajtó kitárult. Az intézetben szigorúan ügyeltek a biztonságra, részben a drága tudományos műszerek, részben pedig némely - kiváltképpen a genetikai - kutatások jellege miatt. Charles átvágott a szőnyeggel borított előcsarnokon, odaköszönt a nemrég fölfogadott, szemérmes Miss Andrewsnak, aki biccentett, és gondosan kitépdesett szemöldöke alól figyelte őt. Charles eltűnődött, vajon Miss Andrews meddig bírja megtartani állását. A fogadóportások az intézetnél általában gyorsan váltották egymást.

Charles megállt a központi hallban, egy lépést hátrált és meredt szemmel a váróterem felé pillantott. Odabent sűrű cigarettafüstben egy kisebb, felettébb izgatott csoport kavargott.

- Dr. Martel... Dr. Martel! - kiáltott oda valaki. Charles a neve hallatán meglepetten belépett a váróterembe, ahol azonnal körülfogták, mind egyszerre beszéltek. A férfi, aki odakiáltott neki, egy mikrofont tartott az orra alá.

- A Globe-tól vagyok! - kiabálta. - Megengedi, hogy néhány kérdést föltegyek önnek?

Charles félrelökte a mikrofont és visszahátrált a hallba.

- Dr. Martel, igaz, hogy ön veszi át a kutatást? - kiabálta egy nő, s igyekezett megragadni Charles kabátzsebét.

- Nem adok interjút! - kiáltotta Charles, s rohanvást faképnél hagyta a kis csoportot. A riporterek érthetetlen módon megálltak a váróterem küszöbénél.

- Mi a fene van itt? - dünnyögte magában Charles, s futásból gyors trappolásba váltott. Ki nem állhatta a sajtót. Elisabeth betegsége egy s más okból fölkeltette a lapok figyelmét, és Charles nemegyszer úgy érezte, mintha valamilyen gyalázatosságot követtek volna el vele szemben: "közismertté züllesztették" tragédiáját, hogy az emberek reggeli kávézás közben elcsámcsoghassanak rajta. Bement a laborjába és becsapta maga mögött az ajtót.

Ellen Sheldon - hat esztendeje Charles laboránsnője - összerezzent. A labor csöndjében épp a szérumfehérjék szétválasztását szolgáló berendezés fölállítására összpontosította figyelmét. Most is, mint mindig, negyed nyolcra jött be, hogy fölkészüljön, mire Charles pontban háromnegyed nyolckor megérkezik. Charles szerette nyolckor megkezdeni napi munkáját, különösen most, hogy kutatása ilyen jól haladt előre.

- Ha egyszer én is így becsapnám az ajtót - szólt ingerülten Ellen -, volna mit hallgatnom. - Ellen harminc év körüli, kreol bőrű, vonzó külsejű asszony volt, haját kontyba tűzve hordta, egy-két kóbor fürtöt kivéve, amelyek nyakánál bodrozódtak lefelé. Amikor Charles maga mellé vette, kartársai irigykedve ugratták, noha ő csupán néhány évi közös munka után kezdte értékelni Ellen egzotikus szépségét. Egyedi vonásait nem lehetett rendkívülinek nevezni, az egész nő volt izgalmas. De Charles mégis Ellen értelmességét, buzgalmát és a műegyetemen szerzett kiváló gyakorlati tudását tartotta legtöbbre.

- Sajnálom, hogy megijesztettem - mondta Charles, mialatt fölakasztotta kabátját. - Odakint egy sereg riporter várakozik, s tudja, mennyire ki nem állhatom őket.

- Ezt mindenki tudja - jegyezte meg Ellen, s újból munkához látott.

Charles az íróasztalához ült, s átnézte az iratait. A laboratóriumából, egy nagy négyszögletes teremből, eredetileg hátul ajtó nyílt egy irodahelyiségbe. Charles azonban lemondott az irodáról, a laborba fémasztalt tétetett, s az irodát állatszobává alakította át. A központi állatház külön szárnyban volt az intézet mögött, de Charles a kísérleti állatainak egy részét a keze ügyében akarta elhelyezni, hogy ilyen módon ellenőrizhesse gondozásukat. A kísérletek sikere messzemenően függött az állatok szakszerű ellátásától, s Charles minden részletkérdésre nagy figyelmet fordított.

- És egyáltalában mit keresnek itt a riporterek? - kérdezte Charles. - Talán a mi rettenthetetlen főnökünk tegnap este fürdés közben valamilyen tudományos felfedezést tett?

- Legyen kissé méltányosabb - rótta meg őt Ellen. - Valakinek az adminisztratív munkát is el kell végeznie.

- Elnézést kérek - jegyezte meg maró gúnnyal Charles.

- Különben is ezúttal komoly dologról van szó - mondta Ellen. - Valaki beköpte a Brighton-ügyet a New York Times-nak.

- Hát ez az ifjabb orvosnemzedék nagyon szereti reklámozni magát. - Charles utálkozva csóválta a fejét. - Az ember azt hitte volna, hogy az az egy hónap előtti ömlengő cikk a Time-ban kielégíti Brightont. Most mi a fenét csinált?

- Ne akarja nekem bebeszélni, hogy nem is hallott róla - szólt hitetlenkedve Ellen.

- Ellen, én dolgozni járok ide. Magának ezt mindenkinél jobban kellene tudnia.

- Ez igaz. De ez a Brighton-ügy... Erről mindenki tud. Legalább egy hete pletykálnak róla az intézetben.

- Ha nem ismerném jobban magát, azt hinném, bosszantani akar. Ha nem óhajtja megmondani, miről van szó, hát ne mondja meg. Ami azt illeti, a hangjából kiérzem, hogy talán jobb is, ha nem tudok róla.

- Igaz, ami igaz, csúnya dologról van szó - mondta egyetértően Ellen. - Az állatház vezetője jelentette az igazgatónak, hogy dr. Thomas Brighton be-belopózik az állatlaborba és egészséges egereket rak be a rákos egerei helyébe.

- Remek - jegyezte meg gúnyosan Charles. - Nyilvánvalóan így akarta bizonyítani, hogy gyógyszere milyen csodálatosan hatékony.

- Kétségkívül. Ami annál érdekesebb, mert épp ezzel a gyógyszerével, a Cancerannel szerzett magának legutóbb akkora publicitást.

- És saját magának jelentős pozíciót az intézetben - tette hozzá Charles a megvetéstől kivörösödő arccal. Rosszallotta a nagy hírverést, amelyet dr. Thomas Brighton csapatott maga körül, de amikor hangot adott e véleményének, rájött, az emberek azt hiszik, az irigység beszél belőle.

- Sajnálom ezt az embert - mondta Ellen. - Ez valószínűleg súlyosan befolyásolni fogja pályafutását.

- Mit mond? - kérdezte Charles. - Maga sajnálja ezt a kisstílű svindlert? A magam részéről remélem, hogy egyszer s mindenkorra kiteszik a szűrét az orvosi szakmából. Hiszen ez a csaló fráter állítólag orvos. A kutatásban csalni éppoly gazemberség, mint a gyógyászatban. Nem! Még rosszabb. A kutatási eredmények meghamisítása sokkal több betegnek árthat.

- Én nem ítélnék ilyen gyorsan. Talán épp a nagy publicitás késztette erre a lépésre. Akadhatnak enyhítő körülmények is.

- Becsület kérdésében nincsenek enyhítő körülmények.

- Ezzel nem értek egyet. Az embernek lehetnek problémái. Nem mindenki olyan felsőbbrendű lény, mint maga.

- Ne próbáljon beadni nekem ilyen pszichológiai ostobaságokat - fortyant föl Charles. Meglepte Ellen megjegyzésének rosszmájú mellékzöngéje.

- Jó, jó. Nem akarok semmit beadni magának. De egy kevés emberi nagylelkűség ráférne magára, Charles Martel. Fittyet hány embertársai érzelmeire. Mindenkitől csak kapni akar. - Ellen hangja remegett a fölindultságtól.

A laborban feszült csönd támadt. Ellen tüntetően újból munkához látott. Charles föllapozta laboratóriumi nyilvántartását, de nem tudta ráösszpontosítani figyelmét. Nem lett volna szabad ilyen haragosan kifakadnia - nyilvánvalóan megbántotta Ellent. Valóban érzéketlen volna mások érzései iránt? Ellen eddig még soha nem tett ilyen kellemetlenkedő megjegyzést rá. Vajon, tűnődött, van-e ennek valami köze ahhoz, hogy mielőtt Cathrynnel találkozott, futó viszonya volt a lánnyal? Viszonyuk annyi sokévi közös munka után inkább állandó együttlétükből, semmint romantikus vonzalomból fakadt, ő épp akkor kezdett végre kilábalni az Elisabeth halála utáni bénító depresszióból. A kaland mindössze egy hónapig tartott. Aztán Cathryn a nyár folyamára ideiglenes munkaerőként belépett az intézetbe. Ellennel soha többé nem beszéltek a dologról. Charles akkor úgy érezte, egyszerűbb, ha e rövid epizódot feledésbe hagyja merülni.

- Restellem, hogy olyan csúnyán kifakadtam - mondta Charles. - Igazán nem akartam megbántani. Elragadtattam magamat.

- Én is restellem, amit mondtam - válaszolta Ellen, de hangján még mindig érződött a mély fölindultság. Charlest e szavak nem győzték meg. Szerette volna megkérdezni Ellent, vajon tényleg érzéketlennek tartja-e, csak nem volt hozzá bátorsága.

- Egyébként - mondta Ellen - dr. Morrison szeretne minél előbb beszélni magával. Idetelefonált, mielőtt még maga bejött.

- Morrison várhat - felelte Charles. - Előbb indítsuk be a munkát.

Cathryn haragudott Charlesra. Nem tartozott azok közé, akik elfojtják effajta indulataikat, amellett úgy érezte, haragja indokolt. Michelle orrvérzése elégséges ok lett volna rá, hogy Charles megváltoztassa szent és sérthetetlen napi programját és maga vigye el Michelle-t a gyermekkórházba. Végül is orvos. Cathryn elborzadva szinte látni vélte, amint Michelle orra vére végigcsepeg az egész kocsin. Akár el is vérezhet? Cathryn erre nem tudott magának válaszolni, de már e puszta lehetőség is rettegéssel töltötte el. Iszonyodott mindentől, ami betegséggel, vérrel, kórházzal függ össze. Hogy miért, ezt nem tudta, bár viszolygása valószínűleg részben onnan eredt, hogy tízéves korában igen súlyos vakbélgyulladáson esett keresztül. Már a bajmegállapítás is nehezen ment, előbb az orvos rendelőjében, majd pedig a kórházban. Mai napig élénken emlékezett a fehér csem-

pékre és a fertőtlenítő szagára. De a legkínosabb a hüvelyvizsgálat volt. Senki se magyarázott meg neki semmit, egyszerűen csak lefogták. Charles mindezt tudta, s ennek ellenére ragaszkodott hozzá, hogy a szokott időben bemenjen a laborba, és hogy Michelle-t Cathryn vigye el a kórházba.

Ha többen vagyunk, biztonságosabb, vallotta Cathryn, leült hát a konyhai telefonhoz, hogy fölhívja Marge Schonhausert, s megkérdezze tőle, ne vigye-e be Bostonba. Ha Tad még mindig a kórházban van, Marge valószínűleg szívesen vele tart. A telefont második csöngetésre vették föl. Nancy jelentkezett, Schonhauserék tizenhat éves kislánya.

- Anyám már a kórházban van.

- Csak gondoltam, megpróbálom - mondta Cathryn. - Talán megkeresem anyádat a kórházban, ha lesz rá alkalom. De ha nem, mondd meg neki, hogy telefonáltam.

- Persze - válaszolta Nancy. - Egészen biztosan örülni fog, hogy telefonált, Mrs. Martel.

- Hogy van Tad? - kérdezte Cathryn. - Hamarosan hazajöhet?

- Nagybeteg, Mrs. Martel. Velőátültetésre volt szükség nála. Minket, gyerekeket mind megvizsgáltak, de egyedül a kis Lisa velőjét találták alkalmasnak. Tadet sátor alatt tartják, hogy megvédjék a baktériumoktól.

- Jaj, de borzasztó - mondta Cathryn. Lelkiereje még jobban megingott. Fogalma se volt róla, mi az a velőátültetés, de komoly, ijesztő dolognak hangzott. Elköszönt Nancytől, és letette a kagylót. Egy ideig csak ült, töprengett, félt, hogy a találkozás Marge-dzsal milyen érzelmeket fog fölkorbácsolni bennük, s hibásnak is érezte magát, amiért nem hívta föl őt korábban. Tad betegségéhez képest Michelle orrvérzése csip-csup dolognak tűnt, félelme túlzottnak. Cathryn mély lélegzetet vett s a nappaliba ment.

Michelle a pamlagon föltámaszkodva a Mai nap című tv-műsort nézte. A narancslétől meg a pihenéstől már sokkal jobban érezte magát, nyugtalansága azonban nem múlt el. Noha Charles nem szólt semmit, Michelle tudta, hogy csalódást okozott neki. Orrvérzése még csak súlyosbította e csalódottságot.

- Fölhívtam dr. Wiley rendelőjét - szólt Cathryn tettetett derűvel -, s az ápolónő azt mondta, minél előbb menjünk be. Másként sokáig kellene várnunk. Majd a kocsiban megnézed a műsort.

- Már jobban érzem magam - válaszolta Michelle. Mosolyt erőltetett arcára, de ajka remegett.

- Jól van. De csak maradj nyugodtan - mondta Cathryn. - Hozom a kabátodat és az egyéb cuccodat. - A lépcső felé indult.

- Azt hiszem, Cathryn, már nincs semmi bajom. Inkább iskolába mennék. - Bizonyságul a padló felé lendítette lábát és fölállt. Mosolya a gyengeségtől elhalványodott.

Cathryn megfordult, s örökbe fogadott lányára pillantott. Hirtelen meleg szeretet fogta el a kislány iránt, akit Charles annyira imádott. Nem értette, miért akarja Michelle letagadni rosszullétét, hacsak nem azért, mert ő is, hozzá hasonlóan, fél a kórháztól. Odament Michelle-hez, megölelte és magához szorította. - Nincs ok a félelemre, Michelle.

- Nem félek - válaszolta Michelle, s kibontakozott Cathryn öleléséből.

- Tényleg nem félsz? - kérdezte Cathryn, csak hogy mondjon valamit. Mindig meglepte, ha visszautasítják kimutatott vonzalmait. Kényszeredetten elmosolyodott, de kezét még mindig Michelle vállán tartotta.

- Iskolába szeretnék menni. Tornáznom nem kellene, ha írnál egypár sort.

- Michelle! Egy hónapja nem érzed jól magadat. Reggel lázad volt. Azt hiszem, itt az ideje, hogy tegyünk valamit.

- De most jól érzem magam. Iskolába szeretnék menni.

Cathryn levette kezét Michelle válláról s kutatón nézett a gyerek dacos arcába. Michelle nem egy tekintetben örök rejtély volt számára. Ez az annyira pedáns, komoly, koraérett kislány valamilyen okból távol tartotta magát tőle. Cathryn eltűnődött: vajon mennyiben tulajdonítható ez annak, hogy Michelle hároméves korában elvesztette édesanyját. Tapasztalatból tudta, mit jelent, ha egy gyermeket csak az egyik szülő neveli, mert az ő apja faképnél hagyta családját.

- Tudod, mit? - mondta Cathryn. Azon töprengett, hogyan intézhetné el legsimábban az ügyet. - Újból megmérjük a lázadat. Ha lázas vagy, megyünk az orvoshoz. Ha nincs lázad, nem megyünk.

Michelle harmincnyolc kettőt mért.

Másfél órával később Cathryn az öreg Dodge furgonnal bekanyarodott a gyermekkórház garázsába, s az automatánál helyjegyet váltott. Útjuk, szerencsére, baj nélkül ért véget. Michelle a kocsiban nemigen szólalt meg, csak Cathryn kérdéseire válaszolt. Kimerültnek látszott, keze, akár egy bábé, mozdulatlanul feküdt az ölében, mintegy arra várva, hogy majd zsinórral fölhúzzák.

- Mire gondolsz? - törte meg Cathryn a csöndet. Nem könnyen találtak parkolóhelyet, s így az egyik szintről a másikra kellett hajtaniuk.

- Semmire - válaszolta Michelle mozdulatlanságba dermedve.

Cathryn a szeme sarkából figyelte a kislányt. Annyira szerette volna, ha Michelle levetkőzi tartózkodását, hagyja, hogy Cathryn ajnározhassa.

- Nem szereted másokkal megosztani gondolataidat? - faggatta Cathryn.

- Nem érzem jól magam, Cathryn. Nagyon rosszul érzem magam. Szeretném, ha kisegítenél a kocsiból. - Cathryn Michelle arcába pillantott, hirtelen lefékezte a kocsit, s átölelte a gyermeket. Michelle nem ellenkezett. Közelebb húzódott Cathrynhez, és fejét a mellére fektette. Az asszony érezte, hogy karját forró könnyek nedvesítik.

- Szíves örömest segítek neked, Michelle. Amikor csak szükséged van rám. Ígérem.

Úgy érezte, most végre átlépett valamilyen láthatatlan küszöbön. Két és fél évig kellett türelmesen várnia e pillanatra, de megérte.

Tűnődéséből hangos autódudálások riasztották föl. Beindította a motort, továbbhajtott, s örült, hogy Michelle még mindig hozzásimul.

Eddig soha nem tapasztalt, mély anyai érzések töltötték el. Amikor átmentek a csapóajtón, Michelle alig bírt járni, hagyta, hogy Cathryn segítsen neki. Az előcsarnokban kérésükre azonnal kaptak egy tolószéket, s bár Michelle előbb tiltakozott, aztán mégis beleegyezett, hogy Cathryn tolja.

Az öröm, hogy végre ilyen bensőséges érzelmi kapcsolatba került Michelle-lel, feledtette Cathryn borzadását a kórháztól. Ehhez a környezet is hozzájárult: az előcsarnok padlóját meleg színű mexikói csempe borította, a foteleket élénk narancsszínű és változatos árnyalatú sárga kárpittal vonták be. Emellett igen sok növény díszelgett itt, Cathryn úgy érezte, mintha nem is egy nagy városi kórházban, hanem egy luxusszállodában volnának.

A gyermekgyógyászati helyiségek se keltettek fenyegető érzéseket. Dr. Wiley várószobájában már öt beteg üldögélt, Michelle-t fölháborította, hogy kétévesnél egy se idősebb közülük. Méltatlankodott volna, de amikor egy nyitott ajtón át megpillantotta a vizsgálókat, eszébe jutott, miért van itt.

- Nem fognak injekciózni, ugye? - kérdezte Cathryn felé hajolva.

- Fogalmam sincs róla - válaszolta Cathryn. - De ha itt végeztünk, és kedved van rá, elmehetünk valahová. Ahová akarsz.

- Aput is meglátogathatjuk? - kérdezte Michelle fölcsillanó szemmel.

- Persze - válaszolta Cathryn. Michelle tolószékét egy szabad ülés mellé állította, s leült.

A vizsgálóból egy anya jött ki ötéves pityergő fiával.

Az egyik anya erre fölállt és csecsemőjével bement a vizsgálóba.

- Megkérdem az ápolónőt, hogy telefonálhatok-e innen - szólt Cathryn. - Szeretném megtudakolni, hol fekszik Tad Schonhauser. Jól vagy, ugye?

- Jól vagyok - felelte Michelle. - Most már megint jobban érzem magam.

- Ez a beszéd - mondta Cathryn, s fölállt. Mialatt odament az ápolónőhöz és tárcsázott, Michelle elnézte vállára omló, hosszú, barna fürtjeit. Eszébe jutott, hogy apja mennyire csodálja Cathryn haját, s azt kívánta, bárcsak neki is ilyen színű haja volna. Hirtelen vágyódás fogta el, felnőtt szeretett volna lenni, legalább húszéves, hogy majd orvos legyen, elbeszélgethessen Charlesszal, dolgozhasson a laboratóriumában. Az orvosoknak, mondta Charles, nem kötelességük injekciót adni, ez az ápolónők feladata. Michelle remélte, hogy nem lesz szükség injekcióra. Nem szerette, ha szurkálják.

- Dr. Martel - szólt dr. Peter Morrison Charles laborjának ajtajában állva. - Nem adták át az üzenetemet?

Charles épp szérummintákat töltött be egy automatikus radioaktivitás-mérőbe, de e szavakra fölegyenesedett, és Morrisonra, a fiziológiai osztály adminisztratív vezetőjére nézett. Morrison az

ajtófélfának támaszkodott, teknőckeretes, keskeny szemüvegéről visszaverődtek a mennyezeti neoncsövek fényei. Feszült arcáról lerítt a harag.

- Tíz-tizenöt perc múlva benézek önhöz - válaszolta Charles. - Csak még néhány fontos dolgot el kell intéznem.

Morrison egy másodpercig latolgatta Charles válaszát. - Várom önt - mondta, s halkan becsukta maga mögött az ajtót.

- Nem kellett volna frocliznia - jegyezte meg Ellen, Morrison távozása után. - Ebből csak baj lehet.

- Az ilyesmi jót tesz neki - válaszolta Charles. - Elgondolkozhatik rajta. Biz' isten nem tudom, mi egyébbel foglalkozhat az irodájában.

- Valakinek el kell végeznie az adminisztratív teendőket is - mondta Ellen.

- Az a különös, hogy valaha jó kutatóorvos volt - morgott Charles. - Most meg az az egyetlen becsvágya, hogy igazgató legyen. Nem csinál mást, csak aktákat tologat, értekezleteket hív összse, ebédekre jár, adományokért folyamodik.

- Ebből lesz a pénz.

- Meglehet - szólt Charles. - De adományok felhajtásához nem kell fiziológiai diploma. És szerintem kár az egészért. Akik ezeken a segélyakciókon pénzt adnak, ha egyszer rájönnének, milyen kevés jut a dollárjaikból kutatásra, megdöbbennének.

- Ebben igaza van - válaszolta Ellen. - De hadd fejezzem én be ezeknek a mintáknak a betöltését. Maga pedig menjen át Morrisonhoz, essen túl a dolgon, mert aztán szükségem lesz a segítségére, amikor a patkányokból vért veszünk.

Tíz perccel később Charles a vas hátsó lépcsőn fölkapaszkodott az első emeletre. Fogalma se volt, hogy Morrison mit akar tőle, de föltételezte, hogy szeretné megint rábeszélni, írjon egy tanulmányt az egyik soron következő tudományos ülésre. Charles a publikációkról egészen más nézeteket vallott, mint kartársai, mindig húzódozott elhamarkodottan nyomdába adni kutatási eredményeit. Noha a kutatók sikeres pályafutását általában a kiadott cikkek számával mérték, Charles rendíthetetlen odaadásával és ragyogó tehetségével e nélkül is nagy megbecsülést szerzett kollégái körében. Sokan hangoztatták, hogy a jelentős tudományos fölfedezések épp a hozzá hasonló kutatóknak köszönhetők. Csupán a vezetőség húzta az orrát.

Dr. Morrison irodája az első emeleten az igazgatósági szárnyban feküdt. Az előcsarnokokat idefent kellemes homokszínűre festették, a falakon pedig egyetemi díszbe öltözött egykori igazgatók komor olajfestményei ékeskedtek. Az itteni légkört egy világ választotta el az alagsori és a földszinti laboratóriumok gyakorlatias légkörétől, s a környezet inkább egy sikeres ügyvédi iroda, semmint önzetlen orvosi intézmény benyomását keltette. Ez a fényűzés mindig ingerelte Charlest, jól tudta, hogy az erre fordított pénz olyan emberektől származik, akik azt gondolják, adományaik kutatási célokat szolgálnak.

Charles ilyen hangulatban tartott Morrison irodája felé. Már épp belépni készült, amikor észrevette, hogy az igazgatósági titkárnők mind feszülten figyelik. Itt ugyanaz a leplezett izgalom fogadta, mint amit reggel az érkezésekor is már érzett a levegőben. Mintha valamennyien valami jelentős eseményre várnának.

Amikor Charles belépett, Morrison fölállt, előjött széles mahagóni íróasztala mögül, és feléje nyújtott kézzel fogadta. Korábbi ingerültsége elpárolgott. Charles puszta szokásból kezet fogott vele, jóllehet ez a gesztus felettébb meglepte, hiszen nem volt egyetlen testi-lelki közös vonásuk sem. Morrison frissen vasalt, hajszálcsíkos öltönyt, keményített fehér inget és selyem nyakkendőt viselt, kézzel varrott papucscipője szakszerű pucolástól ragyogott. Charles szokott, nyakánál kigombolt, kék oxfordingét hordta, kilazított nyakkendőjét a második és harmadik inggombja közé dugta. Ingujját a könyöke fölé tűrte föl. Kitérdelt khakinadrág, kopott szattyánbőr cipő egészítette ki öltözékét.

- Üdvözlöm - mondta Morrison, mintha aznap még nem is találkoztak volna. Széles mozdulattal tessékelte Charlest, hogy foglaljon helyet a Charles folyóra néző irodájának végében álló bőrkanapén. - Kávét parancsol? - kérdezte oly mosollyal, amely kicsillantotta igen kicsi, igen fehér, szabályos fogsorát.

Charles udvariasan visszautasította a kávét, hátradőlt a kanapén s összefonta karját. Valami furcsa történik itt, s ez furdalta az oldalát.

- Látta a mai New York Times-t? - kérdezte Morrison. Charles tagadóan rázta fejét.

Morrison az íróasztalához ment, fölvette az újságot, s a címlap egyik cikkére mutatott. Arany karperece eközben kicsúszott az ingujja alól. BOTRÁNY A WEINBURGER RÁKKUTATÓ INTÉZETBEN - hangzott a cím.

Charles elolvasta az első bekezdést, amely terjengősen beszámolt arról, amit már Ellen is elmondott neki. Ennyivel beérte.

- Szörnyű, ugye? - szólalt meg Morrison zengő hangon.

Charles amúgy félig helyeslőn bólintott. Noha tudta, hogy az efféle botrány ideig-óráig rossz hatással lesz az adományok fölhajtására, de ugyanakkor úgy érezte, valamelyest csökkenti majd az új gyógyszernek, a Cancerannek meg nem érdemelt értékelését, s a figyelmet ígéretesebb területekre fordítja. Charles a Cancerant csupán egy újabb alkiláló hatóanyagnak tartotta. Úgy érezte, hogy a rák megfékezésének módját az immunitáskutatásban és nem a kemoterápiában kell keresni, bár elismerte, hogy az utóbbi években növekvő mértékben sikerült a gyógyítás terén eredményeket elérni.

- Dr. Brightonnak több esze lehetett volna - mondta Morrison. - De még túl fiatal, túl türelmetlen.

Charles várt, hogy Morrison a lényegre térjen.

- Menesztenünk kell dr. Brightont - tette hozzá Morrison.

Charles bólintott, Morrison pedig magyarázni kezdte Brighton viselkedését: Charles Morrison fénylő kopasz fejére, a füle fölött gondosan hátrafésült néhány szál hajára pillantott.

- Bocsánatot kérek - vágott közbe. - Ez nagyon érdekes, de nekem odalent egy fontos kísérletet kellene elvégeznem. Van valami lényeges mondanivalója számomra?

- Természetesen - válaszolta Morrison, és megigazította kézelőjét. Komolyabb hangra váltott át, ujjhegyeit csúcsívesen egymáshoz illesztette. - Intézetünk igazgatóságát nem érte váratlanul a New York Times cikke, már tegnap este rendkívüli ülést tartottunk. Az a vélemény alakult ki, hogy ha nem teszünk gyorsan valamit, akkor a Brighton-ügy igazi áldozata az új, ígéretes gyógyszerünk, a Canceran lesz. Gondolom, megérti ezt az aggodalmunkat.

- Természetesen - válaszolta Charles, de azonnal baljós érzése támadt.

- Arra az eredményre jutottunk, hogy csak úgy menthetjük meg a kísérleti programot, ha az intézet nyíltan kiáll a gyógyszer mellett, és az ellenőrző vizsgálatok befejezésére a legtekintélyesebb kutatóját jelöli ki. És nagyon örülök, Charles Martel, hogy a választás önre esett.

Charles lehunyta szemét, s a fejéhez kapott. Legszívesebben kirohant volna az irodából, de uralkodott magán. Lassan kinyitotta szemét. Morrison keskeny ajkán mosoly játszadozott. Charles nem tudta, sejti-e, hogy szavai milyen hatással voltak rá, ugratni akarja-e őt, vagy valóban azt hiszi, hogy jó hírt közölt vele.

- Szavakkal ki se tudom fejezni - folytatta Morrison -, mennyire örülök, hogy az igazgatóság választása az én osztályom egyik kutatójára esett. Persze ezen egyáltalán nem csodálkozom. Mindannyian fáradhatatlanul dolgozunk a Weinburger intézet érdekében. Csak hát jólesik, ha egyszermásszor ilyen elismerésben részesülünk. És persze önt én szemeltem ki e föladatra.

- Megkérem - felelte Charles tőle telhetően nyugodt hangon -, hogy e bizalmat köszönje meg nevemben az igazgatóságnak, de sajnos nem vagyok abban a helyzetben, hogy átvehessem a Canceran-programot. Saját munkám, tudja, nagyon jól halad. Valaki mást kell keresniük helyettem.

- Remélem, csak tréfál - mondta Morrison. Mosolya elhalványult, majd teljesen elhalt.

- Szó se róla. Olyan jól haladok, hogy most semmiképp se hagyhatom abba a munkámat. Az asszisztensemmel rendkívüli sikereket értünk el, s egyre gyorsabb ütemben közeledünk a cél felé.

- De hát évek óta egyetlen tanulmányt se tett közzé. Ez aligha nevezhető gyors ütemnek. És különben is a munkájához szükséges anyagi fedezet csaknem teljes egészében az intézet általános fönntartási alapjából származik, s az ön munkája már hosszú, hosszú idő óta semmiféle nagyobb adományt nem hozott az intézetnek. Tudom, ennek az a magyarázata, hogy ön a rákkutatás terén kitart az immunitásvizsgálatnál, s én e tekintetben mind a mai napig támogattam önt. De most másutt van szükségünk a szolgálataira. Mihelyt befejezi a Canceran-programot, visszatérhet a saját munkájához. Mindössze erről van szó.

Morrison fölállt, visszament az íróasztal mögé, mintegy jelezve, hogy a maga részéről a beszélgetést befejezettnek, az ügyet lezártnak tekinti.

- De én nem hagyhatom abba a munkámat - válaszolta elkeseredetten Charles. - Most semmiképpen. Ehhez túlságosan jól haladok. És különben is itt van a hybridoma eljárás, amelyet én dolgoztam ki. Ez semmit se nyom a latba?

- Igen, a hybridoma - válaszolta Morrison. - Remek teljesítmény. Ki gondolta volna, hogy egy érzékennyé tett lymphocytát egyesíteni lehet egy rákos sejttel, s ilyen módon egyfajta celluláris ellenanyaggyár teremthető meg. Zseniális megoldás! Csak két baj van vele. Egyrészt ennek a fölfedezésnek már sok-sok éve, másrészt ön elmulasztotta azt közzétenni! Így nem kovácsolhattunk tőkét belőle. Helyettünk egy másik intézet fölözte le a hasznot. Nem számíthatok rá, hogy ha a hybridoma kifejlesztésére hivatkozom, ezzel megerősíthetem az ön helyzetét az igazgatóságnál.

- Azért nem tettem közzé a hybridoma eljárást, mert ez csupán kis része volt a kísérleteimnek. Mindig húzódoztam elhamarkodottan kiadni a kutatási eredményeimet.

- Ez közismert. És tulajdonképpen valószínűleg ez a fő oka annak, hogy nem jutott előrébb, nem nevezték ki osztályvezetőnek.

- Nem óhajtok osztályvezető lenni! - kiáltotta Charles. Most már kezdte elveszteni türelmét. - Kutatással akarok foglalkozni, s nem aktatologatással meg adományok gyűjtésével.

- Ezt, gondolom, sértésnek szánta - jegyezte meg Morrison.

- Tekintse, aminek akarja - mondta Charles. Nem is igyekezett többé féken tartani haragját. Fölállt, közelebb lépett az íróasztalhoz és ujjával vádlón Morrisonra mutatott. - És azt is megmondhatom, mi a fő okom rá, amiért nem vehetem át a Canceran-programot. Mert nem bízom benne!

- Ez mi a fenét jelentsen? - Most már Morrison türelme is fogyóban volt.

- Azt jelenti, hogy az olyasféle sejtmérgek, mint a Canceran, nem tekinthetők a rák elleni harc végső megoldásának. Azon a föltevésen alapulnak, hogy a rákos sejteket az egészségeseknél gyorsabban pusztítják el, s így a betegnek a rosszindulatú daganat megszüntetése után még marad elég ép sejtje az életben maradáshoz. Ez azonban csak amolyan félmegoldás. A rák igazi gyógyításához csakis az élő szervezet sejten belüli folyamatainak, elsősorban pedig a sejtek közötti kémiai kapcsolatok jobb megértése vezethet el minket.

Charles föl-alá járkált a szobában, ujjait idegesen a hajába túrta. Ezzel szemben Morrison meg se moccant, csupán szemmel követte Charles keringését.

- Ide figyeljen - kiabálta Charles -, a rákellenes harc mindeddig hamis nézőpontból indult ki. A rákot nem szabad valamiféle fertőzésszerű betegségnek tekinteni, mert ez csak alátámasztja azt a tévképzetet, hogy majd találnak egy antibiotikumhoz hasonló varázsszert.

Charles abbahagyta a járkálást, s az íróasztalon át Morrison felé hajolt. Most már nyugodtabb, de ugyanakkor szenvedélyesebb hangon folytatta.

- Sokat törtem ezen a fejemet, dr. Morrison. A rák nem hagyományos értelemben vett betegség, hanem egy olyan primitívebb életformának fölbukkanása, amilyen az idők kezdetén, a többsejtű organizmusok kifejlődésekor keletkezett. Gondolja meg. Valaha, évmilliókkal ezelőtt, csupán egysejtű lények léteztek, amelyek önző módon tudomást se vettek egymásról. Majd néhány millió esztendő múltán egyesek csoportokba verődtek, mert ezáltal hatékonyabbak lettek. Kémiai kapcsolatba kerültek egymással, ez aztán lehetővé tette a hozzánk hasonló többsejtű organizmusok létrejöttét. Miért végzi egy májsejt, egy szívsejt, egy agysejt csakis a maga feladatát? A választ erre a kémiai kapcsolatuk adja meg. De a rákos sejtek elutasítják a kémiai kapcsolatot. Elszabadulnak, visszatérnek ahhoz a primitív állapothoz, amelyben az egysejtűek évmilliókkal ezelőtt éltek. A rák nem betegség, sokkal inkább az élet alapvető szervezésének a kulcsa. És az immunológia ennek a kémiai kapcsolatnak a tanulmányozása.

Charles a kezére támaszkodva Morrison íróasztala fölé hajolt, ebben a pozitúrában fejezte be monológját. Szavait feszélyezett csönd követte. Morrison a torkát köszörülte, majd maga felé húzva bőrszékét, leült.

- Rendkívül érdekes - mondta. - Csak sajnos a metafizika nem a mi dolgunk. És arra is föl kell hívnom a figyelmét, hogy a rák immunológiai szempontjait már több mint egy évtizede tanulmányozzák, de eddig még ezen az úton nemigen sikerült meghosszabbítani a rákban szenvedők életét.

- Pontosan erről van szó - vágott közbe Charles. - Az immunológia nem átmenetileg enyhíteni, hanem gyógyítani fogja a rákot.

- Kérem - szólt halkan Morrison -, én végighallgattam önt, most ön is hallgasson végig engem. Jelenleg nagyon kevés pénzünk van immunológiai vizsgálatokra. Ez tény. A Canceran-programot viszont a Nemzeti Rákkutató Intézet és az Amerikai Rákkutató Társaság nagy adományokkal támogatja. A Weinburger Intézetnek pedig pénzre van szüksége.

Charles megpróbálta félbeszakítani Morrisont, de hiába. Egy székbe rogyott, érezte, hogy az intézeti bürokrácia úgy fojtogatja, akár egy óriási polip.

Morrison szertartásosan levette szemüvegét és a mappájára helyezte. - Maga, Charles, nagyszerű kutató. Ezzel mindannyian tisztában vagyunk, és éppen ezért van most szükségünk magára. De ugyanakkor maga mindig a saját útját járja, s ennek folytán inkább csak megtűrt, semmint megbecsült személy nálunk. Sok az ellensége, talán irigységből, talán az önelégültsége miatt. Én a múltban mindig védelmeztem magát. De akadnak olyanok, akik szívesebben vennék, ha a kapun kívül látnák. Ezt a maga érdekében mondom. A tegnap esti ülésen megemlítettem azt az aggályomat, hogy esetleg visszautasítja a Canceran-program átvállalását. Olyan döntés született, hogy ez esetben fölmondunk magának. Könnyűszerrel találunk olyasvalakit, aki egy ilyen programban a helyébe lép.

Fölmondanak neki! E szavak kínkeservesen visszhangzottak Charles agyában. Megpróbálta összeszedni gondolatait.

- Mondhatok valamit? - kérdezte Charles.

- Természetesen - válaszolta Morrison. - Mondja, hogy elvállalja a Canceran-programot. Ez az, amit szeretnék hallani.

- Megfeszített erővel dolgoztam - mondta Charles elengedve füle mellett Morrison utolsó megjegyzését -, s igen gyorsan haladok. Szándékosan tartottam titokban az eredményeimet, de azt hiszem, valóban közel járok a rák megértéséhez és talán a gyógyításához is.

Morrison kutató pillantást vetett Charlesra, megpróbálta kitalálni, vajon őszintén beszél-e, vagy netán csalafintaságról van szó? Elvakította a dicsőség fénye? Morrison Charles világoskék szemébe, magas, redőzött homlokára nézett. Mindent tudott Charles múltjáról, felesége haláláról, hirtelen elhatározásáról, hogy a gyógyászatról a kutatásra tér át. Tudta, hogy Charles remek kutató, csak zárkózott ember. Gyanította, hogy az a "közel járás" akár tíz esztendőt is jelenthet.

- A rák gyógyítása - mondta Morrison, s nem is igyekezett leplezni szarkazmusát. Továbbra is Charlesra függesztette a szemét. - Ez igazán nagyszerű volna, ugye? Mindannyian büszkék volnánk magára. Csakhogy... ezzel várni kell, amíg a Canceran-kutatásokat be nem fejeztük. A Lesley Gyógyszergyár, a szabadalom birtokosa már nagyon szeretné elkezdeni a gyártást. Bocsásson meg, dr. Martel, de most dolgom van. Az ügyet lezártuk. A Canceran laboratóriumi följegyzései rendelkezésére állnak, sürgősen fogjon neki a munkának. Sok szerencsét. Ha bármilyen nehézségbe ütközik, csak szóljon nekem.

Charles kábultan kibotorkált Morrison irodájából. Szörnyű súllyal nehezedett rá a gondolat, hogy arra kényszerítik, ilyen jó kilátások mellett hagyjon föl saját kutatásával. Látta, hogy Morrison puccos titkárnője csúfondárosan néz rá. Szinte rohanvást indult el a hátsó lépcső felé, nagy dérreldúrral rántotta föl az ajtót. Aztán már lassan lépegetett lefelé, agya kóválygott. Fölmondással még soha életében nem fenyegették meg. Bizonyára kaphatna más állást, csakhogy még az átmeneti munkanélküliség gondolatától is megrettent, főleg mostani pénzügyi kötelezettségei miatt. Magánpraxisa feladásakor viszonylag kedvező anyagi körülményekről mondott le. Kutatói jövedelméből pedig éppen csak hogy megéltek, különösen, mert Chuck egyetemi tanulmányai igen sokba kerültek.

Charles a földszintre érve az előcsarnokon át a laboratóriuma felé tartott. Időre volt szüksége, hogy összeszedje gondolatait.

3

Végre rájuk került a sor. Egy ápolónő, aki úgy festett, mintha az ötvenes évek egyik hollywoodi filmjéből lépett volna elő, Michelle-t szólította, és kitárta előttük az ajtót. Michelle, mialatt bementek a rendelőbe, mostohaanyja kezét szorongatta. Vajon kettőjük közül ki az idegesebb, tűnődött Cathryn.

Dr. Wiley fölnézett az előtte fekvő kórlapról, s feles szemüvege mögül feléjük pillantott. Cathryn még sose találkozott dr. Jordan Wileyvel, de a gyerekek mind ismerték. Michelle egyszer elmesélte Cathrynnek, emlékszik rá, hogy négy évvel ezelőtt, nyolcéves korában, amikor bárányhimlője volt, dr. Wiley kijött hozzá. Cathryn azonnal bizalmat érzett az orvos iránt. Ötvenhét-ötvennyolc éves lehetett, s lényéből olyan megnyugtató atyai jóindulat sugárzott, amelyet az emberek hagyományosan az orvosok jellemzőjének tartanak. Magas termetű férfi, haja rövidre nyírt, sűrű bajusza őszes. Kézzel kötött, kis, vörös csokornyakkendője páratlanul energikus külsővel ruházta föl. Nagy, de puha kezével az íróasztalára tette a kórlapot, s aztán előrehajolt.

- Nocsak, nocsak - mondta. - A mi Miss Martelünkből micsoda ifjú hölgy lett. Nagyon szép vagy, kissé sápadt ugyan, de szép. Mutass be az új mamádnak.

- Nem új mamám - méltatlankodott Michelle. - Már több mint két éve a mamám.

Cathryn és dr. Wiley fölnevetett, s rövid habozás után csatlakozott hozzájuk Michelle is, noha nem tudta biztosan, mi olyan vicces abban, amit mondott.

- Foglaljanak helyet, kérem - szólt dr. Wiley, s az íróasztala előtti székekre mutatott. Mint tapasztalt gyógyász azonnal alaposan szemügyre vette Michelle-t, mihelyt az belépett a rendelőjébe. Sápadtságán kívül észrevette bizonytalan járását, roggyant testtartását, kék szemének üveges pillantását is. Kiterítette maga elé Michelle kórlapját, amelyet az imént nézegetett, s fölvette tollát.

- Nos mi a baj? - kérdezte.

Cathryn beszámolt Michelle betegségének tüneteiről, amit a kislány egy-két megjegyzéssel még kiegészített. A betegség fokozatosan lépett föl, lázzal és rossz közérzettel. Azt hitték, influenzája van, de a betegség csak nem akart elmúlni. Michelle reggelenként hol jól érezte magát, hol meg nagyon rosszul. Cathryn befejezésképpen hozzáfűzte, úgy döntött, legokosabb, ha megvizsgáltatja Michelle-t, hátha valamilyen antibiotikumra vagy egyébre van szüksége.

- Akkor hát - mondta dr. Wiley -, ha nincs kifogása ellene, Mrs. Martel, szeretnék egy ideig kettesben maradni Michelle-lel. - Előjött az íróasztala mögül, s kinyitotta a váróterembe nyíló ajtót.

Cathryn meghökkenve fölállt. Azt remélte, hogy Michelle mellett maradhat.

Dr. Wiley, mintha csak olvasott volna az asszony gondolataiban, barátságosan elmosolyodott. - Michelle meg én nagyon jól megleszünk, régi barátok vagyunk.

Cathryn bátorítóan megpaskolta Michelle vállát, s kifelé indult. De az ajtóban megállt. - Mennyi ideig fog a vizsgálat tartani? Meglátogathatok közben egy beteget?

- Azt hiszem, igen - válaszolta dr. Wiley. - Körülbelül fél óra alatt végzünk.

- Már előbb itt leszek, Michelle - szólt Cathryn. Michelle búcsút intett, s az ajtó becsukódott.

Cathryn egy s más útbaigazítást kért az ápolónőtől, majd visszaindult a bejárati előcsarnok felé. S midőn beszállt a liftbe, erőt vett rajta szokott félelme a kórházaktól. Ahogy elnézett egy tolószékben ülő szomorú kislányt, úgy érezte, a gyermekkórházak különösképpen megrendítőek. Beteg gyerekek, e gondolattól megborzongott. Igyekezett tekintetét a liftajtó fölötti emeletszámokra függeszteni, de egy erős, érthetetlen ösztön arra késztette, hogy újból a beteg kislányra pillantson. Amikor az ötödik emeleten kinyílt a liftajtó, s Cathryn kiszállt, lába reszketett, tenyere csupa izzadság.

Az úgynevezett Marshall épületszárny elkülönítő osztálya felé tartott, de az ötödik emeleten intenzív és posztoperatív osztály is volt. Cathrynnek, érzékeny idegállapotában, el kellett szenvednie mindazt a látványt és hangot, amely együtt jár a nagybetegek kezelésével. A szívműködést jelző készülékek csipogását a megrettent gyermekek sírása kísérte. Mindenütt sűrű tömegben csöveket, palackokat, sziszegő gépeket lehetett látni. És ezt az idegen világot sürgő-forgó kórházi személyzet népesítette be, amely Cathryn szemében érthetetlen érzéketlenséget mutatott a környező borzalmak iránt. Az szinte eszébe se jutott, hogy ezek az emberek végső soron a gyermekek gyógyulását segítik elő.

Egy sokablakos, szűk folyosón megállt, hogy lélegzethez jusson, s eközben ráeszmélt: most az egyik kórházépületből egy másikba megy át. A folyosón, egy amolyan békés hídon, mindaddig egyedül haladt végig, mígnem egy diszpécser feliratú, kerekes kocsiban ülő férfi elmotorozott mellette. A kocsin fémrekeszben mindenféle testnedv-mintákkal tele kémcsövek és üvegek csörömpöltek. A férfi Cathrynre mosolygott, s ő viszonozta a mosolyt. Már jobban érezte magát. Nyugodtabban folytatta útját.

A Marshall épületszárny elkülönítő osztálya kevésbé kavarta föl Cathrynt. A kórtermek ajtóit zárva tartották, s betegeket se lehetett látni. Cathryn a nővérszoba felé tartott, amely inkább egy modern reptér jegypénztárának, semmint egy kórházi osztály idegközpontjának benyomását keltette. A nagy, négyszögletes teremben egy televíziós megfigyelő berendezés állt. Az egyik írnok fölpillantott, s barátságosan megkérdezte Cathryntől, mit óhajt.

- A Schonhauser kisfiút keresem - válaszolta Cathryn.

- Ötszázhuszonegyes - mutatott a szoba felé az írnok. Cathryn megköszönte az útbaigazítást, s odament a bezárt ajtóhoz. Halkan kopogtatott rajta. - Menjen csak be - szólt az írnok. - De ne felejtsen el köpenyt venni.

Cathryn lenyomta a kilincset. Az ajtó kinyílt, s az asszony egy kis előszobában találta magát, ahol fehérneművel és más holmikkal megrakott polcok, gyógyszeres szekrény, mosogató, valamint egy nagy szennyestartó állt. Túl ezen, kis üvegablakos ajtó zárta le az előszobát. Mielőtt Cathryn még megmozdult volna, a belső ajtó kitárult, s egy köpenyes, álarcos alak lépett ki rajta. Papiros álarcát, sapkáját gyors mozdulattal a szemétkosárba hajította. Cathryn ekkor egy vörös hajú, szeplős arcú, fiatal ápolónőt látott maga előtt.

- Helló - mondta az ápolónő. Kesztyűjét ugyancsak a szemétkosárba, köpenyét a szennyestartóba dobta. - Tadet akarja meglátogatni?

- Remélem, láthatom - válaszolta Cathryn. - Mrs. Schonhauser is benn van?

- Igen, naponta bejön, szegény asszony. Ne felejtsen el köpenyt húzni. Itt nagyon szigorúak a fertőzés elleni óvintézkedések.

- Én... - kezdte rá Cathryn, de addigra már az agyonhajszolt ápolónő kinn termett az ajtón.

Cathryn a polcokon motozva talált magának sapkát és álarcot. Fölhúzta őket - nevetségesnek érezte magát bennük. Aztán köpenyt vett föl, de úgy bújt bele, akár egy kabátba. A gumikesztyűkkel már több baja támadt, a balt nem is tudta egészen fölhúzni. A kesztyűujjak félig üresen lebegtek, ahogy kinyitotta a belső ajtót.

Legelőször egy ketrecszerű, nagy műanyag fülke ötlött a szemébe. Noha az ágyat körülvevő műanyag torzított, Cathryn mégis ki tudta venni Tad Schonhauser alakját. A neonlámpa éles fényében a fiú sápadtnak, kissé zöldes színűnek látszott. Az oxigénpalack halkan sziszegett.

Marge Schonhauser az ágytól balra, az ablak mellett ülve olvasott.

- Marge - suttogta Cathryn.

Az álarcos, köpenyes asszony fölpillantott. - Ki az? - kérdezte.

- Cathryn.

- Cathryn?

- Cathryn Martel.

- Úristen - mondta Marge, amikor rájött, kivel beszél. Fölállt, letette a könyvet. Majd kézen fogva kivezette Cathrynt az előszobába. Mielőtt az ajtó becsukódott mögöttük, Cathryn még egy pillantást vetett Tadre. A fiú nem mozdult, bár a szeme nyitva volt.

- Köszönöm, hogy eljöttél - mondta Marge. - Igazán hálás vagyok.

- Hogy van Tad? - kérdezte Cathryn. A különös szoba, a védőöltözék, nem volt éppenséggel bátorító.

- Nagyon rosszul - felelte Marge. Lehúzta álarcát, arca nyúzott és feszült, szemhéja vörös és duzzadt volt. - Kétszer kapott velőátültetést Lisától, de nem használt. Semmit se használt.

- Reggel beszéltem Nancyvel - mondta Cathryn. - Fogalmam se volt róla, hogy Tad ennyire beteg. - Érezte, hogy Marge-ban milyen érzelmek dúlnak: a felszín alatt kitörni készülő vulkánhoz hasonlított.

- Életemben nem hallottam aplasztikus anémiáról - mondta Marge, s nevetni próbált. De ehelyett könnyek árasztották el szemét. Cathryn együttérzően vele sírt, s a két asszony hosszú percekig zokogott egymást átölelve. Végül Marge fölsóhajtott, kissé visszahúzódott, s Cathryn arcába nézett. - Nagyon kedves tőled, hogy eljöttél. Nem is tudod, mennyire jólesik. Az ilyen komoly betegségeknél talán azt a legnehezebb elviselni, hogy az emberek ránk se hederítenek.

- Nekem fogalmam se volt róla - ismételte meg bűntudatosan Cathryn.

- Nem neked akartam szemrehányást tenni - mondta Marge. - Csak úgy általában az emberekről beszéltem. Gondolom, nem tudják, mit mondjanak, vagy félnek az ismeretlentől, de épp olyankor húzódnak vissza, amikor a legnagyobb szükség volna rájuk.

- Borzasztóan sajnálom. - Cathryn nem tudta, mi mást mondjon. Bárcsak korábban telefonált volna, hetekkel ezelőtt. Marge idősebb volt Cathrynnél, majdnem annyi idős, mint Charles. De jóban voltak, Marge annak idején igen kedvesen viselkedett, segített neki, amikor Shaftesburybe költözött. A többi új-angliai igen hűvösen fogadta.

- Igazán nem akarok semmit a fejedre olvasni - mondta Marge -, csak annyira odavagyok. Az orvosok épp ma reggel árulták el nekem, hogy Tad ebbe bele is halhat. Föl akarnak készíteni a legrosszabbra. Nem akarom, hogy szenvedjen, viszont azt se akarom, hogy meghaljon.

Cathryn megdöbbenve hallgatta. Belehalhat? Egy öregembert bármikor elérheti a halál, de nem egy fiatal fiút, akit még néhány héttel ezelőtt életerőtől duzzadón látott a konyhájukban. Csak nagy nehezen bírt ellenállni a kísértésnek, hogy vissza ne rohanjon a váróterembe. De aztán ehelyett megölelte Marge-ot.

- Ha akarom, ha nem, azt kérdem magamtól, miért - zokogott Marge. Igyekezett erőt venni magán, hagyta, hogy Cathryn átkarolja. - Azt mondják, a Jóisten nem tesz semmit ok nélkül, s én mégis szeretném tudni, miért. Hiszen olyan jó fiú. Micsoda igazságtalanság!

Cathryn erőt gyűjtött, s vigasztalni próbálta Marge-ot. Nem tervezte el mondatait, maguktól jöttek. Úgy beszélt Istenről és a halálról, hogy maga is meglepődött, hiszen a szó szokásos értelmében nem volt vallásos. Katolikus hitben nevelkedett, sőt tízéves korában néha-néha szóba került, hogy apácának menjen. De az egyetemi évei alatt föllázadt az egyházi rítusok ellen, többé-kevésbé szabadgondolkozó lett, nem vette magának a fáradságot, hogy meggyőződéseivel foglalkozzon. Most mégis nyilvánvalóan jól választotta meg szavait, mert Marge kissé megnyugodott. Hogy ezt mi okozta: mondatainak tartalma vagy a baráti érzés kitárulkozása, Cathryn nem tudta. De Margenak megkönnyebbülve még egy halvány mosolyt is sikerült ajkára csalnia.

- Most mennem kell - szólt végül Cathryn. - Michelle vár rám. De majd újra eljövök, és este telefonálok, ígérem. - Marge bólintott, megcsókolta Cathrynt, aztán visszament a fiához. Cathryn kilépett az előcsarnokba. Az ajtónál megállt, zihálva vette a levegőt. Hát mégsem ok nélkül félt a kórháztól.

- Nem hinném, hogy volna más választásunk - mondta Ellen, miközben a kávéscsészéjét a pultra rakta. Laboratóriumi székén csücsült, onnan nézett le Charlesra, aki magába roskadva ült az íróasztala mellett. - Nagy kár, hogy épp most kevesebbet foglalkozhatunk a saját munkánkkal, de mitévők legyünk? Talán tájékoztatnunk kellett volna Morrisont az eredményeinkről.

- Nem - válaszolta Charles. Könyökét az asztalra támasztotta, arcát kezébe temette, kávéscsészéje érintetlenül párolgott. - Akkor már ezerszer is abbahagyatta volna velünk a munkát, hogy írjunk valamilyen nyavalyás tanulmányt. Évekkel le volnánk maradva.

- De csak így lehetett volna ezt elkerülni - mondta Ellen. Kezét Charles karjára tette. Nála talán senki se tudta jobban, milyen nehéz Charlesnak e fordulatot elviselni. Ki nem állhatta, ha bárki, különösen ha a vezetőség beavatkozik a munkájába. - Mégis igaza van. Hogyha neszét veszik, mit csinálunk, naponta a nyakunkra jártak volna. - Továbbra is a férfi karján tartotta kezét. - De sebaj. Legföljebb kissé lelassul a munkánk.

Charles Ellen szemébe nézett, olyan fekete volt, hogy a pupilla egybefolyt a szivárványhártyával. Keze érintésétől kéjesen megborzongott. Viszonyuk félbeszakadása óta Ellen gondosan kerülte, hogy hozzáérjen. Most pedig, nem sokkal azután, hogy érzéketlenséggel vádolta, megfogja a kezét. Csupa ellentmondás!

- Ez a Canceran badarság jó sok időbe fog kerülni - jegyezte meg Charles. - Hat hónapba vagy egy évbe, persze föltéve, hogy minden simán megy.

- De csinálhatjuk a kettőt egyszerre - szólt Ellen. - Legföljebb éjszaka is dolgozunk. Szívesen vállalom a maga kedvéért.

Charles fölállt. Éjszaka dolgozni? Az asszonyra pillantott, akivel, homályosan emlékezett rá, lefeküdt - úgy tűnt, nagyon régen. Bőre ugyanolyan olajbarna, mint Elisabethé volt, s mint Michelle-é. Noha Ellen szexuálisan vonzotta, kapcsolatukban valami mégis hibázott, munkatársak voltak, nem szeretők. Viszonyuk félresikerült, szeretkezésük esetlen volt, mint a serdülőké. Cathryn nem olyan szép, mint Ellen, de a szerelem vele az első pillanattól fogva jóleső beteljesülést hozott.

- Ennél jobb ötletem van - mondta Charles. - Morrison feje fölött elmegyek az igazgatóhoz, kiterítem a kártyáimat, megmagyarázom neki, sokkalta fontosabb, hogy a saját munkánkat folytassuk.

- Nem hinném, hogy ez eredménnyel járna - intette Ellen. - Morrison megmondta magának, hogy a határozat az igazgatósági ülésen született. Dr. Ibanez nem fogja megmásítani. Szerintem ebből csak még nagyobb baj lehet.

- Szerintem viszont megéri a kockázatot. Segítsen összeszedni a labor-jegyzőkönyveimet. Megmutatom neki, mire jutottunk.

Ellen lecsusszant a székről, s az előcsarnokba vezető ajtó felé indult.

- Ellen! - kiáltott utána megrökönyödve Charles. Ellen nem állt meg.

- Tegyen, amit akar, Charles. Úgyis mindig azt teszi. - Az ajtó bezáródott mögötte.

Charles előbb ösztönösen utána akart menni, de aztán gyorsan lehiggadt. Támogatást várt Ellentől. Ám fontosabb dolgai vannak, semmint hogy Ellen szeszélyeivel és viselkedésével foglalkozzon. Dühösen elhessegette magától e gondolatokat, figyelmét arra fordította, hogy összeszedje íróasztaláról a kísérleti munkatervet meg a munkaasztalról a legfrissebb jegyzőkönyveket. Végiggondolta, mit mond majd dr. Ibaneznek, aztán elindult a hátsó lépcső felé.

Az igazgatósági titkárnők lopva figyelték, ahogy végigmegy az előcsarnokon. Valamennyien tudták, hogy utasítást kapott, vegye át a Canceran-programot, s hogy ez koránt sincs ínyére.

Charles nem vett tudomást a rámeredő szemekről, miközben Miss Veronica Evanshez, dr. Carlos Ibanez titkárnőjéhez közeledett, úgy érezte magát, akár a róka a tyúkketrecben. Miss Evans, a rangjának megfelelően, rabicfallal elkerített külön kis szobában ült. Még dr. Ibaneznél is régebben áll a Weinburger Intézet alkalmazásában. Jól megtermett, ápolt nő, valamelyest túl a középkoron.

- Az igazgatóval szeretnék beszélni - mondta Charles ellentmondást nem tűrő hangon.

- Várja önt? - Miss Evanst nem lehetett megfélemlíteni.

- Csak mondja meg neki, hogy beszélni akarok vele - válaszolta Charles.

- Félek, hogy... - kezdte Miss Evans.

- Ha nem szól neki, berontok hozzá - mondta Charles eltökélt, fojtott hangon.

Miss Evans hírhedtté vált megvető arckifejezéssel vonakodva fölállt és benyitott az igazgató szobájába. Amikor kijött onnan, szó nélkül szélesre tárta az ajtót, s intett Charlesnak, hogy bemehet.

Ibanez irodája egy nagy sarokszoba volt, egyik oldalával délre, a másikkal keletre nézett. A szobából kilátás nyílt nemcsak a bostoni egyetem épületére, hanem a félig befagyott Charles folyón túli városképre is. Ibanez egy hatalmas, spanyol stílusú antik íróasztalnál ült, háttal az ablaknak. Az íróasztalával szemben pedig dr. Thomas Brighton.

Dr. Carlos Ibanez valamilyen, imént elhangzott megjegyzésen nevetve hosszú, vékony szivarjával intett Charlesnak, hogy foglaljon helyet. Az igazgató feje körül szürke füst gomolygott, akár egy trópusi sziget fölött úszó esőfelhő. Dr. Ibanez alacsony, hatvanas férfi, hajlamos volt a hirtelen, gyors mozdulatokra, különösen a kezével. Az évszaktól függetlenül napbarnított arcát ezüstös haj és kecskeszakáll fogta keretbe. Általában meglepően harsány hangon beszélt.

Charles leült - dr. Brighton jelenléte zavarta. Szakmai és személyes okokból felettébb dühös volt rá, de ugyanakkor sajnálta is, hogy ilyen botrányba keveredett s egyik pillanatról a másikra tönkretette orvosi pályafutását.

Dr. Brighton gyors, de félreérthetetlenül lenéző pillantást vetett Charlesra, majd újból dr. Ibanez felé fordult. Ezzel az egyetlen szemvillanással sikerült szertefoszlatnia Charles együttérzését. Charles dr. Brighton arcát vizsgálta. Hozzá képest fiatal ember, mindössze harmincegy éves. És még ennél is fiatalabbnak látszik: szőke és jóképű a maga elpuhult, előkelő egyetemet megjárt módján.

- Ó, Charles - mondta kissé feszengve Ibanez. - Épp elbúcsúztam Thomastól. Milyen kár, hogy a Canceran-program befejezése körüli buzgalmában ilyen ostobaságot követett el.

- Ostobaságot? - tört ki Charles. - Én inkább bűnt mondanék.

Thomas elpirult.

- Ugyan, Charles, a legjobb szándék vezette. Tudjuk, hogy nem akart kellemetlenséget okozni az intézetnek. Az az igazi bűnös, aki beköpte a dolgot a sajtónak. Mindent elkövetünk, hogy földerítsük, ki tette, és az illetőt szigorúan meg fogjuk büntetni.

- És mi lesz dr. Brightonnal? - kérdezte Charles, mintha az orvos ott se lett volna. - Neki elnézi. amit tett?

- Szó se róla - válaszolta Ibanez. - De a megalázás, amelyet a sajtó részéről el kellett szenvednie, épp elég büntetés. Jó néhány éven át nem tud majd képességeihez méltó állást kapni. A Weinburger Intézet ezek után természetesen nem nyújthat anyagi támogatást a további pályafutásához. De épp most említettem meg, hogy egy floridai belgyógyászati intézménynél biztosan tudunk számára állást szerezni.

E kijelentést kényszeredett csönd követte.

- Na jól van - mondta dr. Ibanez. Fölállt és előjött az íróasztala mögül. Közeledtére Brighton is fölemelkedett székéből. Dr. Ibanez Brighton vállára tette kezét és az ajtóhoz kísérte őt. Charlesra ügyet se vetett.

- Minden segítségért nagyon hálás vagyok - jegyezte meg Brighton.

- Gondolom, megérti, miért kell ilyen gyorsan távoznia az intézetünkből - szólt Ibanez.

- Természetesen - válaszolta Brighton. - Ha a sajtó ilyesmit kiszimatol, az utolsó cseppig mindent ki akar belőle facsarni. Miattam ne aggódjon, örülök, hogy egy időre elkerülhetem a reflektorfényt.

Ibanez becsukta az ajtót Brighton mögött, majd visszament az íróasztalához és leült. Hirtelen fáradt, ingerült hangulat fogta el.

- Ketten is vannak, akiket meg tudnék fojtani. Azt, aki elköpte a dolgot, s az újságírót, aki megírta. A sajtó szereti mértéktelenül fölfújni a dolgokat, ez is példa rá. A New York Times címoldalán! Nevetséges!

- Szerintem ön nem azt hibáztatja, akit kellene - jegyezte meg Charles. - Végül is "erkölcsi kérdésről", nem egyszerűen kellemetlenségről van szó.

Dr. Ibanez a hatalmas íróasztala mögül Charlesra pillantott. - Dr. Brighton hibát követett el, de engem az erkölcsi kérdés kevésbé érdekel, mint az az esetleges kár, amely az intézetet és a Cancerant érheti. Így egy aprócska ügyből katasztrófa lehet.

- Szerintem a szakmai tisztesség nem aprócska ügy - mondta Charles.

- Remélem, ezt nem kioktatásnak szánta, dr. Martel. Hadd mondjak magának valamit. Dr. Brightont nem vezette rossz szándék. Hitt a Canceranben, és szerette volna, ha minél gyorsabban a nagyközönség rendelkezésére áll. Csalása fiatalos türelmetlenségből fakadt, s ezt a bűnt különböző mértékben mindannyian elkövettük. Őt azonban a lelkesedés sajnos olyan túlzásra ragadtatta, hogy emiatt most elvesztettünk egy igen tehetséges embert, aki hatalmas összegeket szerzett az intézetünknek.

Charles izgett-mozgott a széken. Megdöbbentette, hogy ezt a szemében oly félreérthetetlen ügyet Ibanez az övétől annyira eltérő szemszögből nézi. Már-már hosszas fejtegetésbe kezdett volna a jó és a rossz közötti különbségről, amikor Miss Evans elébe vágott.

- Dr. Ibanez - szólt be az ajtóból. - Azt mondta, azonnal jelentsem, ha dr. Bellman megérkezik. Hát most itt van.

- Küldje be! - kiáltotta Ibanez. Talpra ugrott, akár egy ökölvívó a csengő hangjára.

Jules Bellman, az intézet propagandafőnöke, mint egy behúzott farkú kölyökkutya lépett be az ajtón. - Csak ma reggel hallottam a Times cikkről - vinnyogta. - Nem tudom, hogyan történt, de az én munkatársaim közül senki se köpte el. Sajnos, nagyon sokan tudtak a dologról.

- Az asszisztensem azt mondta, hogy az egész intézetben pletykáltak róla - sietett Bellman segítségére Charles. - Azt hiszem, én voltam az egyetlen, aki az egészről semmit se tudott.

Ibanez egy másodpercig fenyegetően nézett maga elé. - Azt akarom, hogy kiderítsük, ki köpte el. - Még csak arra se méltatta a propagandafőnököt, hogy hellyel kínálja.

- Természetesen - mondta Bellman immár határozottabb hangon. - Már gyanítom is, ki a ludas.

- Igen? - kérdezte Ibanez a homlokát ráncolva.

- Az az állatőr, aki a Brighton-ügyet elsőként jelentette önnek. Hallottam, nagyon fölhergelődött, amiért nem kapott prémiumot.

- Úristen! Hát már mindenki plecsnit akar, ha elvégzi a munkáját. Tartsa szemmel azt az embert, amíg gyanújáról meg nem bizonyosodik. De most beszéljünk a sajtóról. Elmondom, mit csináljon. Hívjon össze sajtókonferenciát. Ismerje be, hogy súlyos időzavar következtében a

Canceran kísérleti nyilvántartásaiba tévedések csúsztak bele, de a csalást tagadja. Mondja azt, hogy a vezetőség szokásos ellenőrzései során tévedéseket fedeztünk föl, s hogy dr. Brightont meghatározatlan időre szabadságoltuk. Rendkívül feszült idegállapotba került, mert szerette volna a gyógyszert minél előbb a nagyközönség rendelkezésére bocsátani. De mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy a Canceran hosszú idő óta a legígéretesebb rák elleni gyógyszer. És hangsúlyozza azt is, hogy a hibát Brighton követte el, s hogy a Weinburger Intézet továbbra is feltétlenül bízik a Canceranben. Ezt aláhúzandó, jelentse be, hogy a legnevesebb kutatónkat, dr. Charles Martelt állítottuk rá a program folytatására.

- Dr. Ibanez - szólt Charles. - Én...

- Egy pillanat, Charles - vágott közbe Ibanez. - Hadd végezzek Jules-lel. Mindent megértett, Jules?

- Dr. Ibanez - szakította félbe Charles. - Föltétlenül szeretnék mondani valamit.

- Egy másodperc, Charles. Ide figyeljen, Jules. Úgy beszéljen Charlesról, mintha poraiból föltámadt Louis Pasteur volna. Érti?

- Ez az! - mondta izgatottan Bellman. - Dr. Martel, megmondaná, mit publikált legutoljára?

- A fene egye meg! - kiabálta Charles, és a laboratóriumi könyveit levágta Ibanez íróasztalára. - Nevetséges szócséplés. Nagyon jól tudja, hogy az utóbbi időben semmit se publikáltam, elsősorban azért, mert nem akartam ilyesmivel tölteni az időmet. De publikáció ide, publikáció oda, nagyszerűen haladok. Itt látható minden ezekben a könyvekben. Hadd mutassak meg maguknak valamit.

Charles ki akarta nyitni az egyik könyvet, de dr. Ibanez visszatartotta. - Csillapodjon, Charles. Az isten szerelmére, nem bírósági tárgyaláson van. Valószínűleg jobb is, hogy semmit se publikált. Mostanság a rákkutatásban az immunológia iránt az érdeklődés és az anyagi támogatás egyaránt csökken. Talán nem is volna okos, ha Jules elmondaná, hogy maga, Charles, kizárólag ezen a területen dolgozott, mert akkor a sajtó esetleg azzal állna elő, hogy nem alkalmas a Canceran-kutatások feladatának átvállalására.

- Isten segíts! - nyögött föl magában Charles, összeszorított fogakkal. Zihálva Ibanezre meredt. - Hagyjon már végre szóhoz jutni! Az egész orvostudomány rossz oldalról közelíti meg a rákkutatást. A Canceranhez hasonló kemoterapikus hatóanyagokkal folytatott minden kísérletezés csupán a betegség enyhítésének célját szolgálja. Az igazi gyógyításhoz csakis úgy juthatunk el, ha jobban megértjük a sejtek közti kémiai folyamatokat, s ez az immunitással közvetlen kapcsolatban van. Az immunitásvizsgálat a megoldás! - Charles egyre harsányabb hangot ütött meg, utolsó mondata szinte vallásos fanatizmustól izzott.

Bellman a padlóra nézett, s egyik lábáról a másikra állt. Ibanez nagyot szippantott szivarjából, majd hosszú, vékony füstöt eregetett a levegőbe.

- Ez - jegyezte meg dr. Ibanez megtörve a kényszeredett csöndet - nagyon érdekes nézet, Charles, de nem hinném, hogy mindenki egyetértene vele. A lényeg az, hogy a kemoterápiai kísérletekre bőségesen kapunk segélyt, az immunitásvizsgálatokra viszont csak nagyon keveset...

- De csupán azért, mert a Canceranhez hasonló kemoterápiai hatóanyagokat szabadalmaztatni lehet, az immunológiai eljárásokat viszont többnyire nem - szakította félbe Charles szenvedélyes hangon dr. Ibanezt.

- Azt hiszem, idevág az a régi közmondás, hogy ne harapjuk meg a kezet, amely enni ad. A rákkal foglalkozók közössége támogatta önt, dr. Martel.

- Ezért hálás is vagyok - mondta Charles. - Nem vagyok se lázadó, se forradalmár. Egyáltalán nem. Csak azt akarom, hogy nyugodtan végezhessem a munkám. Épp azért jöttem ide, hogy megmondjam önnek, nem érzem alkalmasnak magamat a Canceran-program átvállalására.

- Dehogynem - válaszolta Ibanez. - Nagyon is alkalmas rá. Az igazgatóságnak ez a véleménye.

- Nem az értelmi képességeimről beszélek - fortyant föl Charles. - Hanem hogy a Canceran nem érdekel. Nem hiszek benne, se abban a módszerben, amelyet a rákkutatás területén képvisel.

- Dr. Martel - mondta dr. Ibanez s tekintetét mereven Charlesra szegezte -, tisztában van azzal, milyen válságos helyzetben vagyunk? És ilyen körülmények között azt mondja nekem, hogy nem tud segíteni, mert nem érdekli a dolog? Mit gondol, én egy államilag támogatott iskolát vezetek? Ha elveszítjük a Cancerannek szóló adományokat, az egész intézet bajba kerül. Ön az egyetlen

orvosunk, akinek munkáját a Nemzeti Rákkutató Intézet még nem segélyezi, de akinek a kutatók között olyan neve van, hogyha átvállalja a kísérletek folytatását, ez az egész szerencsétlen ricsajozás menten elül.

- De én a saját kutatásomban épp egy döntő fontosságú pontnál tartok - érvelt Charles. - Tudom, hogy semmit se publikáltam, és hogy kissé titkolózó voltam. Lehet, hogy ezzel hibát követtem el. Viszont komoly eredményekre jutottam, s azt hiszem, roppant jelentőségű fölfedezést tettem. Itt látható. - Charles az egyik laboratóriumi naplójának fedelére koppintott. - Ide figyeljen. Veszek egy rákos sejtet, bármilyen rákos sejtet, s ki tudom mutatni e rákos sejt és ugyanannak az egyednek egy egészséges sejtje közötti kémiai különbséget.

- Milyen állatoknál? - kérdezte dr. Ibanez.

- Egereknél, patkányoknál és majmoknál - válaszolta Charles.

- És embereknél? - faggatta tovább dr. Ibanez.

- Azzal még nem próbálkoztam, de biztos vagyok benne, hogy ott is sikerülni fog. Minden fajtánál, amellyel eddig kísérleteztem, tökéletesen sikerült.

- És ez a kémiai különbség a gazdaállatnál antigén jellegű?

- Annak kell lennie. A fehérje minden esetben eléggé eltérő ahhoz, hogy antigénjellegű legyen, de rákos állatot eddig még, sajnos, nem tudtam érzékennyé tenni. Úgy látszik, van valamiféle blokáló mechanizmus, ezt én blokáló tényezőnek nevezem. És itt tartok a munkámban. Megpróbálom izolálni ezt a blokáló tényezőt. Ha sikerül, akkor a hybridoma módszert szándékozom alkalmazni, hogy a blokáló tényezővel szemben ellenanyagot képezzek. Ha ki tudom küszöbölni a blokáló tényezőt, remélem, hogy az állat immunológiailag reagálni fog a saját daganatára.

- Hűha! - füttyentett Bellman. Nem is tudta, mit írjon a jegyzetfüzetébe.

- Az a legizgalmasabb az egészben - folytatta lelkesen Charles -, hogy mindez tökéletes összhangban van a tudományos ismereteinkkel. A rák annak az ősi rendszernek csökevényes formája, amelynek révén az organizmusok új sejtösszetevőket képesek befogadni.

- Föladom a harcot - jegyezte meg Bellman, s becsapta a jegyzetfüzetét.

- Mindebből az derül ki, dr. Martel - szólt dr.: Ibanez -, hogy még hosszú utat kell megtennie.

- Tagadhatatlanul - válaszolta Charles. - De egyre gyorsabb ütemben.

- Így hát attól eltekintve, hogy ön előnyben részesíti a saját munkáját, nincs semmi ok rá, hogy egy időre félbe ne hagyhassa.

- Csak az, hogy nagyon ígéretesnek látszik. Amennyiben olyan eredményes lesz, ahogyan remélem, tragikus, sőt egyenesen bűnös dolog volna, ha a lehető leggyorsabban nem hasznosítanánk.

- De hogy olyan ígéretesnek látszik, ez csupán az ön egyéni véleménye. El kell ismernem, érdekes, amit mond, s biztosíthatom róla, hogy a Weinburger Intézet a jövőben is éppúgy támogatni fogja önt, mint eddig. De előbb önnek kell segítenie a Weinburgernek. A saját érdekeit időlegesen háttérbe kell szorítania, s azonnal át kell vennie a Canceran-programot. Ha megtagadja, dr. Martel, akkor kénytelen lesz másutt folytatni a kutatómunkáját. Erről nem óhajtok tovább vitatkozni. Részünkről az ügyet lezártuk.

Charles egy másodpercig bizonytalanságot tükröző, üres szemmel meredt maga elé. A lelkesedés, amellyel munkáját taglalta, olyannyira növelte reményeit, hogy Ibanez elutasítása, s hozzá még a fenyegetés, hogy kiteszik a laborjából, teljesen megbénította. A fölmondásra való célzás Ibanez szájából sokkal ijesztőbbnek hangzott, mint Morrisonéból. Charles számára a munka és az önérzet elválaszthatatlanul összekapcsolódott, szétszakításukat el se tudta képzelni. Erőt kellett vennie magán, hogy összeszedje laboratóriumi könyveit.

- Ön nem a legnépszerűbb ember az intézetünkben - tette hozzá szelíden Ibanez -, de most változtathat ezen, ha beáll a sorba. Szeretném, ha világos választ adna, dr. Martel: segít nekünk?

Charles anélkül, hogy fölemelte volna fejét, bólintott - a föltétlen megadás, e végső megalázás még csak fokozta kínjait. Megfordult és szó nélkül távozott.

Amikor az ajtó bezáródott mögötte, Bellman Ibanezre pillantott.

- Furcsa magatartás. Remélem, nem fog bajt hozni ránk. Ez a világmegváltó póz halálra rémít.

- Én is így vagyok vele - jegyezte meg elgondolkodva Ibanez. - Sajnos, a tudomány fanatikusa lett, s mint minden fanatikus, nehezen kezelhető. Nagy kár, mert kiváló, talán a legkiválóbb kutatónk. De az ilyenek csődbe kergethetnek, különösen most, amikor az adományok egyre gyérebben csordogálnak. Kíváncsi vagyok, mit gondol Charles, honnan jön a pénz az intézet fenntartásához. Ha a Nemzeti Rákkutató Intézetben hallották volna ezt a tirádát a kemoterápiáról, dührohamot kapnak.

- Távol kell tartanom a sajtót tőle - mondta Bellman.

- Ez legalább könnyű lesz - nevetett föl dr. Ibanez. - Charles utálja az önreklámozást.

- Biztos benne, hogy ő a legalkalmasabb a Canceran-kísérletek folytatására? - kérdezte Bellman.

- Ő az egyetlen alkalmas ember. Nincs más, akinek hozzá hasonló neve volna a szakmában. Nem kell egyebet tennie, mint befejezni a kutatást.

- De ha eltolja... - aggályoskodott Bellman.

- Erre még gondolnunk se szabad - válaszolta Ibanez. - Ha a jelenlegi helyzetben bármi bajt csinál a Cancerannel, drasztikus lépésekhez kell folyamodnunk. Különben mindannyian más állás után nézhetünk.

Charles önmagától utálkozva botorkált vissza a laborjába. Csaknem tíz esztendő óta most először gondolt vissza sóvárogva a magánpraxisára. Nem annyira a gyógyászati tevékenység, mint inkább a függetlenség után vágyakozott. Megszokta, hogy a maga ura legyen, s mindeddig nem is sejtette, milyen kevés szava van a Weinburger Intézetben.

Aznap már másodszor vágta be maga mögött a labor ajtaját, olyan hevesen, hogy a polcon az üvegek megcsörrentek, az állatszobában a patkányok és egerek megrettentek. És másodszor ijesztette meg Ellent is, aki ügyesen elkapott egy pipettát, amelyet, miközben megpenderült, levert a pultról. Már épp fölfortyanni készült, amikor meglátta Charles arcát, s így magába fojtotta a szót.

Charles dührohamában a vaskos laboratóriumi könyveken állt bosszút: a pultra hajította őket, az egyik közülük a padlóra pottyant, a többiek nekivágódtak egy lepárlókészüléknek, üvegszilánkokat szórva szerteszét a teremben. Charles ezzel még mindig nem érte be, fölemelt egy Erlenmeyer-lombikot és a mosogatóba hajította. Ellen a hat év alatt, mióta együtt dolgoztak, még sohase látta ilyen állapotban Charlest.

- Ha most azt mondja, "én előre megmondtam", üvölteni kezdek - szólt Charles, s levágta magát a fém forgószékére.

- Dr. Ibanez nem hallgatta meg magát? - kérdezte óvatosan Ellen.

- Meghallgatott, csak nem engedett. Én meg beadtam a derekam, mint egy papírtigris. Szörnyű volt.

- Nem hinném, hogy lett volna más választása - vigasztalta Ellen. - Ne legyen könyörtelen önmagával szemben. Egyébként mit kell csinálnunk?

- Be kell fejeznünk a Canceran hatékonysági vizsgálatát.

- Rögtön nekifogunk?

- Rögtön - felelte fáradt hangon Charles. - Legyen szíves, hozza ide a Canceran laboratóriumi könyveit. Most egy ideig nem akarok senkivel beszélni.

- Megyek - mondta halkan Ellen. Megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy néhány percre otthagyhatja a labort. Érezte, hogy jobb, ha Charles egy ideig magára marad.

Miután Ellen kiment, Charles mozdulatlanul ült s igyekezett minden gondolatot kiverni a fejéből. De nem maradt sokáig egyedül. Az ajtó kivágódott, és Morrison viharzott be a laborba.

Charles megpenderült a székén és Morrisonra pillantott, akinek erek, akár a spagettiszálak, duzzadoztak halántékán. Szemmel láthatóan forrt benne a méreg.

- Ezt nem tűröm tovább! - kiáltotta elfehéredett ajakkal. - Elegem van a tiszteletlenségéből. Olyan fontos személynek tartja magát, aki a hivatalos utat nem köteles betartani? Talán figyelmeztetnem kell, hogy ennek az osztálynak én vagyok a vezetője? Ha valami kérdése van az ügyvezetéssel kapcsolatban, hozzám kell fordulnia és nem az igazgatóhoz.

- Morrison - válaszolta Charles -, tegyen nekem egy szívességet. Menjen innen a fenébe.

Morrison kicsiny szeme kivörösödött a méregtől, homlokán apró verejtékcseppek ütöttek ki.

- Csak annyit mondhatok, Charles, ha nem volnánk ilyen kényszerhelyzetben, még ma kidobatnám az intézetből. Az a szerencséje, hogy egy újabb botrányt nem engedhetünk meg magunknak. De ha itt akar maradni, a Canceran-programnál istenigazában ki kell vágnia a rezet.

Ezzel, anélkül, hogy válaszra várt volna, méltóságteljesen kivonult a laborból. Charles egyedül maradt a halkan zümmögő hűtőkompresszorokkal és a ketyegő automatikus radioaktivitás-számlálóval. Jól ismert hangjuk megnyugtató hatást tett rá. Talán ez a Canceran-ügy, gondolta magában, nem is lesz olyan nagyon rossz, talán gyorsan végezhet a kísérletekkel, feltéve, hogy a nyilvántartásokat tisztességesen vezették. Talán Ellennek igaza van, némi éjszakai munkával mindkét programot végrehajthatják.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Charles habozott, hogy fölvegye-e, kivárt három, majd négy csöngetést. Az ötödiknél aztán fölvette a kagylót.

- Halló, itt Mrs. Crane beszél az Északkeleti Egyetem pénzügyi osztályáról.

- Tessék - szólt Charles. Egy pillanatba telt, amíg rájött, hogy Chuckról van szó.

- Sajnálom, hogy háborgatnom kell - mondta Mrs. Crane. - A fia ezt a számot adta meg. Azt szeretném mondani, hogy a félévi tandíja, ezerhatszázötven dollár már régen esedékes.

Charles egy kis gemkapocsdobozzal játszadozott, azon tűnődött, mit válaszoljon. Újdonság volt számára, hogy nem tudja kifizetni a számláit.

- Hall engem, Mr. Martel?

- Dr. Martel - mondta Charles, bár e helyesbítésért azonnal elszégyellte magát.

- Elnézést kérek, dr. Martel - szólt őszintén bűnbánó hangon Mrs. Crane. - Remélhetjük, hogy a közeljövőben beküldi az összeget?

- Természetesen - válaszolta Charles. - Azonnal küldök egy csekket. Bocsánatot kérek, hogy megfeledkeztem róla.

Letette a kagylót. Késedelem nélkül kölcsönt kell fölvennie. Nagyon remélte, hogy Chuck rendesen tanul és hogy nem a pszichológiát veszi föl szaktantárgyául. Újból fölemelte a kagylót, de nem tárcsázott. Úgy gondolta, időt nyer, ha azonnal elmegy a bankba. Amellett a friss levegő is jót fog tenni neki meg ez a kis idő, amit távol tölt a Morrisonok és Ibanezek világától.

4

Cathryn, mialatt a Time egy régi számát lapozgatta, kiújuló aggodalmával küszködött. Dr. Wiley várótermét eleinte menedékhelynek vélte a kórház borzalmai elől, de ahogy múlt az idő, egyre inkább erőt vett rajta korábbi bizonytalansága és balsejtelme. Karórájára pillantott, s látta, hogy Michelle már több mint egy órája van a vizsgálóban. Biztosan valami baj van!

Izgett-mozgott, hol az egyik, hol a másik lábát rakta keresztbe, s minduntalan az órájára nézett. Az is zavarta, hogy a teremben senki se beszélget, és úgyszólván semmi se moccan, csupán egy kötögető nő keze, meg két kisgyerek játszik építőkockákkal ide-oda kapkodva. Cathryn hirtelen rájött, mi bántja. Itt minden túlságosan egysíkú, érzelem nélküli. Olyan, mint egy háromdimenziós jelenetben egy kétdimenziós kép.

Fölállt, úgy érezte, egy pillanatig se bír tovább nyugton maradni. Odament az ápolónőhöz.

- Bocsásson meg - szólt. - Meg tudná mondani, hogy a kislányom, Michelle Martel meddig marad még benn?

- A doktor úr nem mondta meg nekünk - válaszolta udvariasan az ápolónő. Olyan kínosan egyenes háttal ült a székén, hogy jókora feneke kidomborodott a széktámla aljánál.

- Már régen benn van - mondta Cathryn, mert erre valamilyen megnyugtató választ várt.

- Dr. Wiley nagyon alapos ember. A kislány bizonnyal rövidesen kijön.

- Gyakran előfordul nála, hogy a vizsgálat több mint egy óráig tart? - faggatózott tovább Cathryn, noha babonásan félt bármilyen kérdést föltenni, nehogy ezzel befolyásolja a vizsgálat végső eredményét.

- Hogyne - válaszolta a nővér. - Dr. Wiley annyi ideig vizsgálja a beteget, ameddig szükséges. Sose siet. Ő ilyen orvos.

De miért van ennyi időre szüksége, tűnődött Cathryn, miközben visszament a székéhez. A műanyag fülkébe zárt Tad látványa egyre kísértette, nem hagyta megnyugodni. Megdöbbentette az ijesztő gondolat, hogy gyermekek is súlyos betegségben szenvedhetnek. Abban a hitben élt, hogy

ilyesmi csupán ritkán fordul elő, mások gyermekével, olyanokkal, akiket nem ismer. Tad azonban a szomszédjuk, Michelle játszótársa. Cathryn megborzongott.

Fölemelt egy másik képes újságot és a hirdetéseket nézegette. Mosolygó, boldog embereket látott, akik lakásuk padlóját fényesítik, új autót vásárolnak. Megpróbálta eldönteni, hogy mit adjon ebédre, de gondolatai elkóboroltak. Miért marad Michelle ilyen sokáig odabent? Még két anya jött be rózsaszín pólyába bugyolált csecsemőjével. Aztán egy anya körülbelül kétéves kisfiával, akinek fél arcát nagy, lila kiütések lepték el.

A most már zsúfolt váróteremben Cathryn egyre nehezebben kapott levegőt. Amikor fölállt, helyet adott a csecsemőjével érkező második anyának, elfordult, nehogy tekintete a kétéves kisfiú arcát szörnyűségesen eltorzító kiütésekre essen. Mindinkább erőt vett rajta a félelem. Már több mint nyolcvan perce hagyta magára Michelle-t. Érezte, hogy egész testében reszket.

Újból odament a nővérhez, elfogódottan megállt az íróasztala előtt, várta, amíg az észreveszi.

- Parancsoljon - szólt kimért, udvarias hangon a nővér. Cathryn szerette volna alaposan megrázni a nőt, aki kikeményített fehérségével fölborzolta már amúgy is reszketeg idegeit. Nem udvariasságra, hanem melegségre és megértésre, egy cseppnyi együttérzésre vágyott.

- Nem lehetne megtudakolni, hogy mi tart ilyen sokáig? - kérdezte Cathryn.

Mielőtt még a nővér válaszolhatott volna, balra tőle kinyílt az ajtó, s dr. Wiley kihajolt a váróterembe. Végigpásztázta tekintetével a termet, mígnem meglátta Cathrynt.

- Beszélhetnék önnel egy pillanatra, Mrs. Martel? - kérdezte mit sem sejtető hangon, majd visszament a szobájába, s az ajtót nyitva hagyta.

Cathryn utána sietett, idegesen tapogatta virág alakú hajcsatjait, hogy jól állnak-e, s halkan becsukta maga mögött az ajtót. Wiley az íróasztalához ment, de nem ült le a székébe. Ehelyett félig ülő helyzetben az asztal elülső szélének támaszkodott és mellén összefonta karját.

Cathryn fürkészve nézett dr. Wiley széles arcába, kifinomult érzékenységgel minden árnyalatnyi változás iránt. Az orvos homlokán mély barázdák húzódtak, ezt az asszony korábban nem vette észre. És az orvos most nem mosolygott.

- Engedélyre volna szükségünk egy vizsgálat elvégzéséhez - mondta dr. Wiley.

- Minden rendben van? - kérdezte Cathryn. Igyekezett normális hangot megütni, de az mégis túl izgatottan csengett.

- Mindent ellenőriztünk - válaszolta dr. Wiley. Leengedte összefont karját, majd egy íróasztalán fekvő papír után nyúlt. - De egy speciális diagnosztikai vizsgálatot még el kell végeznünk. Kérem, írja alá ezt a blankettát.

Cathryn remegő kézzel vette át a feléje nyújtott papírt. - Michelle hol van? - kérdezte, mialatt végigfuttatta szemét a szokványos orvosi szaknyelven kitöltött blankettán.

- Az egyik vizsgálóban. Bemehet hozzá, ha látni akarja, de jobb szeretném, ha előbb elvégezhetnénk ezt a vizsgálatot. Csontvelőleszívásnak hívják.

- Csontvelő? - Cathryn fölkapta a fejét. E szó a műanyag fülkében fekvő Tad Schonhauser ijesztő látványát idézte föl.

- Emiatt nem kell félni - mondta Cathryn megdöbbenése láttán dr. Wiley. - Egyszerű vizsgálat, olyasmi, mint a vérvétel.

- Aplasztikus anémiája van? - csúszott ki Cathryn száján a kérdés.

- Szó se róla - felelte meghökkenve dr. Wiley. - Csak a pontos diagnózis végett akarjuk elvégezni ezt a vizsgálatot. Arról azonban biztosíthatom, hogy Michelle-nek nincs aplasztikus anémiája. De ha nem haragszik meg érte, hogyan jutott ez eszébe?

- Pár perccel ezelőtt benéztem a szomszédunk gyermekéhez, akinek aplasztikus anémiája van. És amikor ön a csontvelőt említette... - Cathryn nem bírta befejezni a mondatot.

- Értem, értem - mondta dr. Wiley. - Ne aggódjon. Annyit máris mondhatok, hogy aplasztikus anémiáról itt szó se lehet. Ennek ellenére a teljesség kedvéért el szeretnénk végezni ezt a vizsgálatot is.

- Ne hívjam föl Charlest, doktor úr? - kérdezte Cathryn. Megkönnyebbülve vette tudomásul, hogy Michelle-nek nem lehet aplasztikus anémiája, és hálás volt dr. Wileynek, amiért kizárta ezt a lehetőséget. Noha Charles azt mondta, hogy e betegség nem fertőző, a szomszédság gondolatától mégis megrettent.

- Természetesen nincs semmi akadálya, hogy fölhívja Charlest. De hadd magyarázzam meg kissé a dolgot. A csontvelőleszíváshoz olyasféle tűt használunk, mint amilyet a vérvételnél. Helyi érzéstelenítést alkalmazunk, s így ez a pár másodpercig tartó művelet jóformán fájdalommentes. És ha megtudjuk az eredményt, már végeztünk is a vizsgálatokkal. Egészen egyszerű dolog, gyakran csináljuk.

Cathryn mosolyt erőltetett arcára, s ráállt, hogy végezzék el a vizsgálatot. Dr. Wileyt rokonszenvesnek találta, őszintén bízott benne, különösen mert tudta, hogy Charles Chuck születésekor számos olyan gyermekgyógyász közül választotta ki, akiket jól ismert. Aláírta hát a blankettákat, ott, ahol dr. Wiley mutatta, majd hagyta, hogy a rendelőből visszakísérjék a zsúfolt váróterembe.

Michelle mozdulatlanul feküdt a vizsgálóasztalon. Bár fejét egy párnával föltámasztották, mégis a fénycsöveket borító tejüveges mennyezeten kívül nemigen látott egyebet. Legfeljebb valamicskét a tapétából: nevető bohócokat, hintalovakat, no meg léggömböt eregető gyermekeket. Mosogató is volt a teremben, ezt Michelle onnan, ahol feküdt, nem látta ugyan, de hallotta a víz csepegését.

Nem csoda, hogy előre félt a kórháztól. Már háromszor is tűt szúrtak bele, egyet-egyet a két karjába és egyet az ujjába. Mindannyiszor megkérdezte, hogy ez-e az utolsó, de választ nem kapott rá, s így attól tartott, megint beleszúrnak, különösen ha túl sokat mocorog, ezért aztán nem mozdult.

És szégyellte hiányos öltözékét. Csak valami hálóingféle volt rajta, de hátul nyitva, úgyhogy bőre érintkezett az asztalt borító papírral. Ha előrenézett, látta, ahogy a nagy lábujja ágaskodik a fehér lepedő alatt. Még a gyomrán keresztbe fekvő kezét is beborította a lepedő. Kissé borzongott, de emiatt senkinek se szólt. Csak arra vágyott, hogy fölöltözhessen és hazamehessen. De érezte, hogy megint lázas, s attól félt, netán észreveszik, s akkor ismét beleszúrnak. Azt mondták neki, azért kell vért venniük tőle, hogy megállapítsák, miért lázasodik be újból és újból.

Nyikorgás hallatszott, s a vizsgáló ajtaja kinyílt. A kövér ápolónő hátrált be a szobába, vaskos alakja betöltötte az ajtónyílást. Valamit húzott maga után, s Michelle árulkodó hangot hallott: fém csörrent fémhez. Mihelyt az ápolónő túljutott az ajtón, hirtelen megfordult, s tolni kezdett maga előtt egy kis, kerekes asztalt, amelyet kék kendő borított. Michelle szemében nem látszott megnyugtatónak.

- Mi ez? - kérdezte aggodalmas hangon.

- Pár holmi a doktor úr részére, drágám - válaszolta Miss Hammersmith, mintha ínyencségekről volna szó. Névtáblácskája magasan a vállán fityegett, akár egy rendjelszalag, a melltartója fölött, amely abroncsként futott körbe rajta. Hátul éppoly húsos volt, mint elöl.

- Nem fog fájni? - kérdezte Michelle.

- Miért kérdezel ilyesmit, drágám? - válaszolta sértődött hangon Miss Hammersmith. - Segíteni szeretnénk rajtad.

- Minden fáj, amit az orvos csinál - mondta Michelle.

- Hogy mondhatsz ilyet? - pirongatta Miss Hammersmith.

- Ő a kedvenc páciensem - szólt dr. Wiley, miközben vállával kinyitotta az ajtót. Úgy lépett be a vizsgálóba, hogy távol tartotta testétől a nedves kezét, amelyről csepegett a víz. Miss Hammersmith fölbontott egy papírcsomagot, s dr. Wiley a hüvelyk- és mutatóujjával óvatosan kihúzott belőle egy steril kendőt. De Michelle-t leginkább az rémítette meg, hogy az orvos műtőmaszkot viselt.

- Most mit csinál velem? - kérdezte Michelle a lehetőség határáig tágra nyitott szemmel. Megfeledkezett az elhatározásáról, hogy nyugton marad, s könyökére támaszkodott.

- Hát van számodra egy jó és egy rossz hírem - mondta dr. Wiley. - Sajnos, még egyszer meg kell hogy egy kicsit szúrjalak, de a jó hírem az, hogy egyelőre utoljára. Mit szólsz ehhez?

Dr. Wiley a kendőt a mosogató melletti pultra dobta és egy pár gumikesztyűt húzott ki a csomagból, amelyet Miss Hammersmith nyitva tartott neki.

Michelle növekvő ijedelemmel figyelte, ahogy az orvos fölhúzza a kesztyűt, a csuklójánál helyére rántja, és sorba ráfeszíti az ujjaira.

- Nem akarom, hogy tovább szurkáljon - mondta Michelle, és szemét elborította a könny. - Haza akarok menni. - Megpróbálta visszatartani könnyeit, de minél inkább erőlködött, annál kevésbé sikerült neki.

- Ugyan, ugyan - nyugtatgatta Miss Hammersmith, és megsimogatta Michelle haját.

Michelle eltolta Miss Hammersmith kezét, és fel akart ülni, de ebben a dereka körüli heveder megakadályozta. - Kérem... - csak ennyit tudott kinyögni.

- Michelle! - szólt rá éles hangon dr. Wiley, majd barátságosabban hozzátette: - Tudom, hogy nem érzed jól magad, s hogy ezt nehéz elviselni, de meg kell csinálnunk. Ha segítesz, egy pillanat alatt túl leszel rajta.

- Nem! - kiáltotta dacosan Michelle. - Hívják ide az apámat.

Dr. Wiley intett Miss Hammersmithnek. - Talán Mrs. Levy bejöhetne egy másodpercre segíteni.

Miss Hammersmith kicsoszogott a vizsgálóból.

- Jól van, Michelle. Feküdj vissza s pihenj egy kicsit - szólt dr. Wiley. - Apu biztosan nagyon büszke lesz rád, ha megtudja, milyen bátran viselkedtél. Ez csak egy percig fog tartani. Ígérem.

Michelle hátradőlt és behunyta szemét, érezte, hogy arcán könnyek csorognak lefelé. Tudta, Charles csalódott lesz, ha meghallja, hogy úgy viselkedett, mint egy pólyás. Végül is ez lesz az utolsó szúrás. De már mindkét karjába beledöftek, s így most azon tűnődött, hol fognak még tűt szúrni bele.

Az ajtó megint kitárult, s Michelle föltámaszkodott, hogy lássa, ki jött be. Miss Hammersmith jelent meg két ápolónő kíséretében, akik közül az egyik valamiféle bőrszíjat hozott magával.

- Nem hiszem, hogy szükségünk lesz szíjakra - mondta dr. Wiley. - No, Michelle, most feküdj le nyugodtan egy pillanatra.

- Rajta, drágám - szólt kedveskedve Miss Hammersmith, s Michelle oldala mellé állt. Egy másik ápolónő a túlsó oldalra ment, a harmadik pedig, aki a bőrszíjakat hozta, az asztal végébe. - Dr. Wiley a legjobb orvos a világon, s hálásnak kellene lenned, hogy gondodat viseli - tette hozzá Miss Hammersmith, s közben Michelle lábszáráig húzta le a lepedőt. Michelle az oldalához szorította karját, bátortalanul igyekezett megakadályozni, hogy Miss Hammersmith lehúzza a hálóingét és a mellbimbóitól a csontos térdéig szabaddá tegye a testét.

Figyelte, amint a nővér lekapja a kendőt a kerekes asztalról. Dr. Wiley hátat fordítva neki az asztalon fekvő műszerekkel foglalatoskodott. Michelle üvegcsörrenést és csorgó folyadék hangját hallotta. Amikor az orvos megfordult, mindkét kezében egy-egy átitatott vattadarabot tartott.

- Lemosom egy kicsit a bőrödet - magyarázta, s Michelle csípőcsonját kezdte dörzsölni.

Az ijesztően hideg folyadék végigcsorgott Michelle csípőjén s a feneke alatt tócsába gyűlt. Ez újdonság volt számára, nem hasonlított a korábbi tűszúrások előkészületeihez. Erőlködött, hogy lássa, mi történik, de az orvos gyöngéden rászólt, hogy feküdjön csak vissza.

- Egy pillanat alatt túl leszünk rajta - nyugtatgatta Miss Hammersmith.

Michelle az ápolónőket leste, valamennyien mosolyogtak, de mosolygásuk színleltnek látszott. A kislányt rettegés fogta el. - Hol fog belém szúrni? - kiabálta s igyekezett fölülni.

Mihelyt megmozdult, érezte, hogy erős karok ragadják meg és visszanyomják. Még a bokáját is vasmarokkal fogták le. Erősen az asztalhoz szorították, ami még csak fokozta riadalmát. Megpróbált ellenállni, de erre még keményebben lefogták végtagjait. - Ne! - kiáltott föl.

- Most ne mozogj - szólt dr. Wiley, s egy középen lyukas, kékesszürke steril kendőt lebbentett meg Michelle medencéje fölött, majd a csípőcsontjára fektette. Most újból az asztal felé fordult, s azon tett-vett valamit. Amikor újból Michelle látószögébe került, kezében egy nagy fecskendőt tartott, rajta három rozsdamentes acél ujjgyűrűvel.

- Ne! - kiáltotta Michelle s minden erejével igyekezett kiszabadulni az ápolónők keze közül. Ekkor azonban érezte, hogy Miss Hammersmith teljes súlyával a mellére nehezedik, úgyhogy lélegzeni is alig bírt. Aztán a tű a csípőcsontja fölött áthatolt a bőrén, éles fájdalmat okozott, amelyet égető bizsergés követett.

Charles leharapta pasztrámis szendvicsének sarkát, s ujjával elkapott egy húsdarabkát, mielőtt az még az íróasztalának tetejére pottyant volna. Ez az óriási szendvics az egyetlen ízletesebb falat volt, amelyet az intézet büféjében kapni lehetett. Ellen hozta be neki a laborba, mivel Charles senkivel se akart találkozni, s az Első Nemzeti Banknál tett rövid kiruccanásától eltekintve egész

idő alatt az íróasztalánál ült, és a Canceran vizsgálati terveit böngészte. Végigolvasta valamennyit, s legnagyobb meglepetésére a kísérleteket jól megszervezettnek találta. Már derűlátóbban ítélte meg a helyzetet, úgy gondolta, a kutatást a vártnál hamarabb, esetleg fél év alatt be lehet fejezni. Lenyelte a szájában levő falatot, s ivott rá egy kortyot a langyos kávéból.

- Ebben az egész kutatási programban az az egyetlen jó - szólalt meg Charles s keze fejével megtörölte száját -, hogy az adományokból bőven van rá pénz. Most először költhetünk kedvünkre. Fogadom, hogy megvehetjük azt a rég áhított automatikus számlálót meg az ultra centrifugát.

- Azt hiszem, beszerezhetnénk egy kromatográfiai készüléket is - vélekedett Ellen.

- Miért ne - mondta Charles. - Ha már erőszakkal ránk sózták ezt a munkát, ennyi kijár nekünk. - Visszatette a papírtálcára a szendvicset, és a ceruzája után nyúlt. - Úgy fogjuk csinálni, hogy az LD50-ből először 1/16-os dózist veszünk.

- Várjon egy kicsit - szólt közbe Ellen. - Az immunitásvizsgálatok miatt ilyesféle dologgal már régen nem foglalkoztam. Mondja csak, hogyan is van ez? Az LD50, ugye, egy gyógyszernek az az adagja, amely a kísérleti állatok felének pusztulását okozza?

- Igen - válaszolta Charles. - Egerek, patkányok, nyulak és majmok részére van LD50-ünk azokból a toxicitásvizsgálatokból, amelyeket a Canceran hatékonysági próbái előtt végeztek. Kezdjük egerekkel. Az emlőtumorra tenyésztett RX7 fajtát fogjuk használni, mert Brighton ilyeneket rendelt, s ezek kéznél vannak.

Charles nekilátott, hogy fölvázolja a kísérletek munkadiagramját. Írás közben lépésről lépésre mindent elmagyarázott Ellennek, elsősorban azt, hogy milyen mértékben emelik majd a dózisokat, és hogy mihelyt az egerekkel végzett kísérletek során előzetes adatok állnak majd rendelkezésükre, a vizsgálatokat kiterjesztik patkányokra és nyulakra is. Majmokat, mivel ezek igen sokba kerülnek, csupán a legvégén fognak használni, amikor a többi állatoknál szerzett ismereteiket egy statisztikailag jelentős csoportra kivetíthetik és alkalmazhatják. Aztán, ha az eredmények pozitívak, minden egyes fajtánál szúrópróbákat végeznek, hogy kellő bizonyosságot nyerjenek. Ezeket az új állatokat azután az első kísérletsorozatban megállapított optimális Canceran-dózis szinttel fogják kezelni. A programnak ezt a szakaszát úgy hajtják végre, hogy se Charles, se Ellen mindaddig ne tudja, mely állatokat kezeltek, amíg föl nem boncolhatják és tanulmányozhatják őket, s az eredményeket föl nem jegyezhetik.

- Hűha - sóhajtott föl Ellen, és széttárta karját. - Nem is tudtam, hogy ilyen bonyolult dologról van szó.

- Sajnos, ez még nem minden - jegyezte meg Charles. - A boncolás után minden állatot nemcsak közönséges, hanem elektronmikroszkóppal is tanulmányoznunk kell. És...

- Jól van, elég - vágott közbe Ellen. - Már mindent értek. De mi lesz a saját munkánkkal? Azzal mit kezdünk?

- Még nem tudom - mondta Charles. Letette a ceruzát. - Azt hiszem, ez rajtunk múlik.

- Inkább magán - szólt Ellen. Egy magas széken ült, hátát az eternit borítású munkaasztalnak támasztotta. Fehér laboratóriumi köpenyt viselt, kigombolva, úgyhogy kilátszott alóla homokszínű szvettere, valamint apró igazgyöngyökből álló egysoros nyaklánca. Puha, összefont kezét az ölébe fektette.

- Komolyan gondolta, amit az éjszakai munkáról mondott? - kérdezte Charles. Azon törte a fejét, vajon lehetséges lesz-e a Canceran-program mellett a rejtélyes blokáló tényezővel is foglalkoznia. Úgy vélte, lehetséges, csak sokat kell majd túlórázniuk, s persze a munkatempó jelentősen le fog lassulni. De ha csupán egyetlen állatnál sikerül izolálniuk egyetlen fehérjét, amely blokáló anyagként hat, már az is valami volna. Ha csupán egyetlen egér immunissá válna a daganattal szemben, ez látványos sikert jelentene. Charles tudta, hogy egy eredményes kísérlet még nem elegendő alap az általánosításra, mégis úgy érezte, hogy egyetlen sikeres gyógyítással már megnyerhetné az intézetet a munkája támogatására.

- Ide figyeljen - mondta Ellen. - Tudom, hogy ez a munka mennyire szívügye magának, s azt is tudom, azt hiszi, közel áll valamiféle végkövetkeztetéshez. Hogy végső elemzésben pozitív vagy negatív lesz-e, azt nem tudom, de most nem is ez a lényeges. Maga mindenáron tudni akarja. És meg is fogja tudni. Soha életemben nem találkoztam még olyan makacs emberrel, mint maga.

Charles Ellen arcába nézett. Mit akar azzal mondani, hogy ő makacs? Bóknak vagy sértésnek fogja-e föl? És azt se tudta, miért került egyszerre az ő egyénisége szóba. Ellen arca azonban kifejezéstelen volt, rezzenetlen szeme kifürkészhetetlen.

Ellen észrevette Charles kutató pillantását és elmosolyodott.

- Miért van úgy meglepve? Ha maga hajlandó éjszaka dolgozni, akkor én is. Sőt azokon a napokon, amikor éjszaka dolgozunk, hozhatok valami ennivalót, hogy itt vacsorázhassunk.

- Nem tudom, tisztában van-e vele, milyen kemény munka lesz - jegyezte meg Charles. - Jóformán itt fogunk lakni.

- Ez a labor nagyobb, mint az én lakásom - nevetett föl Ellen -, a macskáim pedig majd gondoskodnak magukról.

Charles most újból az imént kiötlött munkadiagramra fordította figyelmét. De nem a Canceranre gondolt, hanem arra, hogy tanácsos-e éjszakánként Ellennel dolgoznia. - Nekem, tudja, fogalmam sincs róla, rávehetem-e Morrisont, hogy fizesse meg magának a túlórákat.

- Én nem... - kezdte rá Ellen, de mielőtt még befejezhette volna a mondatot, megszólalt a telefon.

- Maga vegye, föl - mondta Charles. - Én nem akarok senkivel beszélni.

Ellen lecsusszant a székéről és Charles vállának dőlve az íróasztal túlsó oldaláról fölvette a kagylót. Mialatt beleszólt, Charles karjára fektette kezét, de aztán gyorsan elkapta. Hirtelen a férfi ölébe rakta a kagylót és odábblépett. - A felesége keresi - mondta.

Charles ügyetlenül nyúlt a két lába között lecsúszó telefon után, spirál zsinórjánál fogva húzta vissza. Épp most kell Cathrynnek hívnia, gondolta magában.

- Mi van? - kérdezte türelmetlenül.

- Szeretném, ha átjönnél dr. Wiley rendelőjébe - válaszolta Cathryn nagy nehezen uralkodva hangján.

- Miről van szó?

- Telefonon nem tudjuk megbeszélni.

- Sok bajom volt ma délelőtt, Cathryn. Legalább pár szóval mondd meg, mi van.

- Charles, gyere át!

- Összeomlott körülöttem minden, Cathryn. Most nem mehetek.

- Várlak - mondta Cathryn, és letette a kagylót.

- B... meg! - kiáltotta Charles, és levágta a kagylót. Megpenderült a székén. Látta, hogy Ellen közben visszament az íróasztala mögé. - Most meg Cathryn azt akarja, hogy menjek át a gyermekorvos rendelőjébe, de nem hajlandó megmondani, miről van szó. Úristen! Még nem volt elég mára?

- Ez azért van, mert gépírónőt vett el feleségül.

- Micsoda? - kérdezte Charles. Hallotta, amit Ellen mondott, csak nem értette az összefüggést.

- Cathryn nem tudja, hogy mi milyen munkát végzünk. Szerintem föl se foghatja, hogy maga mekkora feszültségben él.

Charles fürkésző pillantást vetett Ellenre, majd vállat vont. - Igaza lehet. Cathryn nyilvánvalóban azt hiszi, hogy csapot-papot itt hagyhatok és átszaladhatok hozzá. Talán jobb volna, ha fölhívnám dr. Wileyt, s tőle kérdezném meg, miről van szó. - Lekapta a villáról a kagylót, tárcsázni kezdett, de félúton abbahagyta. Lassan visszatette helyére a kagylót. Eszébe jutott Michelle, s ingerültségéhez aggodalom vegyült. Fölrémlett előtte a kislány reggeli orrvérzése. - Jobb, ha mégis átmegyek. Nem maradok sokáig.

- És mi lesz a munkatervünkkel? - kérdezte Ellen.

- Majd ha visszajövök, még beszélünk róla. Időközben, legyen szíves, készítse el a Canceran-oldatot az egerek számára. Mihelyt visszaérek, beoltjuk az első csoportot.

Charles az ajtó melletti fém ruhásszekrényhez lépett és kivette a kabátját. - Hozassa föl az egereket a saját állatszobánkba. Ezzel nagyon megkönnyíthetjük a dolgunkat.

Ellen figyelte, ahogy Charles mögött becsukódik az ajtó. A laboratóriumtól távol bármit eltökélhetett, mihelyt szemtől szembe került Charlesszal, sértve érezte magát. Tudta, hogy ez esztelenség, mégse bírt ellene védekezni. Most olyan csalódottsággal vegyes düh fogta el, hogy sírni tudott volna. Beleélte magát a közös éjjeli munka gondolatába, valóságos izgalom töltötte el. Osto-

ba, gyermekes érzés. Lelke mélyén tudta, hogy sehová se vezetne, sőt csak még nagyobb szívfájdalmat okozna.

Örült, hogy teendőivel elhessegetheti gondolatait, a pulthoz ment, ahol a steril Canceran üvegek álltak. A cukorszerű fehér port steril vízben kellett föloldania. De miután oldatban nem volt olyan stabil, mint szilárd állapotban, ezért használat előtt megfelelően elő kellett készíteni. Ellen elővette a steril vizet, aztán nekifogott, hogy az asztali számlálóval megállapítsa az optimális oldatot.

Mialatt előszedte a fecskendőket, dr. Morrison lépett be a laborba.

- Dr. Martel nincs itt - mondta Ellen.

- Tudom - válaszolta Morrison. - Láttam kimenni az épületből. Nem őt keresem. Magával szeretnék néhány szót váltani.

Ellen letette a fecskendőt, kezét a köpenye zsebébe dugta, majd a pultot megkerülve Morrison elé állt. Ritkán fordult elő, hogy a fiziológiai osztály vezetője vele akarjon beszélni, főleg nem Charles háta mögött. De aznap délelőtt már oly sok szokatlan dolog történt, hogy Ellent ez se lepte meg. Amellett Morrison machiavellisztikus arckifejezése nagyon is jól illett az effajta cselszövésekhez.

Morrison lapos, arany cigarettatárcát vett elő a zsebéből, kinyitotta és Ellen felé nyújtotta. Amikor Ellen tagadóan intett a fejével, Morrison kivett egy cigarettát. - Szabad itt dohányozni? - kérdezte.

Ellen vállat vont. Charles nem engedte meg a laborban a dohányzást, de nem azért, mintha veszéllyel járt volna, hanem mert nem állhatta a füst szagát. Ellent hallgatólagos beleegyezése rebellista örömmel töltötte el.

Morrison most a mellényzsebéből cigarettatárcájához passzoló arany öngyújtót húzott elő, és szertartásos gonddal rágyújtott. Ez a színpadias mozdulat azt a célt szolgálta, hogy megvárakoztassa Ellent.

- Valószínűleg tudja - szólalt meg végül -, hogy mi történt ma a Brighton-üggyel kapcsolatban.

- Egyet s mást tudok róla - ismerte be Ellen.

- És azt is tudja, hogy Charlest bízták meg a Canceran-kísérletek folytatásával?

Ellen bólintott.

Morrison egy ideig hallgatott, füstkarikákat eregetett a levegőbe. - Az intézetnek rendkívül fontos, hogy ez a kutatás... sikeresen fejeződjön be.

- Dr. Martel már hozzá is fogott - mondta Ellen.

- Kitűnő, kitűnő - válaszolta Morrison.

Újabb szünet.

- Nem is tudom, hogyan fogalmazzam - szólt Morrison -, de félek, hogy Charles esetleg elfuserálja ezt a kísérletet.

- Ettől, azt hiszem, nem kell tartania - felelte Ellen. - Ha egyáltalán létezik valami, amire Charlesnál számítani lehet, az a tudományos feddhetetlensége.

- Nem a szellemi képességei miatt aggódom - mondta Morrison -, hanem az érzelmi labilitása miatt. Hogy egészen őszinte legyek, kissé lobbanékonynak tartom. Mindenki más munkájával szemben túlságosan gáncsoskodó. Úgy látszik, azt hiszi, a tudományos módszerek terén nála különb kutató nem létezik.

Lobbanékony? Ez a szó ismerős húrt pendített meg Ellen emlékezetében. Mintha tegnap lett volna, hogy utoljára együtt töltötték az estét. A Szüret étteremben vacsoráztak, aztán visszamentek Ellen Prescott utcai lakására és szeretkeztek. Meleg, kellemes éjszaka volt, de Charles szokása szerint most se maradt ott reggelig. Otthon kell lennie, mondta, mire a gyerekek fölébrednek. Másnap munka közben Charles úgy viselkedett, mintha semmi se történt volna köztük, s anélkül, hogy bármilyen magyarázatot adott volna, soha többé nem randevúztak. Aztán Charles feleségül vette azt az ideiglenesen alkalmazott gépírónőt. Ellennek úgy tűnt, egyik nap hallotta, hogy Charles ezzel a lánnyal jár, és másnap már feleségül is vette. Egyetértett hát azzal, hogy a lobbanékony jelző illik Charlesra - valóban lobbanékony és makacs.

- Mit vár tőlem? - kérdezte Ellen küszködve, hogy gondolatait a jelenre terelje vissza. - Mit mondjak?

- Azt szeretném, ha megnyugtatna - válaszolta Morrison.

- Hát abban egyetértek magával, hogy Charles szeszélyes - válaszolta Ellen -, de nem hiszem, hogy ez befolyásolná a munkáját. Szerintem számíthat rá, hogy elvégzi a Canceran-kísérleteket.

Morrison megkönnyebbülten elmosolyodott, apró fogai kivillantak keskeny ajka mögül. - Köszönöm, Miss Sheldon. Csak ezt akartam hallani. - A mosogató felé nyúlt, vizet csepegtetett a félig elszívott cigarettájára, majd a csikket a szemétkosárba dobta. - Csak még egyet kérdeznék. Tenne-e nekem és az intézetnek egy nagy szívességet? Szólna nekem, ha a Canceran-programmal kapcsolatban Charles részéről bármilyen rendellenes viselkedést tapasztal? Tudom, hogy ez kényes kérés, de ha teljesítené, az egész igazgatóság hálás volna magának.

- Rendben van - vágta rá Ellen, noha egyáltalán nem volt biztos benne, hogy ínyére van-e ez a dolog. Ugyanakkor úgy gondolta, Charles csak azt kapja, amit megérdemel. Nagyon sok segítséget nyújtott neki, de Charles ezt nem értékelte. - Megteszem, amit kér, azzal a föltétellel, hogy bármit mondok, a nevemet titokban tartják.

- Hogyne - válaszolta Morrison. - Ez magától értetődik. És persze arra kérem, közvetlenül nekem szóljon. - Morrison az ajtónál még egy pillanatra megállt. - Örülök, hogy elbeszélgethettem magával, Miss Sheldon. Már régen kerestem rá az alkalmat. Ha bármire szüksége volna, az irodám ajtaja mindig tárva-nyitva lesz maga előtt.

- Köszönöm - mondta Ellen.

- Talán egyszer el is mehetnénk vacsorázni.

- Talán - mondta Ellen.

A becsukódó ajtóra pillantott. Furcsa külsejű férfi, gondolta magában, de határozott, és nagy a hatalma.

5

Charles, miközben a Harvard-hídon átkelt a folyó fölött, akadékoskodó fűtésével küszködött. A szabályozó kart sehogy se tudta beállítani. Erőlködése következményeként a Pinto erre-arra kanyargott, nem csekély ijedelmére a mellette haladó és egyre dudáló autósoknak. Charles kétségbeesésében keze élével a szabályozóra vágott, ennek azonban csak az lett az eredménye, hogy a műanyag kar letört és a padlóra pottyant.

Charles beletörődött, hogy tűrnie kell a hideget, s megpróbálta az útra összpontosítani figyelmét. Mihelyt tudott, a Massachusetts útról jobbra fordult és végighaladt a Back Bay Fens, egy elhanyagolt, szeméttel borított park mentén, amely egy valaha kellemes lakónegyed közepén terült el. Majd kihajtott a Bostoni Szépművészeti Múzeum és a Gardner Múzeum mellett. Amikor a forgalom csökkent, Charles gondolatai elkóboroltak. Úgy érezte, Cathryn könyörtelenül járt el vele, sötétben hagyta, képzelete prédájává tette. Talán Michelle-nek újból eleredt az orra vére? Nem, ez túl egyszerű volna. Valószínűbb, hogy olyasmi vizsgálatra van szükség, mint például intravénás vesefeltöltés, s Cathryn nem akart engedélyt adni. De ezt miért ne mondhatta volna el telefonon? Valamilyen orvosi problémának kellett fölmerülnie. Michelle-nek talán vakbélgyulladása van. Charlesnak eszébe jutott a kislány hasi érzékenysége, enyhe láza. Talán félheveny vakbélgyulladást állapítottak meg nála és operálni akarják. És Charles tudta, hogy a kórházak milyen rossz hatással vannak Cathrynre, kiborul tőlük.

Amikor belépett dr. Jordan Wiley várótermébe, ijedt anyák és sírós gyermekek sűrű tömege fogadta. A zsúfolt váróterem magánpraxisának olyasféle jelensége volt, amelyet egyáltalán nem áhított vissza. Titkárnőinek - csakúgy, mint a többi orvosnál - megvolt az a bosszantó tulajdonsága, hogy az egyszerű, visszatérő betegek számára fenntartott szabad időt kitöltötték új, átfogó vizsgálatot igénylő páciensekkel, ami aztán reménytelen torlódáshoz vezetett. Akárhányszor szólt is nekik, a helyzeten ez mit sem változtatott. Mindig késésben volt a rendelőjében, s mindig elnézést kellett kérnie a betegeitől. Charles a nők és gyermekek sűrűjében Cathrynt kereste, de sehol se látta. Odafurakodott a nővérhez, akit egy csapat anya ostromolt, mind tudni akarta, mikor fogadja őket az orvos. Charles megpróbált közbeszólni, de hamarosan rájött, hogy ki kell várnia a sorát. Végül is sikerült fölhívnia magára a nővér figyelmét, nyugalma mély hatást tett rá. Lehet, hogy idegesítette a körülötte zajló tömeg, de ezt remekül leplezte.

- A feleségemet keresem - mondta Charles. Hangosan kellett beszélnie, hogy szavait hallani lehessen.

- Mi a neve? - kérdezte az ápolónő. Keze összefonva egy halom kórlapon feküdt.

- Martel, Cathryn Martel.

- Egy pillanat. - Miközben hátragördült székével és fölállt, arckifejezése komoly lett. Az asztalát körülvevő nők tisztelettel vegyes bosszúsággal mustrálták Charlest. Szemmel láthatóan irigyelték, amiért ilyen gyorsan intézkednek a dolgában. Az ápolónő másodperceken belül visszatért, nyomában egy felettébb termetes nővel, aki Charles szerint illő párja lehetett volna a Michelin-gumiabroncs plakátokon látható férfinak. Névtáblája tanúsága szerint Miss A. Hammersmithnek hívták. A nő intett Charlesnak, mire az engedelmesen megkerülte az asztalt.

- Jöjjön velem - mondta Miss Hammersmith. Beszéd közben csupán a két ráncos orcája közt fityegő szája mozdult. Charles szófogadón végigsietett egy előcsarnokon Miss Hammersmith testes alakja mögött, amely teljesen eltakarta előtte a kilátást. Egy sor szoba mellett haladtak el - Charles vizsgálóknak vélte őket. Az előcsarnok végén Miss Hammersmith kinyitott egy párnázott ajtót, s utat engedett Charlesnak.

- Bocsánat - mondta Charles, és befurakodott az ápolónő mellett.

- Azt hiszem, mindketten leadhatnánk egypár kilót - jegyezte meg Miss Hammersmith.

Charles belépett a szobába. Miss Hammersmith az előcsarnokban maradt, és halkan becsukta az ajtót Charles mögött. Odabent a szobában az egyik falat orvosi folyóiratokkal és néhány kézikönyvvel megrakott könyvespolc szegélyezte. A szoba közepén hat-hét magas támlájú karosszékkel körülvett, kerek, világos tölgyfa asztal állt. Az egyik karosszék súrlódó hangot hallatva hirtelen hátradöccent - Cathryn állt föl belőle. Zihálva lélegzett, hallani lehetett, ahogy orrán át ki-be áramlik a levegő. Nem volt egyenletes hang. Remegett.

- Mi...? - tört ki Charles.

De mielőtt még befejezhette volna a mondatot, Cathryn hozzáfutott és a nyakába borult. Charles átfogta a derekát, hagyta, hogy felesége néhány másodpercre belekapaszkodjon, amíg visszanyeri lelki egyensúlyát. - Cathryn - szólalt meg végül. Félelem fogta el, Cathryn viselkedése megrendítette azt a hitét, hogy vakbélgyulladásról, műtétről vagy valamilyen hétköznapi dologról van szó.

Ijesztő, szörnyű emlék rémlett föl benne: annak a napnak az emléke, amikor megtudta, hogy Elisabethnek lymphomája van. - Cathryn - mondta élesebb hangon. - Cathryn! Miről van szó? Mi van veled?

- Az én hibám - válaszolta Cathryn, s menten könnyekbe tört ki. Charles érezte, hogy feleségét rázza a sírás. Várt, körüljáratta szemét a szobán, a könyvespolccal szemközti falon, ahol Hippokratész képe lógott, a fényes parketten s Nelson gyermekgyógyászati szakkönyvén, amely az asztalon feküdt.

- Cathryn - szólt végül. - Kérlek, mondd meg, mi történt? Mi az, ami a te hibád?

- Korábban kellett volna idejönnöm Michelle-lel. Nem lett volna szabad mostanig várnom. - Hangja akadozott a zokogástól.

- Mi baja Michelle-nek? - kérdezte Charles. A rémülettől összeszorult a szíve. A déjá vu ijesztő érzete járta át...

Cathryn még szorosabban fogta át Charles nyakát, mintha ez volna számára az egyetlen menedék. A férje érkezéséig magára kényszerített önuralma szertefoszlott.

Charles úgyszólván minden erejét latba vetve lefejtette nyakáról Cathryn karját. Mire, úgy látszott, az asszony mindjárt összeesik. Charles egy székhez vezette, amelybe felesége úgy rogyott bele, mint egy kipukkadt léggömb. Charles mellé ült.

- Cathryn, mondd meg, kérlek, miről van szó.

Felesége erőlködve fölnézett, pávakék szeme könnyekben úszott. Kinyitotta száját, de mielőtt még megszólalt volna, kitárult az ajtó, s dr. Jordan Wiley lépett be a szobába.

Charles a becsukódó ajtó hangjára hátráfordult, de kezét még mindig Cathryn vállán tartotta. Amikor meglátta dr. Wileyt, fölállt, fürkészve nézett az orvos arcába, arról próbálta leolvasni, mi történt. Dr. Wileyt csaknem húsz esztendeje ismerte. Nem annyira baráti, mint inkább szakmai kapcsolat volt köztük, amely Charles tanulmányai idején kezdődött. Wiley a hároméves gyermek-

gyógyászati tanfolyamot vezette, s tudásával, intelligenciájával és emberségével mély hatást tett Charlesra. Utóbb, valahányszor gyermekorvost kellett hívnia, Jordan Wileyre esett a választása.

- Örülök, hogy láthatom, Charles - mondta dr. Wiley kezet fogva vele. - Csak sajnálom, hogy ilyen nehéz körülmények között.

- Nem mondaná meg, kérem, hogy mik ezek a nehéz körülmények? - kérdezte Charles. Ingerültségével próbálta leplezni félelmét.

- Hát még nem tudja? - csodálkozott dr. Wiley. Cathryn tagadóan intett a fejével.

- Akkor talán néhány percre magukra hagyom önöket - mondta dr. Wiley.

Az ajtó felé fordult, de Charles az alsókarjánál fogva visszatartotta. - Jobb volna, ha ön mondaná meg - szólt.

Dr. Wiley Cathrynre pillantott. Az asszony beleegyezően bólintott. Már nem zokogott, de tudta, hogy nehezére esne a beszéd.

- Kérem - mondta dr. Wiley s újból Charles felé fordult. - Michelle-ről van szó.

- Ezt gondoltam - jegyezte meg Charles.

- Nem ülne le? - kérdezte dr. Wiley.

- Nem mondaná meg, miről van szó? - mondta Charles.

Dr. Wiley kutató pillantást vetett Charles mély aggodalomról tanúskodó arcára. Fölfigyelt rá, hogy Charles a diákévei óta mennyire megöregedett, és sajnálta, hogy még több gondot és fájdalmat kell okoznia neki. Orvosi kötelességei közül ezt viselte el talán a legnehezebben.

- Michelle-nek leukémiája van, Charles - mondta dr. Wiley.

Charles ajka megvonaglott. Kék szeme üveges lett, mintha önkívületi állapotba esett volna. Megmerevedett, szinte nem is lélegzett. Dr. Wiley e rossz hírrel Charles feledni akart emlékeinek egész áradatát idézte föl. Újból és újból fülébe csengtek e szavak: "Sajnálattal kell közölnöm, dr. Martel, hogy a feleségének, Elisabethnek agresszív lymphomája van... Nagyon sajnálom, de meg kell mondanom, hogy a felesége nem reagál a gyógyszerekre... Sajnos, meg kell mondanom, dr. Martel, hogy a felesége kritikus állapotban... Nagyon-nagyon sajnálom, dr. Martel, de meg kell mondanom, hogy a felesége néhány perccel ezelőtt meghalt."

- Nem! Ez nem igaz'. Ez lehetetlen! - kiáltotta Charles olyan indulattal, amely dr. Wileyt és Cathrynt egyaránt megdöbbentette.

- Charles - szólt dr. Wiley és együttérzőn a vállára tette a kezét.

Charles egy villámgyors mozdulattal félrelökte dr. Wiley kezét. - Kikérem magamnak ezt a leereszkedő modort!

Cathryn a könnyei ellenére fölugrott és elkapta férje karját. Dr. Wiley meglepetten hátralépett.

- Ez miféle sületlen tréfa? - tört ki Charles és lerázta magáról Cathryn kezét.

- Nem tréfa - válaszolta szelíden, de határozottan dr. Wiley. - Tudom, Charles, milyen nehéz ezt elviselni, különösen az Elisabethszel történtek miatt. De össze kell szednie magát. Gondoljon Michelle-re.

Charlesban összevissza kavarogtak a réveteg gondolatok és érzelmek. Küszködve igyekezett összpontosítani gondolatait. - Miből gondolja, hogy Michelle-nek leukémiája van? - kérdezte lassan, nagy erőfeszítés árán. Cathryn visszaült a helyére.

- A diagnózis nem hagy kétséget felőle - válaszolta halkan dr. Wiley.

- És milyen fajta leukémiája van? - faggatta tovább Charles. Kezével a hajába túrt, és az ablakon át a szomszédos téglafalra bámult. - Lymphocytás?

- Nem - válaszolta dr. Wiley. - Sajnos, meg kell mondanom, hogy akut myeloblasztos leukémiája van.

Sajnos, meg kell mondanom... Sajnos, meg kell mondanom... ez a szokványos orvosi kifejezés, amelyhez a doktorok olyankor folyamodnak, amikor kifogynak a szóból, kínosan visszhangzott Charles fejében. Sajnos, meg kell mondanom, hogy a felesége meghalt... Mintha kést szúrtak volna a szívébe.

- Leukémiás sejtek vannak a keringésben? - kérdezte Charles. Kényszerítette agyát, hogy szembeszálljon emlékeivel.

- Sajnos, igen - felelte dr. Wiley. - A fehér vérsejtjeinek száma meghaladja az ötvenezret.

A szobát halálos csönd ülte meg.

Charles hirtelen, gyors léptekkel föl-alá kezdett járkálni, s közben kezeit úgy összeszorította, mintha azok egymásnak egyenesen ellenségei volnának.

- A leukémia diagnózisa csak akkor tekinthető bizonyosnak, ha a csontvelőt is megvizsgálták - jegyezte meg kurtán Charles.

- Azt is megvizsgáltuk - mondta dr. Wiley.

- Az nem lehet - vágta rá Charles. - Nem adtam rá engedélyt.

- Én adtam - szólt tétova hangon Cathryn. Attól félt, hogy valami rosszat tett.

Charles figyelemre se méltatva feleségét továbbra is mintegy fenyegetően nézett dr. Wileyre.

- Látni akarom a keneteket.

- A tárgylemezeket már megvizsgáltattam egy hematológussal - válaszolta dr. Wiley.

- Nem érdekel - fortyant föl Charles. - Akkor is látni akarom őket.

- Ahogy akarja - felelte dr: Wiley. Charles úgy élt emlékezetében, mint lobbanékony, de igen alapos diák. Úgy látszik, nem változott. Dr. Wiley megértette ugyan, mennyire fontos Charles számára a diagnózis helyességének ellenőrzése, mégis jobb szerette volna, ha most Michelle kezeléséről beszélhetnének.

- Jöjjön velem - mondta végül is Charlesnak, és a tárgyalóteremből kilépve végigvezette őt az előcsarnokon. Mihelyt kinyílt a tárgyalóterem ajtaja, megütötte fülüket a kisgyerekek siránkozása, jajgatása. Cathryn előbb habozott, hogy mit tegyen, aztán a férfiak után indult.

A folyosó túlsó végén egy keskeny szobába nyitottak be, amely kicsiny laborként szolgált. Csak egy pult meg néhány magas szék állt benne. A vizeletmintáktól a szobában halszagra emlékeztető, enyhe bűz terjengett. A legközelebbi székről tiszteletteljesen lecsusszant egy pattanásos arcú, piszkos fehér köpenyt viselő lány. Rutinszerű vizeletelemzéseket végzett.

- Erre, Charles - szólt dr. Wiley, és egy letakart mikroszkóp felé intett. Levette róla a műanyag takarót. Egy kétszemlencsés Zeiss-mikroszkóp volt. Charles leült, beállította a szemlencséket és fölkattantotta a villanyt. Dr. Wiley kinyitott egy közeli fiókot, egy karton lemeztartót vett elő belőle. Vigyázva kiemelt egy lemezt, óvatosan csak a szélénél fogta meg. Ahogy Charles felé nyújtotta, pillantásuk összetalálkozott. Charles, dr. Wiley szemében, olyannak tűnt, mint egy sarokba szorított állat.

Charles a bal keze hüvelyk- és mutatóujja közé fogta a lemezt. Közepén, egy ártalmatlannak látszó maszat fölött fedőüveg feküdt. A lemez alaplapjára a következőket írták: Michelle Martel - 882673 csontvelő. Charles remegő kézzel a mikroszkóp tárgyasztalára helyezte a lemezt és a fedőüvegre egy kevés olajat cseppentett. Oldalról figyelve leeresztette az immerziós lencsét, amíg épp csak érintette a lemezt és belemerült az olajba.

Mély lélegzetet vett, a szemlencsékbe nézett, s idegesen magasabbra csavarta a mikroszkóp csövét. Az elmosódott maszatból egyszerre világoskék sejtek bukkantak elő. Charlesnak elállt a lélegzete, halántékában lüktetni kezdett a vér. Borzongató félelem szorította össze szívét, mintha csak saját halálos ítéletét olvasta volna. Michelle velőjében a szokott, különböző fejlettségi fokon álló sejtek helyett nagy, rendezetlen sejteket látott, hasonlóképp nagy, szabálytalan sejtmagokkal, s bennük sokrészes sejtmagocskákkal. Charlest szörnyű rettegés fogta el.

- Ugye, egyetért velem, hogy ez teljesen meggyőző? - kérdezte szelíden dr. Wiley.

Charles nagy robajjal hátralökte székét és felugrott, A fékezhetetlen düh, amelyet a délelőtti bőszítő események során magába fojtott, de most Michelle betegsége végletekig fokozott, elvakította.

- Miért? - ordított dr. Wileyre, mintha a gyermekorvos másokkal egyetemben valamilyen összeesküvést forralt volna ellene. Az ingénél fogva megragadta Wileyt és vadul megrázta.

Cathryn kettejük közé ugrott, karjával átölelte férjét. - Charles, mit csinálsz?! - kiáltotta. Megrettent, hogy magukra haragítják azt az embert, akinek, mint tudta, a segítségére oly nagy szükségük van. - Nem dr. Wiley hibája. Ha valakit okolhatunk érte, csak magunkat okolhatjuk.

Charles, mintha álomból ébredt volna, zavarodottan elengedte dr. Wiley ingét - a meglepődött gyermekorvos csokornyakkendője a rángatástól félrecsúszott. Charles lehajolt, fölállította a széket, arcát a kezébe temette.

- Nem arról van szó, hogy ki a hibás - szólt dr. Wiley, és idegesen megigazította nyakkendőjét. - A gyermek kezelése a lényeg.

- Hol van Michelle? - kérdezte Charles. Cathryn még mindig nem engedte el férje karját.

- Már fölvittük a kórházba - válaszolta dr. Wiley. Az Anderson 6-os osztályon fekszik, ott kitűnő ápolónők vannak.

- Látni szeretném Michelle-t - szólt csüggedten Charles.

- Ez természetes - mondta dr. Wiley. - De, azt hiszem, előbb meg kellene beszélnünk a kezelés módját. - Vigasztaló mozdulatra emelte kezét, ám aztán meggondolta magát, és zsebre dugta. Charles vad dühe kihozta sodrából. - Itt a gyermekkórházban dolgozik dr. Stephen Keitzman, a gyermekkori leukémia egyik legnevesebb szaktekintélye a világon. Cathryn engedélyével már érintkezésbe léptem vele. Michelle nagyon beteg, s minél előbb igénybe kell vennünk egy gyermekonkológus segítségét. Megállapodtam vele, hogy mihelyt maga megérkezik, idejön. Jobb, ha előbb beszélünk vele, és csak aztán megyünk be Michelle-hez.

Cathryn eleinte bizonytalan érzésekkel eltelve nézett dr. Stephen Keitzmanra. Az orvos külsőleg dr. Wileynek épp az ellentéte volt - alacsony termetű, fiatalos férfi, feje nagy, fekete haja sűrű, göndör. Feltűnően pórusos, csontos orrán keret nélküli szemüveg ült. Modora nyers, kézmozdulatai idegesek, s amikor beszéd közben szünetet tartott, arca sajátságosan rángatózott. Olykor hirtelen fitymálva fölhúzta ajkát, kivillantotta koronás fogait, orrlyukai kitágultak. Mindez csak egy pillanatig tartott, mégis nyugtalanítóan hatott azokra, akik első ízben találkoztak vele. De magabiztosságával, határozott beszédmódjával megnyerte Cathryn bizalmát.

Cathryn bizonyosra vette, hogy elfelejti, amit dr. Keitzman mond nekik, ezért elővette kis noteszát és golyóstollát. Zavarta, hogy Charles, úgy tűnt, nem is figyel az orvosra, kibámul az ablakon, és látszólag a Longwood sugárúton araszoló kocsiforgalmat figyeli. Az északkeleti szél sarki levegővel árasztotta el Bostont, s a szemerkélő ólmos esőt sűrű hóesés váltotta föl. Cathryn megkönnyebbült, hogy Charles itt van, s majd kézbe veszi a dolgot, mert ő erre képtelennek érezte magát. De férje furcsán viselkedett, egyik percben haragosan, a másikban közönyösen.

- Más szóval - foglalta össze mondanivalóját dr. Keitzman - az akut myeloblasztos leukémia diagnózis helyessége felől nem lehet semmi kétség.

Charles megfordult és körülnézett a szobában. Alig-alig bírt uralkodni érzelmein, s így csak nagy nehezen tudta Keitzman szavaira összpontosítani figyelmét. Dúlt benne a harag, mert egész délelőtt azt kellett látnia, hogy az emberek aláássák biztonságérzetét, fölborítják élete folyását, tönkreteszik családját, elrabolják tőle újból megtalált boldogságát. Esze persze azt diktálta, hogy nagy különbség van egyfelől Morrison és Ibanez, másfelől Wiley és Keitzman viselkedése között, de most valamennyien ugyanazt a vak dühöt ébresztették benne. Csak nagy nehezen tudta elhinni, hogy Michelle-nek leukémiája van, s hozzá a lehető legveszedelmesebb, gyógyíthatatlan fajta. Őt már egyszer érte ilyen katasztrófa, most már másra eshetett volna a sors választása.

Révetegen hallgatta, vizsgálgatta dr. Stephen Keitzmant, aki a kezelőorvosok tipikusan leereszkedő modorában úgy vetett oda egy-két magyarázó szót, mintha előadást tartana. Keitzman nyilvánvalóan már sokszor átélt efféle eseményeket, s a szokványos "sajnos, meg kell mondanom" s ehhez hasonló kifejezései elkoptatottan, hamisan csengtek. Charlesnak az a rossz érzése támadt, hogy dr. Keitzman élvezi a helyzetet, nem úgy, ahogy egy filmet vagy egy jó ebédet élvezne, ennél sajátságosabb, önelégültebb módon - abban leli örömét, hogy e válság idején ő áll a figyelem középpontjában. Ez a magatartása még csak tovább borzolta Charles idegeit, annál is inkább, mert Keitzman semmi olyat nem mondott, amit ő amúgy is ne tudott volna. De türtőztette magát, hallgatott, s közben lelki szemei mintegy kaleidoszkópszerűen elébe varázsolták, ahogy Michelle fölcseperedik.

- Hogy eloszlassam az ilyenkor elkerülhetetlen bűntudatot - folytatta Keitzman s ideges fintorban kivillantotta felső fogsorát -, hangsúlyozni szeretném, hogy a Michelle-éhez hasonló leukémia okát és föllépésének időpontját ma még nem tudjuk megállapítani. A szülők ne próbálják valamilyen meghatározott eseményben keresni a betegség kiváltó okát. Célul azt kell kitűznünk, hogy a beteget állapotának megfelelően kezeljük, és átmeneti javulást érjünk el nála. Örömmel mondhatom, hogy az akut myeloblasztos leukémiánál igen kedvezőek az eredményeink, ezt tíz évvel ezelőtt még nem mondhattuk volna el. Most már az esetek körülbelül nyolcvan százalékánál sikerül átmeneti javulást elérnünk.

- Ez remek - szólalt meg most először Charles. - De ha eltekintünk attól az ötéves túléléstől, amelyet a leukémia más típusainál sikeresen végeztek, meg tudná-e mondani, hogy Michelle leukémiatípusánál meddig tart majd ez az átmeneti javulás?

Olybá tűnt, mintha Charles mindenáron ki akarná kényszeríteni, hogy az onkológus most rögtön fölfedje a legkínzóbb valóságot.

Keitzman föltolta szemüvegét, és a torkát köszörülte. - Tisztában vagyok vele, dr. Martel, hogy ön sokkal többet tud a kislánya betegségéről, mint azok a szülők, akikkel nekem általában dolgom van. De mivel a tevékenységi területe nem kifejezetten a gyermekkori leukémia, fogalmam sincs róla, hogy valójában mennyit tud erről a betegségről. Ezért úgy éreztem, leghelyesebb, ha e megbeszélést úgy folytatom le, mintha semmit se tudna róla. És még ha ön tisztában volna is ezekkel a tényekkel, Mrs. Martelnek talán még így is segítséget nyújtok velük.

- Miért nem felel a kérdésemre? - erősködött Charles.

- Úgy vélem, hasznosabb, ha az átmeneti javulás elérésére összpontosítjuk figyelmünket - válaszolta Keitzman. Arcának ideges rángatózása egyre gyakoribb lett. - Tapasztalataimból azt a következtetést vontam le, hogy a leukémiát a kemoterápia terén elért eredmények nyomán a mindenkori állapotnak megfelelően kell kezelni. Igen látványos átmeneti javulásokat sikerült elérnünk.

- Kivéve Michelle betegségtípusánál - vicsorgott Charles. - Megmondaná végre, milyen esélyt lát arra, hogy akut myeloblasztos leukémiával valaki öt évig életben maradjon?

Dr. Keitzman Charles kihívó tekintetéről Cathryn ijedt arcára fordította szemét. Az asszony abbahagyta a jegyzetelést, és dr. Keitzmanra bámult. Az orvos érezte, hogy a megbeszélés rossz irányt vett. Segítségkérően dr. Wileyre pillantott, de az, lehajtott fejjel, csak malmozott. Keitzman igyekezett elkerülni Charles merev tekintetét, s halkan válaszolt:

- Hogy akut myeloblasztos leukémiával a beteg öt évig életben maradjon, ez elég ritkán fordul elő, de nem lehetetlen.

- Most már kezd kirukkolni az igazsággal - mondta Charles. Talpra ugrott és Keitzman íróasztala fölé hajolt. - De pontosabban fogalmazva, akut myeloblasztos leukémiánál, ha sikerül is átmeneti javulást elérni, a beteg átlagosan csak egy-két évig marad életben. És keringő leukémiás sejtekkel, mint Michelle-nél, az átmeneti javulás esélyei nyolcvan százaléknál jóval kisebbek. Nem így van, dr. Keitzman?

Dr. Keitzman levette szemüvegét, és azon töprengett, mi volna a legszerencsésebb válasz e kérdésre.

- Van valami igazság abban, amit mond, csakhogy ez éppenséggel nem túl optimista szemlélet. Nagyon sok változat lehetséges.

Charles hirtelen az ablakhoz ment s a szállingózó piszkos hópelyheket figyelte. - Miért nem mondja meg Mrs. Martelnek, meddig maradhat életben az olyan beteg, aki nem reagál a kezelésre... akinél nem következik be átmeneti javulás?

- Nem tudom, mire volna jó...? - kezdett rá dr. Keitzman.

Charles hátrapenderült. - Mire volna jó? Ezt meri kérdezni? Majd én megmondom, mire volna jó. Arra, hogy betegségek esetén a legrosszabb a bizonytalanság. Az ember mindenhez képes alkalmazkodni, ha tudja, mi vár rá. A reménytelen vergődés, az őrjíti meg az embereket.

E szavak közben visszavágtatott dr. Keitzman íróasztalához. Amikor pillantása Cathryn noteszára esett, elkapta és a szemétkosárba dobta. - Itt nincs szükség jegyzetekre! Ez nem valamilyen istenverte előadás. Amellett én túlságosan is jól ismerem a leukémiát. - Charles kivörösödött arccal újból dr. Keitzmanhoz fordult. - Halljuk, Keitzman, meddig élhet a kezelésre nem reagáló beteg?

Keitzman hátracsusszant a székén, megmarkolta az íróasztal szélét, mint aki el akar inalni. - Nem soká - mondta végül.

- Ez nem kielégítő válasz - fortyant föl Charles. - Mondja meg pontosabban.

- Rendben van! - válaszolta Keitzman. - Hetekig, legfeljebb hónapokig.

Charles hallgatott. Miután sikerült sarokba szorítania dr. Keitzmant, hirtelen talajt vesztett. Lassan a székébe hanyatlott.

Keitzman arca hosszas rángatózás után kisimult. Együttérző pillantást váltott dr. Wileyvel, majd Cathrynhez fordulva folytatta tanácsait. - Ahogy már mondtam, a legokosabb, ha a leukémiát nem tekintjük halálos betegségnek, és mindig csak a pillanatnyi helyzettel törődünk.

- Ez olyan, mintha egy siralomházban ülő embernek azt mondaná, hogy ne törődjön a halállal - motyogta Charles.

- Egy orvostól, dr. Martel - riposztozott éles hangon dr. Keitzman -, elvárnám, hogy ilyen nehéz helyzetre egészen másképpen reagáljon.

- Könnyű másképpen reagálni rá - válaszolta Charles -, ha az embernek nem a saját családtagjáról van szó. Sajnos, én már egyszer átéltem ezt.

- Jobb volna a gyógykezelés módját megbeszélnünk - szólt közbe most először dr. Wiley.

- Úgy van - mondta dr. Keitzman. - Minél előbb meg kell kezdenünk a kezelést. Sőt már ma szeretném elkezdeni, mihelyt valamennyi alapvizsgálatot elvégeztük. Persze a gyógyszerek jellege miatt hozzájárulásukat kell kérnem a kezeléshez.

- Biztos benne, hogy az átmeneti javulás ilyen csekély esélye mellett érdemes Michelle-t mellékhatásoknak kitenni? - Charles most már nyugodtabb hangon beszélt, de fölrémlett benne az iszonyatos emlék: Elisabeth, akinek betegsége utolsó hónapjaiban állandóan szörnyű hányingere volt, kihullott a haja... Charles lehunyta szemét.

- Biztos vagyok benne - válaszolta határozottan dr. Keitzman. - Szerintem tagadhatatlan, hogy a gyermekkori leukémia kezelésében jelentős előrehaladást értünk el.

- Ez így van - erősítette meg dr. Wiley.

- Tényleg történt előrehaladás - mondta Charles -, csakhogy, sajnos, nem annál a fajta leukémiánál, amilyen Michelle-nek van.

Cathryn tekintete ide-oda cikázott Charles, dr. Keitzman és dr. Wiley között. Azt várta, hogy egyetértésre jussanak, hogy legalább reménykedhessen. Ehelyett azonban csupán egyenetlenkedést és ellenszenvet érzett.

- Nekem az a meggyőződésem - mondta dr. Keitzman -, hogy minden kóresetet erőteljes gyógyszereléssel kell kezelni, akármekkora is az esély az átmeneti javulásra. Minden betegnek esélyt kell adnunk az életre, bármibe kerüljön is. Minden egyes nap, minden egyes hónap értékes ajándék.

- Még akkor is, ha a beteg nem akar tovább szenvedni? - kérdezte Charles. Ismét fölrémlettek benne Elisabeth utolsó napjai. - Ha az átmeneti javulás... nem is szólva a gyógyulásról... esélyei húsz százaléknál kevesebbek, akkor nem tudom, szabad-e egy gyereket további kínlódásnak kitenni.

Dr. Keitzman hirtelen fölállt, hátratolta székét. - Nyilvánvalóan nem egyformán ítéljük meg az élet értékét. Szerintem a kemoterápia igen hathatós fegyver a rákkal szemben. De önnek joga van rá, hogy más véleményen legyen. És szemmel láthatóan szívesebben fordulna más onkológushoz, vagy maga venné kézbe a leánya kezelését. Sok szerencsét!

- Nem! - kiáltotta Cathryn. Talpra ugrott, megrettenve attól a kilátástól, hogy dr. Keitzman, akit dr. Wiley a legjobb szakorvosnak nevezett, otthagyja őket. - Szükségünk van önre, dr. Keitzman. Michelle-nek szüksége van önre.

- Azt hiszem, a férje nem osztja az ön véleményét, Mrs. Martel - válaszolta dr. Keitzman.

- De igen - mondta Cathryn. - Csak annyira zavarodott. Kérem, dr. Keitzman. - Charleshoz fordult és átölelte a nyakát. - Charles, kérlek! Egyedül nem tudjuk ezt a harcot megvívni. Épp ma reggel mondtad, hogy te nem vagy gyermekorvos. Szükségünk van dr. Keitzmanra és dr. Wileyre.

- Jobb volna, ha segítene nekünk - ösztökélte dr. Wiley.

Charles a nyomasztó tehetetlenség súlya alatt magába roskadt. Tudta, hogy Michelle kezelését nem bírná ellátni, noha biztos volt benne, hogy betegségére a jelenleg alkalmazott gyógymódok nem alkalmasak. De semmi jobbal nem tudott előállni, zűrzavaros érzelmei megbénították az agyát.

- Charles, kérlek - könyörgött Cathryn.

- Michelle nagyon beteg - jegyezte meg dr. Wiley.

- Rendben van - mondta halkan Charles. Újból megadásra kényszerítették.

Cathryn dr. Keitzmanra pillantott. - Hallotta. Azt mondta, rendben van.

- Dr. Martel - kérdezte -, kívánja, hogy én részesítsem onkológiai kezelésben a kislányát?

Charles kelletlenül bólintott, akkora sóhajjal, amely arra mutatott, hogy még a lélegzés is nehezére esik. Dr. Keitzman leült, s néhány iratot elrendezett az íróasztalán. - Rendben van - mondta végül. - A myeloblasztos leukémiánál a kezeléshez három gyógyszert használunk: Daunorubicint, Thioguanine-t és Cytarabine-t. A vizsgálatok elvégzése után azonnal elkezdünk gyors intravénás infúzióval 6o mg/m2 Daunorubicint adni.

Mialatt dr. Keitzman fölvázolta kezelési tervét, Charles meggyötört agyát a Daunorubicin esetleges mellékhatásai kísértették. Michelle lázát valószínűleg fertőzés okozza, legyöngült szervezete nem tud megbirkózni a baktériumokkal. A Daunorubicin ezt még csak súlyosbítja. Amellett hogy lényegében védtelenné teszi a baktériumokkal és gombákkal szemben, a gyógyszer kikezdi az emésztő szerveit, sőt esetleg a szívét is... s tetejébe... a haja... Úristen!

- Látni szeretném Michelle-t - mondta hirtelen. Felugrott, megpróbálta elhessegetni gondolatait. De rögtön ráeszmélt, hogy egy mondat közepén szakította félbe dr. Keitzmant. Mindannyian rámeredtek, mintha valamilyen szörnyű bűnt követett volna el.

- Charles, inkább figyeljen dr. Keitzmanra - szólt dr. Wiley, és megragadta Charles karját. Ám ennek az önkéntelen mozdulatnak ajánlatos volta felől tüstént kételyei támadtak. Charles azonban ezúttal nem ellenkezett. Már a gyengéd rántásra is ernyedten visszaült a helyére.

- Mint már említettem - folytatta dr. Keitzman -, fontosnak tartom a betegnél alkalmazandó pszichológiai módszer helyes megválasztását. Ebből a szempontból három korosztályba sorolom őket: öt éven aluliakra, iskolás korúakra és serdülőkre. Az öt éven aluliaknál a helyzet egyszerű: állandó, szeretetteljes támogató terápiára van szükség. A probléma az iskolás korúak csoportjánál kezdődik - itt a gyermekekben két tényező kelt fokozott aggodalmat, félnek a szüleiktől való elszakadástól és a kórházi kezelés okozta fájdalmaktól.

Charles megvonaglott. Nem is akart gondolni rá, hogy mit jelent ez Michelle esetében. Túl gyötrelmes lett volna.

Dr. Keitzman arca egy pillanatra összerándult, fogai kivillantak, aztán az onkológus tovább folytatta: - Az iskolás korú gyermekeknek nem mondunk semmit, csak ha kérdeznek valamit, arra válaszolunk. A pszichoterápiával elsősorban azt kívánjuk elérni, hogy a magára hagyatottságból eredő szorongást eloszlassuk.

- Michelle, azt hiszem, nagyon fog szenvedni az elhagyatottságtól - mondta Cathryn. Minden erejét összeszedve igyekezett fölfogni dr. Keitzman magyarázatát, ki akarta mutatni segítőkészségét, hogy kedvében járjon az orvosnak.

- A serdülő korúaknál - szónokolt tovább dr. Keitzman anélkül, hogy tudomást vett volna Cathryn megjegyzéséről - a kezelés már közeledik a felnőttekéhez. Itt a pszichológiai támogatás arra irányul, hogy kiküszöböljük a zavart és bizonytalanságot, de nem szállunk szembe az elutasítással, ha ez a beteg védekezési eszközeihez tartozik. Michelle esetében a kérdés, sajnos, az iskolás és a serdülő kor között vetődik föl. Nem tudom eldönteni, melyik a jobb megoldási mód. Önök, a szülei, talán hozzá tudnának ehhez szólni.

- Arról van szó, megmondjuk-e Michelle-nek, hogy leukémiája van? - kérdezte Cathryn.

- Ez is idetartozik - válaszolta dr. Keitzman. Cathryn Charlesra pillantott, de a férje szeme megint csukva volt. Dr. Wiley együttérzően nézett Cathrynre, ami némiképpen megnyugtatta az asszonyt.

- Ezt a kérdést meg kell gondolni - mondta dr. Keitzman. - Nem szükséges most döntenünk róla. Egyelőre azt mondhatjuk Michelle-nek, hogy igyekszünk kideríteni, mi a baja. De mielőtt elbúcsúzunk, szeretném megkérdezni, vannak Michelle-nek testvérei.

- Igen - válaszolta Cathryn. - Van két fivére.

- Helyes - mondta dr. Keitzman. - Meg kell állapítanunk, hogy a vércsoportjuk megegyezik-e Michelle HLA és ABO típusával. Valószínűleg szükségünk lesz vérlemezkékre, fehér vérsejtekre, sőt talán csontvelőre is, így remélem, hogy legalább az egyiknek a vércsoportja megegyezik a kislányéval.

Cathryn segélykérően Charlesra nézett, ám az még mindig csukva tartotta szemét. Cathrynnek fogalma se volt, hogy dr. Keitzman miről beszél, de föltételezte, Charles tudja. Charlest azonban, úgy látszik, még nála is erősebben megrázta Michelle betegsége.

A liftben fölfelé menet Charles megpróbálta összeszedni magát. Még soha életében nem viaskodott ilyen kínzóan ellentétes érzelmekkel. Alig bírta kivárni, hogy láthassa lányát, magához szorítsa és védelmezze, de ugyanakkor rettegett is a találkozásuktól, mert bele kellett törődnie a diagnózis helyességébe. És ebben a tekintetben túlságosan sokat tudott. Michelle mindent le fog olvasni az arcáról.

A lift megállt, az ajtók kinyíltak. Előttük egy világoskék előcsarnok húzódott, falain állatképekkel, amelyeket, mintha matricák lettek volna, közvetlenül a festésre ragasztottak. Mindenfelé

különböző korú, pizsamás gyermekek nyüzsögtek, meg ápolónők, szülők, sőt kórházi karbantartók is, akik egy létra körül csoportosulva lámpákat szereltek.

Dr. Wiley vezetésével végigmentek az előcsarnokon, kikerülték a létrát, elhaladtak a zsúfolt nővérszoba mellett. A főnővér a fejlap-állványok mögül meglátta dr. Wileyt, kisietett és csatlakozott hozzájuk. Charles a padlóra pillantott, a lábát nézte. Mintha nem is a saját lába lett volna. Cathryn mellette ment, belekarolva.

Michelle különszobában feküdt, a falak itt is ugyanolyan pasztellkék színűek voltak, mint az előcsarnokban. Baloldalt a mosdófülke ajtaja mellett a falat egy nagy, táncoló víziló díszítette. A szobát lefüggönyözött ablak zárta le. Jobboldalt egy szekrény, egy tükrös komód, egy éjjeliszekrény meg egy szokványos kórházi ágy állt. Az ágy fejénél rozsdamentes acélrúdon kis műanyag zacskó, meg egy intravénás palack függött. A műanyag cső alákígyózva Michelle karjába vezetett. A kislány az érkezők lépteit hallva elfordította fejét az ablakról.

- Helló, bogárkám - szólt vidáman dr. Wiley. - Nézd csak, kik vannak itt.

Charles szívében, ahogy meglátta kislányát, a rettegés föloldódott a szeretet és szánalom forró áramában. Michelle-hez rohant, fejét karjába fogta és arcát a magáéhoz szorította. A kislány szabad kezével szorosan átölelte apja nyakát.

Cathryn az ágy túlsó oldalához ment. Elkapta Charles tekintetét - látta, hogy férje könnyekkel küszködik. Charles néhány másodperc múlva vonakodva kibontakozott az ölelésből, a párnára fektette Michelle fejét, és kisimítva a kislány dús, fekete haját, legyezőszerűen szétterítette sápadt arca körül. Michelle most Cathryn kezét ragadta meg.

- Hogy vagy? - kérdezte Charles. Attól félt, hogy Michelle máris fölismerte, milyen megrendült érzelmi állapotban van.

- Most már jól vagyok - válaszolta Michelle. Szülei láttán mélységes öröm töltötte el, de aztán tekintete elborult, és Charleshoz fordulva megkérdezte: - Papa, ez igaz?

Charles szíve elszorult. Szóval már tudja, gondolta rémülten. Dr. Keitzmanra pillantott, megpróbált visszaemlékezni, mit is mondott az orvos a helyes pszichoterápiáról.

- Miről beszélsz? - kérdezte közömbös hangon dr. Wiley, és az ágy lábához lépett.

- Papa, igaz, hogy éjszakára itt kell maradnom? - esedezett Michelle.

Charles könnyes szemmel nézett rá. Az első pillanatban nem is akarta elhinni, hogy Michelle nem a diagnózis felől kérdezi. Aztán, amikor rájött, hogy a kislány még nem tudja, mi baja van, megkönnyebbülten elmosolyodott. - Csak egy-két éjszakára.

- De nem akarok hiányozni az iskolából - mondta Michelle.

- Most ne foglalkozz az iskolával - mondta Charles, s idegesen fölnevetett. Cathrynre pillantott, aki hasonló kényszeredett nevetést hallatott. - Föltétlenül el kell végezni még egy-két vizsgálatot, hogy megtudjuk, mi okozza a lázadat.

- Nem akarom, hogy tovább vizsgáljanak - felelte félelemtől kitágult szemmel Michelle. Már megelégelte a fájdalmakat.

Charles megdöbbent, milyen kicsinynek látszik Michelle teste a kórházi ágyban, milyen hihetetlenül törékenyek a kórházi ing ujjából kikandikáló, vékony karjai. A korábban tömzsi nyaka most alig látszott vastagabbnak Charles alkarjánál - Michelle úgy festett, mint egy piciny, védtelen madár. Charles tudta, hogy valahol kislánya csontvelőjének közepén egy sejtcsoport hadakozik a teste ellen. És hogy ő, az apja, nem tud rajta segíteni, semmit az égvilágon.

- Wiley és Keitzman doktor urak csak akkor fognak vizsgálatokat végezni, ha föltétlenül szükséges - jegyezte meg Cathryn, s megsimogatta Michelle haját. - És te már nagylány vagy.

Cathryn megjegyzése egyfajta oltalmazási vágyat ébresztett Charlesban. Ha már nem tud semmit tenni Michelle-ért, legalább megóvja az elkerülhető traumáktól. Nagyon is jól tudta, hogy a ritka betegségekben szenvedőket a kezelőorvos vesszőparipái miatt mindenféle gyötrelmeknek teszik ki. Charles jobb kezével megfordította a puha műanyag palackot, hogy elolvassa a címkéjét. Trombociták. Továbbra is kezében tartva az üveget dr. Wileyhez fordult.

- Úgy gondoltuk, késedelem nélkül trombocitákra van szüksége - mondta dr. Wiley. - Csak húszezret számláltunk nála.

Charles bólintott.

- Nekem most mennem kell - szólt dr. Keitzman. A takarón át megfogta Michelle lábát. - Később még bejövök, Miss Martel. És valamikor a nap folyamán még más orvosok is elbeszélgetnek majd magával. Ebből a csőből orvosságot kap, hát tartsa szép nyugodtan a karját.

Charles a műanyag zacskóra pillantott. Daunorubicin! Újból félelem hullámzott végig rajta meg a heves vágy, hogy hőn szeretett kislányát kiragadja a kórház karmaiból. Az a képtelen gondolat suhant át az agyán, hogy ez az egész lidércnyomás szertefoszlana, ha Michelle-t elmenekíti ezektől az emberektől.

- Bármikor rendelkezésükre állok, ha beszélni óhajtanak velem - mondta az ajtó felé menet dr. Keitzman. Cathryn mosollyal és bólintással köszönte meg az orvos ajánlkozását. Eközben észrevette, hogy Charles nem néz föl Michelle-ről, hanem leül az ágya szélére, és valamit sugdos a kislány fülébe. Cathryn remélte, hogy hallgatásával nem fogja még inkább magára haragítani az onkológust.

- A közelben maradok - mondta dr. Wiley, és elindult dr. Keitzman után. A főnővér, aki eddig meg se szólalt, szintén kiment a szobából.

Dr. Keitzman az előcsarnokban lelassította lépteit, hogy dr. Wiley utolérhesse. Aztán együtt megindultak a nővérszoba felé.

- Úgy érzem, Charles Martel nagyon megnehezíti majd a dolgunkat - szólt dr. Keitzman.

- Félek, hogy igaza van - válaszolta dr. Wiley.

- Ha nem erről a szegény beteg gyerekről volna szó, azt mondanám Martelnek, fogja be a száját - fortyant föl dr. Keitzman. - Mit szól ahhoz a hülyeséghez, hogy ne alkalmazzunk kemoterápiát? Úristen! Az ember azt képzelné, hogy neki aztán igazán tudnia kellene, milyen eredményeket értünk el kemoterápiával, különösen a lymphocytás leukémia és a Hodgkin-kór terén.

- Tudja is - válaszolta dr. Wiley. - Csak földúlt. És ez érthető, ha meggondoljuk, min ment keresztül, amikor az első felesége meghalt.

- Akkor is bosszantó a viselkedése. Végül is orvos.

- De kizárólag kutatással foglalkozik - jegyezte meg dr. Wiley. - Már csaknem tíz éve abbahagyta a gyógyászatot. Ez bizonyítja, milyen fontos volna, ha a kutatók a klinikai orvostudomány eredményeit is figyelnék, mert másként a szemléletük egyoldalúvá válik. Végeredményben minden csakis a gyógyítás céljait szolgálja.

A nővérszobához értek, s a pultra támaszkodva üres szemmel nézték az ottani sürgés-forgást.

- Egy pillanatra én is megijedtem, hogy Charles milyen dühbe gurult - ismerte el dr. Wiley. - Attól féltem, teljesen elveszti önuralmát.

- Az én irodámban se viselkedett különbül - mondta dr. Keitzman fejét csóválva. - Már megszoktam az efféle dühkitöréseket, ahogy bizonyára te is megszoktad, de az emberek általában a sorsra haragszanak és nem a diagnosztizáló orvosokra.

A két férfi figyelte, ahogy egy műtős kitol a betegszállító liftből egy hordágyat, rajta egy nemrégiben operált beteggel, és ügyesen végigkanyarog vele a folyosón. Egy pillanatra abbahagyták a beszélgetést. A hordágy, amelyen egy gyermek feküdt az intenzív osztályról, eltűnt az egyik szobában, mögötte néhány gyors léptű ápolónővel.

- Te is arra gondolsz, amire én? - kérdezte dr. Keitzman.

- Valószínűleg. Azon tűnődöm, elég stabil-e dr. Charles Martel lelkiállapota.

- Akkor ugyanarra gondolunk - mondta dr. Keitzman. - Azokra a hirtelen hangulatváltozásaira az irodámban.

Dr. Wiley bólintott. - Viselkedését még az adott körülmények között se találtam helyénvalónak. Bár mindig különc volt. Valahol New Hampshire-ben lakik, egy isten háta mögötti helyen. Azt mondta, hogy az első felesége ötlete volt, de az asszony halála után se költözött el onnan. Most a második feleségével él ott. Csodálkozom rajta. De hát ez gusztus dolga.

- A második felesége remek asszonynak látszik.

- Ó, az egy gyöngyszem. Örökbe fogadta a gyerekeket, úgy bánik velük, mintha sajátjai volnának. Midőn összeházasodtak, attól tartottam, hogy ez túl kemény dió lesz számára, de meglepően jól beleilleszkedett az új környezetébe. Amikor megmondtam neki, hogy Michelle-nek leukémiája van, egészen odavolt. Mégis biztos vagyok benne, hogy Charlesnál sokkal jobban megbirkózik a helyzettel. Épp ezért előbb neki mondtam meg.

- Talán nem ártana néhány szót váltani vele - javasolta dr. Keitzman. - Mi a véleményed?

- Megpróbálhatjuk. - Dr. Wiley a nővérszoba felé fordult. - Miss Shannon! Idejönne egy pillanatra?

A főnővér odament a két orvoshoz. Dr. Wiley elmagyarázta neki, hogy Mrs. Martellel szeretnének beszélni, de nem a férje jelenlétében, s megkérte, hogy menjen le Michelle szobájába, és próbálja elintézni a dolgot.

Miközben figyelték, ahogy Miss Shannon fürgén végigmegy az előcsarnokon, dr. Keitzman arcizmai újból rángatózni kezdtek. - Azt mondanom se kell, hogy a gyerek állapota nagyon súlyos.

- Ezt magam is sejtettem, mihelyt megláttam a perifériás vérkenetét - válaszolta dr. Wiley. - És amikor a csontvelőjét megláttam, már biztos voltam benne.

- Attól tartok, nem sok ideje van hátra - jegyezte meg dr. Keitzman. - A központi idegrendszere, azt hiszem, máris meg van támadva. Ami azt jelenti, hogy már ma meg kell kezdenünk a kezelését. Azonnal meg akarom vizsgáltatni dr. Nakanóval és dr. Sheetmannel. Martelnek egy dologban igaza van. Az átmeneti javulásra nagyon kevés az esély.

- De azért meg kell próbálni - válaszolta dr. Wiley. - Ilyenkor nemigen irigyellek a szakmádért.

- Természetesen mindent megpróbálok - mondta dr. Keitzman. - No de itt jön Mrs. Martel.

Cathryn Miss Shannon nyomában kijött az előcsarnokba. Előbb azt gondolta, Marge Schonhausert fogja itt találni, mert a nővér csak annyit mondott neki, hogy valaki beszélni akar vele. És ki más tudhatná, hogy itt van a kórházban? De amikor kiléptek a betegszobából, Miss Shannon elárulta, hogy az orvosok négyszemközt szeretnének beszélni vele. Ez baljósan hangzott.

- Ne haragudjon, hogy kihívattuk - mondta dr. Wiley.

- Kérem - válaszolta Cathryn s az egyik férfiról a másikra pillantott. - Mi baj van?

- A férjéről szeretnénk magával beszélni - kezdte óvatosan dr. Keitzman. Szünetet tartott, igyekezett gondosan megválogatni szavait.

- Aggaszt minket, hogy esetleg beavatkozik Michelle kezelésébe - vette át a szót dr. Wiley. - Nagyon odavan. Először is, mert túlságosan sokat tud erről a betegségről. Aztán meg egyszer már végig kellett néznie, hogy valaki, akit szeretett, a kemoterápia ellenére meghalt.

- Természetesen megértjük az érzelmeit - jegyezte meg dr. Keitzman. - De úgy érezzük, hogy Michelle-nek minden esélyt meg kell adnunk az átmeneti javulásra. A mellékhatásoktól függetlenül.

Cathryn elnézte dr. Keitzman keskeny keselyűarcát és dr. Wiley széles, kövérkés ábrázatát. Külsőre mennyire különbözők, de egyformán határozottak.

- Nem tudom, mit várnak tőlem - mondta Cathryn.

- Azt szeretnénk, ha mondana nekünk valamit a férje lelkiállapotáról - válaszolta dr. Keitzman. - Hogy tudjuk, mire kell fölkészülnünk.

- Azt hiszem, kifogástalanul fog viselkedni - bizonygatta Cathryn. - Nagyon nehezen tudott megnyugodni, amikor az első felesége meghalt, de a kezelésébe nem avatkozott bele.

- Gyakran vannak a maihoz hasonló dührohamai? - kérdezte dr. Keitzman.

- Rettenetes sokk érte - válaszolta Cathryn. - Azt hiszem, ez érthető. Amellett az első felesége halála óta a rákkutatás a szenvedélye.

- Igen, ez szörnyű iróniája a sorsnak - ismerte be dr. Wiley.

- De mi a véleménye a mai dühkitöréseiről? - kérdezte dr. Keitzman.

- Lobbanékony, az igaz - válaszolta Cahtryn -, de rendszerint tud uralkodni magán.

- Ez megnyugtató - jegyezte meg dr. Keitzman. - Talán mégse lesz nagyobb bajunk vele. Köszönjük szépen, Mrs. Martel. Köszönjük a segítségét, különösen mert tudom, hogy önt is szörnyű sokk érte. Sajnálom, hogy ilyen megrázó híreket kellett közölnünk, de ígérem, hogy minden lehetőt elkövetünk Michelle érdekében. - Majd dr. Willeyhez fordult. - Sínre kell állítanom a dolgokat. Később még találkozunk. - Gyorsan, szinte rohanvást elindult és pillanatokon belül már el is tűnt a szemük elől.

- Furcsa modora van - szólt dr. Wiley -, de nála jobb onkológust keresve se találhattam volna. A gyermekkori leukémia terén egyike a világ legkiválóbb szakorvosainak.

- Már attól féltem, otthagy minket, amikor Charles úgy elvesztette a fejét - mondta Cathryn.

- Ennél különb orvos - válaszolta dr. Wiley. - Csak Charles kemoterápiával szembeni magatartása aggasztja. Azonnal el kell kezdenünk az erős gyógyszeradagolást, hogy átmeneti javulást érhessünk el.

- Charles nem fog beleavatkozni a kezelésbe. Ebben biztos vagyok - jegyezte meg Cathryn.

- Reméljük - mondta dr. Wiley. - De mindenesetre számítunk az ön lelkierejére.

- A lelkierőmre? - kérdezte rémülten Cathryn. - Világéletemben féltem a kórházaktól és a betegek látványától.

- Ezt az érzést most el kell fojtania magában - szólt dr. Wiley. - Michelle ápolása nagy nehézségekkel járhat.

Ebben a pillanatban Cathryn meglátta Charlest, amint kilép Michelle szobájából. Charles is észrevette feleségét, és megindult a nővérszoba felé. Cathryn elébe rohant. Egy pillanatig némán összeölelkeztek, erőt merítettek egymásból. Amikor visszamentek dr. Wileyhez, Charles, úgy látszott, már jobban uralkodik magán.

- Drága gyermekem - mondta Charles. - Úristen, mennyire izgatja, hogy éjszakára itt kell maradnia. Azt mondta, reggelre otthon szeretne lenni, hogy elkészíthesse a narancsszörpöt. Nem is akartam hinni a fülemnek.

- Rendkívül kötelességtudó - válaszolta Cathryn. - Amíg én meg nem jelentem a színen, ő volt a háziasszony. Attól fél, hogy elveszít téged, Charles.

- Csoda, hogy mennyire nem ismered a saját gyermekeidet - mondta Charles. - Megkérdeztem Michelle-től, rosszul esne-e neki, ha most visszamennék a laborba. Azt válaszolta, nem, ha te mellette maradsz, Cathryn.

- Idejövet - válaszolta meghatódva Cathryn - egy kicsit elbeszélgettünk egymással. És most először éreztem, hogy igazán anyjának fogad el.

- Szerencséje, hogy ilyen anyát kapott - mondta Charles. - Én meg hogy ilyen feleséget. Remélem, nem haragszol, hogy magadra hagylak. Ugye, megérted? Olyan rettenetesen tehetetlennek érzem magam. El kell foglalnom magamat valamivel.

- Megértem - felelte Cathryn. - Igazad van. Itt most semmit se tehetsz, és jobb, ha eltereled a gondolataidat. Én szívesen itt maradok. Fölhívom az anyámat. Megkérem, hogy jöjjön át hozzánk, és vezesse a háztartást.

Dr. Wiley elnézte a hozzá közeledő házaspárt, örült, hogy ilyen nyíltan kimutatják egymás iránti szeretetüket és kölcsönösen segítik egymást e nehéz helyzetben. Szerencsésnek tartotta, hogy megértőn osztoznak bánatukban, s ez a jó jel megnyugtatta. Elmosolyodott, nem is tudta, mit mondjon nekik, ha odaérnek. Vissza kellett mennie az irodájába, ahol, tudta, minden a feje tetején áll, de ott akart lenni, hátha még szükségük van rá.

- Tudna nekem adni Michelle véréből? - kérdezte Charles szenvtelen, tárgyilagos hangon.

- Valószínűleg - válaszolta dr. Wiley. Nem volt fölkészülve erre a kérdésre. Charles a természetellenes viselkedésével mindig fölidegesítette.

- Hol kaphatom meg? - faggatta tovább Charles.

- A klinikai laborban - válaszolta dr. Wiley.

- Jó, akkor menjünk oda. - Charles elindult a lift felé.

- Én Michelle mellett maradok - szólt Cathryn. - Majd telefonálok, ha van valami újság. Ha nincs, otthon a vacsoránál találkozunk.

- Oké - mondta Charles, és céltudatosan ment tovább. Dr. Wiley zavarodottan utána sietett, miután egy gyors főbólintással elbúcsúzott Cathryntől. Az a megnyugtató érzés, amelyet Charles iménti viselkedése keltett benne, egyszeriben szertefoszlott. Charlest a kedélyállapota a korábbihoz képest új, furcsa irányba sodorta. A kislánya véréből akar kapni? Bár ez érthető, hiszen orvos.

6

Charles a Michelle vérét tartalmazó palackkal végigsietett a Weinburger Intézet előcsarnokán. Nem is viszonozta a szemérmes portásnő és a biztonsági őr köszöntését, szaladt a folyosón át a laborjába.

- No végre vissza méltóztatott jönni - csúfolódott Ellen. - Elkelt volna a segítsége, amikor az egereknek beadtam a Canceran-injekciót.

Charles rá se hederített, Michelle vérmintájával odament ahhoz a készülékhez, amellyel a vér sejtes elemeit izolálták. Azonnal hozzáfogott a készülék beállításának bonyolult műveletéhez.

Ellen az üveges polc alatt lehajolva egy pillanatig Charlest figyelte. - Hé - szólalt meg aztán -, azt mondtam, elkelt volna a segítsége...

Charles bekapcsolta a cirkulációs szivattyút.

Ellen megtörölte a kezét, megkerülte a munkaasztalát, kíváncsian nézte, mi az, ami nyilvánvalóan ennyire leköti Charles figyelmét. - Végeztem az egerek első csoportjának injekciózásával - ismételte meg, amikor már elég közel ért Charleshoz, s így biztos lehetett benne, hogy a férfi hallja, amit mond.

- Pompás - válaszolta közömbösen Charles. Óvatosan betáplált a készülékbe egy megfelelő adagot Michelle véréből. Aztán bekapcsolta a légsűrítőt is.

- Mit csinál? - kérdezte Ellen. Követve Charles minden egyes mozdulatát.

- Michelle-nek myeloblasztos leukémiája van - mondta Charles olyan szenvtelenül, mintha időjárásjelentést közölne.

- Nagy ég! - szólt elfulladt hangon Ellen. - Borzasztóan sajnálom, Charles. - Vigasztaló mozdulattal meg akarta simogatni a férfi karját, de aztán elállt ettől.

- Meghökkentő, mi? - nevetett föl Charles. - Ha a ma ért katasztrófák az itteni ügyeimre szorítkoztak volna, most valószínűleg csak sírnék. De mindennek a tetejébe Michelle betegsége, ez már túl sok. Úristen!

Kongó hangon nevetett, amit Ellen kissé furcsának tartott.

- Jól érzi magát? - kérdezte Ellen.

- Nagyszerűen - válaszolta Charles, miközben kinyitotta a kis hűtőszekrényt, hogy kivegye a szükséges reagenst.

- És Michelle hogy van?

- Most még jól, de persze nem tudja, mi vár rá. Attól tartok, sokat fog szenvedni.

Ellen nem talált szavakat. Zavartan figyelte Charlest, ahogy folytatja a vizsgálatot. Aztán mégis megszólalt: - Mit csinál, Charles?

- Hoztam magammal Michelle véréből. Megnézem, hogy a mi rák antigén izolációs módszerünk alkalmazható-e az ő leukémiás sejtjeire. Ez legalább azt a csalóka érzést kelti bennem, hogy valamit teszek érte.

- Ó, Charles - mondta együttérzőn Ellen. Volt valami szánalomra méltó abban, ahogy Charles bevallotta gyöngeségét. Ellen tudta, hogy Charles milyen tevékeny ember, s a férfi már régebben elmondta neki, hogy Elisabeth betegsége idején a legkeservesebben épp a tehetetlenségét bírta elviselni. Nem tehetett mást, mint végignézte felesége haldoklását. És most ugyanez Michellelel!

- Úgy határoztam, nem hagyjuk abba a saját munkánkat - mondta Charles. - A Canceran-vizsgálatokkal párhuzamosan folytatni fogjuk. Ha kell, éjszaka is dolgozunk.

- De Morrison ragaszkodik hozzá, hogy csakis a Cancerannel foglalkozzunk - jegyezte meg Ellen. - Sőt a maga távollétében be is jött ide, hogy ezt nyomatékosan hangsúlyozza. - Ellen egy másodpercig küszködött magával, hogy elmondja-e Charlesnak Morrison látogatásának valódi okát, de a történtek után nem merte megtenni.

- Fütyülök rá, hogy Morrison mit mond. Most, hogy Michelle megbetegedett, a rák már megint nem valamilyen elvont fogalom számomra. A mi munkánk sokkal ígéretesebb egy újabb kemoterapiás hatóanyag kidolgozásánál. Amellett Morrisonnak nem is kell tudnia, hogy mit csinálunk. Elvégezzük a Canceran-vizsgálatokat, s meg lesz elégedve.

- Maga, úgy látszik, nincs tisztában vele, hogy a vezetőség milyen sokat vár a Cancerantól - mondta Ellen. - Nem hiszem, hogy tanácsos szembehelyezkednie velük ebben az ügyben, különösen személyes okokból.

Charles egy pillanatra megnémult, aztán kirobbant. Tenyerével az eternit pultra vágott, olyan erővel, hogy a fölötte levő polcról jó néhány csőrös pohár a földre pottyant. - Ebből elegem van! - kiabálta, mintegy nyomatékot adva a tenyere csattanásának. - Elegem van belőle, hogy előírják nekem, mit tegyek. Ha nem akar velem dolgozni, menjen a francba!

Idegesen beletúrt az összekuszált hajába, majd újból nekilátott a munkának. Egynéhány percig szótlanul dolgozott, aztán anélkül, hogy megfordult volna, rászólt Ellenre: - Mit áll ott, mint egy sóbálvány, hozza ide a radioaktivitással jelzett nukleotidákat.

Ellen odament a radioaktív anyag tárolóhoz. Ahogy kinyitotta a zárat, észrevette, hogy a keze reszket. Charles szemmel láthatóan alig bír uralkodni magán. Azon töprengett, mit mondjon dr. Morrisonnak. Valamit föltétlenül mondani fog, mert félelme csillapodtán egyre dühösebb lett. Charles nem viselkedhet vele így, erre nincs mentség. Végül is nem a szolgája.

Odavitte a vegyszereket, és elrendezte őket a pulton.

- Köszönöm - mondta Charles, mintha mi se történt volna. - Mihelyt lesznek B-lymphocytáink, inkubáljuk őket a jelzett nukleotidákkal és néhány leukémiás sejttel.

Ellen bólintott. Ilyen gyors érzelemváltozásokkal nem bírt lépést tartani.

- Mialatt idefelé jöttem, a kocsiban támadt egy ötletem - folytatta Charles. - A legnagyobb nehézséget eddig ez a blokáló tényező okozta, meg hogy az állatok rákos antigénjeinél nem tudtunk ellentest-reakciót kiváltani. Azon törtem a fejem, hogyan lehetne időt megtakarítani, s arra gondoltam, próbáljunk meg egy azonos fajta, de rákkal nem fertőzött állatot rákos antigénnel beoltani. Ennél az állatnál föltétlenül kiválthatunk ellentest-reakciót. Mi a véleménye róla?

Ellen fürkésző pillantást vetett Charlesra. A feldühödött gyermekből másodperceken belül megszállott kutató lett. Így birkózik Michelle tragédiájával, gondolta magában Ellen.

Charles válaszra se várva folytatta:

- Mihelyt a rákkal nem fertőzött állat immúnissá válik a rákos antigénekkel szemben, izoláljuk az immunitást kiváltó T-lymphocytákat, kiszűrjük a transzfer faktor fehérjét, és az érzékenységét átvisszük a rákos állatba. Pofon egyszerű, nem is tudom, hogyan lehetséges, hogy eddig nem gondoltunk rá. Nos... mit szól ehhez?

Ellen vállat vont. Valójában félt bármit is mondani. Noha az alaptétel ígéretesnek látszott, Ellen tudta, hogy ez a rejtélyes transzfer tényező az általuk használt állatok szervezetére nincs kellő hatással. Legjobban még az emberi szervezetre hat. De igazában nem ezek a technikai kérdések foglalkoztatták. Azon töprengett, nem lenne-e túlságosan feltűnő, ha most elkéredzkedne, és egyenesen fölmenne dr. Morrisonhoz.

- Hozzon ide, kérem, polietilén glikolt - mondta Charles. - Be kell állítanunk a berendezést, hogy Michelle T-lymphocytáival hybridomát hozzunk létre. És hívja föl, kérem, az állatházat, hogy ellenőrzés végett további egerekre van szükségünk. Ezeket majd emlőtumor antigénnel oltjuk be. Istenem, istenem, miért, hogy egy nap csak huszonnégy órából áll?

- Add ide a tört krumplis tálat - szólalt meg Jean Paul. Már percek óta viaskodott magával, hogy megtörje-e az ebédlőasztalnál uralkodó csöndet. Senki egy szót se szólt, amióta elmondta, hogy a garázsba tett kacsa megdöglött, a teste teljesen merev. Végül is az éhség győzedelmeskedett.

- Adok neked helyette egy szelet karajt - mondta Chuck. Hátravetette fejét, hogy csimbókos haja ne csüngjön a szemébe.

A fiúk tányért cseréltek - az ezüst és a porcelán összekoccant.

Gina Lorenzo, Cathryn anyja végignézett lánya családján. Cathryn hasonlított rá - ugyanaz a csontos orrnyereg, ugyanaz a széles, érzéki száj. A húsz-egynéhány évnyi korkülönbségtől eltekintve az a legkirívóbb a külsejükben, hogy ő, Gina, jóval kövérebb. A kelleténél tíz kilóval több, enynyit bevallott, bár a valóságban harminc közelebb járt volna az igazsághoz. De Gina rajongott a pastáért - erről nem is akart lemondani.

Fölemelte a fettucinis tálat, olyan mozdulattal, mintha még akarna rakni belőle Cathryn érintetlen tányérjára. - Enned kell valamit - mondta.

Cathryn kényszeredett mosollyal nemet intett. - Mi a bajod? Nem ízlik?

- Dehogynem. Csoda jó - válaszolta Cathryn. - Csak nem vagyok éhes.

- Muszáj enned - makacskodott Gina. - És neked is, Charles.

Charles bólintott.

- Édességnek friss cannolit hoztam - jegyezte meg Gina.

- Tyűha! - mondta Jean Paul.

Charles engedelmesen vett egy falatot a fettuciniből, de a gyomra tüstént lázadozni kezdett. Egy darabig a szájában forgatta a metéltet, mielőtt megpróbálta volna lenyelni. Mihelyt otthagyta a

labort, ahol szenvedélyektől izzó légkört teremtett, az aznapi szörnyűséges események orkánszerű erővel csaptak le rá. A munka feledtette vele az iszonyatos valóságot, s amikor eljött az ideje, hogy elinduljon, fájó szívvel ment el Chuckért és hajtott haza. Chuck pedig nem könnyített a helyzetén. Charles kivárta, amíg kikerül a bostoni csúcsforgalomból, és csak akkor mondta el fiának, hogy Michelle-nek igen súlyos fajtájú leukémiája van. Chuck erre csupán egy egyszerű "Ó!"-val reagált, majd csöndbe burkolódzott. De egy idő után megkérdezte, hogy ő is megkaphatja-e.

Charles nem válaszolt, csak erősebben megmarkolta a kormánykereket, s eltűnődött legidősebb fia rendíthetetlenül mélységes önzésén. Chuck egyetlen szóval se érdeklődött Michelle hogyléte felől. Most pedig Charles elnézte, hogyan falja Chuck a sertéskarajt, s úgy érezte, ki kellene hajítania ezt az önző fiút a házból.

Ám nem mozdult. Ehelyett gépiesen majszolta a fettucinit, szégyellte magát az érzései miatt. Chuck éretlen, de legalább Jean Paul úgy viselkedett, ahogy illik. Sírva fakadt s megkérdezte, mikor jöhet haza Michelle, és meglátogathatja-e húgát a kórházban. Jean Paul kedves, jó gyerek.

Charles Cathrynre pillantott, aki lehajtott fejjel piszkálta tányérján az ételt, anyja kedvéért mímelte az evést. Charles hálás volt a sorsnak, hogy összehozta Cathrynnel. Egyedül, gondolta magában, nem bírná elviselni Michelle betegségét. De azt is tudta, mennyire szenved Cathryn. Épp ezért egy szót se szólt neki az intézetben támadt bajairól, s nem is szándékozott erről beszélni. Elég gondja van szegénynek e nélkül is.

- Egyél még egy kis húst, Charles - szólalt meg Gina, és minden teketória nélkül odapottyantott még egy szeletet Charles tele tányérjára.

Charles megpróbált tiltakozni, de akkorra már a szelet repült a tányérja felé. Charles elfordította fejét, igyekezett megőrizni nyugalmát. Anyósa még kellemesebb körülmények között is az idegeire ment, különösen mert nem is titkolta, mennyire helyteleníti, hogy lánya egy tizenhárom esztendővel idősebb, háromgyerekes férfihoz ment feleségül. Charles újabb sokatmondó pottyanás hangját hallotta, s amikor kinyitotta szemét, látta, hogy tányérján a fettucinihalom tovább növekedett.

- Tessék - mondta Gina. - Rád fér néhány kiló.

Charles türtőztette magát, hogy ne dobjon vissza pár villányi fettucinit a tálba.

- Honnan tudják, hogy Michelle-nek leukémiája van? - kérdezte naivan Jean Paul.

A többiek féltek föltenni ezt a kérdést, s így most mindannyian Charles felé fordultak.

- Előbb megvizsgálták a vérét, aztán a csontvelőjét.

- Csontvelőjét? - kérdezte undorral Chuck. - Hogy lehet a csontvelőt megnézni?

Charles a fiúra pillantott, őt magát is meglepte, hogy Chuck milyen könnyen föl tudja idegesíteni. Kérdése mindenki más szemében ártatlannak tűnhetett, de Charles érezte, hogy beteges érdeklődés és nem a húga iránti aggodalom rejlik mögötte. - Egy hosszú tűt szúrnak a mell- vagy a csípőcsontba és kiszívják belőle a velőt - válaszolta Charles. Remélte, hogy ezzel fölkeltheti Chuck együttérzését Michelle iránt.

- Brr! - mondta Chuck. - És az fáj?

- Borzasztóan - felelte Charles.

Cathryn a fájdalom gondolatára megborzongott, eszébe jutott, hogy ő járult hozzá a vizsgálat elvégzéséhez.

- Jesszusom! - szólt Chuck. - Én ilyet nem hagyok magammal csinálni!

- Azt majd meglátjuk - vágta rá gondolkodás nélkül Charles. - Michelle orvosai mindkettőtöknek meg akarják állapítani a vércsoportját. Talán egyikőtöké megegyezik Michelle-ével, s akkor vérlemezkékre, fehér vérsejtekre, sőt csontvelőátültetésre is donorok lehettek.

- Engem hagyjanak ki ebből! - fortyant föl Chuck s letette villáját. - Nekem senki se fog tűt döfni a csontomba. Hogyisne!

Charles az asztalra könyökölt, és Chuck felé fordult. - Nem kérdeztem, fiatalúr, hogy akarod-e vagy sem. Elmész a gyermekkórházba szövetvizsgálatra. Megértetted?

- Ezt jobb volna nem vacsora közben megbeszélni - szólt közbe Cathryn.

- Tényleg tűt szúrnak majd a csontomba? - kérdezte Jean Paul.

- Charles, kérlek! - kiáltott föl Cathryn. - Ne így beszéld meg ezt Chuckkal!

- Hát hogyan? Elegem van már az önzéséből! - ordította Charles. - Egyetlen szóval se mondta, hogy aggódik Michelle-ért!

- Miért engem szúrnak ki? - üvöltötte Chuck. - Miért én legyek a donor? Te vagy az apja! Miért nem lehetsz te a donor, vagy talán a nagymenő orvosok nem adhatnak velőt?

Charles dühtől elvakulva talpra ugrott, és remegő ujját Chuckra szegezte. - Az önzéseddel csak a tudatlanságod vetekszik. Biológiát tanulsz, s nem tudod, hogy a gyermek csupán a kromoszómáinak felét örökli az apjától. Az én vérem nem egyezhetik a Michelle-ével. Szívesen lennék a helyében, ha lehetne.

- Persze! Persze! - csúfolódott Chuck. - Mondani könnyű.

Charles meg akarta kerülni az asztalt, de Cathryn fölugrott és megragadta karját. - Charles, kérlek - mondta zokogva. - Csillapodj!

Charles megmerevedett a székben, kifehéredett ujjaival a karfát markolászta. Érezte, hogy csak Cathryn tarthatja vissza a még nagyobb szerencsétlenségtől.

- Az Atya, Fiú és Szentlélek nevében - mondta Gina és keresztet vetett. - Charles, kérd az Úr bocsánatát! Ne paktálj az Ördöggel!

- Krisztusom! - kiáltotta Charles. - Most jön a prédikáció!

- Ne kísértsd az Urat - szólt mély meggyőződéssel Gina.

- Pokolba az Istennel! - kiáltotta Charles és kiszabadította magát Cathryn szorításából. - Miféle Isten az, aki egy tizenkét éves védtelen gyermeket leukémiával sújt?

- Isten útjai kifürkészhetetlenek - mondta kenetteljesen Gina.

- Anyám! - tört ki Cathryn. - Elég legyen már!

Charles bíborvörös arccal motyogott valamit magában, majd hirtelen sarkon fordult, fölrántotta a hátsó ajtót, és kirohant az éjszakába. Az ajtó véglegesnek tűnő dörrenésétől a nippek megcsörrentek a szobában.

Cathryn a gyerekek érdekében egykettőre összeszedte magát, s félrefordított arccal nekilátott, hogy leszedje az asztalt.

- Micsoda szentségtörés! - szólalt meg hitetlenkedve Gina. Kezét a kebléhez szorította. - Félek, hogy Charles az ördöggel cimborál.

- Kaphatnék egy cannolit? - kérdezte Jean Paul, miközben tányérját a mosogatóhoz vitte.

Chuckot apja távozása fölvillanyozta. Rájött, hogy szembeszegülhet apjával és győzhet. Mialatt figyelte, hogy Cathryn leszedi az asztalt, igyekezett elkapni pillantását. Anyja biztosan észrevette, hogyan állta a sarat, ő meg persze látta, hogy Cathryn a pártjára állt. Hátratolta székét, a mosogatóhoz vitte tányérját, és kötelességtudóan vizet folyatott rá.

Charlest, amikor kirohant a házból, csak az a szándék vezette, hogy meneküljön az odabenti vérlázító légkör elől. A megfagyott, ropogó havon át a tavacskához futott. Az új-angliai időjárás, szokásához híven, közben teljesen megváltozott. Az északkeleti szélvihar a tenger felé fordult, s a helyébe lépő sarki áramlat mindent jéggel borított be. Charlest még futtában is metsző hideg borzongatta, hiszen arra se vett időt magának, hogy kabátot húzzon. Tudatos cél nélkül balra kanyarodott, Michelle játékháza felé. Közben fölfigyelt rá, hogy a megváltozott irányú szél, hál' istennek, elfúdta a vegyiművek felől áramló bűzt. Charles a tornácon dobbantott lábával, leverte cipőjéről a havat, majd lehajolva bement a házacskába. Belseje mindössze három méter hosszú volt, s a középső boltíves folyosó nagyjából két egyenlő részre osztotta: nappali szobára, egy beépített padkával, meg egy konyhára, asztalkával és mosogatóval. A játékház (nyáron) folyó vízzel és villanyvezetékkel dicsekedhetett. Michelle körülbelül hatéves korától kilencedik évéig nyári vasárnap délutánokon teát főzött a kis házban Charlesnak. A kicsiny főzőlap, amit erre a célra használt, még működött, és Charles most bekapcsolta, hogy kissé fölmelegedjen. Leült a padkára, kinyújtott lábát keresztbe tette, hogy amennyire lehet, megőrizze teste melegét. De hamarosan borzongani kezdett. A babaház csak a jeges széltől védte meg, a hidegtől nem. Az egyedüllét meghozta a kívánt hatást, Charles lecsillapodott, s bevallotta magának, hogy helytelenül viselkedett Chuckkal. Tudta, még nem bírja hideg fejjel tudomásul venni e katasztrofális nap eseményeit. Ámuldozott, hogy az elmúlt néhány évben miképpen ringathatta magát ilyen csalóka biztonságérzetben. Eszébe jutott a mai reggel... amikor Cathrynnel szeretkeztek. Tizenkét óra alatt gondosan fölépített élete kártyavárként omlott össze. Charles előrehajolt, s az elülső ablakon át az égboltozatra bámult. A derült éjszakában csillagok ragyogtak, a szem ellátott egészen a távoli, örök fényben szikrázó galaktikákig. A gyönyörű, de élettelen látvány Charlest a hiábavalóság és magányosság érzetével töltötte el. Szemébe könnyek

szöktek. Hátradőlt, hogy elkergesse magától a téli éjszaka félelmetes szépségét. Ehelyett a befagyott tóra, a hóborította tájra függesztette szemét. Pár lépésnyire tőle húzódott az a jégtől mentes vízterület, amely felől Jean Paul reggel kérdezgette.

Charles eltűnődött, miért tölti el olyan mélységes magányosság, mintha Michelle-t a sors máris elragadta volna tőle. Ez az érthetetlen érzés, gondolta, valamiképpen bűntudatból fakad: többet kellett volna foglalkoznia Michelle betegségének tüneteivel, többet kellett volna törődnie a családjával, gyorsabban kellett volna folytatnia kutatómunkáját.

Bárcsak minden mást félretehetne és egész idejét saját kísérleteinek szentelhetné. Talán akkor időben meglelné Michelle betegségének gyógymódját. De tudta, hogy ez lehetetlen. Tetejében nem szegülhet szembe dr. Ibanezzel sem. Nem kockáztathatja, hogy elveszti az állását, nem használhatja többé a laborját. Hirtelen átlátta, milyen ravaszul járt el az igazgatóság, amikor rábízta a Canceran kikísérletezését. Őrá, akit különc módszerei miatt nem szerettek, de akinek kutatói képességeit nagyra becsülték. Mintegy címkének tették meg, amely a program áhított indokoltságát bizonyítja, de ő lesz a legalkalmasabb bűnbak is, ha a kutatás kudarcba fullad. Zseniális húzás a vezetőség részéről.

Hallotta, hogy Cathryn a távolból hívogatja. A fagyos levegőben felesége hangja ércesen csengett. Charles nem mozdult - egyik pillanatban úgy érezte, rögtön könnyekben tör ki, a következőben pedig olyan gyöngeség fogta el, hogy moccanni se bírt. Mit tehetne Michelle-ért? Ha az átmeneti javulás reménye szertefoszlik, csak nézze a kezelés okozta szenvedéseit?

Az ablakhoz ment és lekaparta róla a lélegzetétől támadt darát. A nyílt térségen át látta a közvetlenül előtte húzódó havas tájat és a víztócsát. Charles eltűnődött, mi lehet az oka, hogy e valószínűleg fagypont alatti hőmérsékleten a tócsát nem borítja jég. Reggel erre azt a magyarázatot adta Jean Paulnak, hogy az áramlat akadályozza meg a jegesedést. De akkor a hőmérséklet még csak valahol a fagypont körül lehetett. Most azonban már jó néhány fokkal alatta kell lennie. Vajon ebben az évszakban milyen erővel áramlik a folyó? Tavasszal, amikor a hegyekben elolvad a hó, a folyó erősen megárad, s a tó szintje mintegy fél méterrel megemelkedik. Akkor valóban áramlik a víz, de most?

Charles orrát hirtelen édeskés, fűszeres szag csapta meg. Már eddig is ott terjengett, de csupán most figyelt föl rá. Többé-kevésbé ismerős szag, csakhogy errefelé idegen. Már érezte valahol, de vajon hol?

Hogy zaklatottságát leküzdje, körülszimatolt. A szag mindkét szobácskát egyaránt betöltötte, de legerősebben a padló közelében. Charles újból és újból szippantott belőle, s megpróbálta fölidézni, hol érezte már. Hirtelen rájött: az egyetem szerves anyagokat tároló termében! Olyasféle szerves oldatok szaga, mint a benzol, toluol vagy xilol. De hogyan juthattak ide, a játékházba?

Charles a hideg széllel dacolva kiment a metszően fagyos éjszakába. Jobb kezével szorosan nyaka köré húzta szvetterét. Odakint, a szél miatt, a fűszeres szagot kevésbé lehetett érezni, de Charles a játékház oldalánál lehajolva megállapította, hogy a szag a félig fagyott sárból és az építmény alól árad szét. Aztán a tavacska szélére ment, merített a jéghideg vízből és beleszagolt. A szag minden kétséget kizáróan a tavacskából szállt föl.

Enyhén ívelő partját követve végigment a tócsa mellett addig a helyig, ahol az öblön keresztül a folyó vize táplálta. Itt újból lehajolt, s megszagolta a tenyerébe vett vizet. Még határozottabb bűz csapta meg orrát. Most futólépésben követte az öblöt egészen odáig, ahol a Pawtomack folyó belecsordogált. A víz itt is jégmentes volt.

Charles ismét beleszagolt, még orrfacsaróbb bűzt érzett. A hidegtől borzongva kiegyenesedett és a Pawtomack felső folyása felé kémlelt. Ott állt az Anyagfelújító Rt. műanyag- és gumiüzeme. Charles kémiai tanulmányaiból tudta, hogy mind a műanyaghoz, mind a gumihoz benzolt használnak oldóanyagként.

Benzol! Mindent elsöprő gondolat rémlett föl benne: a benzol leukémiát okoz, sőt myeloblasztos leukémiát! Charles hátrafordította fejét, s tekintetével követte a be nem fagyott vízterület hosszát. Egyenesen a játékházhoz vezetett: oda, ahol Michelle oly sok időt töltött.

Charles, mint aki eszét vesztette, a házuk felé rohant. A hóborította, hepehupás talajon fölbukott, és széttárt karral elterült rajta. Nem sérült meg, csak az állát sebezte föl. Talpra állt, s valamivel lassabban folytatta útját.

A házhoz érve, fölviharzott a hátsó lépcsőn, s felrántotta a kaput.

Cathryn, akinek idegei pattanásig feszültek, akaratlanul is fölsikoltott, amikor Charles kifulladva berontott a konyhába. A tál, amelyet a kezében tartott, kicsúszott ujjai közül, a padlóra esett és darabokra tört.

- Adj valami üveget - zihálta Charles, ügyet se vetve Cathryn ijedelmére.

Gina bukkant föl az ebédlőbe nyíló ajtóban, arcán rémület tükröződött. Mögötte megjelent Chuck is, Gina mellett benyomakodott a konyhába, Charles és Cathryn közé állt. Nem törődött vele, hogy apja termetesebb nála.

Charles nehezen szedte a levegőt. Csak néhány pillanat múlva tudta megismételni kérését.

- Egy üveget? - kérdezte Cathryn. Addigra már kissé visszanyerte önuralmát. - Miféle üveget?

- Befőttest - válaszolta Charles. - Légmentesen záródót.

- Minek? - kérdezte Cathryn. Nem értette, mit akarhat Charles egy befőttesüveggel.

- A tó vizéből akarok mintát venni - válaszolta Charles.

Most Jean Paul is megjelent Gina mögött, aki azonban széttárt karral föltartóztatta, nehogy bemenjen a konyhába.

- Mire kell a tóvíz? - faggatta Cathryn.

- Úristen! - nyögte Charles. - Mi ez, kihallgatás? - És a hűtőszekrényhez lépett.

Chuck megpróbálta elállni az útját, de Charles egyszerűen félrelökte a fiút. Chuck megtántorodott, Cathryn megragadta a karját, nehogy elessen.

Charles a heves mozgolódásra megfordult - látta, hogy Cathryn visszatartja a fiát. - Mi a fene történik itt? - tört ki.

Chuck egy pillanatig még viaskodva apjára meredt. Charles körbenézett az arcokon. Gina és Jean Paul döbbentnek látszott, Chuck rettentő dühösnek, Cathryn pedig ijedtnek. Egyetlen szó se hangzott el, a jelenet egy filmbeli állóképhez hasonlított. Charles hitetlenkedve csóválta fejét, majd újból a hűtőszekrény felé fordult.

Kivett belőle egy széles szájú almaléüveget, és becsukta a hűtőszekrény ajtaját. Az üvegben lévő maradék levet másodpercnyi habozás nélkül a mosogatóba öntötte, alaposan kimosta az üveget, majd a báránybőr bekecsét lekapta a fogasról. Az ajtóból még egy pillantást vetett a családjára. Senki meg se moccant. Charles nem értette, mi van velük, de miután tudta, mit akar csinálni, kiment az ajtón, elhessegette magától e furcsa látványt.

Cathryn, miután elengedte Chuckot, üres szemmel az ajtóra meredt, s közben végigfutott agyán a dr. Keitzmannal és dr. Wileyvel folytatott nyugtalanító beszélgetés. Akkor még nevetségesnek tartotta kérdéseiket Charles idegállapota felöl, most azonban már benne is kételyek ébredtek. Hát nem furcsa, hogy télvíz idején kabát nélkül ilyen haragosan kirohan a házból, majd félóra múlva feldúltan visszajön egy üvegért, hogy vizet vegyen a tóból?

- Nem fogom eltűrni, hogy bántson téged - mondta Chuck, s idegesen hátralódította haját.

- Hogy engem bántson? - szólt meglepetten Cathryn. - Az apád nem fog engem bántani!

- Félek, hogy az ördöggel cimborál - jegyezte meg Gina. - És ha így áll a dolog, ki tudja, mire képes.

- Ne mondj ilyet, anyám! - kiáltotta Cathryn.

- Lehet, hogy Charles idegösszeroppanást kap? - csúfolódott az ajtóból Jean Paul.

- Már nyakig van benne - válaszolta Chuck.

- Hagyjátok abba! - mondta szigorúan Cathryn. - Nem tűröm, hogy ilyen tiszteletlenül beszéljetek az apátokról. Michelle betegsége szörnyen megrázta.

Cathryn nekiállt, hogy összeszedje a törött tányér darabjait. Lehet, hogy Charles idegei tényleg fölmondták a szolgálatot? Cathryn elhatározta, hogy délelőtt megbeszéli a dolgot dr. Wileyvel. Már a puszta lehetőség is megriasztotta.

Charles óvatosan lépegetett a félig befagyott sárban, s a vízhez érve teletöltötte az üveget. Fedelét jól rácsavarta, majd visszaszaladt a házba.

Noha újbóli hirtelen betoppanása meglepte Cathrynt, de most korántse annyira, mint az első alkalommal. Mire Charles a hűtőszekrényhez ért, Cathryn már fölocsúdott és megragadta férje karját.

- Mondd, Charles, mit művelsz?

- Benzol van a tóban - sziszegte Charles, lerázva magáról Cathryn kezét. A tóvízzel töltött üveget a hűtőszekrénybe tette. - És a játékházban is érezni a szagát.

Az ajtó felé iramodott. Cathryn utánafutott és elkapta a kabátja szélét. - Hová mégy, Charles? Mi a bajod?

Charles túlzott erőszakossággal kiszabadította kabátját. - Az Anyagfelújító Rt.-hez megyek. Onnan jön ez az istenverte benzol. Egészen biztos.

7

Charles a vörös Pintóval a Fő utcáról az Anyagfelújító Rt. betonkerítése mellé kanyarodott és megállt a kapu előtt. A kapu nem volt bezárva, könnyen kinyílt. Charles visszaült a kocsijába, és behajtott a gyár parkolójába.

Az esti műszakban dolgozók száma nem lehetett túl nagy, mert a régi téglafalú textilgyár bejárata közelében mindössze öt-hat ócska kocsi állt. A gyártól balra a kiselejtezett autógumik óriási halmai, mint hóborította dombocskák tornyosodtak az ég felé. A selejt gumik és az épület között kisebb műanyag és vinil hulladékkupacok éktelenkedtek. A gyártól jobbra a szeméttel ellepett, üres telket a Pawtomack folyó felé rácskerítés szelte ketté, amelyen túl az elhagyatott textilgyár épületei negyed mérföldnyi hosszúságban északi irányba terjeszkedtek.

Mihelyt Charles kilépett a kocsijából, azonnal megcsapta orrát ugyanaz a bűz, amely reggel a háza körül terjengett. Elcsodálkozott rajta, hogyan bírják ki ezt közvetlenül a város nyugati végén, az itt uralkodó szél irányában lakó emberek. Bezárta a kocsit, s elindult a bejárat, egy jellegtelen alumínium huzatfogó kapu felé. Fölötte, csupa nagybetűvel, a következő felirat volt olvasható: ANYAGFELÚJÍTÓ RT. IDEGENEKNEK TILOS A BEMENET. Belül az ablakra egy kartonpapírt ragasztottak, amelyen ez állt: FÖLVILÁGOSÍTÁS s utána egy telefonszám.

Charles lenyomta a kilincset - az ajtó kinyílt. Itt még az odakintinél is sokkal orrfacsaróbb bűz fogadta. Valamiféle kis irodahelyiségben találta magát, ahol szinte fulladozott a vegyi anyagoktól sűrű levegőben. E furnérlemez falú szobában egy műanyag pult állt, rajta drót levélkosárral és egy olyan fajta rozsdamentes acélcsengővel, amelyet tenyérrel nyomnak meg. Charles megnyomta, a csengő hangja azonban beleveszett a gyár műhelyeinek sziszegő, morajló zajába.

Charles a belső ajtóval is megpróbálkozott. Előbb nem nyílt ki, de amikor erősebben megrántotta, befelé lendült. Mihelyt föltárult, Charles rájött, miért szigetelt. Mintha a pokol kapuja lett volna. Iszonyatos bűz és zaj áradt mögüle.

Charles most egy hatalmas, emeletes, rosszul megvilágított terembe lépett be, ahol a fő helyet egy sor gigantikus, autokláv típusú berendezés foglalta el. Fémlétrák és futóhidak emelkedtek a magasba, keresztezték egymást zűrzavaros összevisszaságban. Széles, csörömpölő futószalagok műanyag és vinil hulladékhalmokat szállítottak ide mindenféle undorító szeméttel egyetemben. A munkások közül Charles először két verejtékező, szénbányászokéhoz hasonló mocskos, kormos arcú férfit pillantott meg, atlétatrikóban. A műanyaghalmokból üveget, fatárgyakat, üres konzervdobozokat válogattak ki.

- Hol a művezető? - üvöltötte Charles, igyekezve túlharsogni a fültépő lármát.

Az egyik munkás fölpillantott, mutatta, hogy ebben a zajban semmit se hall, majd folytatta a válogatást. A futószalag nyilvánvalóan szakadatlanul hordta az anyagot, s az embereknek lépést kellett tartaniuk vele. A futószalag végén egy nagy csille állt, mihelyt megtelt, fölemelkedett az egyik még befogadóképes autokláv fölé, s a műanyaghulladékot beleborította. Charles látta, hogy a futóhídon valaki egy nagy, handzsárszerű késsel fölhasít két - egy fehér és egy fekete - vegyszeres zsákot. Aztán, szemmel láthatóan erőlködve, nagy porfelhő közepette beönti a zsákok tartalmát az autoklávokba. Majd egy pillanatra eltűnt, s amikor újból fölbukkant, lezárta az autoklávokat, gőzt eresztett beléjük, aminek nyomán újabb füst-, bűz- és lármaáradat töltötte, be a termet.

Charles senkinek a figyelmét nem tudta ugyan magára vonni, de távozásra se szólította föl senki. Merészen megkerülte hát a futószalagokat, szemét a padlóra szegezte, nehogy belelépjen a szemétbe, az olaj- és kenőanyagtócsákba. Elhaladt egy salakbeton fal mellett, ebben volt az az automatizált gépezet, amely a felolvasztandó kerékabroncsokat szállította a terembe. Ezen a területen keletkezett az a bűz, amelyet Charles mindig is a gyárnak tulajdonított. Itt a közelben még orrfacsaróbb volt.

Közvetlenül a falon túl egy erős lakattal lezárt nagy drótfülkét látott. Nyilvánvalóan raktárhelyiségül szolgált, mert polcain tartalék alkatrészek, szerszámok, ipari vegyszer-tartályok sorakoztak. A falak a kerítéshez hasonló anyagból épültek. Charles átdugta ujjait a rácsozaton, hogy megkapaszkodjon, amíg végignézi a tartályok címkéit. Pontosan szemben meglátta, amit keresett: két acélhordót, oldalukon benzol felírással meg a szokásos halálfejjel és keresztbe tett lábszárcsontokkal, figyelmeztetőül, hogy mérget tartalmaznak. Charlest a hordók láttára újból vad düh fogta el.

Ekkor egy kéz ragadta vállon, mire hátrapenderült és a drótrácsozatnak támaszkodott.

- Segíthetek valamiben? - ordította egy hatalmas termetű férfi. Igyekezett túlharsogni a gépezet mennydörgésszerű zaját, de szavait menten félbeszakította egy síp - az egyik műanyagot földolgozó autokláv fölött, amely épp befejezte munkafolyamatát -, s így a beszélgetés lehetetlenné vált. Az autokláv nagy robajjal kinyílt, és roppant mennyiségű fekete, nyúlós, depolimerizált műanyagot okádott ki magából. A forró folyadék hűtőkádakba ömlött, csípős gőzfelhőket eregetve.

Charles a vele szemben álló férfira nézett. Jó fejjel magasabb volt nála, verejtékező arca olyan pufók, hogy a szeme vékonyka résnek látszott. A többiekhez hasonló öltözéket viselt, atlétatrikója megfeszült lenyűgöző méretű, kidudorodó pocakján. Egy keverőkorongot emelt a magasba, s Charles látta, hogy vaskos alkarját szakértelemmel tetovált hula-táncosnők "ékesítik". Bal kézfején egy nyilvánvalóan maga tetováltа horogkereszt volt.

Mihelyt a zaj a szokásos szintre csökkent, a munkás újból megszólalt. - A vegyszerkészleteinket ellenőrzi? - kérdezte, de még most is kiabálnia kellett.

Charles bólintott.

- Azt hiszem, több szénfeketére van szükségünk - üvöltötte a férfi.

Charles rájött, hogy az ember a gyár alkalmazottjának tartja.

- És benzol nem kell? - ordította Charles.

- Abból bőven van. Százgallonos hordókban kapjuk.

- És fölhasználás után mit csinálnak vele?

- Mármint a "fáradt" benzollal? Jöjjön, megmutatom. - A férfi a drótfülkének támasztotta a keverőkorongot, s két - forróságot árasztó - gumiautokláv között végigvezette Charlest a nagy termen. Átbújtak egy kiugró épületrész alatt, majd az előcsarnokba értek, amely egy valamelyest csöndesebb étkezőterembe torkollt. Két ebédlőasztal, egy szódavizes tartály és egy cigarettaautomata állt benne, az utóbbi kettő között egy ablakkal. A munkás az ablakhoz vezette Charlest, és kimutatott rajta.

- Látja ott azokat a tartályokat?

Charles tenyerével tölcsért formált a szeme köré, és kikémlelt az ablakon. Mintegy tizenöt méternyire, egészen közel a folyóparthoz két henger alakú tartályt látott. De ennél többet a holdvilágos éjjel ellenére se tudott kivenni.

- A benzolból folyik valami be a folyóba? - kérdezte a munkás felé fordulva.

- A legnagyobb részét teherautókon szállítják el, isten tudja, hova. De ismeri ezeket a szemétgyűjtő vállalatokat. Ha a tartályok túlságosan megtelnek, a fáradt benzolt egyszerűen a folyóba öntjük. Éjjel ürítjük ki a tartályokat, s a víz az óceánba viszi a tartalmukat. Őszintén szólva... - A férfi közelebb hajolt Charleshoz, mintha valami titkot árulna el. - Szerintem az a kurva szemétgyűjtő vállalat is a folyóba önti az egészet. És tetejébe egy vagyont számít föl érte.

Charles összeszorította állkapcsát. Lelki szemeivel látta Michelle-t a kórházi ágyon, ahogy az intravénás állványból az oldat az ereibe csepeg.

- Hol találom a művezetőt? - kérdezte hirtelen haragra lobbanva Charles.

- A művezetőt? - kérdezte a munkás, s furcsán méregette Charlest.

- Az előmunkást, az ellenőrt. Vagy aki itt a főnök - tört ki Charles.

- Szóval a górét keresi - mondta a munkás. - Nat Archert. Az irodájában van.

- Mutassa meg, hol az irodája - parancsolt rá Charles. A munkás fürkészve nézett Charlesra, majd megfordult, visszament a tágas műhelybe, s egy lépcsősorral följebb, az egyik fém futóhíd végében, egy üveges ajtóra mutatott.

- Ott fönt van - mondta közömbösen.

Charles ügyet se vetve a munkásra a fémlépcső felé futott. A munkás egy másodpercig figyelte, aztán megfordult és fölvette a házitelefon kagylóját.

Az iroda előtt Charles egy pillanatig habozott, majd lenyomta a kilincset. Az ajtó könnyedén kinyílt, s Charles belépett rajta. Az iroda amolyan hangszigetelt árbockosárhoz hasonlított, amelynek ablakain át a műhelyben folyó munkát szemmel lehetett tartani. Amikor Charles benyitott, Nat Archer elfordította székét, majd mosolyogva, láthatóan csodálkozó arckifejezéssel fölállt.

Charles már-már ráordított, amikor rájött, hogy ismeri ezt az embert. Jean Paul egyik jó barátjának, Steve Archernek apjával állt szemben. Archerék Shaftesbury csekély számú néger családja közé tartoztak.

- Charles Martel! - szólalt meg Nat, és a kezét nyújtotta. - Hogy maga jön be ide, ez meg se fordult a fejemben.

Nat barátságos, érzelmeit nyíltan kimutató férfi volt, lassú, fegyelmezett mozgású, akár egy megfontolt atléta. Charlest megzavarta, hogy Natben ismerősre talált, dadogva jegyezte meg, nem látogatóba jött.

- Oké - szólt Nat, és alaposabban szemügyre vette Charlest. - Foglaljon helyet, kérem.

- Nem ülök le - mondta Charles. - Csak azt szeretném tudni, ki az Anyagfelújító Rt. tulajdonosa.

Nat habozott a válasszal. Amikor végül is megszólalt, hangja gyanakvóan csengett.

- Anyavállalatunk a New Yersey-i Breur Vegyiművek. De miért kérdezi?

- Ki itt az igazgató?

- Harold Dawson. A Fedett Híd utcában lakik. Azt gondolom, Charles, jobb volna, ha megmondaná, miről van szó. Hátha megkönnyíthetném a dolgát.

Charles kutató pillantást vetett az előmunkásra, aki mellén összefonta karját, s a kezdetben tanúsított barátságos magatartással ellentétben most merev, védekező pózt vett föl.

- A kislányomnál ma leukémiát állapítottak meg.

- Ez rémes, nagyon sajnálom - mondta Nat zavarodottsággal vegyes együttérzéssel.

- Elhiszem, hogy sajnálja - jegyezte meg Charles. - De maguk itt benzolt öntenek a folyóba. És a benzol leukémiát okoz.

- Mit beszél? Mi nem öntünk a folyóba benzolt. Elhordatjuk.

- Ne akarjon nekem ilyen hazugságot beadni - förmedt rá Charles.

- Hordja el az irháját, miszter.

- Megmondom magának, mit teszek - füstölgött Charles. - Gondom lesz rá, hogy bezárassam ezt a szaros gyárat!

- Mi van magával? Megőrült vagy mi a fene? Mondom, hogy nem öntünk semmit a folyóba.

- Igen? Az a tetovált góliát odalent határozottan azt mondta, hogy a folyóba öntik a benzolt. Így hát ne is próbálja tagadni.

Nat Archer fölvette a telefont. Utasította Wally Crabet, hogy futólépésben jöjjön föl az irodájába. Amikor letette a kagylót, újból Charleshoz fordult. - Vizsgáltassa meg magát egy elmeorvossal, ember. Hogy jut eszébe éjnek idején beállítani ide, és benzolról szónokolni? Mi a baja? Nincs semmi érdekes a tévében? A kislánya miatt sajnálom magát. De maga illetéktelenül tolakodott be ide.

- Ez a gyár az egész várost veszélyezteti.

- Igen? Nem hinném, hogy a város egyetértene ezzel.

Wally Crab úgy rontott be az ajtón, mintha azt várta volna, hogy ég a ház. Aztán hirtelen megállt.

- Wally, ez az ember azt állítja, maga azt mondta neki, hogy mi benzolt öntünk a folyóba.

- Egy fenét mondtam ilyet! - felelte elfulladt hangon Wally. - Én azt mondtam neki, hogy a benzolt a Draper Testvérek Szemétgyűjtő Vállalata viszi el.

- Rohadt hazug fráter! - üvöltötte Charles.

- Engem senki ne merjen rohadt hazugnak nevezni - mordult föl Wally és Charlesnak akart rontani.

- Nyugi, nyugi! - kiáltott rá Nat, s Wally mellére tette kezét.

- Azt mondta nekem - ordította Charles vádlón Wally dühös arcára mutatva -, hogy ha a tartályok túl tele vannak, akkor a tartalmukat éjjel a folyóba zúdítják. Ez nekem elég. Be fogom csukatni a gyárat.

- Legyen észnél! - üvöltötte Nat. Elengedte Wallyt, s most ehelyett karon ragadta Charlest, és az ajtó felé kezdte tuszkolni.

- Vegye le rólam a kezét! - kiabálta Charles. Kiszabadította magát, majd ellökte magától Natet.

Nat visszanyerte egyensúlyát, és Charlest a kis iroda falához taszította.

- Ne merjen még egyszer hozzám nyúlni - mondta Nat.

Charles ösztöne azt diktálta, hogy most jobb lesz nyugton maradnia.

- Hadd tanácsoljak magának valamit - mondta Nat - Ne csináljon itt balhét. Illetéktelenül tört be ide, s ha ezt még egyszer megteszi, megbánja. Most pedig hordja el magát, ha nem akarja, hogy kihajítsuk.

Charles egy másodpercig habozott, hogy mit tegyen: eliszkoljon vagy vegye föl a harcot. De aztán rájött, hogy nincs választása, hát megfordult, levágtatott a fémlépcsőn, a földszinten uralkodó, gépek okozta, lidércnyomásos lárma közepette. Nagy léptekkel végigment az irodán, föltépte az ajtaját, kiment a parkolóba, ahol jóleső hűvös, viszonylag tiszta levegő fogadta. Mihelyt beült a kocsijába, vadul beindította a motort, és kirobogott a kapun.

Minél messzebb jutott az Anyagfelújító Rt.-től, a félelem helyett annál inkább a megalázottság érzete és düh lett úrrá rajta. A volánt markolva megfogadta, hogy Michelle miatt megfizet a gyárnak, tönkreteszi, kerüljön, amibe kerül. Megpróbálta kieszelni, miképpen fogjon hozzá, de annyira ingerült volt, hogy nem bírt tisztán gondolkozni. Az intézet igénybe veszi egy ügyvédi iroda szolgálatait, talán először ahhoz fog fordulni.

Charles a 301-es országútról bekanyarodott a kocsiföljárójára, lenyomta a sebváltót, olyan erővel, hogy a kerekek megperdültek, és a sárhányóra kavicsok lövelltek föl.

A kocsi előbb az egyik, aztán a másik oldalra farolt.

Charles a szeme sarkából látta, ahogy a nappali szoba egyik ablakának csipkefüggönye szétnyílik, s a két szárnya között egy pillanatra megjelenik Cathryn arca. Közvetlenül a hátsó tornác előtt lefékezte a kocsit, s kikapcsolta a gyújtást.

Egy ideig mozdulatlanul ült, a volánt szorongatva. Hallotta, ahogy a jeges levegőben a motor lehűl. A vakmerő autóvezetéstől dühe csillapodott, útközben módja volt összeszedni gondolatait. Talán ostobaságot követett el, hogy éjnek idején berontott az Anyagfelújító Rt. gyárába, de - ezt el kellett ismernie - valamit mégis elért vele: megbizonyosodott róla, honnan ömlik a benzol a tavacskába. Most azonban, ahogy ezen elgondolkozott, ráeszmélt, hogy számára az a fő kérdés, mit tehet Michelle-ért, hogyan döntsön a kezelése dolgában. Kutatóorvos lévén tudta, a benzol puszta jelenléte a tavacskában még nem kellő bizonyíték rá, hogy valóban ez okozta Michelle-nél a leukémiát. Eddig még senki se bizonyította be, hogy a benzol nemcsak az állatoknál, hanem az embereknél is leukémiát okozhat. Emellett Charles arra is rájött, hogy az Anyagfelújító Rt.-t csupán ürügyül használta föl a Michelle betegsége miatt támadt haragja és elkeseredése elterelésére.

Lassan kászálódott ki a kocsiból, s közben újból arra gondolt, bárcsak gyorsabban végezte volna az elmúlt négy-öt esztendőben a kutatásait, akkor talán most tehetne valamit a kislányáért. E gondolataiból kizökkentette a meghökkenés, hogy az ajtóban Cathryn vár rá, ismét könnyes szemmel, egész testében remegve, hogy elfojtsa zokogását.

- Mi bajod? -. kérdezte rémülten Charles. Első gondolata az volt, hogy netán Michelle-lel történt valami.

- Nancy Schonhauser hívott föl - nyögte ki nagy nehezen Cathryn. - A kis Tad este meghalt. Az a szegény, kedves kisfiú.

Charles vigasztalón átölelte feleségét. Első pillanatban megkönnyebbülés fogta el, hogy nem Michelle-nek esett baja. De aztán eszébe jutott, hogy a kisfiú, ugyanúgy, mint ők, a Pawtomack folyó mellett lakott, csak közelebb a városhoz.

- Arra gondoltam, átmegyek Marge-hoz - folytatta Cathryn -, de, sajnos, őt is kórházba kellett vinni. Idegösszeroppanást kapott, amikor megmondták neki, hogy Tad meghalt. Mit gondolsz, menjek azért át hozzájuk, hátha segíthetek valamiben?

Charles nem is hallotta, Cathryn mit kérdezett. A benzol ugyanúgy okozhat aplasztikus anémiát, mint leukémiát! Tadről megfeledkezett. Most már Michelle csontvelő-betegsége nem egyetlen, elszigetelt eset. Charles azon töprengett, vajon a Pawtomack folyó mentén lakó családok

közül hányra sújtott le máris e betegség. Korábban érzett haragja most újból hevesen föllángolt, kiszakította magát Cathryn karjából.

- Nem hallottad, mit mondtam? - kérdezte Cathryn magára maradva a szoba közepén. Látta, hogy Charles elővészi a telefonkönyvet, megkeres benne egy számot, és tárcsázni kezd. Úgy látszott, róla teljesen megfeledkezett. - Charles - mondta Cathryn -, kérdeztem valamit.

Charles értetlenül nézett rá. A telefon közben kapcsolt, s ekkor arra fordította figyelmét.

- Harold Dawsonnal beszélek? - kérdezte nyersen.

- Az beszél - válaszolta az igazgató.

- Itt dr. Charles Martel - mondta Charles. - Ma este elmentem az Anyagfelújító Rt. gyárába.

- Tudok róla - válaszolta Harold. - Nat Archer nem sokkal ezelőtt fölhívott. Sajnálom, hogy olyan udvariatlanul bántak önnel. De miért nem keresett föl irodaidőben, akkor beszélhettünk volna egymással.

- Engem nem az udvariatlanság bánt - vágott közbe Charles -, hanem hogy önök mérgező anyagokat, például benzolt öntenek a folyóba.

- Semmit se öntünk a folyóba - válaszolta nyomatékosan Harold. - Valamennyi toxikus vegyszerünket engedélyezte a Környezetvédelmi Intézet, és az engedélyek érvényben vannak.

- Engedélyek - gúnyolódott Charles. - A folyóban benzol van, s az önök egyik munkása elmondta, hogy az Anyagfelújító dönti be oda. A benzol pedig rettenetes méreg. A kislányomnál most állapítottak meg leukémiát, s egy gyerek, aki a mi házunktól feljebb lakott a folyóparton, ma halt meg aplasztikus anémiában. Ez nem a véletlen műve. Bezáratom a gyárukat. Remélem, hogy nagy összegű biztosítást kötöttek.

- Ezek képtelen és felelőtlen vádaskodások - válaszolta rezzenetlen hangon Harold. - Elárulhatom önnek, hogy az Anyagfelújító Rt. a Breur Vegyiművek melléküzeme, s a vegyiművek abban a meggyőződésben tartja fent ezt az üzemet, hogy ezzel szolgálatot tesz a társadalomnak. Biztosíthatom önt, hogy ha nem ez volna a véleményük, maguktól is bezárnák a gyárat.

- Már rég be kellett volna zárni, a fene egye meg! - kiabálta Charles.

- Ezzel a városunk száznyolcvan munkása aligha értene egyet - válaszolta Harold türelmét vesztve. - Ha sokat ugrál, miszter, biztosíthatom, hogy megüti a bokáját.

- Én... - kezdte Charles, de máris rájött, hogy a vonal megszakadt: Harold Dawson letette a kagylót.

- Az istenit! - kiáltotta Charles, s dühödten rázogatta a telefont.

Cathryn kivette a kezéből a kagylót, és a helyére tette. A beszélgetésből persze csupán Charles szavait hallotta, de már ez is fölizgatta. Nagy nehezen rávette Charlest, hogy leüljön a konyhaasztal mellé, az anyjának pedig, amikor megjelent az ajtóban, intett, hogy ne jöjjön be. Arca még mindig nedves volt a könnyektől, noha már nem sírt.

- Szeretném, ha elmondanád, mi az a benzol - szólt Cathryn.

- Méreg - füstölgött Charles. - Valamiért károsodást okoz a csontvelőben.

- És nemcsak akkor mérgező, ha lenyeli valaki?

- Nem. Nem kell bevenni, elég, ha belélegezzük. Egyenesen a vérkeringésbe jut. Miért is kellett azt a játékházat a régi jégkamra helyén fölépíttetnem?

- Azt hiszed, hogy emiatt kapott Michelle leukémiát?

- Biztos vagyok benne. Nyilvánvalóan állandóan benzolt lélegzett be, amikor ott játszott. A benzol a leukémiának azt a ritka fajtáját okozza, amelyben Michelle szenved. Szó se lehet a dolgok véletlen egybeeséséről. Már csak Tad aplasztikus anémiája miatt sem.

- Azt is a benzol okozta?

- Kétségtelenül.

- És szerinted az Anyagfelújító benzolt önt a folyóba?

- Egészen biztos. Ezt ma este tudtam meg. És majd megfizetnek érte. Bezáratom a gyárat.

- De hogyan? Mit akarsz csinálni?

- Még nem tudom. Holnap megbeszélem a dolgot. És érintkezésbe lépek a Környezetvédelmi Intézettel. Bizonyára érdekelni fogja őket.

Cathryn a férjére függesztette szemét, s közben átfutottak az agyán dr. Keitzman és dr. Wiley kérdései. Charles - szólalt meg összeszedve bátorságát -, ez nagyon érdekes és valószínűleg nagyon fontos, de szerintem az idő nem alkalmas rá.

- Nem alkalmas? - kérdezte hitetlenkedve Charles.

- Nem - válaszolta Cathryn. - Csak most tudtuk meg, hogy Michelle-nek leukémiája van. Azt hiszem, elsősorban vele kellene törődnünk, s nem a gyár bezáratásával. Erre még lesz idő d, de most Michelle-nek szüksége van rád.

Charles az ifjú feleségére bámult. Erre az erős akaratú asszonyra, aki most nagy erőfeszítések árán igyekszik megbirkózni nehéz helyzetükkel. Hogyan tudhatná vele megértetni, épp az a problémája lényege, hogy szereteten kívül semmit se tud nyújtani Michelle-nek? Mint rákkutató túlságosan is sokat tudott Michelle betegségéről, mint orvos nem ringathatta magát hiú reményekben a modern orvostudomány felől. Mint apa elborzadva gondolt rá, mi vár Michelle-re, annál is inkább, hisz már az első feleségénél is átélt egy hasonló helyzetet. De Charles a tettek embere volt, s az Anyagfelújító Rt. alkalmat adott neki arra, hogy ne kelljen szembenéznie a valósággal: Michelle betegségével és a Weinburger Intézetnél egyre súlyosbodó nehézségeivel.

Tudta, hogy mindezt nem mondhatja el Cathrynnek, mert az valószínűleg nem értené meg, s ha mégis, azzal csak megfosztaná reményeitől. Charles, mélységes szerelmük ellenére, belátta, hogy terhét egyedül kell viselnie. Ettől a gondolattól összeroppant, Cathryn karjai közé vetette magát.

- Szörnyű napunk volt ez a mai - suttogta Cathryn, és magához ölelte férjét, amilyen szorosan csak tudta. - Feküdjünk le és próbáljunk aludni.

Charles bólintott, s közben azt gondolta: "bárcsak gyorsabban dolgoztam volna..."

Lassacskán, fokozatosan hajnalodott - Michelle szinte észre se vette, hogy szobája kivilágosodik. Az ablakon a függöny most inkább sötétnek látszott világos szegéllyel, mint világosnak sötét szegéllyel. Az apránként élesedő fényt: az új nap beköszöntésének jelét az előcsarnokból behallatszó sürgés-forgás is hírül adta. Michelle ajtaja mintegy tizenöt centiméternyire nyitva állt, s e résen beáramló sárga villanyfény némi vigaszt nyújtott Michelle-nek a végtelenül hosszú éjszaka idején.

Most azon tűnődött, mikor jön be hozzá Charles vagy Cathryn. Remélte, minél hamarabb, mert az volt a leghőbb vágya, hogy hazamehessen saját szobájába, saját otthonába. Nem értette, miért kell a kórházban maradnia, hiszen vacsora óta, amelyből alig evett, senki se törődött vele, csak benéztek hozzá, hogy jól van-e.

Michelle az ágy széle felé lendítette lábát, kezére támaszkodott és felült. Behunyta szemét, igyekezett összeszedni magát a várható szédülés ellenében. De mozdulatai csak fokozták hányingerét, amely egész éjjel kínozta. Egyszer, amikor a szája tele lett nyállal, és attól félt, hányni fog, kimászott az ágyból. A mosdó szélébe kapaszkodva öklendezni kezdett, könnyíteni azonban nem tudott magán. Utána minden erejére szüksége volt, hogy visszavánszorogjon az ágyába.

Bizonyosra vette, hogy egy szemhunyásnyit se aludt. Meg-megismétlődő hányingere mellett az ízületeiben és a hasában is fájdalmat érzett, s borzongott. Láza, amely előző nap délután elmúlt, mostanra visszatért.

Lassan lecsúszott az ágyról, talpra állt, megkapaszkodott az infúziós állványban. Majd az állványt maga előtt tolva a fürdőszoba felé csoszogott. A műanyag intravénás cső még mindig a bal karjához vezetett, igyekezett mozdulatlanul tartani. Tudta, hogy a cső végén tű van, s attól tartott, ha mozgatja a karját, a tű mélyebbre csúszik, s valami bajt okoz.

A fürdőszobából visszatérve lefeküdt. Magányosabbnak, nyomorúságosabbnak már nem is érezhette volna magát.

- Nocsak - mondta sugárzó arccal a sietősen érkező vörös hajú nővér. - Már fönt vagyunk? És milyen szorgalmasak.

Fölhúzta a sötétítő függönyt, mire a szobát nappali világosság öntötte el.

Michelle szótlanul nézett a nővérre.

Az átment az ágy túlsó oldalára, és keskeny, rozsdamentes acélcsészéből kivett egy hőmérőt. - Mi az - kérdezte -, egy cica leharapta a nyelvedet? - Megrázta a hőmérőt, rápillantott, majd lehajolt, és Michelle szájába dugta. - Egy pillanat és visszajövök.

Michelle megvárta, amíg a nővér kimegy, aztán a hőmérőt kivette a szájából. Nem akarta, hogy megtudják, láza van, és emiatt esetleg a kórházban tartsák. A hőmérőt a jobb kezében tartotta, közel az arcához, hogy gyorsan visszadughassa a szájába, ha a nővér visszajön.

Midőn közeledő lépteket hallott, ez "vaklármának" bizonyult. Michelle visszacsúsztatta a hőmérőt a szájába, de az ajtóban egy piszkos-fehér köpenyes férfi jelent meg, a zsebéből száz és

száz toll kukucskált ki. Egy drótkosarat hozott magával, tele kémcsövekkel, dugóik különböző színekben virítottak. A kosár széleit gumicsövek hurkolták át. Michelle tudta, hogy a férfi vért akar venni tőle. Rémülten nézte az előkészületeket. A férfi Michelle karja köré tekerte az egyik gumicsövet - olyan szorosan, hogy ujjai sajogtak tőle -, majd egy alkoholos vattával megnedvesítette Michelle könyökhajlatát, még azon az érzékeny helyen is, ahol előző nap vért vettek. Ezek után a fogával lehúzta egy tű sapkáját. Michelle sikítani szeretett volna, de csak elfordította fejét, hogy elrejtse néma könnyeit. A férfi most leoldotta a gumicsövet, ami csaknem ugyanolyan fájdalommal járt, mint amikor rátekerte. Michelle hallotta, hogy egy kémcső belepottyan a drótkosárba. Aztán egy újabb szúrós fájdalmat érzett, ahogy a férfi kirántotta a tűt. Most egy vattacsomót helyezett a megszúrt helyre, behajlította Michelle karját, hogy megtartsa a vattát, majd összeszedte a holmijait, s egyetlen szó nélkül kiment a szobából. Michelle - egyik karjával a vattacsomót szorítva, a másikban az intravénás tűvel - most már szinte béklyóban érezte magát. Lassan kiegyenesítette karját. A vattacsomó legurult róla, alatta egy fekete és kék elszíneződés közepén a szúrás jelentéktelen kis pöttye vöröslött.

- Oké - mondta a vörös hajú nővér, ahogy belépett az ajtón. - Lássuk, hogy állunk.

Michelle ijedten eszmélt rá, hogy a hőmérőt még mindig a szájában tartja. A nővér gyakorlott mozdulattal kihúzta a hőmérőt, följegyezte a láz fokát, majd a hőmérőt visszatette a Michelle éjjeliszekrényén álló fémtartóba. - Mindjárt hozzák a reggelit - szólt derűsen, de anélkül, hogy megmondta volna, mit mutatott a hőmérő. Aztán ugyanolyan sebbel-lobbal, mint ahogy bejött, kiment a szobából.

- Ó, papa, kérlek, gyere értem és vigyél haza - sóhajtotta magában Michelle. - Siess, kérlek.

Charles arra ébredt, hogy valaki a vállát rázogatja. Megpróbálta semmibe venni, mert szeretett volna még aludni, de a rázogatás nem maradt abba. Amikor végre kinyitotta szemét, Cathrynt látta meg az ágya mellett, már felöltözötten, kezében párolgó kávéscsészével. Charles felkönyökölt és elvette a csészét.

- Hét óra - mondta mosolyogva Cathryn.

- Hét óra? - Charles a vekkerre pillantott. Ha elalussza az időt, gondolta magában, az bizony nem a legjobb módja, hogy meggyorsítsa a kutatásait.

- Olyan jóízűen aludtál - szólt Cathryn, és megcsókolta férje homlokát. - Nem volt szívem, hogy korábban fölébresszelek. Nagy reggeli vár ránk odalent.

Charles tudta, hogy Cathryn csak tetteti a vidámságot. - Idd meg ezt a jó kis kávét - mondta Cathryn és kifelé indult. - Gina főzte, mielőtt fölébredtem.

Charles a kávéscsészére pillantott. Már az is bosszantotta, hogy Gina még mindig náluk van. Nem volt ínyére, hogy reggel rögtön hálát kelljen éreznie anyósa iránt, de hát kezében tartotta a kávéscsészét, és nagyon jól tudta, Gina megkérdezi majd, milyen volt a kávé, s kérkedni fog azzal, hogy fölkelt, amikor a házban még mindenki aludt.

Charles a fejét csóválta. Nem jó a napot ilyen gondolatokkal kezdeni. Megkóstolta a kávét. Forró, jó ízű, élénkítő. El kellett ismernie, hogy élvezettel kortyolja, s elhatározta magában, hogy ezt meg is mondja Ginának, mielőtt még érdeklődne a kávé felől, s megköszöni neki, hogy elsőként kelt föl, mielőtt még Gina elhenceghetne vele.

Charles a kávéscsészével kezében végigcsoszogott az előszobán Michelle szobájáig. Az ajtaja előtt megállt, majd lassan kinyitotta. Remélte, de persze nem igazából, hogy kislányát az ágyában alva találja. Az ágy azonban természetesen gondosan be volt vetve, a kislány könyvei és emléktárgyai szabályos rendben álltak, a szoba takaros és tiszta.

- Beletörődöm - mondta magában Charles, mintha egy mindenható bíróval alkudozna -, hogy Michelle-nek myeloblasztos leukémiája van. Csak tedd meg, hogy reagáljon a kezelésre. Ennyit kérek, semmi mást.

A reggeli feszült légkörben folyt le - Gina tettetett, harsány vidámsága és Charles tartózkodó magatartása közepette. Gina önkényes jóslatokkal vegyítve traktálta vejét, mígnem már csak ő beszélt, szakadatlanul, Charles pedig egyetlen szót se szólt. Cathryn félbeszakította anyja monológját, bonyolult tervet adott elő, hogy ki, mikor és mit csináljon. Charles távol tartotta magát e családi ügyek felőli döntésektől, az intézetbeli napi munkájának eltervezésére összpontosította figyelmét. Elsősorban azt akarta ellenőrizni, hogy a rákos antigénnel beoltott, egészséges egereknél mutatko-

zik-e valamilyen immunológiai tevékenység. A kis dózisokra az egerek valószínűleg nem fognak reagálni, ezért Charles elhatározta, hogy délután nagyobb adagokkal próbálkozik majd. Aztán megvizsgálja a Cancerannel beoltott egereket és újra beoltja őket. Majd hozzáfog a blokáló tényező föltételezett tevékenységének számítógépes modellezéséhez.

- Ez jó így neked, Charles? - kérdezte Cathryn.

- Micsoda? - kérdezte vissza Charles. Az egész beszélgetésből egyetlen szóra se figyelt oda.

- Reggel elviszel a Pintóval és kiteszel a kórháznál. Chuck a furgonnal leteszi Jean Pault az iskolánál, majd továbbmegy a kocsival az egyetemre. Gina vállalta, hogy itt marad és elkészíti a vacsorát.

- A kedvenc ételed lesz - lelkesedett Gina. - Gnocchi.

Gnocchi?! Charlesnak sejtelme se volt róla, mi a gnocchi.

- Ha korán akarnék eljönni a kórházból - magyarázta tovább Charlesnak Cathryn -, akkor átmegyek az egyetemhez a furgonért. Ha nem, úgy veled jönnék haza.

Charles nem értette, ez a bonyolult terv mennyiben könnyíti meg a dolgot. A szokott módszert, vagyis hogy ő elviszi a fiúkat, és a furgon Cathrynnek marad, sokkal egyszerűbbnek tartotta, de ráhagyta feleségére, csinálja, ahogy akarja. Valójában, ha úgy dönt, hogy éjszaka is dolgozik, az volna a legjobb, ha Chuck menne a Pintóval, mert akkor délután hazahozhatná Cathrynt.

- Nekem jó - válaszolta Charles. Akaratlanul is Chuckot figyelte, aki a szokott reggelizőpózban úgy tanulmányozta a kukoricapelyhes dobozt, mintha a szentírás volna. Ugyanazt az öltözéket viselte, mint tegnap, s éppoly ápolatlan volt.

- Tegnap fölhívtak a pénzügyi osztályról - mondta Charles.

- Igen, én adtam meg a számodat - válaszolta Chuck anélkül, hogy fölnézett volna.

- Elintéztem a kölcsönt a bankkal - szólt Charles. - Egy-két napon belül megkapom, és akkor kifizetjük a tartozást.

- Jó - mondta Chuck. Oldalvást billentette a dobozt, hogy megvizsgálja a tápérték-adatokat.

- Csak ennyi mondanivalód van? Hogy jó? - Charles a felesége felé fordult olyan tekintettel, amelyből ki lehetett olvasni a kérdést: "Mit szólsz ehhez a fiúhoz?"

Chuck úgy tett, mintha nem is hallotta volna apja szavait.

- Azt hiszem, indulnunk kellene - mondta Cathryn. Fölállt, a vajat és a tejet visszatette a hűtőszekrénybe.

- Hagyj mindent rám - mondta nagy kegyesen Gina. - Majd én elrakodok.

Előbb Charles és Cathryn indult el. Délkeleten sápadt, téli nap úszott az égbolton. Noha a Pintóban is hideg volt, de itt legalább, vette megkönnyebbülten tudomásul Cathryn, védve vannak a metsző széltől.

- A fene egye meg - szólt Charles, az ujjára lehelve. - Bent felejtettem a vízmintát.

Cathryn kedvéért nagy nehezen beindította a motort, aztán visszaszaladt a konyhába a tóvízzel megtöltött üvegért. Gondosan benyomta az ülése mögé, nehogy kiömöljön belőle a víz, majd bemászott a kocsiba, és ügyetlenül matatva bekapcsolta a biztonsági övet.

Cathryn némi rosszallással figyelte ezt az egész vízminta-dolgot. Azt remélte, hogy a tegnap esti megjegyzései után Charles csak Michelle betegségével foglalkozik. De férje, attól a pillanattól kezdve, hogy reggel fölébresztette, furcsán viselkedett. Cathryn attól félt, hogy családi életük összhangja megbomlik.

Az asszony, miközben a volán mellett hallgatagon ülő Charles arcát kémlelte, szeretett volna egy s másról szót ejteni, de különböző okokból mindegyik témát elvetette, elsősorban, mert attól tartott, hogy egy esetleges vita kihozza Charlest a sodrából.

Amikor a 301-es országút belefutott a 93-asba, Cathryn végre is rászánta magát, hogy megkérdezze: - Ma hogy érzed magad, Charles?

- Mi? Jól, nagyon jól.

- Olyan szokatlanul hallgatag vagy.

- Csak gondolkozom.

- Michelle-ről?

- Igen, róla, meg a munkámról.

- De az Anyagfelújítón már nem töröd a fejed, ugye?

Charles a feleségére pillantott, majd figyelmét újból az útra fordította. - De még egy kicsit igen. Szerintem az a gyár veszélyt jelent, ha erre gondoltál.

- Valamit titkolsz előlem, Charles.

- Ugyan - vágta rá Charles. - Hogy jut ez eszedbe?

- Nem tudom - ismerte be Cathryn. - Csak amióta megtudtuk, hogy Michelle beteg, olyan zárkózott vagy. És szeszélyes hangulatú. - Cathryn oldalvást pillantott, leste, hogyan reagál Charles erre az utolsó mondatára. De Charles csak a kocsira figyelt, s ha egyáltalán reagált felesége szavaira, Cathryn ennek semmi jelét nem látta.

- Csak túl sok gondom van - mondta Charles.

- Oszd meg velem a gondjaidat, kérlek, Charles. Hiszen ezért vagyok a feleséged. Emiatt akartam örökbe fogadni a gyerekeket. Szeretném, ha mindent megosztanál velem. - Cathryn Charles combjára tette kezét.

Charles az előtte húzódó útszakaszra összpontosította figyelmét. Tegnapig jómaga is ugyanabban a meggyőződésben élt, amelynek Cathryn hangot adott, de most rájött, hogy nem oszthatja meg minden gondját Cathrynnel. Orvosi munkája során olyan tapasztalatokat szerzett, amelyeket Cathryn nem érthet meg. Ha elmondaná neki mindazt, amit Michelle betegségének lefolyásáról tud, csak kétségbe ejtené.

Charles levette fél kezét a volánról és Cathrynére tette. - A gyerekek nem is tudják, milyen szerencsések, hogy te lettél az anyjuk.

Egy ideig csöndben folytatták az utat. Cathrynt a válasz nem elégítette ki, de nem tudta, még mit mondhatna. A távolban épp csak kivette a Munkásbiztosító Intézet tetejét. A forgalom sűrűsödött, hatvan kilométerre kellett csökkenteniük a sebességet.

- Fogalmam sincs róla, mit jelent a szövetmintavétel meg a többi - törte meg Cathryn a csöndet. - De szerintem nem szabad Chuckot akarata ellenére semmire se rákényszeríteni.

Charles egy másodpercig Cathrynre meredt.

- Biztos vagyok benne, hogy majd jobb belátásra jut - folytatta az asszony, amikor látta, hogy Charlestól nem várhat választ. - De önként kell beleegyezését adnia a szövetvételre.

Charles elvette kezét Cathrynéről, és megmarkolta a volánt. Chuck nevének puszta említése számára olaj volt a parázsló tűzre. Ám belátta, hogy Cathrynnek tagadhatatlanul igaza van.

- Senkit se lehet önzetlenségre kényszeríteni - fűzte hozzá Cathryn. - Különösen Chuckot nem, ez csak növelné az önbecsülése miatti gondjait.

- Csakis önmagát becsüli - jegyezte meg Charles. - Michelle miatt egyáltalán nem aggódik. Egyetlen szót se mondott, ami erre mutatna.

- De azért aggódik - válaszolta Cathryn. - Csak nehezére esik kifejezni az érzéseit.

Charles gúnyosan fölnevetett. - Bár hihetnék neked. Chuck pokolian önző. Láttad, milyen hálás volt, amikor elmondtam, hogy a tandíjára kölcsönt vettem föl a banktól?

- Mit vártál tőle? Hogy cigánykereket hányjon? - replikázott Cathryn. - A tandíjat már hónapokkal ezelőtt be kellett volna fizetni.

Charles összeszorította az ajkát. No szép, gondolta. Szóval te ennek a kis csirkefogónak a pártjára állsz... no szép!

Cathryn azonnal megbánta ezeket a szavakat, noha megfeleltek az igazságnak. Kezét Charles vállára tette. Szerette volna, ha Charles kimondja, ami a szívén fekszik, ahelyett, hogy magába zárkózna. - Nem lett volna szabad ezt mondanom, Charles, de meg kell értened, hogy Chuck nem olyan egyéniség, mint te vagy. Nem eléggé ambiciózus, és nem is különösebben jóképű. De alapjában véve jó fiú. Csak nagyon nehezen viseli, hogy a te árnyékodban nő fel.

Charles egy oldalpillantást vetett a feleségére.

- Akár hiszed, akár nem - folytatta Cathryn -, veled nehéz lépést tartani. Te bármibe fogsz, sikert aratsz.

Charles nem osztotta ezt a nézetet. Kapásból egy sereg olyan epizódot sorolhatott volna föl az életéből, amelyekben csúfos kudarcot vallott. De most nem erről, hanem Chuckról van szó.

- Szerintem Chuck önző és lusta, s ebből elegem van. Előre meg lehetett volna jósolni, hogyan fogadja Michelle betegsége hírét.

- Joga van rá, hogy önző legyen - válaszolta Cathryn. - Az egyetem az önzés melegágya.

- Hát az ebben rejlő lehetőségeket kihasználja, az biztos.

Közlekedési lámpához értek, a 93-as országút itt csatlakozott a délkeleti autósztrádához és a Storrow úthoz. Lépésben - csöndbe burkolózva - haladtak tovább.

- Most nem ez a legfőbb gondunk - jegyezte meg végül is Cathryn.

- Igazad van - sóhajtott Charles. - Mint ahogy abban is igazad van, hogy nem szabad kényszerítenünk Chuckot. De ha magától nem tér jobb belátásra, várhatja, amíg a legközelebbi tandíjrészletet kifizetem.

Cathryn éles pillantást vetett Charlesra. Ha ez nem kényszerítés, akkor mi?

Noha ezekben a reggeli órákban még kevés látogató volt, a kórházban már javában folyt a munka. Charlesnak és Cathrynnek egész sereg betegszállító kocsit ki kellett kerülnie, ezeken kisgyerekeket vittek vizsgálatra vagy hoztak vissza onnan. Cathryn - Charlesszal az oldalán - most sokkal nyugodtabbnak érezte magát, de azért a tenyerét, az aggodalom nála szokásos jeleként, mégis izzadság lepte el.

Amikor az Anderson szárnyépület hatodik osztályán elhaladtak a nővérszoba mellett, a főnővér észrevette őket, s üdvözlésképpen odaintett nekik. Charles a pulthoz lépett.

- Bocsánatot kérek a zavarásért - mondta Charles. - Dr. Martel vagyok. Meg tudná mondani, hogy a kislányomnál megkezdték-e már a kemoterápiás kezelést? - Igyekezett minél természetesebb hangon, közönyösen beszélni.

- Azt hiszem, igen - válaszolta a nővér. - De mindjárt utánanézek.

Az írnok, aki hallotta beszélgetésüket, odanyújtotta Michelle kórlapját.

- Tegnap délután Daunorubicint kapott - mondta a nővér. - Ma reggel orálisan beadtuk neki az első Thioguanine adagot, s délután kezdjük a Cytarabine gyógyszerelést.

Charles e gyógyszerek hallatára megremegett, de mosolyt erőltetett arcára. Nagyon is jól tudta, hogy ezeknél milyen mellékhatásokra kell számítani, s a kapott fölvilágosítás gyötrelmes emlékeket idézett. Bárcsak, mondta magában, bárcsak beállna átmeneti javulás. Tudta, hogy ha e kezelés hatásos, ennek azonnal meg kell mutatkoznia. Megköszönte a nővérnek a fölvilágosítást, megfordult, s elindult Michelle szobája felé. Minél közelebb ért, annál idegesebb lett. Kilazította nyakkendőjét, és kigombolta ingén a legfelső gombot.

- Szép ez a dekoráció - mondta Cathryn, aki csak most vette észre az állatmatricákat -, kellemes légkört teremt.

Charles egy pillanatra megállt az ajtó előtt, igyekezett összeszedni magát.

- Ez az - szólt Cathryn abban a hitben, hogy Charles nem biztos a szobaszámban. Kinyitotta az ajtót, belépett, és maga után húzta Charlest.

Michelle párnákkal föltámasztva ült az ágyban. Mihelyt meglátta apját, eltorzult arccal könnyekbe tört ki. Kinézése megrendítette Charlest, elképzelhetetlennek tartotta, hogy kislányát még sápadtabbnak találja, mint az előző napon. Szeme feltűnően beesett volt, s olyan karikás, hogy szinte véraláfutásosnak látszott. A levegőben nemrég kihányt étel szaga terjengett.

Charles szeretett volna odarohanni Michelle-hez és átölelni őt, de moccanni se bírt. Tehetetlenségének kínja visszatartatta, noha a kislány feléje nyújtotta karját.

A rendkívül súlyos betegséggel szemben Charles éppoly kevéssé tudott bármit tenni Michelle-ért, mint nyolc évvel korábban Elisabethért. Ugyanaz a lidércnyomás fogta el, iszonyatos rémülettel rádöbbent, hogy Michelle állapota nem fog javulni. Hirtelen a legcsekélyebb kétsége se volt afelől, hogy nincs a világon olyan kezelési mód, amely lassíthatná Michelle betegségének elkerülhetetlen lefolyását. E felismerés súlya alatt megtántorodott, s egy lépéssel hátrább húzódott az ágytól.

Bár Cathryn nem értette Charles viselkedését, de láttára Michelle széttárt karjai közé futott. A kislány Cathryn válla fölött apjára pillantott. Charles halványan elmosolyodott, Michelle azonban úgy gondolta, Charles haragszik rá.

- De jó, hogy láthatlak - szólt Cathryn és Michelle szemébe nézett. - Hogy vagy?

- Jól - válaszolta Michelle könnyekkel küszködve. - Csak haza szeretnék menni. Hazamehetek, papa?

Charles remegő kézzel közeledett az ágy lábához, s a fémkeretbe kapaszkodott.

- Talán - válaszolta kitérően. Talán jobb volna, ha elhozná Michelle-t a kórházból, hazavinné, elviselhetőbbé tenné számára a betegséget. Talán ez volna a legjobb.

- Itt kell maradnod, Michelle - vágott közbe Cathryn -, amíg meg nem gyógyulsz. Dr. Wiley és dr. Keitzman mindent megtesz, hogy minél előbb jobban légy. Tudom, ezt nagyon nehéz elviselned, s rettenetesen hiányzol nekünk, de nagylányként kell viselkedned.

- Kérlek, papa - mondta Michelle.

Charles a tehetetlenség, a határozatlanság érzetével: e két, mind ez ideig ismeretlen érzelemmel küszködött.

- Sajnos, itt kell még maradnod, Michelle - szólt Cathryn.

- De miért, papa? - könyörgött Michelle. - Mi bajom van?

Charles hiába nézett segélykérőn Cathrynre, felesége hallgatott. Hiszen Charles az orvos.

- Bár tudnánk - mondta Charles. Viszolygott e hazugságtól, de az igazat nem bírta kimondani.

- Ugyanaz a bajom, ami az édesanyámnak volt? - kérdezte Michelle.

- Nem - vágta rá Charles. - Szó sincs róla. - Ez is félig-meddig hazugság volt, mert bár Elisabeth lymphomában betegedett meg, de a halálát végül is leukémia okozta. Charles sarokba szorítottnak érezte magát. El kell innen mennie, hogy összeszedhesse gondolatait.

- Hát akkor mi a bajom? - tört ki Michelle.

- Nem tudom - felelte Charles, és bűntudatosan órájára pillantott. - Épp ezért vagy itt, hogy megállapítsák. Cathryn veled marad, hogy ne légy egyedül. Nekem a laborba kell mennem, de majd visszajövök.

Michelle váratlanul öklendezni kezdett, sovány teste megemelkedett, nemrég elfogyasztott reggelijéből néhány falat kibugyborékolt a száján. Cathryn megpróbált félrehúzódni, de a kihányt ételből valamicske mégis a ruhájának ujjára pottyant.

Charles kiszaladt a folyosóra, és nővér után kiáltott. Két ajtóval odábbról rohanvást jött a segítség, s megnyugodva vette tudomásul, hogy nincs szó válságos helyzetről - vaklárma az egész.

- Oda se neki, hercegkisasszony - mondta vigasztalón a nővér és lehúzta a bepiszkolódott paplanhuzatot. - Egy pillanat alatt tisztába tesszük.

Charles a kézfejével megérintette Michelle homlokát - izzadt és forró, a láz nem múlt el. Charles tudta, mi okozta a hányást: a gyógyszerek. Testén áthullámzott az aggodalom, a kis szobában klausztrofóbiás érzés fogta el. Michelle megragadta apja kezét, olyan erősen fogta, mintha egy szakadék szélén megcsúszott volna, és csak Charlesban kapaszkodhatna meg. Apja szemébe nézett, amely ugyanolyan kék volt, mint az övé. De vigasz helyett, úgy vélte, szigorúságot lát benne, megértés helyett ingerültséget. Elengedte Charles kezét és a párnájára hanyatlott.

- Ez később majd elmúlik, Michelle - mondta Charles. Nyugtalanította, hogy a gyógyszereknek máris jelentkeznek ezek az esetleg veszélyes mellékhatásai, ezért a nővérhez fordult és megkérdezte: - Rendelt az orvos valamit émelygés és hányás ellen?

- Természetesen - válaszolta a nővér. - Minden hasonló esetben Compazine PRN-t. Azonnal hozok.

- Megint belém akar szúrni? - sikoltott föl Michelle.

- Nem, tablettát kapsz - válaszolta a nővér. - Ha a gyomrodban marad. Ha nem, akkor a popsidba kell beadnom. - Játékosan megpaskolta Michelle lábfejét.

- Elkísérem apádat a lifthez, Michelle - szólt Cathryn, mert látta, hogy Charles indulni készül. A hallban utolérte és megragadta a karját. - Mi van veled, Charles?

Charles meg se állt.

- Charles! - kiáltotta Cathryn, és maga felé rántotta férjét. - Mi baj?

- Nem bírok itt maradni - válaszolta Charles, és idegesen a hajába túrt. - Nem bírom nézni Michelle szenvedését. Szörnyen néz ki. Nem tudom, mit tegyek. Ezek a gyógyszerek aligha fognak használni.

- És ne kapjon egyáltalán gyógyszert? - kiáltott föl Cathryn. Fölvillant az agyában, mennyire aggasztotta dr. Keitzmant és dr. Wileyt, hogy Charles netán abbahagyatja Michelle kezelését.

- Ez a hányás - tört ki Charles -, csupán a kezdet. - Már-már kibuggyant a száján, hogy biztos benne, Michelle állapota nem fog javulni, de aztán meggondolta magát. Eljön az ideje, hogy még rosszabb híreket kelljen mondania Cathrynnek, nem akarta már most aláásni reményeit.

- De hát csak a gyógyszerekben bízhatunk - érvelt Cathryn.

- Most mennem kell - válaszolta Charles. - Hívj föl, ha valami változás van. A laborban leszek.

Cathryn figyelte, ahogy Charles végigszalad a zsúfolt folyosón, nem is várja meg a liftet, megindul lefelé a lépcsőn. Amikor dr. Wiley azt mondta neki, hogy az ő erejében bíznak, fogalma se volt róla, mit akar ezzel az orvos mondani. Most már kezdte megérteni.

8

Charles befordult az intézet parkolójába, kiugrott a kocsiból, s az ülés mögül elővette a tóvízzel tele üveget. Átszaladt a kavicsos úton, meg kellett döngetnie az üvegajtót, hogy a portásnő kinyissa. Az előcsarnokban nem balra, hanem jobbra fordult, és a vegyvizsgáló laborba futott. Itt az egyik vegyész, akit Charles nagyra tartott, a pulton ülve reggeli kávéját szürcsölte.

- Kérem, vizsgálja meg ezt a vizet, van-e benne szennyezettség - zihálta Charles.

- Netán sürgős? - ugratta a vegyész, mert látta, milyen izgatott Charles.

- Úgy is mondhatnánk - válaszolta Charles. - Különösen az érdekel, tartalmaz-e szerves oldószereket. De bármit tud mondani róla, nagy segítség volna számomra.

A vegyész lecsavarta az üveg fedelét, beleszagolt a vízbe, és hunyorított egyet. - Pfuj! Remélem, ebből nem önt a whiskyjébe.

Charles visszasietett a laborjába. Agyában zűrzavaros gondolatok lázas gyorsasággal váltogatták egymást. Belátta, hogy Michelle kezelésének dilemmájára képtelen ésszerű megoldást találni, bármennyire kételkedik is e gyógymód hatásosságában. Ehelyett elhatározta, hogy saját kutatásait folytatja, méghozzá a lehető legnagyobb sietséggel, abban a hiú reményben, hátha sikerül még idejében valamilyen rendkívüli eredményt elérnie, s így megmentheti Michelle-t. És megpróbálja becsukatni az Anyagfelújító Rt.-t. Bosszúvágytól lihegett, s ez tompította Michelle miatti aggodalmát. Amikor laborjának ajtajához ért, érezte, hogy keze ökölbe szorul. De habozott, hisz emlékezett rá, hogy reggel megfogadta, nem a megbízhatatlan érzelmeire, hanem az értelmére fog támaszkodni. Összeszedte magát, és csöndesen kinyitotta az ajtót.

Ellen, aki Charles íróasztalánál ülve a Canceran vizsgálati nyilvántartását olvasta, jöttére lassan letette a könyvet. Mozdulataiban volt valamilyen mesterkélt megfontoltság, amely Charlest még ebben a fölzaklatott lelkiállapotában is nyugtalanította.

- Valamennyi egércsoportot beoltotta emlőrák antigénnel? - kérdezte Charles.

- Igen - válaszolta Ellen. - De...

- Jól van - vágott szavába Charles, s a kis fekete táblájukhoz ment. Felvett egy darab krétát, letörölte a táblán levő számításokat, s nekiállt, hogy fölvázoljon egy módszert, miként vizsgálják meg a beoltott egerek T-lymphocytákkal szembeni reakcióját, s ennek alapján följegyezhessék immunológiai reakciójukat. Amikor befejezte a munkát, a kis tábla megtelt a követendő eljárás bonyolult szakaszainak ábrázolásával. - Ezenkívül - mondta Charles, és letette a krétát - valami mást is meg fogunk próbálni. Nem lesz éppenséggel tudományos módszer, csupán az a célja, hogy gyors áttekintésre adjon lehetőséget. Nagyszámú rákantigén hígítást akarok készíteni, és minden egyes oldattal beoltok egyetlenegy egeret. Tisztában vagyok vele, hogy ennek nincs tudományos jelentősége, csak amolyan gyorsvizsgálat, de segítségünkre lehet. Most pedig, kérem, ellenőrizze a tegnapi egereket, és oltsa be őket másodszor is rákantigénnel. Én közben lebonyolítok néhány telefont. - Charles a krétás kezét a nadrágjába törölte, és a telefon után nyúlt.

- Szabad végre nekem is mondanom valamit? - kérdezte Ellen. Fölkapta fejét, oldalvást fordította olyan arckifejezéssel, amelyről lerítt a kérdés: "ugye megmondtam?".

- Hogyne - felelte Charles a levegőben tartva a kagylót.

- Megnéztem az első Canceran-adaggal beoltott egereket - mondta Ellen, s itt elhallgatott.

- És? - kérdezte Charles. Kíváncsi volt, mire akar Ellen kilyukadni.

- Az éjszaka folyamán csaknem valamennyi megdöglött.

Charles arca a hitetlenkedéstől elborult. - Mi történt? - tudakolta és letette a kagylót.

- Nem tudom - ismerte be Ellen. - Nincs más magyarázat rá, csak a Canceran.

- Ellenőrizte az oldatot?

- Igen - válaszolta Ellen. - Pontosan megfelelt az előírásnak.

- És nem mutatott semmi arra, hogy valamilyen fertőző anyagtól döglöttek meg?

- Nem - mondta Ellen. - Szóltam az állatorvosnak, hogy nézze meg az egereket. Nem boncolta föl őket, de szerinte szívrohamban pusztultak el.

- Gyógyszer-mellékhatás - szólt Charles a fejét csóválva.

- Attól tartok, igen.

- Hol van az eredeti Canceran vizsgálati terv? - kérdezte Charles növekvő aggodalommal.

- Az íróasztalán. Épp azt nézegettem, amikor maga bejött.

Charles fölvette a könyvet, végiglapozta a toxicitásra vonatkozó részt. Aztán az előző napon készített előzetes munkaterv után nyúlt, s megnézte a számadatokat. Amikor ezzel végzett, az eredeti és az új munkatervet az íróasztalára dobta.

- Ez a nyomorult gazember! - vicsorogta.

- Itt van a kutya eltemetve - helyeselt Ellen.

- Brighton a toxicitási adatokat is meghamisította, a fene egye meg. Ez azt jelenti, hogy az egész Canceran-kísérlet, amelyet Brighton két éven át folytatott, fityinget se ér. A Canceran mérgezőbb hatású, mint ahogyan arról Brighton beszámolt. Jó vicc! Tudja, hogy a Nemzeti Rákkutató Intézet mit fizetett már eddig is ennek a gyógyszernek a vizsgálatáért?

- Nem, csak sejtem.

- Sok-sok milliót! - Charles a homlokára csapott.

- És most mitévők legyünk?

- Mi? Ők mitévők legyenek! Az egész programot elölről kell kezdeni, s ez további háromféves munkát jelent! - Charles érezte, hogy a szenvedélyességének fékentartására tett fogadalmát képtelen betartani. Más dolog a hatékonysági vizsgálat és teljesen más az egész Canceran-programot elölről kezdeni. Ezt nem vállalhatja, most semmiképp se, hiszen Michelle betegsége miatt a saját kutatásainak ütemét kell meggyorsítania.

- Az az érzésem, hogy így is a Canceran-program végrehajtását követelik majd tőlünk - jegyezte meg Ellen.

- Szarok rájuk - fortyant föl Charles. - A Cancerannel végeztünk. Ha Morrison és Ibanez akadékoskodik, pofájukba vágjuk a bizonyítékot, hogy az egész toxicitás-vizsgálat annyit se ér, mint az a papír, amire kinyomtatták. Megfenyegetjük őket, hogy mindent elmondunk a sajtónak. Egy ilyen botrány nyomán szerintem még a Nemzeti Rákkutató Intézet is kétszer meggondolja, mire fordítsa a pénzét.

- Nem hinném, hogy ez ilyen könnyű lesz - szólt Ellen. - Azt hiszem, nekünk...

- Ebből elegem van, Ellen! - üvöltötte Charles. - Kezdjen hozzá az első egércsoport ellenanyag-vizsgálatához, s aztán oltsa be újra az egereket. A Canceran dolgában majd én tárgyalok a vezetőséggel.

Ellen dühösen hátat fordított Charlesnak, aki, szokása szerint, megint elragadtatta magát. Ellen munkához látott, akkora lármát csapott az üvegekkel és műszerekkel, amekkorát csak tudott.

Charles karja alatt megszólalt a telefon. Az első csöngetésre fölvette. A vegyész telefonált a földszinti laborból.

- Kívánja hallani az előzetes eredményeket? - kérdezte.

- Igen, kérem - vágta rá Charles.

- A legfőbb szennyező a benzol, és a vízminta telis-tele van vele. De kisebb mennyiségben tartalmaz toluolt is, valamint triklóretilént és széntetrakloridot. Veszedelmes anyag. Akár az olajfestékes ecsetjeit is megtisztíthatja benne. Délutánra elkészül a teljes elemzés.

Charles megköszönte a gyors munkát, és letette a kagylót. A jelentés nem mondott ugyan számára semmi újat, mégis örült, hogy most már okmánnyal alátámasztott bizonyítéka lesz. Akaratlanul is fölrémlett előtte Michelle képe, hogy elhessegesse magától, lekapta az íróasztala fölötti polcról a bostoni telefonkönyvet. Gyorsan föllapozta a Szövetségi Kormány címszót, s ott a Környezetvédelmi Intézet bekezdés alatt egy sereg telefonszámot talált. Feltárcsázta a központi tudakozót, de a gépi fölvilágosító közölte vele, hogy a KVI kilenctől ötig tart hivatalos órákat. És még nem volt kilenc óra.

Ekkor a Massachusetts Állam címszóhoz lapozott: itt azt szerette volna megtudakolni, hogy a Pawtomack folyó mentén a közelmúltban hány leukémiás és lymphomás megbetegedés fordult elő. "Tumor vagy Ráknyilvántartás" azonban nem szerepelt a címszó alatt, ehelyett szeme ráesett az "Egészségügyi Statisztikák" szavakra. Fölhívta a számot, de itt is ugyanazt a választ kapta, mint a

KVI-nél. Charles az órájára pillantott, még körülbelül húsz percig kell várnia, amíg a hivatalos intézményekkel beszélhet.

Most Ellenhez lépett, hogy segítsen neki kielemezni, vajon az emlőrákantigénnel beoltott egerek közül mutat-e valamelyik fokozott immunológiai aktivitást. Ellen feltűnően szótlan volt. Charles tudta, hogy haragszik rá, s úgy érezte, kihasználja egykori bizalmas kapcsolatukat.

Munka közben Charles eltűnődött a legfrissebb kutatási módszerén. Mi volna, ha az emlőrákantigénnel beoltott egerek gyorsan reagálnának az antigénre, és ha az így megteremtett fogékonyságot a transzfer tényező útján könnyen át lehetne vinni rákos egerekre? Akkor a rákos egerek önnön erejükből kigyógyulnának. Csodálatosan egyszerű... talán túlságosan is egyszerű, gondolta magában Charles. Bárcsak hatásos volna a módszere. Bárcsak Michelle érdekében föl tudná gyorsítani a folyamatot...

Amikor legközelebb fölpillantott munkájából, már jóval elmúlt kilenc óra. Otthagyta a duzzogó Ellent, visszament az íróasztalához, és újból föltárcsázta a KVI központi tudakozóját. Ezúttal egy unott, bostoni kiejtésű nő vette föl a kagylót.

Charles bemutatkozott és elmondta, szeretné bejelenteni, hogy az egyik folyóba veszedelmes mennyiségű mérgező anyagot öntenek be.

A nő nem mutatott különösebb érdeklődést, azt válaszolta Charlesnek, hogy tartsa a vonalat.

Most egy másik nő vette föl a kagylót. Hangja annyira hasonlított az előbbiéhez, hogy Charles egyenesen meglepődött, amikor az megkérte, ismételje meg, mit kíván.

- Rossz mellékállomásra kapcsolták - mondta a nő. - Ez a Vízügyi Részleg, mi szennyezéssel nem foglalkozunk. A Mérgező Vegyszer Részleget kell fölhívnia. Egy kis türelmet.

Charles tovább várakozott, aztán egy kattanást hallott, s a készülék búgó hangot adott. Charles letette a kagylót és a telefonkönyv után nyúlt. Föllapozta a KVI címszót, megkereste a Mérgező Vegyszer Részleget, és föltárcsázta a számát.

Azonos hang válaszolt. Charles eltöprengett, vajon a KVI-nél mesterségesen kitenyésztett személyzetet alkalmaznak-e. Megismételte kérését, mire azt a feleletet kapta, hogy a Mérgező Vegyszer Részlegnek semmi köze a szabálysértésekhez, ezekben az ügyekben az Olaj és Veszélyes Anyagok Szennyezésével foglalkozó hivatalhoz kell fordulnia. Megadta a számát, s letette a kagylót, mielőtt még Charles bármit mondhatott volna.

Charles újból tárcsázott, olyan erősen nyomta le a számokat, hogy a mutatóujjának hegye sajogni kezdett. Megint egy nő jelentkezett! Charles megismételte kérését, már nem is igyekezett leplezni bosszúságát.

- Mikor történt a szennyeződés? - kérdezte a nő.

- Állandó szennyezésről, nem egyszeri esetről van szó.

- Sajnálom - mondta a nő. - Mi csupán egyszeri szennyeződéssel foglalkozunk.

- Beszélhetnék a főnökével? - mordult föl Charles.

- Egy pillanat - sóhajtott a nő.

Charles türelmetlenül várt, kezével megtörölte verejtékező homlokát.

- Segíthetek valamiben? - lépett be a vonalba egy újabb női hang.

- Nagyon remélem - válaszolta Charles. - Azért telefonálok, hogy bejelentsem, az egyik gyár állandóan benzolt önt egy folyóba. A benzol pedig méreg.

- Ezzel mi nem foglalkozunk - vágott közbe a nő. - Hívja az illetékes állami hivatalt.

- Micsoda? - kiabálta Charles. - Hát a KVI mi a fenével foglalkozik?

- Mi felügyeleti szerv vagyunk - mondta nyugodtan a nő. - Környezetfelügyelet a feladatunk.

- Azt hinné az ember, hogy a folyók szennyezése érdekelhetné önöket.

- Így is van - helyeselt a nő -, de csak miután az állam megvizsgálta a dolgot. Adjam meg az illetékes állami hivatal telefonszámát?

- Kérem - felelte kimerülten Charles. Amikor letette a kagylót, észrevette, hogy Ellen mereven néz rá. Ugyanígy viszonozta pillantását, mire az asszisztensnő visszatért a munkájához.

Charles megvárta, amíg vonalat kap, majd újból tárcsázott.

- Rendben van - mondta a nő, amikor Charles előadta az ügyet. - Melyik folyóról van szó?

- A Pawtomackről - felelte Charles. - Úristen, végre az illetékesekkel beszélek?

- Igen - nyugtatta meg a nő. - És hol az a gyár, amelyik ön szerint szennyezi a folyót?

- Shaftesburyben - válaszolta Charles.
- Shaftesburyben? - kérdezte a nő. - Az ugye New Hampshire államban van?
- Igen, de...
- New Hampshire nem tartozik ránk.
- Csakhogy a folyó főleg Massachusettsen halad át.
- Az lehet - mondta a nő -, de New Hampshire-ben ered. Velük kell beszélnie.
- Segíts, uramisten - nyöszörögte Charles.
- Mit tetszik mondani?
- Meg tudná mondani a telefonszámukat?
- Sajnos, nem. Hívja a központi tudakozót. - A vonal elnémult.

Charles fölhívta a New Hampshire-i tudakozót, ahol megkapta a közszolgálati hivatalok számát. A Vízszennyezést Ellenőrző Hivatalnak nem volt külön telefonszáma, így Charles a központot hívta föl. Mialatt a mellékállomásra várt, keresztülfutott az agyán, hogy lassanként úgy beszél, mintha magnószalag szólna. Újból elmondta kérését.

- Névtelenül óhajt följelentést tenni? - kérdezte a nő. Charlest meglepte e kérdés, egy pillanatig habozott a válasszal.
- Nem - válaszolta azután. - Dr. Charles Martel vagyok. Shaftesbury I. kerületében lakom.
- Rendben van - mondta lassan a nő, aki följegyzi a bejelentést. - Hol van ez az állítólagos szennyezés?
- Shaftesburyben. A vállalat neve Anyagfelújító Rt. Benzolt öntenek a Pawtomack folyóba.
- Oké - mondta a nő. - Köszönjük az értesítését.
- Várjon egy pillanatig - kiáltotta Charles. - Mit szándékoznak csinálni?
- Átadom az ügyet az egyik mérnökünknek - válaszolta a nő. - Ő majd kivizsgálja a dolgot.
- De mikor?
- Erre nem tudok határozott választ adni.
- Mégis, körülbelül?
- Pillanatnyilag meglehetősen el vagyunk foglalva számos olajszennyeződéssel, lent Portsmouthnál, úgyhogy erre valószínűleg csak hetek múlva kerülhet sor.

Ilyen távoli időpontról Charles hallani se akart. - Van ott valaki a mérnökök közül?

- Nincs. Mindketten házon kívül vannak. Várjon csak! Az egyikük épp most jött vissza. Akar vele beszélni?
- Igen, kérem.

Rövid szünet után egy férfi szólt bele a kagylóba. - Itt Larry Spencer beszél - mondta.

Charles gyorsan elmondta, milyen ügyben telefonál, és hogy szeretné, ha valaki azonnal ellenőrizné a vízszennyezést.

- Az osztályunkon munkaerőhiánnyal küszködünk - magyarázta a mérnök.
- De itt komoly dologról van szó. A benzol méreg, s a folyó mentén sokan laknak.
- Minden ügyünk komoly - jegyezte meg a mérnök.
- Tehetnék valamit a kivizsgálás meggyorsítására? - kérdezte Charles.
- Nem hinném - válaszolta a mérnök. - Legfeljebb elmehet a KVI-hez, hátha ők tennének valamit.
- Először őket hívtam fel, de magukhoz utasítottak.
- Na látja! - mondta a mérnök. - Sose lehet előre megmondani, milyen ügyekkel foglalkoznak. Rendszerint segítenek, ha mi már elvégeztük a munka piszkosát, néha már kezdettől fogva fölkarolják a dolgot. Bolond, rossz rendszer, de ez van, ezt kell szeretni.

Charles megköszönte a fölvilágosítást, és letette a kagylót. Úgy érezte, a mérnök komolyan beszélt, és legalább annyit mondott, hogy a KVI talán mégis kész volna foglalkozni az üggyel. A telefonkönyvben látta, hogy a KVI irodái a bostoni kormányzósági központban a John F. Kennedy épületben vannak. Nem próbálkozott újabb telefonnal, elhatározta, hogy odamegy. Türelmetlenül talpra ugrott és fölvette a kabátját.

- Mindjárt visszajövök - szólt oda Ellennek.

Ellen nem válaszolt. Amikor Charles mögött becsukódott az ajtó, néhány percig várt, majd kinézett a folyosóra. Charlest már sehol se látta. Visszament az íróasztalhoz, és fölhívta dr. Morrisont. Arra a meggyőződésre jutott, hogy Charles - még ha a lánya súlyos beteg is - felelőtlenül vi-

selkedik, nem tisztességes dolog tőle, hogy saját állásán kívül az övét is kockáztatja. Dr. Morrison, miután komoran meghallgatta jelentését, azt mondta, azonnal lemegy hozzá. De mielőtt letette a kagylót, még megjegyezte, hogy e nehéz helyzetben Ellen segítségét méltányolni fogják.

Charlest, ahogy kilépett a Weinburger Intézet kapuján, egyre fokozódó düh fogta el. Minden gyatrán alakul, még a bosszú terve is. A telefonbeszélgetések után többé nem bízott benne, hogy bármit is tehet az Anyagfelújító Rt.-vel, hacsak a régi sörétes vadászpuskájával el nem megy hozzájuk. Újból fölrémlett benne a kórházi ágyon fekvő Michelle képe. Nem tudta, miért olyan biztos benne, hogy a kislány a kemoterápiás kezelésre nem fog reagálni. Talán őrültség ilyen makacsul a lehető legrosszabbra számítani, csakis azért, mert kénytelen elismerni, hogy a kemoterápiás kezelés Michelle egyetlen reménye. Ha már leukémiája van, siránkozott magában a Pinto volánját markolászva, miért nem lymphomás, amellyel szemben a kemoterápia olyan hatásos.

Anélkül, hogy fölfigyelt volna rá, lelassította a kocsit, negyven mérföldnél is kisebb sebességgel hajtott, ami persze a többi autóst felettébb felbőszítette. Hangosan dudáltak, s ahogy elhaladtak mellette, némelyek az öklüket rázták feléje.

Miután kocsijával beállt a városi parkoló garázsba, végigment a JFK épület és a geometrikus architektúrájú városház között húzódó hatalmas téglafal mentén. Az épületek egyfajta szélcsatornát hoztak létre, úgyhogy Charlesnak itt szembe kellett feszülnie a széllökésekkel. A nap halványan sütött ugyan, de nyugat felől szürke felhőpad közeledett. A hőmérséklet mínusz négy Celsius fok volt.

Charles átment a forgóajtón, és körülnézett, merre van az útmutató. Balra tőle John F. Kennedy fényképei voltak kiállítva, szemben pedig, a lift közelében, egy összetákolt kávéfőző és fánksütő büfé éktelenkedett.

Az egyik pincérnő, miközben vékony réteg porcukorral hintette be Charles öltözékét, megmutatta neki, hol találja az útmutatót: John F. Kennedy tizenéves, mosolygós fényképei mögött rejtőzött. A KVI a huszonkettedik emeleten volt. Charlesnak épp csak hogy sikerült befurakodnia az egyik liftbe, mielőtt még az ajtó becsukódott. Ahogy végignézett a lift többi utasán, elcsodálkozott azon a furcsaságon, milyen sokan viselnek közülük zöld poliészter öltönyt.

A huszonkettedik emeleten kiszállt, és az Igazgató feliratú iroda felé tartott. Úgy gondolta, legokosabb, ha itt kezdi.

Az irodában, nem messze az ajtótól, egy széles, fém író- és írógépasztal állt, mellette egy nagy darab nőszemély trónolt, feszes csigákba dauerolt hajjal. Szája sarkából hosszú, különlegesen vékony cigaretta meredezett elő, borostyán szipkában, amely éppúgy magára vonta a figyelmet, mint a nő - ruhájának nyújtószilárdságát alaposan próbára tevő - dús keblei. Charles közeledtére a nőszemély megigazgatta halántékán a csigákat és egy kis zsebtükörben nézegette magát.

- Bocsánatot kérek - szólt Charles, s közben azon tűnődött, vajon ez a nő azok közül való-e, akikkel telefonon beszélt -, azért jöttem, hogy följelentsek egy anyagfelújító üzemet, amely benzollal szennyezi a közelében futó folyót. Kivel kell beszélnem ez ügyben?

A nő, mialatt folytatta fürtjei igazgatását, gyanakvó pillantást vetett Charlesra.

- A benzol veszélyes anyag? - tudakolta.

- De még mennyire, fenemód veszélyes - válaszolta Charles.

- Akkor legjobb, ha lemegy a Veszélyes Anyagok Osztályára, a tizennyolcadik emeletre - mondta a dáma olyan hangsúllyal, amelyből kihallatszott a megvetés: "maga tudatlan fráter".

Charles lement négy emeletet, elért a tizennyolcadikra, ahol egészen más környezet fogadta. Itt a támfalakon kívül az összes falat kiemelték, úgyhogy az egész épületet egyik végétől a másikig át lehetett tekinteni. A padlóból mellmagasságnyira fém válaszlemezek emelkedtek ki: a termet apró fülkék labirintusára szabdalták. Fölöttük sűrű cigarettafüst gomolygott, és a helyiséget érthetetlen, mormoló hangok zaja töltötte be.

Charles belépett a labirintusba. Mindenfelé utcajelző táblához hasonló oszlopokat látott, az egyes osztályok neveivel. A Veszélyes Anyagok Osztályát, szerencsére, annak a lépcsőnek tőszomszédságában találta meg, amelyen lejött, s így végigfuttathatta szemét az alosztályokat jelző táblákon. Elhaladt a Zajártalom, a Légszennyeződés, a Rovarirtó és a Radioaktív Anyagok részlege mellett, majd rögtön a Szilárd Hulladék részleg mögött meglátta a Toxikus Hulladék részleget. Arrafelé indult.

Ahogy lefordult a fő folyosóról, ismét egy íróasztallal találta szembe magát, amely mintegy torlaszként zárta el előle az utat. Ennél, az iméntihez képest jóval kisebb asztalnál egy fekete bőrű, karcsú legény ült, aki szemmel láthatóan mindent elkövetett, hogy természettől fogva göndör haját simára fésülje. Ez a jól öltözött ifjú ember, becsületére legyen mondva, rendkívül figyelmesen végighallgatta Charlest, s amikor megszólalt, csaknem kifogástalan kiejtéssel beszélt.

- Sajnos, ezzel az üggyel nem hozzánk kell fordulnia - mondta a fiatalember, miután meghallgatta Charles kérését.

- Ez a részleg benzollal nem foglalkozik?

- Dehogynem - válaszolta az ifjú -, csakhogy mi a veszélyes anyagok fölhasználásának engedélyezésével foglalkozunk.

- Akkor mit ajánl, hova forduljak? - kérdezte Charles igyekezve megőrizni önuralmát.

- Hm - mondta az ifjú, s gondosan manikűrözött ujjával az orra hegyére tapintott. - Őszintén szólva halvány fogalmam sincs róla. Ez a kérdés itt még sose merült föl. Várjon egy pillanatig, mindjárt megtudakolom valakitől.

A fiatalember könnyű, ruganyos léptekkel megkerülte az asztalt, Charlesra mosolygott és eltűnt a labirintus sűrűjében. Vasalt cipőjének kopogását világosan meg lehetett különböztetni a szomszédos írógépekétől. Charles izegve-mozogva várakozott. Egyre inkább úgy érezte, hogy erőfeszítései hiábavalóak.

A fiatalember visszajött.

- Senki se tudta megmondani, hová kellene fordulnia - vallotta be. - De azt javasolták, menjen föl a Vízügyi Osztályba a huszonegyedik emeletre. Talán ott segíthetnek önnek.

Charles hálásan köszönetet mondott a fiatalembernek, aki legalább segítőkészségről tett bizonyságot. Visszament a lépcsőházba, s kedvét vesztve, de mind haragosabban fölkaptatott a huszonegyedik emeletre. Közben, a huszadik emeleten ki kellett kerülnie három ifjoncot, akik fölváltva szippantgattak egy marihuánás cigarettából. Pimasz pillantással méregették Charlest.

A huszonegyedik emeleten rendes, vakolt falú irodák váltakoztak mell-magasságnyi válaszlemezes térségekkel. Egy közeli vízhűtő berendezés mutatta az irányt, hogy merre van a Vízügyi Osztály.

Charles rátalált az ügyfélfogadó íróasztalára, ám senki se ült mellette. Egy hamvadó cigaretta jelezte, hogy a tisztviselőnek a közelben kell lennie, de az egyhamar nem tért vissza a helyére. Charles a bosszúságtól fölbátorodva megkerülte az asztalt, és bement a belső irodahelyiségbe. Egyik-másik fülkében telefonáló vagy szorgosan gépelő alkalmazottakat látott. Charles addig kóborolt, mígnem szembetalálkozott egy férfival, aki hivatalos kiadványokat cipelt.

- Bocsásson meg - mondta Charles.

A férfi lerakta íróasztalára a kiadványokat, és megkérdezte Charlestól, mit óhajt. Charles, immár isten tudja, hányadszor, elismételte kérését. A férfi, mialatt gondolkozott, megigazgatta a kiadványhalmot, majd Charleshoz fordult: - Ezt az ügyet nem ezen az osztályon kell bejelentenie.

- Úristen! - tört ki Charles. - De hiszen ez a Vízügyi Osztály. És én vízmérgezésről akarok jelentést tenni.

- Hé, ne ripakodjon így rám - védekezett a férfi. -A mi feladatunk csupán vízkezelő- és szennyvízelvezető berendezések ellenőrzése.

- Bocsásson meg - szólt alig-alig megenyhülve Charles. - El se tudja képzelni, mióta instanciázom itt teljesen eredménytelenül. Pedig csak egy egészen egyszerű panaszt szeretnék tenni. Egy gyár ellen, amely benzolt önt az egyik folyóba.

- Ezzel talán a Veszélyes Anyagok Osztályához kellene fordulnia - mondta a férfi.

- Ott már jártam.

- Akkor esetleg - válaszolta elgondolkodva a férfi - a Bírságoló Osztálynál kellene próbálkoznia, a huszonkettedik emeleten.

Charles egy pillanatig dermedten nézett a férfira.

- A Bírságoló Osztálynál? - ámuldozott. - Hogy van az, hogy ezt nekem idáig senki se mondta?

- Fene tudja - válaszolta a férfi.

Charles az orra alatt trágárságokat motyogva elindult egy másik lépcsőház felé, s fölment a huszonkettedik emeletre. Ott elhaladt a Pénzügyi, a Személyzeti, a Terv és a Fejlesztési Osztály mellett, s végre közvetlenül a férfivécé mögött megtalálta a Bírságolási Osztályt. Belépett.

Egy fekete bőrű lány, bíbor árnyalatú, nagy szemüvegben, fölpillantott a legfrissebb Sidney Sheldon-regényből. Érdekes résznél tarthatott, mert nem is leplezte bosszúságát, hogy megzavarták.

Charles elmondta neki, mit kíván.

.- Ebben nem tudok önnek fölvilágosítást adni - mondta a lány.

- És kihez forduljak? - kérdezte lassan Charles.

- Nem tudom - válaszolta a lány, s a könyvbe merült. Charles bal kezével az íróasztalra támaszkodott, s jobbjával kikapta a papírkötésű könyvet a lány kezéből. Olyan erővel csapta az asztalra, hogy a lány összerezzent.

- Sajnálom, hogy most elvesztette a cselekmény fonalát - mondta Charles -, de szeretnék a főnökével beszélni.

- Miss Stevensszel? - kérdezte bizonytalan hangon a lány, mert nem tudta, mi egyébre készül még Charles.

- Igen, Miss Stevens nagyon jó lesz.

- De ma nincs benn.

Charles az íróasztalon dobolt ujjaival, ellenállt a kísértésnek, hogy átnyúljon az íróasztal fölött, és alaposan megrázza a lányt.

- Akkor azzal a helyettesével beszélnék, aki benn van.

- Mrs. Amendolával? - tudakolta a lány.

- Nekem mindegy, hogy hívják.

A fiatal lány gyanakvó pillantást vetett Charlesra, majd fölállt s elment.

Amikor öt perc múlva visszatért, egy harmincöt év körüli, aggodalmas arckifejezésű asszony követte.

- Mrs. Amendola ellenőrhelyettes vagyok - mondta. - Segíthetek valamiben?

- Remélem - válaszolta Charles. - Dr. Charles Martel a nevem, szeretnék följelenteni egy gyárat, amely mérgező vegyszereket önt egy folyóba. Az egyik osztályból a másikba küldözgettek, míg végre valaki azt tanácsolta, hogy ide, a Bírságolási Osztályba jöjjek. De amikor ideértem, ez a kisasszony itt, nem sok hajlandóságot mutatott, hogy segítségemre legyen, ezért óhajtottam valamelyik főnökével beszélni.

- Megmondtam az úrnak, hogy ebben az ügyben nem tudok fölvilágosítással szolgálni - magyarázkodott a fiatal, fekete bőrű lány.

Mrs. Amendola egy másodpercig eltűnődött a dolgon, majd megkérte Charlest, hogy kövesse.

Tíz-egynéhány fülke mellett haladtak el, majd bementek egy kicsiny, ablaktalan irodába, falán utazásra invitáló poszterek díszelegtek. Mrs. Amendola leültette Charlest egy fotelbe, majd befurakodott az íróasztala mögé.

- Szeretném megmagyarázni - mondta Mrs. Amendola -, hogy minket utcáról bejövő emberek nem keresnek föl olyasfajta panasszal, mint az öné. Ez persze nem mentség az udvariatlanságra.

- De hát mi a fenére vetnek ki bírságot, ha nem a környezetszennyezésre? - kérdezte ellenséges hangon Charles. Az volt az érzése, Mrs. Amendola csak azért hozta ide, az irodájába, hogy megbékítse, s most majd ismét egy más osztályra fogja küldeni.

- Nekünk az a fő feladatunk - magyarázta az asszony -, hogy ellenőrizzük, a veszélyes hulladékokkal foglalkozó gyárak folyamodtak-e valamennyi szükséges engedélyért. Ezt törvény írja elő, s mi érvényt szerzünk ennek a törvénynek. Néha ilyen ügyekkel a bírósághoz kell fordulnunk és bírságot kivettetnünk a törvény ellen vétőkre.

Charles a tenyerébe temette arcát és megdörgölte fejbőrét. Mrs. Amendola nyilvánvalóan nem tudja, milyen képtelenség, amit mond.

- Rosszul érzi magát? - kérdezte Mrs. Amendola, s előrehajolt a székében.

- Szeretnék meggyőződni róla - szólalt meg Charles -, hogy jól értem-e önt. A KVI Bírságolási Osztályának fő feladata ellenőrizni, hogy az iratokat benyújtották-e vagy sem. Azzal tehát nem is foglalkozik, hogy a vizek tisztántartására vonatkozó törvénynek vagy bármi ehhez hasonló előírásnak érvényt szerezzen?

- Ez nem egészen így van - válaszolta Mrs. Amendola. - Tudnia kell, hogy a környezetvédelem viszonylag új tevékenység. Az előírások kidolgozása még folyamatban van. Első lépésként tehát jegyzékbe vesszük mindazokat, akik veszélyes anyagokat használnak föl és figyelmeztetjük őket az előírásokra. Csakis ezt követően léphetünk föl a törvénysértőkkel szemben.

- Így hát a gátlástalan gyárak ez idő szerint még azt tehetik, amit akarnak - jegyezte meg Charles.

- Ez sem felel meg egészen a tényeknek - replikázott Mrs. Amendola. - A vegyelemző laboratóriumunknak van egy ellenőrző részlege. A jelenlegi kormány megnyirbálta költségvetésünket, és így ez a részlegünk, sajnos, nagyon kis létszámú, de önnek a panaszával ehhez a részleghez kell fordulnia. Mihelyt ott meggyőződnek a törvénysértésről, a fölvett okmányokat továbbítják hozzánk, s mi az ügyet átadjuk a KVI egyik jogászának. Mondja, dr. Martel, mi a neve annak a gyárnak, amely ellen panasszal akar élni?

- Az Anyagfelújító Rt. Shaftesburyben - válaszolta Charles.

- Akkor talán nézzük meg a dossziéját - mondta Mrs. Amendola, és fölállt a helyéről.

Charles az asszony nyomában kilépett a kicsiny irodából, és végigment vele egy hosszú folyosón. Mrs. Amendola megállt egy betörésbiztos ajtó előtt, és egy vékony résbe műanyag kártyát dugott be.

- Igen bonyolult és drága adatnyilvántartó gépünk van - mondta Mrs. Amendola, és kitárta Charles előtt az ajtót -, ezért itt fokozott biztonsági intézkedéseket kellett tennünk.

A teremben hűvösebb és tisztább levegő fogadta őket, cigarettafüst szagát se lehetett érezni. A komputer áramköreinek biztonsága, úgy látszik, fontosabb volt az alkalmazottak egészségénél. Mrs. Amendola leült az egyik szabad áramkör elé és betáplálta az ANYAGFELÚJÍTÓ RT., SHAFTESBURY, N. H. szavakat. Tíz másodperc után a katódsugárcső fölvillant. Gépi rövidítésekkel megjelentek az Anyagfelújító Rt. adatai, köztük az is, hogy a vállalat teljes egészében a New Jersey-i Breur Vegyiművek tulajdonában áll. Aztán a komputer fölsorolta az üzemben használt veszélyes vegyszereket, majd az engedélyek kérelmezésének és jóváhagyásának keltét.

- Milyen vegyszerek érdeklik önt? - kérdezte Mrs. Amendola.

- Főképp a benzol.

- Itt van. KVI veszélyes vegyszer, száma UO19. Ezzel minden rendben van. Ahogy látom, nem követnek el vele semmiféle törvénysértést.

- De hiszen egyenesen a folyóba öntik! - kiáltott föl Charles. - És ha jól tudom, ezt tiltja a törvény.

A teremben dolgozók, Charles hangoskodásán fölháborodva, felkapták fejüket. A komputerhelyiségben a templomi csöndes beszéd íratlan törvény volt.

Charles halkabbra fogta hangját. - Visszamehetnénk az irodájába?

Mrs. Amendola bólintott.

Amikor visszatértek a szűk kis irodába, Charles előrecsusszant a fotelban. - Elmondom önnek az egész történetet, Mrs. Amendola, mert azt hiszem, segíteni tudna nekem.

Charles beszámolt Michelle leukémiájáról. Tad Schonhauser aplasztikus anémiában bekövetkezett haláláról, a tó vizében talált benzolról és e tény beigazolódásáról, valamint az Anyagfelújító Rt.-nél tett látogatásáról.

- Úristen! - szólt Mrs. Amendola, amikor Charles elhallgatott.

- Vannak önnek gyermekei? - kérdezte Charles.

- Igen! - válaszolta Mrs. Amendola félreérthetetlen félelemről tanúskodó hangon.

- Akkor bizonyára megérti, hogy mindez milyen hatással van rám - mondta Charles. - És valószínűleg azt is megérti, hogy szeretnék valamit tenni az Anyagfelújító Rt. ellen. Biztos vagyok benne, hogy igen sok gyermek lakik a Pawtomack mentén. De hogy tehessek valamit, ehhez nyilvánvalóan segítségre van szükségem.

- Azt kívánja, hogy próbáljam meg rábírni a KVI-t, foglalkozzék az üggyel - mondta Mrs. Amendola, kijelentés és nem kérdés formájában.

- Pontosan - válaszolta Charles -, vagy mondja meg, én hogyan érhetném ezt el.

- Legjobb volna, ha írásban nyújtaná be a panaszát. Hozzám címezve!

- Ez egyszerű - jegyezte meg Charles.

- És van valamilyen írásos bizonyítéka? Vagy tudna ilyet szerezni?

- A tóvízről már van elemzésem - válaszolta Charles.

- Az nem elég - mondta Mrs. Amendola. - Magából a gyárból kellene valami, például egy korábbi alkalmazott nyilatkozata, nyilvántartási adatok, fényképek a szennyezésről. Valami ilyesmi.

- Azt hiszem, meg tudnám szerezni - mondta Charles. Arra gondolt, amit az asszony utolsónak említett. Van egy Polaroid fényképezőgépe.

-- Ha tudna nekem ilyesfajta bizonyítékot küldeni, akkor, gondolom, rávehetem az ellenőrzési részlegünket, hogy igazolja, s utána felhatalmazást adhatnánk egy mindenre kiterjedő vizsgálatra. Tehát önön múlik a dolog. Máskülönben ki kellene várni, amíg rákerül a gyárra az ellenőrzés sora.

Amikor Charles elhagyta a JFK központ épületét, újból erőt vett rajta a lehangoltság. Most már nemigen bízott benne, hogy bármilyen hivatalos szervet rábírhat az Anyagfelújító Rt.-vel szembeni föllépésre. Így aztán az az ötlet, hogy maga vegye kezébe a dolgot, egyre reményteljesebb képzelgésekbe kergette.

Minél többet töprengett a Breur Vegyiműveken, annál inkább dúlt-fúlt, hogy néhány ostoba New Jersey-i üzletember egy tölgyfa burkolatú tárgyalóteremben üldögélve tönkretehesse a boldogságát, elrabolhassa tőle azt, akit legjobban szeret. Midőn a Weinburger Intézet közelébe ért, elhatározta, hogy fölhívja a távol székelő anyavállalatot, s megmondja neki a véleményét.

Azok után, hogy a Brighton-botrányról a hírközlő szervek tudomást szereztek, a Weinburger Intézetnél megszigorították a biztonsági intézkedéseket. Charlesnak ezért most kopognia kellett a vastag üvegajtón, hogy kinyissák előtte. Odabent Roy, az őr fogadta, s fölszólította, hogy igazolja magát.

- Én vagyok az, Roy - mondta Charles és meglengette kezét Roy arca előtt. - Dr. Martel.

- Ez az utasításom - magyarázta Roy s nyújtotta a kezét a papírért.

- Bürokratikus ostobaság - motyogta Charles, miközben a személyi igazolványát kereste a zsebében. - Még mit fognak kitalálni?!

Roy vállat vont, kivárta, amíg megnézheti az igazolványt, amelyet Charles az orra alá dugott, aztán szertartásosan félreállt. Még a máskor oly szemérmeskedő Miss Andrews is elfordította arcát anélkül, hogy a szokott "jöjjön ide és beszélgessünk" mosolyával megtisztelte volna Charlest.

Charles ledobta a kabátját, fölhívta a New Jersey-i tudakozót, majd pedig a Breur Vegyiműveket. Amíg a kapcsolásra várt, körülnézett a laborban, azon tűnődött, vajon Ellen még mindig orrol-e rá. De sehol se látta, s így föltételezte, hogy az állatszobában van. Ebben a pillanatban jelentkezett a Breur Vegyiművek.

Utóbb Charles elismerte magában, hogy nem kellett volna odatelefonálnia. Aznap délelőtt már elegendő rossz tapasztalatot szerzett, s így sejthette volna, milyen eredménnyel jár, ha egy ilyen hatalmas vállalatot olyasféle dologgal hív föl, amelyet ott puszta kellemetlenkedésnek fognak tekinteni. Először a Propaganda Osztály egy alacsony beosztású tisztviselőjéhez kapcsolták.

A tisztviselő ahelyett, hogy nyugtatgatni próbálta volna, egyenesen azzal vádolta, azok közé a hazafiatlan ütődöttek közé tartozik, akik a környezet miatti ostoba és indokolatlan aggodalmukkal felelősek az amerikai ipar versenyképességének a tengerentúli vállalatokkal szembeni hátrányos helyzetéért. A beszélgetés a benzolszennyezés dolgában kölcsönös ordítozássá fajult: Charles azt állította, hogy szennyezik a folyót, a tisztviselő meg azt, hogy nem.

Charles végül is lecsapta a kagylót, dühödten megfordult, körülnézett, kin vagy min tölthetné ki haragját. A folyosóra nyíló ajtón Ellen lépett be.

- Már észrevette? - kérdezte bosszantóan közönyös hangon.

- Mit? - förmed rá Charles.

- Hogy valamennyi laboratóriumi följegyzésünk eltűnt - válaszolta Ellen.

Charles talpra ugrott, szeme végigpásztázta az íróasztalt, majd a polcok tetejét.

- Hiába keresi - mondta Ellen. - Odafönt vannak.

- Mi a fenének?

- Miután maga reggel elment, Morrison bejött ellenőrizni, hogyan haladunk a Canceranvizsgálatokkal. És rajtakapott, hogy az emlőrák-antigénnel beoltott egerekkel foglalkozom. Mondanom se kell, föl volt háborodva, hogy még mindig a saját munkánkat folytatjuk. Utasított, mondjam meg magának, mihelyt visszajön, menjen föl dr. Ibanezhez.

- De miért vitték el a könyveket? - kérdezte Charles. A félelem felülkerekedett haragján. Noha gyűlölte a vezetőség autoritását, félt is tőle. Ez az érzés már az egyetemi évei óta kísértette, mert rájött, hogy a dékáni hivatal egy-egy önkényes döntése egész életét befolyásolhatja. És most az itteni vezetőség betolakodott a világába, önkényesen elragadta a laboratóriumi nyilvántartásait, ami számára annyit jelentett, mintha túszokat szedtek volna. Agyában a laboratóriumi nyilvántartások összefonódtak Michelle gyógykezelésével, bármennyire valószerűtlen volt is ez a kapcsolat.

- Szerintem ezt a kérdést dr. Morrisonnak és dr. Ibaneznek kellene föltennie - szólt Ellen. - Őszintén szólva sejtettem, hogy ebből valami ilyesféle fog kijönni.

Ellen fölsóhajtott, fejét csóválta, amolyan "nem megmondtam?" arckifejezéssel. Charles rápillantott, csodálkozott a magatartásán. Ez még csak fokozta magányosságának érzetét.

Kiment a laboratóriumból, a hátsó lépcsőn elcsigázottan fölkapaszkodott az első emeletre, végigment a titkárnők jól ismert sorai mellett és, két napon belül immár másodszor, megállt Miss Veronica Evans előtt. Noha Miss Evansnek szemmel láthatóan semmi dolga nem volt, mégis csupán kellő várakoztatás után kegyeskedett szemüvege mögül Charlesra nézni.

- Mit akar? - kérdezte, mintha egy szolgához beszélne. Majd azt mondta neki, üljön le az egyik kis bőrpamlagra és várjon. Charles tudta, ezzel a megvárakoztatással kiszolgáltatottságát akarják tudtára adni. Lassan múltak a percek, s közben Charles azt próbálta magában eldönteni, vajon a harag, a félelem és a zavarodottság közül melyik érzelme a legerősebb. De mindenáron vissza akarta kapni nyilvántartásait, s ezért tovább várakozott. Fogalma se volt róla, hogy e nyilvántartások jogi szempontból az ő tulajdonai-e vagy az intézeté.

Minél tovább várakozott, annál kevésbé bízott benne, hogy a legújabb kísérleteit tartalmazó könyvekkel erős kártyát tart a kezében. Azon tűnődött, vajon Ibanez valóban ki akarja-e tenni a szűrét. Majd azt mérlegelte, mitévő legyen, ha netán nem tud másutt kutatói munkát kapni. Úgy érezte, annyira elvesztette a kapcsolatot az aktív gyógyászattal, hogy ezzel már nem tudna foglalkozni. És ha fölmondanak neki, töprengett megújuló rettegéssel, lesz-e igénye betegségbiztosításra. Igen súlyos kérdés, mert Michelle kórházi ápolásának költségei csillagászati összegekre fognak rúgni.

A házitelefon halkan fölberregett, mire Miss Evans Charleshoz fordult, s foghegyről odaszólt neki: - Most bemehet az igazgató úrhoz.

Amikor Charles belépett, dr. Carlos Ibanez fölállt antik íróasztala mellől. Hátulról, az ablakok felől ráeső fényben haja és kecskeszakálla ezüstösen csillogott.

Közvetlenül az íróasztal előtt ült idősb és ifjabb Joshua Weinburger, Charles eddig csupán ritkán, kötelező társadalmi összejövetelek alkalmával találkozott velük. Az idősb Weinburger, noha már közel járt nyolcvanadik évéhez, élénk, kék szemével a fiánál frissebbnek látszott. Nagy érdeklődéssel nézett Charlesra.

Az ifjabb Joshua Weinburger - kifogástalanul öltözködő, tipikus üzletember - rendkívül tartózkodóan viselkedett. Csupán egy megvetéssel vegyes, unott pillantásra méltatta Charlest, s úgyszólván azonnal újból dr. Ibanez felé fordult.

Az íróasztaltól jobbra ült dr. Morrison, akinek aprólékosan gondos ruházata ifjabb Joshua Weinburgerének szinte a tükörképe lehetett volna. Szivarzsebéből akkurátusan összehajtogatott selyem zsebkendő kukucskált elő.

- Jöjjön csak, jöjjön csak! - hívogatta Charlest kedélyesen dr. Ibanez.

Charles közelebb lépett dr. Ibanez hatalmas íróasztalához, s közben észrevette, hogy negyedik szék, nyilvánvalóan szándékosan, nincs a szobában. Így aztán Weinburgerék és Morrison között állt meg. Nem tudta, mit tegyen a kezével, hát egyszerűen zsebre dugta. Kopott oxford ingével, széles, divatjamúlt nyakkendőjével és rosszul vasalt pantallójával kirítt ezek közül az üzletemberek közül.

- Azt hiszem, azonnal a tárgyra térhetünk - szólt dr. Ibanez. - A Weinburger urak, mint az igazgatóság társelnökei, kegyeskedtek segítségünkre jönni a jelenlegi nehéz helyzetünkben.

- Így van - mondta ifjabb Weinburger, és ültében kissé oldalvást fordult, hogy fölpillanthasson Charlesra. Feje remegett, rövid ívben gyorsan erre-arra ingott. - Az igazgatóság, dr. Martel, elvből nem avatkozik be a kutatás alkotói tevékenységébe. De adódnak olyan alkalmak, amikor meg kell szegnünk ezt az elvet, s e jelenlegi válságos helyzet ilyen alkalom. Meg kell értenie, hogy a Canceran igen ígéretes gyógyszer a Lesley Gyógyszergyár számára. Hogy ne csűrjem-csavarjam a

szót, a Lesley Gyógyszergyár ingatag pénzügyi helyzetbe került. Az antibiotikumok és a nyugtatók terén szabadalmai néhány éven belül lejárnak, s így föltétlenül valamilyen új gyógyszerrel kell megjelennie a piacon. Szűkös anyagi eszközeit kemoterápiai fejlesztésre fordította, s ennek a kísérletnek terméke a Canceran. A Canceranre kizárólagos szabadalma van, de a gyógyszert minél előbb piacra kell dobnia.

Charles a jelenlevők arcát vizsgálta. Nyilvánvalóan nem szándékoznak csak úgy ripsz-ropsz kitenni a szűrét. Úgy gondolják, megpuhíthatják, megértetik vele a pénzügyi realitásokat, s meggyőzik őt, hogy folytatnia kell a Canceran-kísérleteket. Fölcsillant benne a remény. A két Weinburger bizonyára értelmes ember, másként nem emelkedhettek volna föl ilyen nagy hatalmat jelentő pozícióba, Charles igyekezett kiötleni a módját, miként győzhetné meg őket, hogy a Canceran rossz befektetés, toxikus gyógyszer, amelyet valószínűleg egyáltalán nem lehet piacra vinni.

- Már tudjuk, hogy ön rájött a Canceran mérgező hatására - szólalt meg dr. Ibanez szivarjából szippantva, s a megjegyzésével anélkül, hogy tudta volna, kihúzta Charles lába alól a talajt. - Tisztában vagyunk vele, hogy dr. Brighton becslései nem voltak egészen pontosak.

- Ez eléggé enyhe fogalmazás - mondta Charles. Ijedten eszmélt rá, hogy aduját kiragadták a kezéből. - Dr. Brighton a Canceran-vizsgálatoknak úgy látszik, valamennyi adatát meghamisította. - Szeme sarkából figyelte, milyen hatással van a megjegyzés Weinburgerékre, remélte, hogy szöget üt a fejükbe, de tévedett.

- Felettébb sajnálatos - szólt egyetértőn dr. Ibanez. - Én a megoldást abban látom, hogy mentsük, ami menthető, és folytassuk a kísérleteket.

- De az én megállapításaim szerint a gyógyszer rendkívül toxikus - mondta kétségbeesetten Charles. - Sőt annyira toxikus, hogy szinte hatástalanul kis adagokban kellene alkalmazni.

- Ez nem a mi dolgunk - jegyezte meg ifjabb Joshua Weinburger. - Ez értékesítési probléma, s az értékesítés az egyetlen terület, ahol a Lesley Gyógyszergyár remek eredményekre képes. Képesek jeget eladni az eszkimóknak.

Charles hüledezett. Ezek az emberek még csak nem is leplezik erkölcstelenségüket. Fütyülnek rá, hogy a gyártmány segít-e a betegeken. Csak az üzlet számít - a nagy üzlet.

- Charles! - szólalt meg most első ízben dr. Morrison. - Azt szeretnénk megkérdezni magától, el tudja-e egyidejűleg végezni a hatékonysági és a toxicitási vizsgálatokat.

Charles most dr. Morrisonra fordította tekintetét, megvetően nézett rá. - Ezzel az eljárással az induktív kutatás merőben kuruzslásos módszerré fajulna.

- Nem érdekel minket, hogy minek nevezi - mondta mosolyogva dr. Ibanez. - Az a kérdés, hogy meg lehet-e csinálni.

Idősb Joshua Weinburger fölnevetett. Kedvelte az agresszív embereket és az agresszív gondolkodásmódot.

- És annyi kísérleti állatot használhat föl, amennyit csak akar - tette hozzá nagylelkűen Morrison.

- Úgy van - helyeselt dr. Ibanez. - De azt javasoljuk, hogy egerekkel kísérletezzen, mert azok olcsóbbak. Tetszése szerinti mennyiségben. A hatékonysági vizsgálatokat, úgy gondoljuk, igen tág adagolási skálán kellene elvégezni. A kísérlet végén az új toxicitási értékeket extrapolálni lehetne, majd pedig ezekkel helyettesíteni a dr. Brighton által végzett toxicitási vizsgálat meghamisított adatait. Egyszerű dolog, s rengeteg időt takarítanánk meg vele! Mit szól ehhez, Charles?

- Mielőtt erre válaszolna - szólt közbe Morrison - figyelmeztetnem kell magát, hogy ha visszautasítja javaslatunkat, akkor az intézet saját jól felfogott érdekében kénytelen lesz fölmondani magának, és olyasvalakit keresni, aki a Canceranre kellő figyelmet fordít.

Charles végignézett a jelenlevők arcán. Félelme, zavarodottsága eloszlott, haragja, megvetése azonban nem enyhült. - Hol vannak a laboratóriumi nyilvántartásaim? - kérdezte fáradt hangon.

- A páncélteremben - válaszolta dr. Ibanez -, biztonságos helyen. Valamennyi nyilvántartása az intézet tulajdona, de mihelyt befejezi a Canceran-kísérleteket, visszakapja a könyveit. Mert mi, tudja, azt akarjuk, hogy a Canceranre összpontosítsa figyelmét, és úgy gondoljuk, hogy a saját nyilvántartásai túl nagy kísértést jelentenének magának.

- Nem tudjuk eléggé hangsúlyozni, mennyire sürgős ez a dolog - fűzte hozzá ifjabb Joshua Weinburger. - De a munkakedve serkentése végett hajlandók vagyunk önnek tízezer dollár prémiumot adni, ha az előzetes vizsgálatokat öt hónapon belül befejezi.

- Ez igen bőkezű ajánlat - jegyezte meg dr. Ibanez. - De nem kell itt helyben döntenie. Abban egyeztünk meg, hogy huszonnégy óra gondolkodási időt adunk magának. Ne legyen az az érzése, hogy kényszerítjük magát. De azt is közöljük, hogy előzetes lépéseket fogunk tenni a munkakörének betöltésére. Viszontlátásra, dr. Charles Martel.

Charles fölháborodva sarkon fordult és kifelé indult. Amikor az ajtóhoz ért, dr. Ibanez utánaszólt. - Még valamit. Szeretném az igazgatóság és a vezetőség együttérzését tolmácsolni a kislánya betegsége miatt. Reméljük, hogy hamarosan fölépül. Mellesleg megjegyezve, az intézeti betegségbiztosítása csupán az aktív alkalmazottakra terjed ki. Viszlát, doktor úr.

Charles üvölteni szeretett volna. Végigszaladt az igazgatósági folyosón, a hátsó lépcsőn dübörögve lerohant az irodájához, de amikor odaért, még nem tudta magában eldönteni, hogy maradjon-e az intézetnél vagy sem. Most először fogta el az az érzés, hogy a Weinburger Intézetnél dolgozni becstelenség. Az is undorral töltötte el, hogy már tudnak Michelle betegségéről, s íme, mindennek tetejébe ezzel akarják megadásra kényszeríteni. Úristen, micsoda aljasság!

Körülnézett a laboratóriumában, amely nyolc esztendő óta a második otthona volt. Itt, úgy érezte, minden üvegedényt, minden műszert, minden reagenspalackot ismer. Méltánytalanság, hogy puszta szeszélyből ilyen durván kitaszítsák innen, s épp most, amikor oly jól halad a munkájával.

Szeme Michelle leukémiás sejt-tenyészetére esett. Erőt vett magán, az inkubátorhoz lépett, s a gondosan elrendezett üvegcsövekbe kémlelt. Úgy látta, minden kedvezően alakul, ami nagyon is jókor jött elégedettséggel töltötte el. A rákantigén izolálásának és fokozott hatékonyságának folyamata, amennyire meg tudta állapítani, az emberi sejteknél ugyanúgy elérhető, mint az állatok sejtjeinél. Mivel itt volt az ideje a következő munkafázisnak, föltűrte ingujját, s a nyakkendőjét az inge alá dugta. A munka mindenkor idegcsillapítóként hatott rá, s most nekiállt, hogy elvégezze a soron következő feladatot. Végül is még huszonnégy órája van, hogy eldöntse, beadja a derekát az igazgatóságnak vagy sem. Tudta, bár magának se akarta bevallani, hogy Michelle érdekében muszáj engednie. Nincs más választása.

9

Cathryn, amikor visszajött a Beth Israel Kórházból, ahol sikertelenül próbálkozott vigaszt nyújtani Marge Schonhausernek, úgy érezte, fogytán az ereje. Azt előre tudta, hogy Marge állapota súlyos, mert másként nem vitték volna kórházba, de a látottakra mégsem volt fölkészülve. Marge lelkében Tad halálakor valamilyen létfontosságú húr pattanhatott el, mert érzéketlen kábulatba esett, enni, de még aludni se akart. Cathryn némán üldögélt mellette, mígnem az idegfeszültség távozásra kényszerítette, mintha a depresszió ragályos lehetne. Visszamenekült a gyermekkórházba - az egyik, már bekövetkezett tragédiától a másik kezdetéig.

Miközben a zsúfolt lifttel fölment az Anderson 6-os osztályra, azon töprengett, hogy vele vagy Charlesszal nem történhet-e meg ugyanaz, mint Marge-dzsal. Cathryn azt hitte, hogy Charles, orvos lévén, könnyebben fogja elviselni az efféle megrázkódtatást, ám férje viselkedését korántsem tartotta megnyugtatónak. Cathryn, bármennyire félt is a kórházaktól és betegségektől, igyekezett fölvértezni magát a várható keservekkel szemben.

A lift fölért az Anderson 6-os osztályra. Cathryn előrefurakodott, hogy kiszállhasson, mielőtt az ajtó becsukódik. Türelmetlen volt, szeretett volna minél előbb Michelle mellett lenni, mert a kislány - ebéd után - csak nagy nehezen engedte el: megígértette vele, hogy fél órán belül visszajön. És ennek most már, sajnos, csaknem egy órája.

Amikor délelőtt Charles elment, Michelle Cathrynbe kapaszkodott, azt hajtogatta, hogy az apja haragszik rá. Mondhatott Cathryn bármit, nem tudta Michelle-t megnyugtatni.

Most abban a reményben nyitotta ki Michelle szobájának ajtaját, hogy a gyermeket szenderegve fogja találni. Először azt hitte, hogy talán tényleg alszik, mert Michelle nem mozdult. De aztán észrevette, hogy a kislány lerúgta magáról a takarót, lejjebb csúszott az ágyon, fél lábát maga alá húzta. Cathryn az ajtóból látta, hogy Michelle vadul zihál, s ami még ijesztőbb, az arca elkékült, az ajka pedig vörösesbarna.

Az ágyhoz futott, s megragadta Michelle vállát.

- Michelle! - kiáltotta és megrázta a gyermeket. - Mi baj?

Michelle ajka megvonaglott, szemhéja fölrebbent, de csak forgó szeme fehérje villant elő.

- Segítség! - kiabált Cathryn, és kifutott a folyosóra. - Segítség!

A főnővér előjött a nővérszobából, nyomában egy műtősnővérrel. Még egy harmadik is előbukkant valamelyik, Michelle szobáján túli szobából. Valamennyien besiettek Michelle-hez, félretolták útjukból a rémült Cathrynt, ketten az ágy két oldalánál álltak meg, a harmadik az ágy lábánál.

- Hívd az ügyeletet! - kiáltotta a főnővér.

Az ágy lábánál álló nővér a mikrofonhoz szaladt, s bekiáltott a nővérszoba írnokának, hogy hívja az ügyeletes orvost.

Eközben a főnővér kitapogatta Michelle gyors, de gyengén érzékelhető érverését. - Olyan, mintha ventrikuláris tachikardia volna - mondta. - A szívverés annyira szapora, hogy az egyes dobbanásokat alig lehet érzékelni.

- Én is erre gyanakszom - helyeselt a másik nővér, miközben a vérnyomásmérő mandzsettáját Michelle karjára tekerte.

- A légzése cianotikus - mondta a főnővér. - Próbálkozzam szájtól szájig lélegeztetéssel?

- Nem tudom - válaszolta a másik, mialatt felpumpálta a vérnyomásmérőt. - Talán csökkenti a cianózist.

A harmadik nővér visszajött az ágyhoz, kiegyenesítette Michelle lábát, a főnővér pedig a kislány fölé hajolt, összeszorította Michelle orrát, a szájára tette a száját és belefújt.

- A vérnyomást meg tudtam mérni - szólt a második nővér. - Hatvan per negyven, de változékony.

A főnővér folytatta a belélegzést, de ezt Michelle szapora légzése megnehezítette. A nővér fölegyenesedett. - Azt hiszem, inkább akadályozom a légzésben, semmint segítek neki. Jobb, ha abbahagyom.

Cathryn továbbra is a falhoz lapulva állt, a látvány rémületbe ejtette, félt megmozdulni, nehogy útban legyen. Fogalma se volt róla, mi történt, de azt tudta, hogy valami baj van. Hol van Charles?!

Elsőként egy bentlakó orvosnő érkezett. Olyan gyorsan jött át az előszobán, hogy meg kellett fogódznia az ajtó szélében, nehogy elessen a fölkent PVC padlón. Azonnal az ágyhoz szaladt, megfogta Michelle csuklóját, hogy kitapintsa az érverését.

- Azt hiszem, ventrikuláris tachikardia - mondta a főnővér. - Myeloblasztos leukémiája van. Második napja próbálkozunk kezeléssel.

- Szívbetegség a kórtörténetben? - kérdezte az orvosnő, mialatt Michelle fölé hajolt és fölemelte a szemhéját. - De legalább a pupillái szűkek.

A három nővér egymásra nézett. - Nem hisszük, hogy a szívével baj lett volna - mondta a főnővér. - Erről semmi se áll a fölvételi lapján.

- Vérnyomás? - kérdezte az orvosnő.

- Utoljára hatvan per negyven volt, de változékony - válaszolt a második nővér.

- Igen, ventrikuláris tachikardia - mondta az orvosnő. - Álljanak félre egy kicsit.

Öklével rávágott Michelle keskeny mellkasára, amely az ütéstől nagyot döngött, úgy, hogy Cathryn arca megvonaglott.

Most egy rendkívül fiatalos külsejű bentlakó főorvos jött be a szobába, két másik orvossal, akik egy különféle orvosi műszerekkel és rajtuk egy elektronikus berendezéssel megrakott kocsit toltak maguk előtt.

Az orvosnő tömören beszámolt Michelle állapotáról, a nővérek pedig eközben gyorsan rátették az EKG-vezetékeket Michelle végtagjaira.

A főnővér az egyik társnőjéhez hajolva szólt neki, hogy kerestesse meg dr. Keitzmant.

A kocsi tetején elhelyezett elektronikus dobozból hosszú csíkban diagrampapír bújt elő, amelyen Cathryn fölismerte az EKG vörös kígyóvonalait. Az orvosok a gép köré gyűltek, egy időre szinte megfeledkeztek Michelle-ről.

- Valóban ventrikuláris tachikardia - jegyezte meg a főorvos. - A nehéz légzés és a cianózis nyilvánvalóan rossz hemodinamikai állapotával függ össze. Mit jelent ez, George?

Az egyik orvos meghökkenve fölpillantott. - Szerintem... azt jelenti, hogy azonnal kardiovertálnunk kell.

- Úgy van - helyeselt a főorvos. - De előbb szívj föl a fecskendőbe Lidocaint. Lássuk csak, a gyerek, ugye, körülbelül ötven kiló?

- Valamivel kevesebb - válaszolta az orvosnő.

- Akkor legyen ötven milligram Lidocain, és szívj a fecskendőbe egy milligram atropint is, hátha túlságosan lelassul a szívverése.

Az orvosok ügyesen, összehangoltan végezték feladatukat, egyikük fölszívta a gyógyszereket, a másik elővette az elektródlapokat, a harmadik pedig fölültette Michelle-t. Az egyik lapot Michelle hátára helyezték, a másikat előre, a mellére.

- Rendben van, húzódjatok félre - mondta a főorvos. - Ötven wattos egy másodpercnyi sokkal kezdjük, R-hullámra programozva. Rajta.

Megnyomott egy gombot, mire Michelle teste egy pillanat múlva megrándult, karja-lába föllendült az ágyról.

Cathryn megrettenve figyelte, ahogy az orvosok továbbra is a gép fölé hajolnak, ügyet se vetnek Michelle heves reakciójára. Látta, hogy a kislány rémülten kinyitja szemét és fölemeli fejét a párnáról. Arcába, hál' istennek, visszatért a szín.

- Nem rossz! - kiáltott föl a főorvos, a gépből kijövő EKG-diagram láttán.

- Egészen jól belejöttél ebbe, John - szólt az orvosnő. - Talán ezt választhatnád foglalkozásodnak.

Az orvosok fölnevettek és Michelle felé fordultak.

Dr. Keitzman kifulladva lépett be, keze hosszú köpenyének zsebében. Azonnal az ágyhoz ment, szemüvege alól végigpásztázott Michelle testén, majd fölkapta a kislány kezét, s kitapogatta a pulzusát.

- Jól vagy, csibém? - kérdezte, miközben előhúzta sztetoszkópját.

Michelle szó nélkül bólintott. Kábultnak látszott.

A Johnnak nevezett főorvos - Cathryn számára érthetetlen orvosi szaknyelven - röviden összefoglalta a történteket.

Dr. Keitzman Michelle fölé hajolt, fülelte szívverését, s eközben fölhúzott felső ajka jellegzetesen meg-megrándult. Majd a vizsgálattal elégedetten megnézte az EKG-diagramot, amelyet John odamutatott neki. Csak ekkor vette észre a falhoz lapuló Cathrynt, mire kérdő pillantást vetett a főnővérre, aki dr. Keitzman tekintetét követve vállat vont.

- Nem tudtuk, hogy itt van - szólt védekező hangon.

Dr. Keitzman Cathrynhez lépett, s kezét az asszony vállára tette.

- És ön, Mrs. Martel? - kérdezte dr. Keitzman. - Jól van?

Cathryn megpróbált felelni, de hangszalagjai nem engedelmeskedtek, így aztán csak bólintott, mint az imént Michelle.

- Sajnálom, hogy ezt végig kellett néznie - szólt dr. Keitzman. - Michelle már jól van, s az egészből biztosan nem érzett semmit. De tudom, hogy e látvány ijesztő. Menjünk ki egy percre az előcsarnokba, beszélni szeretnék önnel.

Cathryn lábujjhegyre állt, hogy dr. Keitzman válla fölött Michelle-re pillanthasson.

- Egy-két perc, és rendben lesz - nyugtatgatta Cathrynt dr. Keitzman. Aztán a főnővérhez fordult: - Itt leszek a közelben. Hozasson egy monitort, és szeretnék beszélni egy kardiológussal. Tudakolja meg, hogy dr. Brubaker meg tudná-e azonnal nézni a gyereket. - Dr. Keitzman gyöngéden kifelé tuszkolta Cathrynt. - Menjünk a nővérszobába, ott nyugodtan beszélgethetünk.

Dr. Keitzman a zsúfolt folyosón át a nyilvántartó szobába vezette Cathrynt. Itt műanyag tetejű asztalok álltak, székek, két diktafon meg néhány masszív kórlap állvány. Dr. Keitzman széket húzott oda Cathrynnek, s az asszony hálásan leült.

- Adhatok önnek valamit inni? - kérdezte dr. Keitzman. - Egy pohár vizet?

- Köszönöm, nem kérek - nyögte ki idegesen Cathryn. Dr. Keitzman rendkívüli komolysága újból aggodalommal töltötte el, kutatón nézett az arcába, kimondatlan kérdésére választ keresve. De az orvos vastag szemüvege mögül semmit se bírt kiolvasni.

A főnővér bedugta fejét az ajtón. - Dr. Brubaker azt kérdezi, megvizsgálhatja-e a beteget a saját rendelőjében.

Dr. Keitzman arca gondolkodás közben egy másodpercre megrándult. - Mondja neki, hogy a beteg most esett át egy ventrikuláris tachikardia-rohamon, s így jobb szeretném, ha a vizsgálathoz nem kellene megmozdítanunk.

- Oké - válaszolta a főnővér.

Dr. Keitzman Cathrynhez fordult, s fölsóhajtott.

- Úgy érzem, Mrs. Martel, őszintén kell beszélnem önnel. Michelle állapota nem javul. És ezzel nemcsak erre az iménti rohamra gondolok.

- Mi volt ez a roham? - kérdezte Cathryn. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy így kezdődik a beszélgetésük.

- A szívműködése fölgyorsult - válaszolta dr. Keitzman. - Rendszerint a szív fölső része indítja el a szívverést. - Dr. Keitzman itt egy esetlen mozdulattal próbálta illusztrálni szavait. - De Michelle-nél valamilyen oknál fogva a szív alsó része vette át ezt a szerepet. Hogy miért, még nem tudjuk. Akármi volt is az oka, a szíve olyan szaporán kezdett verni, hogy nem volt ideje feltöltődni, s ezért elégtelenül pumpálta a vért. De ezen, úgy látszik, sikerült úrrá lennünk. Engem az nyugtalanít, hogy nem reagál a kemoterápiás gyógyszeres kezelésre.

- De hiszen ezt csak most kezdték el! - kiáltotta Cathryn. Semmiképpen se akart belenyugodni, hogy reményeitől megfosszák.

- Ez igaz - válaszolta dr. Keitzman. - Csakhogy Michelle-nek olyan fajta leukémiája van, amely rendszerint már az első napokban reagál erre a kezelésre. Tetejében Michelle-hez hasonló agresszív esettel még nem találkoztam. Tegnap egy Daunorubicin nevű igen erős és hatásos gyógyszert adtunk be neki. Ma reggel vérképet csináltunk, s megdöbbenve láttam, hogy úgyszólván semmi hatása nem mutatkozott a leukémiás sejtekben. Ez rendkívül szokatlan dolog, bár persze néha előfordul. Így aztán elhatároztam, hogy egy valamelyest eltérő módszerrel próbálkozom. A Daunorubicinből rendszerint az ötödik napon adunk egy második dózist, de most Michelle-nek ma reggel beadattam egy újabb adagot, Thioguanine-nel és Cytarabine-nel együtt.

- Miért mondja ezt nekem, doktor úr? - kérdezte Cathryn. Dr. Keitzman bizonyára nagyon jól tudja, hogy ő ebből édeskeveset ért.

- A férje tegnapi viselkedése miatt - válaszolta dr. Keitzman. - Meg amiatt, amit dr. Wiley és én mondtunk önnek. Félek, hogy a férje, érzelmeitől vezettetve, beleavatkozik a kezelésbe, s le akarja állítani a gyógyszerek alkalmazását.

- De ha nem használnak, talán tényleg nem kellene tovább adni őket - mondta Cathryn.

- Mrs. Martel, Michelle nagyon beteg. Csak ezekkel a gyógyszerekkel van esélye az életben maradásra. Hogy eddig nem hatottak, ez persze elszomorító. A férjének abban igaza van, hogy Michelle esélyei csekélyek. De kemoterápia nélkül semmi esélye sincs.

Cathryn szívét bűntudat marcangolta: már hetekkel ezelőtt kórházba kellett volna vinnie Michelle-t.

Dr. Keitzman fölállt. - Remélem, érti, amit mondtam. Michelle-nek az ön erejére van szüksége. És most kérem, telefonáljon a férjének, és hívja ide. Meg kell mondanunk neki, mi történt.

Mielőtt még az automatikus radioaktivitás-számláló regisztrálni kezdte volna a fiolákból kisugárzó elektronokat, Charles már tudta, hogy Michelle leukémiás sejtjeinek szövettenyészete abszorbeálta és befogadta a radioaktív nukleotidákat. Most az utolsó munkafolyamatokhoz ért: tömény oldatot készít egy felületi proteinből, amely elkülönítette Michelle leukémiás sejtjeit az egészségesektől. Charles tudta, hogy ezt a fehérjét Michelle szervezete a rejtélyes blokáló tényező miatt nem lökte ki magából. És e blokáló tényezőt kívánta közelebbről megvizsgálni. Bárcsak tudna valamit a hatásmódjáról, akkor talán sikerülne kiküszöbölni. Roppant csalódás, hogy ilyen közel a megoldáshoz abba kell hagynia a kísérletezést! Viszont azt is belátta, hogy ez valószínűleg öt évig tartó kutatást jelentene, ráadásul a siker minden biztosítéka nélkül.

Becsukta a szövettenyésztő inkubátor fedelét, az íróasztalához ment, s közben azon tűnődött, hol lehet Ellen. Szerette volna egy értelmes emberrel megbeszélni a Canceran-kísérleteket, s Ellen volt az egyetlen, akiben megbízhatott.

Leült, igyekezett elhessegetni magától a dr. Ibanezzel és a Weinburgerékkel imént folytatott megalázó beszélgetés emlékét. Ehelyett fölidézte a KVI-nél tett kiábrándító látogatását - ettől se érezte jobban magát. Csak a naivitásán nevethetett, amiért azt hitte, hogy elmehet egy kormányhiva-

talba, és ott elérhet valamit. Azon töprengett, tudna-e valamilyen fényképes bizonyítékot szerezni az Anyagfelújító vízszennyezéséről. Kételkedett benne, de mégis meg kell kísérelnie.

Talán ha megszerzi a bizonyítékot, maga perelheti az Anyagfelújítót, nem kell megvárnia, amíg a KVI indít eljárást ellene. Charles nem sokat értett a joghoz, de eszébe jutott, hogy fölvilágosítást kaphat a Weinburger Intézettel szerződéses viszonyban álló ügyvédi irodától.

A különféle brosúrákat az íróasztalának bal alsó fiókjában tartotta, és csaknem legalul meg is találta, amit keresett, egy vékony, vörös könyvecskét a következő felirattal: ÜDVÖZÖLJÜK KÖRÜNKBEN, A WEINBURGER RÁKKUTATÓ INTÉZETNÉL. A könyv végén rábukkant a fontosabb telefonszámok jegyzékére. A szerződéses vállalatok közt szerepelt a Hubbert, Hubbert, Garachnik és Pearson ügyvédi iroda, Állam u. 1. sz. címmel és jó néhány telefonszámmal. Föltárcsázta az első számot.

Amikor bemondta a nevét, azonnal átkapcsolták Mr. Garachnik irodájába. A titkárnő rendkívül szívélyesen meghallgatta kívánságát, és Charles néhány percen belül már magával Mr. Garachnikkal beszélhetett. A Weinburger Intézet nyilvánvalóan az iroda nagy becsben tartott ügyfelei közé tartozott.

- Fölvilágosításra van szükségem - mondta Charles. - Be akarok perelni egy vállalatot. Mérgező anyagokkal szennyez be egy folyót.

- A legjobb lesz - válaszolta Mr. Garachnik -, ha valamelyik környezetvédelemmel foglalkozó jogászunk megvizsgálja az ügyet. Ha azonban a problémája általános jellegű, talán én is segíthetek. A Weinburger Intézetet netán érdeklik a környezetvédelmi büntető ügyek?

- Nem - mondta Charles. - Sajnos, nem. Csak személy szerint engem érdekelnek.

- Értem - szólalt meg most már jóval hűvösebb hangon Mr. Garachnik. - A Hubbert, Hubbert, Garachnik és Pearson iroda nem foglalkozik a Weinburger cég alkalmazottainak jogi problémáival, legfeljebb külön megállapodás alapján.

- Ez elintézhető volna - válaszolta Charles. - De ha már beszélünk egymással, nem mondaná meg néhány szóval, hogyan kell eljárnom?

Mr. Garachnik egy ideig hallgatott, Charles értésére akarta adni, hogy neki, mint a cég egyik beltagjának méltóságán aluli efféle kérdésekre válaszolnia. - Ez lehet egyéni és lehet társadalmi eljárás. Ha egyéni perindításról van szó, akkor bizonyítani kell a károkozást, ha pedig...

- Nekem okoztak kárt! - szakította félbe Charles. - A kislányom leukémiát kapott!

- Dr. Martel - mondta ingerülten Mr. Garachnik -, önnek. mint orvosnak tudnia kell, hogy a szennyezés és a leukémia közötti okozati összefüggést rendkívül nehéz bizonyítani. Társadalmi perindítás esetén azonban a gyárral szembeni tiltó parancs meghozatalához nincs szükség a károkozás bizonyítására. Elég, ha harminc-negyven fő együttesen pert indít. Amennyiben közelebbi fölvilágosítást óhajt, azt javaslom, lépjen érintkezésbe Thomas Wilsonnal, az egyik új, fiatal ügyvédünkkel, akit a környezetvédelmi ügyek nagyon érdekelnek.

- Van annak jelentősége, hogy a vállalat New Hampshire-i? - kérdezte gyorsan Charles.

- Nincs, csak annyi, hogy a pert New Hampshire-i bíróság előtt kell lefolytatni - válaszolta Mr. Garachnik.

Hangjából ki lehetett érezni, hogy szeretné minél előbb befejezni a beszélgetést.

- És ha a gyár egy New Jersey-i vállalat tulajdonában áll?

- Ez okozhat nehézségeket meg nem is - mondta hirtelen támadt érdeklődéssel Mr. Garachnik. - Tulajdonképpen melyik New Hampshire-i gyárról van szó?

- Egy shaftesbury-i gyárról, az Anyagfelújító Rt.-ről - válaszolta Charles.

- Amely a New Jersey-i Breur Vegyiművek leányvállalata - tette hozzá gyorsan Mr. Garachnik.

- Igen - szólt meglepetten Charles. - Ezt honnan tudja?

- Onnan, hogy időnként közvetve képviseljük a Breur Vegyiműveket. Ha nem tudná, a Weinburger Intézet is a Breur Vegyiművek leányvállalata, noha nem haszonra dolgozó vállalkozás.

Charles megdöbbent.

- A Breur Vegyiművek - folytatta Mr...Garachnik - a Weinburger Intézetet akkor hozta létre, amikor üzleti tevékenységét a Lesley Gyógyszergyár megvásárlásával a gyógyszeriparra is kiterjesztette. Jómagam annak idején ellene voltam e létesítménynek, de az idősb Weinburger nagyon lelkesedett érte. Trösztellenes intézkedéstől tartottam, erre azonban az intézet látszatra önzetlen

tevékenysége folytán nem került sor. Akárhogy is van, ön, dr. Martel, voltaképpen a Breur Vegyiműveknek dolgozik, s így ezt a pereskedést jobb, ha kétszer is meggondolja.

Charles lassan letette a kagylót. Nem akart hinni a fülének. Az intézet pénzügyei mind ez ideig csak annyiból érdekelték, hogy kutatásaihoz helyet és fölszerelést biztosítottak számára. De most kiderült, egy olyan konszernnek dolgozik, amely végső soron felelős egy folyó rákokozó vegyi anyaggal való szennyezéséért és ugyanakkor fenntart egy intézetet, amely állítólag a rák gyógyításával foglalkozik. Ami pedig a Cancerant illeti, az anyavállalat kezében tartja egyfelől a szabadalommal rendelkező gyógyszergyárat, másfelől a kutatóintézetet, amely e gyógyszer hatékonyságát hivatott igazolni.

Nem csoda, hogy a Weinburger Intézet ennyire szívén viseli a Cancerant!

A kinyújtott keze alatt felberregő telefon csak tovább borzolta Charles idegeit. Nem akaródzott fölvennie a kagylót: az iménti szörnyűséges tájékoztatás forrását. Biztosan az igazgatóságról hívják, egyre zaklatják a kényszer és csalás újabb eszközeivel.

Gondolatai hirtelen Michelle-re váltottak át. Lehet, hogy a lánya miatt hívják. Fölkapta a kagylót és a füléhez szorította.

Eltalálta. Cathryn hívta, s hangja ugyanolyan kényszeredetten csengett, mint az előző napon. Charles szíve a torkában dobogott.

- Minden oké? - kérdezte.

- Michelle nincs túl jól. Valami komplikáció állt be. Gyere ide.

Charles fölkapta a kabátját, és kirohant a laborból. A kijáratnál dörömbölt a vastag üvegajtón, türelmetlenül várta, hogy kinyissák.

- Jól van, jól van! - mondta Miss Andrews, s megnyomta az íróasztala alatti nyitógombot.

Charles kifurakodott a még csak félig nyitott ajtón és egykettőre eltűnt.

- Mi ütött bele? - kérdezte Miss Andrews, miközben lenyomta az ajtózáró gombot. - Megőrült vagy mi van vele?

Roy megigazította kopott revolvertáskáját és vállat vont.

Charles a sietségre összpontosította figyelmét, hogy elterelje gondolatait, mi történhetett Michelle-lel. De a Charles folyón túl a Massachusetts sugárúti forgalomban dugóba került. Mialatt araszolva haladt tovább, akarva, nem akarva nyugtalanság fogta el, mi vár rá a gyermekkórházban. Cathryn szavai egyre a fülébe csengtek: "Michelle nincs túl jól. Valami komplikáció állt be." Charles gyomra a félelemtől görcsbe rándult.

Amikor a kórházhoz ért, berohant, s utat tört magának a zsúfolt liftbe, amely legnagyobb kétségbeesésére, minden emeleten megállt. Végre eljutottak az ötödikre. Charles itt kifurakodott, s Michelle szobájához sietett. Kopogtatás nélkül bement a résnyire nyitott ajtón.

Egy szőke hajú, elegáns nő, aki Charles jövetele előtt Michelle fölé hajolva a szívverését hallgatta, fölegyenesedett. Az ágy túlsó oldalánál egy fehér köpenyes, fiatal bentlakó orvos állt.

Charles futó pillantást vetett a nőre, majd minden más érzést elfojtó szánalommal a lányára nézett. Szerette volna magához szorítani, oltalmazni, de attól félt, túlságosan törékeny. Gyakorlott szemét végigfuttatta rajta, s mindjárt látta, hogy reggel óta romlott az állapota. Michelle arca zöldes színezetet öltött, amelyet Charles - orvosi tapasztalatai alapján - a közelgő halál árnyékaként ismert. A kislány beesett arca csupa csont és bőr volt. Noha mindkét karjához infúziós cső vezetett, teste a sok hányástól és a magas láztól szikkadtnak látszott.

Michelle hanyatt fekve fáradt szemmel nézett föl apjára. Rossz közérzete ellenére halvány mosolyt erőltetett arcára, és szeme egy rövid pillanatra fölragyogott, olyan fénnyel, amelyet Charles mindig megcsodált.

- Michelle - szólt Charles és egészen közel hajolt gyermeke arcához. - Hogy érzed magad? - Nem tudta, mi egyebet mondjon.

Michelle szeme elborult, könnyei kicsordultak. - Haza szeretnék menni, papa. - Nem merte bevallani, milyen rosszul érzi magát.

Charles az ajkába harapott, a mellette álló nőre pillantott, szégyellte túláradó érzelmeit. Aztán újból Michellere fordította tekintetét, kezét a kislány homlokára tette és hátrasimította sűrű, fekete haját. Michelle homloka forró és izzadt volt, láza tovább emelkedett. Fölnyúlt és megragadta apja kezét.

- Erről majd még beszélünk - válaszolta reszkető ajakkal Charles.

- Bocsásson meg - szólt a nő. - Ön bizonyára dr. Martel. Dr. Brubaker kardiológus vagyok. Dr. Keitzman megkért, hogy nézzem meg Michelle-t. Ez dr. John Hershing, a bentlakó főorvosunk.

Charles elengedte füle mellett e bemutatkozást. - Mi történt? - kérdezte.

- Heveny ventrikuláris tachikardia-rohama volt - válaszolta dr. Hershing. - Azonnal kardiovertáltuk, s most a szívverése teljesen normális.

Charles dr. Brubakerre pillantott. Magas, csinos nő, éles arcvonásokkal. Szőke haja laza kontyban ült a feje búbján.

- Mi okozta az aritmiát? - kérdezte Charles, miközben továbbra is Michelle kezét fogta.

- Még nem tudjuk - válaszolta dr. Brubaker. - Az első benyomásom szerint vagy kóros érzékenység a kétszeres adag Daunorubicinra, vagy pedig az alapvető állapotának megnyilvánulása: valamilyen infiltrativ myopathia. De szeretném befejezni a vizsgálatot, ha megengedi. Dr. Keitzman Mrs. Martellel a figyelőben van, a nyilvántartószobában. Úgy tudom, önre várnak.

Charles Michelle-re nézett. - Rögtön visszajövök, drágám.

- Ne menj el, papa - esdekelt Michelle. - Maradj itt.

- Nem megyek messzire - válaszolta Charles és gyöngéden kiszabadította magát Michelle kezéből. Gondolatai dr. Brubaker szavai körül keringtek - Michelle kétszeres adag Daunorubicint kapott. Szokatlan dolog.

Cathryn, aki előbb látta meg férjét, mint az őt, fölugrott és Charles nyakába borult.

- Hál' istennek, hogy itt vagy, Charles. - Arcát férje vállára hajtotta. - Ezzel én egyedül nem tudok megbirkózni.

Charles, miközben Cathrynt a karjaiban tartotta, körülnézett a kis szobában. Dr. Wiley az asztalnak támaszkodott, szemét a padlóra szegezte. Dr. Keitzman szemben ült vele, keresztbe tett lábakkal, térdén összefont kezekkel. Olybá tűnt, mintha pantallójának anyagát vizsgálná. Senki se szólalt meg, de Charleson idegesség lett úrrá, az egyik orvosról a másikra pillantott. Magatartásuk túlságosan mesterkéltnek, színpadiasnak látszott. Valamire készültek, és Charles viszolygott a színpadiasságtól.

- Halljuk - mondta kihívóan Charles -, mi történt?

Dr. Wiley és dr. Keitzman egyszerre akart válaszolni, de aztán csak hallgattak.

- Michelle-ről van szó - jegyezte meg végül is dr. Keitzman.

- Ezt rögtön gondoltam - szólt Charles. A görcs most még hevesebben szorította össze gyomrát.

- Nem javul úgy az állapota, ahogy reméltük - sóhajtott föl dr. Keitzman, s most először nézett Charles arcába. - Az orvosok családtagjai mindig a legnehezebb esetek. Ezt akár Keitzman-törvénynek is nevezhetném.

Charles nem volt kellő hangulatban az efféle tréfálkozáshoz. Meredt szemmel nézett az onkológusra, figyelte jellegzetesen rángatózó arcát. - Mit jelent ez a kétszeres adag Daunorubicin? - kérdezte.

Dr. Keitzman nagyot nyelt. - Tegnap adtuk be az első adagot, de nem reagált rá. Ma egy újabb adagot kapott. Csökkentenünk kell a keringő leukémiás sejtek számát.

- Ez nem a szokásos gyógykezelési mód, ugye? - tört ki Charles.

- Nem - válaszolt némi habozás után dr. Keitzman -, de Michelle különleges eset. Meg akartam próbálni...

- Próbálni?! - vágott közbe Charles. - Ide figyeljen, dr. Keitzman - horkant föl és ujját vádlón dr. Keitzmanra szegezte -, a kislányom nem azért van itt, hogy ezt-azt kipróbáljon rajta. Valójában ön ezzel azt mondja, Michelle-nek olyan csekély esélye van a remisszióra, hogy most kísérletezik vele.

- Charles! - mondta Cathryn. - Igazságtalan vagy.

Charles ügyet se vetett rá. - Az a valóság, dr, Keitzman, hogy az ön határozott meggyőződése szerint Michelle gyógyíthatatlan, s ezért fölhagyott a szokásos kemoterápiával. Márpedig én nem vagyok biztos benne, hogy az ön kísérletezése nem csökkenti-e Michelle esélyeit. Mit jelent ez a szívrendellenesség? Michelle-nek soha nem volt semmi baja a szívével. A Daunorubicin nem okozhat szívrendellenességet?

- De igen - ismerte be dr. Keitzman -, csak általában nem ilyen gyorsan. Nem tudom, mire véljem ezt a komplikációt, épp ezért konzultáltam egy kardiológussal.

- Szerintem a gyógyszer okozta - mondta Charles. - Beleegyeztem a kemoterápiás kezelésbe, de föltételeztem, hogy a szokásos adagokat fogják alkalmazni. A megkétszerezésükbe nem egyezhetek bele.

- Ez esetben talán jobb volna, ha egy másik onkológus szolgálatait venné igénybe - válaszolta fáradtan dr. Keitzman. Fölállt és összeszedte holmijait. - Vagy esetleg saját maga venné kézbe a kezelést.

- Nem! - kiáltott föl Cathryn. Elengedte Charlest, s most dr. Keitzman karjába kapaszkodott, - Kérem szépen, doktor úr. Charles csak nagyon föl van dúlva. Kérem szépen, ne hagyjon itt minket. - Kétségbeesetten Charleshoz fordult. - Charles, Michelle-en egyedül ez a gyógyszer segíthet. - Újból dr. Keitzmanhoz fordult. - Nem így van, doktor úr?

- Így van - válaszolta dr. Keitzman. - A kemoterápiás kezelés fokozása, még ha szokatlan eljárás is, az egyetlen remény a remisszióra. A remissziót pedig gyorsan el kell érnünk, másként Michelle nem éli túl ezt a heveny állapotot.

- Maga mit javasol, Charles? - kérdezte dr. Wiley. - Hogy semmit se tegyünk?

- Michelle állapota nem fog javulni - felelte hangosan Charles.

- Ezt nem állíthatja ilyen határozottan - jegyezte meg dr. Wiley.

- Michelle-nek nincs más esélye, Charles - mondta Cathryn.

Charles hátralépett, úgy nézett a többiekre, mint akik kényszeríteni akarják, hogy adja be a derekát.

- Ön szerint hogyan kellene Michelle-t kezelnünk? - kérdezte dr. Wiley.

- Nem tehetünk semmit, Charles - esengett Cathryn. Charles agyába belehasított a gondolat, hogy tüstént el kell innen mennie. A kórházban, Michelle közelségében nem tudott józanul gondolkodni. Hogy Michellenek, ha most nem megy vissza hozzá, még csak fokozza szenvedéseit, pokoli gyötrelem volt, de ugyanilyen borzalmas az is, hogy tétlenül engedje meghalni. Mitévő legyen? Dr. Keitzmannak abban igaza van, hogy csak a remisszióban bízhatnak. De ha nincs remény a remisszióra, akkor feleslegesen gyötrik a haldokló gyermeket. Úristen!

Hirtelen megfordult és nagy léptekkel kiment a szobából. Cathryn utána futott.

- Hová mégy, Charles? Ne menj el! Ne hagyj magamra, kérlek.

A lépcsőnél Charles végre megfordult s vállon ragadta Cathrynt. - Itt nem bírok gondolkodni - mondta. - Nem tudom, mi a helyes. Az egyik lehetőség ugyanolyan rossz, mint a másik. Én egyszer már végigéltem ezt. De a körülmények ismerete nem teszi könnyebbé a dolgot. Össze kell szednem magamat. Sajnálom, Cathryn.

Az asszony tehetetlenül figyelte, ahogy férje kimegy az ajtón és eltűnik a szeme elől. Egyedül maradt a zsúfolt folyosón. Tudta, hogy ha muszáj, ő képes megbirkózni a helyzettel, még ha Charles nem is képes. És muszáj megbirkóznia Michelle érdekében. Visszament a nyilvántartószobába.

- Különös - mondta reszkető hangon -, hogy ezt önök, mindketten előre látták.

- Sajnos, van némi tapasztalatunk az orvos családtagokkal - jegyezte meg Keitzman. - Mindig nehézségeink vannak velük.

- De általában nem ekkora nehézségeink - fűzte hozzá dr. Wiley.

- Mialatt ön kint járt, megbeszéltük a dolgot - mondta dr. Keitzman. - Az a nézetünk, hogy Michelle folyamatos kezelése érdekében föltétlenül tennünk kell valamit.

- Valamilyen biztosítékot kell kapnunk - szólt dr. Wiley. - Főleg, mert az időnek itt igen nagy fontossága van - jegyezte meg dr. Keitzman. - Ha csak egy-két napra leállunk a kezeléssel, ettől függhet a siker vagy a kudarc.

- Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy Charles aggodalmai alaptalanok - erősítgette dr. Wiley.

- Szó sincs róla - kontrázott dr. Keitzman. - Michelle esetében, mivel a keringő leukémiás sejtek nem reagálnak a Daunorubicinre, a kilátások nem a legkedvezőbbek. De szerintem akármilyen kedvezőtlenek, meg kell adnunk a gyereknek az esélyt a javulásra. Egyetért ezzel, Mrs. Martel?

Cathryn az orvosokra pillantott. Valamit szuggerálni akarnak neki, de fogalma sincs róla, hogy mit.

- Természetesen - válaszolta. Hogyan lehetne ezzel nem egyetértenie. - Persze hogy minden esélyt meg kell adniuk Michelle-nek.

- Van rá mód, hogy Charles önkényesen ne akadályozhassa meg Michelle kezelését - mondta dr. Wiley. - Ehhez persze csak akkor szabad folyamodni, ha föltétlen szükség van rá - tette hozzá dr. Keitzman. - De az adott esetben jó, ha van rá mód.

Most elhallgattak.

Cathrynnek az a határozott érzése támadt, hogy az orvosok választ várnak tőle, de még csak nem is sejtette, miről beszélnek.

- Hadd mondjak egy példát - szólt dr. Wiley és előrehajolt székében. - Tegyük föl, hogy egy gyermeknek föltétlenül transzfúziót kell kapnia. Ha nem kap, meghal. És tegyük föl, hogy az egyik szülője Jehova tanúja. Ez esetben a két szülő között a gyermekük megfelelő kezelése dolgában ellentét támad. Az orvosok persze tisztában vannak vele, hogy a gyermeknek az életben maradása végett transzfúziót kell kapnia. Mitévők legyenek? A bírósághoz kell folyamodniuk, hogy a gyermeket helyezze a kezeléssel egyetértő szülő gyámsága alá. A bíróság a gyermek jogainak érvényesítése érdekében kész erre. Nem mintha a másik szülő vallásos meggyőződését nem tisztelnék, csak méltánytalannak tartják, hogy valaki egy másik lényt megfoszthasson az életmentő kezeléstől.

Cathryn döbbenten meredt dr. Wileyre. - Azt kívánják tőlem, hogy Charles háta mögött kineveztessem magamat Michelle gyámjának?

- Csak abból a speciális célból, hogy folytathassuk a kezelést - mondta dr. Keitzman. - Így talán megmenthetjük a gyermek életét. Értse meg, kérem, Mrs. Martel, ezt az ön hozzájárulása nélkül is megtehetnénk. Megkérhetnénk a bíróságot, hogy nevezzen ki gyámot, mindig ezt tesszük, ha mindkét szülő ellenzi a bevett orvosi kezelést. De az ön közreműködésével a dolog jóval egyszerűbb volna.

- De hisz önök Michelle-t most már nem a bevett orvosi kezelésben részesítik - szólt Cathryn, emlékezetébe idézve Charles szavait.

- Azért ez a kezelési mód nem annyira szokatlan - replikázott dr. Keitzman. - Valójában épp most írok egy tanulmányt a fokozott kemoterápiai adagok alkalmazásáról az olyan makacs esetekben, mint az ön lányáé.

- És el kell ismernie, hogy Charles igen furcsán viselkedik - fűzte hozzá dr. Wiley. - Túlságosan feszült idegállapotba került. Talán nem is képes józanul dönteni. Szó, ami szó, nem ártana, ha Charles is orvosi segítséget venne igénybe.

- Azt akarja mondani, hogy pszichiáterhez kellene fordulnia? - kérdezte Cathryn.

- Helyesnek tartanám - válaszolta dr. Wiley.

- Értsen meg minket, kérem, Mrs. Martel - vetette közbe dr. Keitzman. - Mi igyekszünk minden tőlünk telhetőt elkövetni, s mint Michelle orvosai elsősorban az ő egészségét tartjuk szem előtt. Úgy véljük, ennek érdekében mindent meg kell tennünk, ami csak lehetséges.

- Hálás vagyok érte - mondta Cathryn -, csakhogy...

- Tudjuk, hogy ez drasztikus lépésnek látszik - vágott a szavába dr. Keitzman. - De ha megvannak a hivatalos okmányok, a gyámi jogokat akkor is csak abban az esetben kell gyakorolnia, ha a helyzet ezt megköveteli. Azaz ha Charles megpróbálná leállítani a kezelést, vagy el akarná vinni Michelle-t a kórházból, ezt módunk volna megakadályozni.

- Erre is érvényes, hogy az előrelátás fölér a gyógyítással - mondta ki a szentenciát dr. Wiley.

- Nem mondhatnám, hogy ez ínyemre van - jegyezte meg Cathryn. - De Charles valóban nagyon különösen viselkedik. Szinte hihetetlen, hogy az imént is képes volt így elmenni.

- Én ezt megértem - szólt dr. Keitzman. - Látnivaló, hogy Charles a tettek embere, aki nehezen bírja elviselni, hogy nem tud Michelle-en segíteni. Szörnyű érzelmi teher nyomasztja, épp ezért gondolom, hogy jót tenne neki, ha orvoshoz fordulna.

- Azt hiszi, hogy idegösszeroppanást fog kapni? - kérdezte növekvő aggodalommal Cathryn.

Dr. Keitzman egy pillantást vetett dr. Wileyre, hogy e kérdésre ő akar-e válaszolni, aztán csak ennyit mondott:

- Erre nem tudok önnek felelni. De tagadhatatlanul nagy feszültségben él. Az a kérdés, mennyire ellenállóképes.

- Én elképzelhetőnek tartom - mondta dr. Wiley. - Szerintem bizonyos tünetek máris erre mutatnak. Nem ura az érzelmeinek. Az iménti dühkitörése semmiképp se volt indokolt.

Cathryn az érzelmek zűrzavarával küszködött. Elképesztő gondolat volt, hogy mintegy odafurakodjon Charles és Michelle, a szeretett férfi és a szeretetébe fogadott lánya közé. De ha Charles nem bírja a feszültséget és abbahagyatja Michelle kezelését, akkor ő - Cathryn - is osztozik a felelősségben: mert nem volt bátorsága a gyermek orvosait támogatni.

- És hogyan kell eljárnom - kérdezte -, ha megteszem, amit kívánnak tőlem?

- Várjon egy pillanatig - felelte dr. Keitzman, és a telefon után nyúlt. - Erre, azt hiszem, a kórház jogásza pontosabb választ tud adni, mint én.

Cathryn úgyszólván még rá se eszmélt, mi történt, máris befejezte a beszélgetést a kórház jogászával, s most a bostoni bíróságon a nyomában loholt. A jogászt - egy szeplős bőrű, világosbarna, egykor talán vöröses hajú férfit - Patrick Murphynek hívták. De az egyénisége a külsejénél jóval mélyebb hatást tett Cathrynre. Azon ritka férfiak közé tartozott, akit mindenki azonnal megkedvel, s ez alól Cathryn se volt kivétel. Még e zavarodott lelkiállapotában is lenyűgözte Murphy gyöngéd, közvetlen modora, megnyerő mosolya.

Nem is tudta volna megmondani, hogy a jogásszal folytatott megbeszélése során mikor tértek rá az esetlegesről a tényleges teendőkre. Cathryn nehezen bírta magát elhatározni rá, hogy Charles háta mögött kérelmezze Michelle törvényes gyámjául történő kinevezését, s így örült, hogy ez az egész dolog, mondhatni, a tudtán kívül játszódik majd le. Patrick, ugyanúgy, mint dr. Keitzman, biztosította arról, hogy a törvényes jogaival csupán abban a valószínűtlen esetben kell élnie, ha Charles megkísérli leállítani Michelle kezelését.

Cathrynt az egész ügy mégis nyugtalanította, különösen mert sietniük kellett, hogy négy óra előtt a bíróságra érjenek, s ezért nem volt ideje benézni Michelle-hez.

- Erre, kérem - mondta Patrick, és egy keskeny lépcsőre mutatott. Cathryn még sose járt a bíróságon, egészen másként képzelte el. Azt hitte, grandiózus lesz, valamilyen szimbolikus formában az igazság eszményét testesíti meg. De a több mint száz esztendős bostoni bírósági épület mocskos és lehangoló volt, elsősorban azért, mert a közönséget - biztonsági okokból - az alagsoron át engedték be.

Miután fölkapaszkodtak a keskeny vaslépcsőn, amelyről Cathryn nem tudta elhinni, hogy ez az egyetlen bejárat az épületbe, a fő előcsarnokba értek. Itt a magas, ívelt mennyezet, a márványpillérek és a padló az egykori pompának legalább az árnyékával ruházta föl a termet. De a mállott, repedezett vakolat, a cifra párkányzat azt a benyomást keltette, hogy mindjárt darabokra törik és a padlóra hull.

Amikor Patrick benyitott a gyámügyi bíróság ajtaján, Cathrynnek meg kellett gyorsítania lépteit, hogy utolérje vezetőjét. Egy hosszú, keskeny terembe jutottak, az áporodott, poros légkört még csak kiemelték a jobb oldali alacsony polcokon sorakozó, réges-régi nyilvántartó könyvek seregei. Baloldalt egy ütött-kopott pult állt, mellette a munkaidő végére váró bírósági alkalmazottak klikkje, úgy tűnt, hirtelen fölriad egész napos szunyókálásából.

Cathryn, ahogy végignézett a termen, a várakozásával ellentétben nem találta azt sem bizalomgerjesztőnek, sem megnyugtatónak. Az általános elnyűttség inkább azt a képzetet ébresztette benne, hogy a bürokrácia útvesztőjébe került. De Patrick nem engedte, hogy megálljon - a terem végébe, egy kisebb pulthoz vezette.

- Az egyik gyámügyi nyilvántartás-vezetővel szeretnék beszélni - mondta Patrick egy unott tisztviselőnőnek. A nő, akinek szája sarkában cigaretta lógott, oldalvást billentette fejét, nehogy a csípős füst a szemébe szálljon. Majd egy háttal álló férfira mutatott.

A kérés hallatán a férfi megfordult, épp telefonált, de most fölemelt ujjával jelezte, hogy várjanak. Miután befejezte a beszélgetést, odajött hozzájuk. Szörnyen elhízott, középkorú férfi volt, vastag, petyhüdt zsírrétege járás közben meg-megremegett. Tokás, bőrlebernyeges arcát mély barázdák szántották végig.

- Sürgős ügyben jöttünk - magyarázta Patrick. - Az egyik bíróval szeretnénk beszélni.

- Kórházi gyámsági ügy, Mr. Murphy? - tudakolta a már járatos nyilvántartásvezető.

- Úgy van - válaszolta Patrick. - Már az összes szükséges blankettát kitöltöttük.

- Meg kell adni, maguk aztán jól hajtanak - jegyezte meg Mark. A faliórára pillantott. - Úristen, az utolsó percben jöttek. Már mindjárt négy óra. Megnézem, hogy Pelligrino bíró itt van-e még.

Bekacsázott egy szomszédos ajtón, karja szinte merőlegesen lengett a teste mellett.

- A mirigyeivel van baj - súgta Patrick. Az asztalra tette és fölkattantotta irattáskáját.

Cathryn a vonzó külsejű, fiatal jogászra nézett. Jellegzetes ügyvédi öltözéket viselt, elegáns, hajszálcsíkos öltönyt. A pantallója, különösen a térde alatt kissé gyűröttes volt, s a kelleténél néhány centiméterrel rövidebb, úgyhogy kilátszott alóla fekete zoknis bokája. Nagy figyelemmel elrendezte a blankettákat, amelyeket Cathryn már aláírt.

- Valóban azt gondolja, helyes, amit csinálok? - kérdezte hirtelen Cathryn.

- Föltétlenül - válaszolta Patrick, s őszinte, kedves mosollyal Cathrynre pillantott. - Hisz a gyermek érdekében teszi.

Öt perccel később már a bíró szobájában álltak, s ezzel a kocka el volt vetve.

Cathryn éppúgy másnak képzelte el Louis Pelligrino bírót, mint ahogy korábban a bostoni bíróság épületét. Idősebb, taláros, szokratikus személy helyett egy jól öltözött, zavarba ejtően csinos férfival ült szemben, aki - miután orrára tette divatos szemüvegét - átvette Patricktől az iratokat, és megjegyezte: - Úristen, Mr. Murphy, miért jön maga mindig négy órakor?

- Az orvosi szükséghelyzetek, bíró uram, a biológiai és nem a hatósági órákhoz igazodnak.

Pelligrino bíró feles szemüvege mögül éles pillantást vetett Patrickre, mintha azon tűnődne, vajon e replika szellemes-e vagy arcátlan. Aztán az előbbi mellett döntött és elmosolyodott. - Jól van, Mr. Murphy. Ezzel egyet kell értenem. Mondja el, kérem, mi az indítéka ennek a kérelemnek.

Miközben Patrick szakértelemmel körvonalazta Michelle betegségének, kezelésének és Charles viselkedésének körülményeit, Pelligrino bíró a blankettákat tanulmányozta, s látszólag nem is figyelt a fiatal ügyvédre. De amikor Patrick egy jelentéktelen nyelvtani hibát vétett, a bíró fölkapta fejét és helyesbítette a tévedést.

- Hol vannak dr. Wiley és dr. Keitzman nyilatkozatai? - kérdezte, mihelyt Patrick befejezte beszámolóját.

Az ügyvéd előrehajolt és aggodalmasan végiglapozta a bíró kezében levő iratokat. Majd fölkattantotta aktatáskáját, amelyben nagy megkönnyebbülésére megtalálta a két iratot, s elnézést kérve átnyújtotta őket a bírónak.

A bíró gondosan végigolvasta a nyilatkozatokat.

- És ez a hölgy, gondolom, az örökbe fogadó anya - mondta Pelligrino bíró magára irányítva Cathryn figyelmét.

- Úgy van - válaszolta Patrick. - És magától értetődően fontosnak tartja, hogy a kislányt továbbra is a megfelelő kezelésben részesítsék.

Pelligrino bíró kutató pillantással végigmérte Cathrynt, aki mintegy védekezésképpen elpirult.

- Fontosnak tartom hangsúlyozni - fűzte hozzá Patrick -, hogy Charles és Cathryn Martel között nincs házastársi egyenetlenkedés. Csakis arról van szó, hogy az anya folytattatni kívánja a szakorvosok által javasolt, bevett gyógykezelést.

- Ezt értem - mondta Pelligrino bíró. - De azt nem értem, s épp ezért tudni szeretném, miért nincs itt a természetes apa, hogy kihallgathassam.

- Pont emiatt kérvényezi Mrs. Martel a sürgős ideiglenes gyámságot - válaszolta Patrick. - Charles Martel néhány órával ezelőtt elrohant egy Mrs. Martellel és Michelle orvosaival folytatott megbeszélésről. Mr. Martel annak a nézetének adott kifejezést, hogy Michelle kezelését, amely egyetlen esélye az életben maradásra, abba kellene hagyni, s ezzel távozott. Jegyzőkönyvön kívül meg kívánom jegyezni, hogy a kezelőorvosokat aggasztja Mr. Martel lelki egyensúlya.

- Ez olyasminek hangzik, amit a jegyzőkönyvnek tartalmaznia kellene - mondta a bíró.

- Úgy is van - helyeselt Patrick -, csak sajnos ehhez Mr. Martelnek meg kellene vizsgáltatnia magát egy pszichiáterrel. Talán a tárgyalásig sikerül nyélbe ütnünk a dolgot.

- Óhajt valamit hozzáfűzni az előadottakhoz, Mrs. Martel - kérdezte a bíró Cathrynhez fordulva. Cathryn alig hallható hangon nemet mondott.

A bíró elrendezte íróasztalán az iratokat. Egy ideig szemmel láthatóan gondolkodott, majd a torkát köszörülte.

- Engedélyezem a sürgős ideiglenes gyámságot - jelentette ki -, de kizárólagosan a bevett és szokásos gyógykezelés folytatása céljából. - Lendületes tollvonással aláírta a beadványt. - Egyben

az érdemleges tárgyalásig, amelynek határidejét három hétben állapítom meg, a gyámsági kérelem ügyében az eljárás idejére gondnokot fogok kinevezni.

- Ezt a határidőt aligha lehet majd betartani - szólalt meg most először a nyilvántartásvezető. - A tárgyalási naplója teljesen be van töltve.

- Pokolba a naplóval - válaszolta Pelligrino bíró, és aláírta a második okmányt is.

- Három hét alatt nehéz lesz előkészíteni a tárgyalást - tiltakozott Patrick. - Orvosszakértői véleményt kell beszereznünk. És a jogszerűségnek is utána kell néznünk. Több időre volna szükségünk.

- Ez az ön problémája - felelte közönyösen a bíró. - Az ideiglenes gyámság előzetes tárgyalására is alaposan fel kell készülnie. Ezt a törvény értelmében három napon belül meg kell tartani. Hát igyekezzék. Emellett az apát a lehető leghamarabb értesíteni fogjuk az eljárásról. Idézést küldetek neki legkésőbb holnapig vagy a kórházba, vagy a munkahelyére.

Cathryn megdöbbenve kiegyenesedett székében. - Értesíteni akarja Charlest erről a megbeszélésről?

- Természetesen - válaszolta a bíró. - Méltánytalan volna az egyik szülőt tudtán kívül megfosztani gyámi jogaitól. És most bocsássanak meg, mennem kell.

- De hát... - tört ki Cathryn. Nem fejezte be a mondatot. Patrick köszönetet mondott a bírónak, és sietősen kivezette Cathrynt a bíró szobájából a gyámügyi bíróság nagytermébe.

- De hisz ön azt mondta, hogy ehhez a gyámsághoz csak akkor folyamodunk, ha Charles valóban abba akarja hagyatni a gyógykezelést - szólt idegesen Cathryn.

- Úgy is van - válaszolta Patrick. Az asszony viselkedése zavarba ejtette.

- De Charles most meg fogja tudni, mit tettem! - kiáltotta Cathryn. - Úristen, ezt ön nem mondta nekem!

10

A nap az évszaknak megfelelően fél ötkor ment le, de Új-Angliában a napnyugtát senki se figyelhette meg. Charles se, aki ebben az időpontban a shaftesburyi Fő utca elején parkolt kocsijával. Az Öt-tó felől sűrű fellegek lepték el az eget. Az új-angliai meteorológusok azt próbálták eldönteni, vajon e felhőfront mikor ütközik majd össze a Mexikói-öböl felől közeledő meleg légáramlatokkal. Abban valamennyien egyetértettek, hogy havazni fog, ám azt egyikük se tudta, mikor és milyen sűrűn.

Charles fél hatkor még mindig a régi, elhagyatott textilgyári épületek sorának szélárnyas oldalán parkoló Pinto volánja mellett üldögélt. Egyszer-másszor letörölt egy dérfoltot a szélvédőüveg belső lapjáról és kikémlelt. Ki akarta várni, amíg teljesen besötétedik. Minden negyedórában begyújtotta és öt percig járatta a motort, hogy meleg legyen a kocsiban. Nem sokkal hat után meggyőződött róla, hogy az égboltot egyenletes sötét takaró borítja, mire kinyitotta a kocsi ajtaját és kiszállt.

Az Anyagfelújító Rt., elsősorban az irodaajtajának közelében égő egyetlen lámpa tanúsága szerint, mintegy kétszáz méternyire lehetett tőle. Addigra már havazott, nagy pelyhekben, amelyek mint megannyi tollpihe, keringő ívekben ereszkedtek alá.

Charles kinyitotta a poggyásztartót és elővette fölszerelését: egy Polaroid fényképezőgépet, egy zseblámpát és néhány, mintavételre szolgáló üveget. Aztán a havon átvágva behúzódott az üresen álló téglagyár árnyékába és lassan elindult az Anyagfelújító Rt. felé. Miután Cathrynt otthagyta a kórházban, megpróbált úrrá lenni zavaros érzelmein. Michelle kezelésének dolgában nem tudta elhatározni magát, noha előérzetei továbbra is azt sugalmazták, hogy a gyermek állapota nem fog javulni. Kezelésének abbahagyatására nem bírta elszánni magát, de azt a gondolatot se bírta elviselni, hogy Michelle az elkerülhetetlennél is többet szenvedjen. Úgy érezte, csapdába esett. Így támadt az a mentő ötlete, hogy Shaftesburybe megy és megpróbál a benzollal való vízszennyezésre cáfolhatatlan bizonyítékot szerezni. Ez legalább kielégíti tettvágyát.

Amikor az épület végéhez ért, megállt és átkukucskált a saroknál. Innen tisztán kivehette az egész gyárépületet, amely az elhagyatott textilgyárak hosszú sorában az utolsónak helyét vette birtokba.

Charles - kabátzsebében a Polaroid fényképezőgéppel és a zseblámpával, kezében a mintavételre szolgáló üvegekkel - megkerülte az épület sarkát, és elindult a Pawtomack folyó felé, amely egy darabig párhuzamosan futott a kerítéssel. Mihelyt a gyár bejárata fölötti lámpa kikerült látóköréből, átlósan átvágott az üres telken, s a folyópart közelében ért a kerítéshez. Ott előbb a zseblámpát, majd az üvegeket óvatosan átdobta rajta - a hóba pottyantak. Ezután vállára akasztotta a fényképezőgépet, s a rácsokba kapaszkodva fölmászott a kerítésen. A tetején megbillent, leugrott róla, talpra esett ugyan, de aztán hanyatt vágódott. Attól tartott, hogy e nyílt terepen meglátják, hát gyorsan összeszedte holmijait és a régi gyár árnyékába sietett.

Néhány pillanatig várt, az épület belsejéből kiszűrődő, ismerős hangokat fülelte. Onnan, ahol állt, átlátott a csaknem teljesen befagyott Pawtomack folyón, kivette a túlsó parti fákat. A folyó e helyütt mintegy ötven méter széles lehetett. Charles, mihelyt lélegzethez jutott, végigbotorkált az épület mentén egészen a folyóval szemközti sarkáig. A hó alatt rejtőző törmelékek és limlomok megnehezítették az útját.

Amikor eljutott az épület folyóra néző oldalához, kezével védve szemét a szállingózó hópelyhektől, lenézett jövetelének céljára: a két vastartályra. Sajnos, túl közel álltak az épület túlsó végéhez. Charles néhány pillanatnyi várakozás után átmászott az előtte tornyosuló kiselejtezett gépek rozsdás, elgörbült roncsain, csakhogy túl rajtuk egy körülbelül három méter széles és másfél méter mély, gránittal szegélyezett kifolyócsatorna állta el útját. A csatorna az épület alól, egy alacsony boltívből kiindulva a folyóparthoz vezetett és ott palánkok reteszelték el. A szemközti falazat közepe tájáról egy összekötő csatorna egy széles öbölbe torkollt. A csatorna és az öböl nem volt befagyva, és a fáradt ipari vegyi anyagok félreismerhetetlen, csípős szagát árasztotta szerteszét.

Charles észrevette, hogy a csatorna fölé, közvetlenül a gyár tőszomszédságában két vastag palánkot fektettek. Lerakta az üvegeket, s a két palánkot megbillentette, hogy a hó- és jégréteg leváljon róluk. Aztán nagyon óvatosan átlépkedett e rögtönzött hídon, az üvegeket a jobb karja alatt tartotta, baljával az épület falának támaszkodott.

A csatorna túlsó oldalán a talaj lejtett, s így Charles megközelíthette az öböl vízszintjét. A hevenyészett elrendezés és különösképpen a csatorna gondatlan elreteszelése arra vallott, hogy az öbölben összegyűlt fáradt vegyi anyagok állandóan a folyóba csordogálnak. Charles mintát akart venni e szirupos folyadékból - lehajolt az öböl szélére, s az egyik üveggel mintegy fél liternyit merített a lassan bugyborékoló üledékből. Aztán egy maroknyi hóval letisztította az üveget, lezárta, s otthagyta, hogy majd visszatérőben újból magához vegye. Mert fényképet akart készíteni még a palánkreteszről is, amely megakadályozta, hogy e vegyszeres kloáka teljes tartalma bezúdulhasson az alant futó folyóba.

Wally Crabb a két társával: Angelo DeJesusszal és Giorgio Brezowskival, a pókerpartnereivel korán abbahagyta a munkát a gumikemencénél, vacsoraszünetet tartottak. Az ebédlő egyik asztala mellett huszonegyest játszottak, és közben szórakozottan majszolták szendvicseiket. Wallynek aznap este nem volt jó lapjárása, hat óra húszig már tizenhárom dollárt vesztett, s nem látszott valószínűnek, hogy a szerencse egyhamar rámosolyogjon. Tetejében Brezowski minden parti után ugratta, foghíjas szájával rámosolygott, mintha azt mondaná: "csak így tovább, te paccer". Brezo két esztendővel ezelőtt Lowellben egy kocsmai verekedés alkalmával vesztette el elülső fogait.

Brezo egy figurás lapot és a pikk négyest osztotta ki Wallynek, s amikor az még egy lapot kért, Brezo egy újabb figurás lapot sózott oda neki, amivel Wally fuccs lett.

- A francba! - ordított föl Wally. Lecsapta kártyáit, izmos lábát kilendítette az asztal alól, föltornászta magát s a cigarettaautomatához dübörgött.

- Kiszállsz, nagylegény? - csúfolódott Brezo, s folytatta Angelóval a játszmát.

Wally nem válaszolt. Érméket dobott a masinába, megnyomta a kiválasztott cigarettafajta gombját és várt. De semmi se történt, legalábbis a masinában. Viszont Wally agyában valami megpattant, akár egy végsőkig megfeszített zongorahúr. Nagyot rúgott a masinába, amely ettől megbillent és a falnak vágódott. Wally hátrahúzta karját, hogy egy jobbegyenessel kiverje az érméit, s ekkor a sötét ablakon át egy villanást látott.

De Brezo és Angelo legnagyobb csalódására - akik azt remélték, hogy szemtanúi lehetnek az automata erőszakos halálának - Wally leeresztette ütésre készülő karját, és arcát az ablaküveghez nyomta. - Mi a nyavalya - kérdezte -, zivatar készülődik? - Aztán egy újabb villanást látott, de ezút-

tal fölfedezte a forrását is. Egy alakot pillantott meg, aki lábát kissé szétvetette, s karját arcához emelte.

- Egy rohadt fényképezőgép - ámuldozott Wally. - Valaki az öblöt fényképezi.

A telefon után nyúlt és föltárcsázta Nat Archer irodáját. Majd elmondta Natnek, mit látott.

- Biztosan az a dilis Martel - mondta Nat Archer. - Kik vannak veled, Wally?

- Csak Brezo és Angelo.

- Menjetek ki mind a hárman és nézzétek meg, ki az. Ha Martel, tanítsátok móresre. Mr. Dawson utasított, ha még egyszer idetolja a képét, lássuk el úgy a baját, hogy örökre elmenjen a kedve a szimatolgatástól. Ez az alak, ne feledjétek, törvényellenesen járkál odakint. Ez birtokháborítás.

- Értettem - mondta Wally és letette a kagylót. Aztán ujjízületeit ropogtatva a haverjeihez fordult. - Egy jó kis mókában lesz részünk. Vegyétek a kabátotokat.

Charles, miután lefényképezte a palánkreteszt, a vastartályok felé vette útját. Zseblámpájával megpróbált eligazodni a csövek és szelepek labirintusában. Az egyik cső közvetlenül a parkoló szélén egy elkerített területhez vezetett, amely nyilvánvalóan lerakodóhelyül szolgált. Egy másik cső a tartályoktól a folyóparthoz kanyarodott, és útközben egy T-idommal csatlakozott az ereszcsatorna levezető csövéhez. Charles rendkívül óvatosan lépegetett, nehogy lecsússzon a töltésen, s így sikerült is elérnie a szélére, amely mintegy hat méternyire púposodott a folyó szintje fölé. Az ereszcsatorna levezető csöve itt hirtelen véget ért, tartalmát kilötyögetve a töltésre. Csípős benzolbűz terjengett a levegőben, s a cső alatt a kiömlő folyadék tócsába gyűlt össze. Magát a folyót vastag jégréteg borította, rajta hótakaróval. Charles előbb néhány fényképet csinált a csőről, majd előrehajolt, és egy másik üveggel mintát vett a cső végén kicsorgó folyadékból. Amikor a minta mennyiségét elégnek találta, lezárta az üveget, s otthagyta az első mellett. Már majdnem végzett teendőivel, s hozzá sikeresebben, mint ahogy remélte. Csak még a tartályokból kivezető cső és az ereszcsatorna lefolyója közti T-idomot meg azt a helyet akarta lefényképezni, ahol a tartályokhoz vivő cső előbukkan a gyár falából.

Könnyű szél kerekedett, s az eddig lassan szállingózó hópelyheket Charles arcába fútta. A fölvétel előtt Charles letakarította a havat a csövekről, aztán a keresőbe pillantott. A beállítás nem elégítette ki, mert azt akarta, hogy a képen a T-idom és a tartályok is láthatók legyenek. Ezért átlépett a csöveken, leguggolt, és újból a keresőbe pillantott. Elégedetten lenyomta az exponáló gombot, de semmi se történt. A fényképezőgépre nézett, s rájött, hogy elfelejtette elfordítani a vaku kioldó karját. Gyorsan elfordította, majd ismét a keresőhöz emelte szemét. Most látta benne a tartályt, a belőle kivezető csövet és az ereszcsatornával összekötő idomot is. Tökéletes, gondolta, s lenyomta az exponálógombot.

A vaku villanását követő pillanatban a Polaroid fényképezőgépet hirtelen kirántották az ujjai közül. Charles guggoló helyzetéből fölnézett, s három, csuklyás viharkabátba öltözött férfi sziluettjét látta a sötét égbolt előterében. A tartályok mellett közrefogták, s mielőtt még megmoccanhatott volna, a fényképezőgépét szőröstül-bőröstül behajították az öböl közepébe.

Charles föltápászkodott, s megpróbálta kivenni a csuklyák alatti arcokat. A két alacsonyabb férfi szó nélkül feléje ugrott és karon ragadta. E gyors mozdulat váratlanul érte, és így nem is próbált védekezni. A harmadik, a jól megtermett férfi átkutatta a zsebeit, s megtalálta bennük a kis fényképgyűjteményt. Egy gyors csuklómozdulattal ezeket is a vegyszeres tóba hajította - mint megannyi ostya lebegtek a folyadék felszínén.

A férfiak elengedték Charlest és hátraléptek. Charles még mindig nem bírta kivenni arcukat, ami külsejüket még ijesztőbbé tette. Rémülten igyekezett eliszkolni az egyik alacsonyabb férfi és a tartály között, de a férfi erre azonnal az arcába vágott öklével, orrán találta. Az ütéstől Charles elszédült, állán néhány csepp vér csorgott végig.

- Klasszul odakentél neki, Brezo - nevetett föl Wally.

Charles ráismert a hangra.

A férfiak a vegyszeres öböl felé lökdösték, úgyhogy meg-megbotlott a csöveken. Aztán csúfondárosan a fejét csapkodták nyitott tenyerükkel, s a fülére vertek. Hiába próbálta elhárítani az ütéseket.

- Idetolod a pofád?! - mondta Brezo.

- Balhét akarsz? - kontrázott Angelo.

- Hát most megkapod - szólt Wally.

Egészen a vegyszertől bűzös szennyvíz széléig taszigálták. Egy félrecsúszott ütéstől a kalapja a csípős folyadékba repült.

- Egy kicsit megmárthatnánk. Mit szólnál hozzá? - gúnyolódott Wally.

Charles fél karját az arca elé emelte, a másikkal előhúzta zseblámpáját, és a legközelebb álló támadója felé sújtott vele.

Brezo könnyedén áthelyezve súlypontját kikerülte a félkörös ütést.

Charles - mert a remélt ütés nem talált - megcsúszott az olvadt havon, és az undorító sárban négykézlábra esett. Zseblámpája darabokra tört.

Brezo, miután kikerülte az ütést, az öböl szélén tántorgott. Nehogy teljes testével belezuhanjon, kénytelen volt combig lépni a nyálkás folyadékba, mielőtt még Wally elkaphatta volna a kabátját, hogy odább húzza.

- A nyavalyát! - kiáltotta Brezo, ahogy a maró vegyszer égetni kezdte bőrét. Tudta, hogy minél hamarabb le kell mosnia a lábát. Angelo a vállára rántotta Brezo karját, fölemelte társát, s a két férfi - amolyan háromlábas versenyfutásban - az Anyagfelújító Rt. bejárata felé sietett.

Charles föltápászkodott a földről, és az egykori csatornára fektetett palánkokhoz rohant. Wally megpróbált utánakapni, de nem érte el, s eközben megcsúszott, ő is négykézlábra zuhant. Súlyát meghazudtolva egy pillanat alatt talpra ugrott. Charles átdübörgött a palánkokon, még idegeskedni se volt ideje, nem úgy, mint amikor korábban átbotorkált rajtuk. Megfordult a fejében, hogy a palánkokat bedobja a csatornába, ám Wally túl közel volt hozzá.

Charles attól félt, hogy a vegyszeres öbölbe akarják hajítani, futott, ahogy bírt, de csak nehezen jutott előre. Előbb át kellett másznia a kiselejtezett gépeken, majd átvágtatnia a hóborította, limlomos terepen, hogy eljusson a kerítésig. Wally ugyanezekkel az akadályokkal találta szembe magát, csakhogy ő ismerte e terepet, s így gyorsabban átjutott a roncsokon.

Charles fölkapaszkodott a kerítésen, de pechére két oszlop között. Ezért aztán, különösen a kerítés tetejének közelében, nem talált támaszra, ami megnehezítette a kapaszkodást.

Wally Crabb közben elért a kerítéshez, és vadul rázni kezdte. Charles most inkább csak arra törekedett, hogy jól megfogózzon, semmint hogy tovább másszon. Wally azonban a jobb lábánál megragadta. Charles igyekezett kiszabadítani magát, de Wally erősen fogta, s teljes súlyával húzta lefelé.

E túlerővel Charles nem tudott megbirkózni, lehuppant a kerítésről pont Wallyre. Kétségbeesetten keresett a hó alatt valamiféle védekezésre alkalmas tárgyat, de csak egy ócska cipőt talált. Wally felé hajította, s noha nem találta el, mégis időt nyert rá, hogy fölálljon és a kerítés mentén a folyó irányába meneküljön. Úgy érezte, mintha egy fölbőszült fenevaddal ketrecbe volna zárva.

A kerítés mentén a hóban futni szinte lehetetlen volt. A vékony jégréteg hol megtartotta Charles súlyát, hol meg nem, de hogy megtartja-e vagy sem, ez csak akkor derült ki, amikor rálépett. A hó alatt pedig változatos dolgok rejtőztek: friss szemét, egy-egy váratlan kerékabroncs és vashulladék - megannyi buktató. Charles attól tartva, hogy elkapják, hátralesett. Egyetlenegy pillantás meggyőzte róla, hogy Wally ugyanúgy küszködik a terepakadályokkal, mint ő, így aztán sikerült előtte eljutnia a folyóparthoz.

Többé-kevésbé lefékezett eséssel ért el odáig, oldalvást kiterjesztett karokkal, akár egy kenu kivetői, csúszott, siklott le a töltésen, mígnem a folyó szélén a göröngyös jégen nagyot zökkenve megállt. Itt aztán távol tartva magát a szennyvíz-tócsától kibotorkált a jégre, igyekezett megtartani egyensúlyát. Wally valamivel óvatosabban jött le a töltésen, s így teret vesztett. Charles már megkerülte a partról kiszögellő kerítésvéget és túloldalt fölfele mászott a töltésen, amikor Wally a folyópartra ért.

Charles egészen közel a töltés tetejéhez megcsúszott. Rémülten kapott valamilyen fogódzó után, s az utolsó pillanatban sikerült is megkapaszkodnia egy bokrocskában és ezzel megakadályoznia, hogy tovább csússzon lefelé. Megpróbált feljebb mászni, de semmit se talált, amivel fölhúzhatta volna magát. Wally közben a partról megindult Charles felé, az amúgy is rövid távolság egyre szűkült közöttük.

Wally Charles lába után kapott. Csak pár centiméter választotta el tőle, amikor mozgása egyszerre lelassult. Megfeszítette lábát, de hiába. Előbb lassan, majd mind gyorsabban csúszott visszafelé.

Charles - újult erővel - próbált fölkapaszkodni az utolsó másfél méteren. Cipője orrát a töltéshez szorította, s ekkor kiderült, hogy ilyen módon jól-rosszul megvetheti a lábát. Sikerült is fölaraszolnia a töltés tetejére s felsőtestét átdobnia rajta. Majd utánahúzta altestét és négykézlábra állt. Eközben a hó alatt köveket és tégladarabokat tapogatott ki. Egy rúgással kiszabadította őket a hó alól s egy maroknyit fölszedett belőlük. Wally most újból rohamra indult a töltés ellen, és már mindössze csak másfél méter választotta el Charlestól.

Charles fölemelte karját, és elhajította a köveket. Az egyik vállon találta Wallyt, aki fájdalmában fölmordult, s most a másik kezével kapaszkodott meg a töltésen, de ismét visszacsúszott rajta. Charles ekkor újabb köveket rúgott ki a hó alól és tovább bombázta velük üldözőjét. Mire az - karjával védve fejét - visszavonult a jégre.

Charles az elhagyatott textilgyárak felé menekült, azzal a szándékkal, hogy rohanvást megkerüli az első épületet, s így eljut a százméternyire parkoló Pintóhoz. De amikor ebbe az irányba indult el, észrevette, hogy a kerítés túlsó végénél zseblámpák villognak, közelednek feléje. A fények egy pillanatra elvakították, s ebből rájött, hogy meglátták. Más választása nem lévén befutott az üres épületbe.

Mihelyt keresztülszáguldott az ajtó nélküli bejáraton, máris áthatolhatatlan sötétség fogta körül. Karját nagy ívben erre-arra lengetve settenkedett előre, mígnem egy fallal került szembe. Mintha labirintusban lett volna, botorkált a fal mellett és egy ajtóhoz ért. Itt lehajolt, a padlón keresgélt, fölszedett valamiféle törmeléket, s kihajította az ajtón. Újabb falat talált el vele, a törmelék visszahullt a padlóra. Charles anélkül, hogy elengedte volna az ajtófélfát, kinyújtotta kezét a sötétben, s ujjhegyével kitapogatta az eltalált falat. Ekkor elengedte az ajtófélfát, s megindult e másik fal mentén.

Háta mögött kiáltozást hallott, mire pánik fogta el. El kell valahol rejtőznie. Bizonyosra vette, hogy az anyagfelújítósok őrültek, meg akarják ölni. Azt remélik, belekergethetik a vegyszeres öbölbe, s balesetnek tüntethetik föl a dolgot. Végül is belopódzott ide, s így hihető volna, hogy a sötétségben belepottyant a kloákába. Olyan embereknél, akik mérget öntenek egy folyóba, erkölcsi skrupulusokat nemigen lehet föltételezni.

Charles közben a fal egyik sarkához ért. Meresztette szemét, de még a kinyújtott keze végéig se látott. Lehajolt, fölvett egy-két kavicsot, és a sarok túloldalára hajította. Azt szerette volna megtudni, milyen messze van a következő fal. Várt, hallja-e a kavics koppanását a falon, majd a padlón. Koppanást azonban egyáltalán nem hallott, csak hosszabb szünet után egy távoli csobbanást. Visszahőkölt - valahol, közvetlenül előtte űr tátong, talán egy régi liftakna.

Föltételezte, hogy egy előcsarnokban van, s ezért eldobott néhány kavicsot az eddig követett falhoz képest merőleges irányba. A kavicsok tüstént eltaláltak valamit, s Charles a sötétben kinyújtott kezével megérintette a szemközti falat.

Lerugdosott egy darabka vakolatot a falról, hogy meggyőződjön, elkerülheti-e az aknát. A módszer bevált, mire Charles - most már kissé megnövekedett biztonságérzettel - lassan megindult előre. Semmiképp se tudta fölmérni, mekkora utat tett meg, de úgy vélte, jókorának kell lennie. Aztán keze megint egy ajtófélfát tapintott ki, mire másik kezével egy körülbelül harminc centiméternyire nyitva álló ajtót ragadott meg. A kilincs hiányzott róla. Charles taszított egyet az ajtón, amely a padlón heverő törmelékek miatt csak nehezen engedett. Charles felettébb óvatosan merészkedett be a helyiségbe, jobb lábával tapogatva útját. Odabent dohos, áporodott szag terjengett. Valamiféle kötegbe ütközött, de aztán rájött, hogy csak egy ócska, rothadó szőnyeg.

Háta mögött valaki kongó hangon bekiáltott az épületbe. - Beszélni akarunk magával, Charles Martel! A kiáltás visszhangzott a sötétségben. Aztán Charles súlyos lépteket és beszélgetés hangjait hallotta. Újraéledő félelemmel elengedte az ajtót, karját maga előtt lengetve megindult a helyiségen át, remélte, hogy valahol rejtekhelyet talál. De már az első lépéseknél megint megbotlott egy szőnyegben, aztán meg valamilyen alacsony fémtárgyba ütközött. Megtapogatta a tetejét, s úgy gondolta, egy fölborított iratgyűjtőféle lehet. Megkerülte és lebújt egy halom rossz szagú rongy között. Amennyire bírta, alájuk ásta magát, s közben apró lábak zaja ütötte meg a fülét. Remélte, hogy csak egy egeret és nem valamilyen nagyobb állatot riasztott föl.

Világító óramutatóin kívül semmit se látott. Várt, a némaságban csupán ziháló lélegzetét és hangos szívdobogását hallotta. Csapdába esett, sehová se menekülhet. Üldözői azt tehetik vele, amit

akarnak. Tetemét soha senki se fogja megtalálni, legkevésbé, ha a liftaknába dobják. Ilyen szörnyű félelmet még sohasem érzett életében.

Az előcsarnokban fény villant, vékony nyalábjai behatoltak a helyiségbe, ahol Charles rejtőzött. A zseblámpák fényei az előcsarnokon keresztül feléje közeledtek. Egy másodpercre eltűntek, s ekkor teljes sötétség borult rá. Aztán egy távoli csobbanást hallott - mintha valamilyen nagyobb tárgyat dobtak volna a liftaknába -, majd meg harsány nevetést.

A zseblámpák fényei most ismét az előcsarnokban villantak föl, ide-oda pásztáztak, üldözői közeledtek feléje. Most már minden lépésüket hallotta. Az öreg faajtó hirtelen csikorogva kicsapódott, mire éles fénysugár suhant körbe a termen.

Charles - akár egy teknősbéka - behúzta fejét, abban reménykedett, hogy üldözője egy futó pillantással is beéri. De csalódott. Hallotta, ahogy a férfi belerúg az ócska szőnyegtekercsbe, s látta a padlón centiméterről centiméterre végigsikló fénysugarat. Szívébe hasított a félelem: pillanatokon belül rátalálnak.

Kiugrott gyatra fedezéke alól, és az ajtó felé vágtatott. Üldözője erre hirtelen elfordította zseblámpáját, fénye kirajzolta Charles alakját az ajtónyílásban. - Itt van! - kiáltotta a férfi.

Charles igyekezett visszakanyarodva kikerülni a labirintusból, s megindult a folyosón. De rögtön beleütközött egy másik üldözőjébe, aki - az előcsarnokból jövet - megragadta, s eközben leejtette zseblámpáját. Charles találomra felé sújtott, kétségbeesetten próbálta kiszabadítani magát. Aztán, mielőtt még fájdalmat érzett volna, lába megbicsaklott. A férfi gumibottal a térdhajlatára vágott.

Charles összerogyott, támadója pedig a zseblámpája után nyúlt. A másik férfi eközben előbukkant a teremből, ahol Charles az imént rejtőzött, és zseblámpájával végigpásztázott a színhelyen. Charles most először nézett annak a férfinak arcába, aki leütötte. Legnagyobb meglepetésére Frank Neilson, a shaftesburyi rendőrfőnök állt fölötte. Különféle csip-csup kitüntetésekkel ékesített, kék vászon egyenruhájában, pisztolytáskájával és kézi fegyverével felettébb fenyegető látványt nyújtott.

- Oké, Martel. Vége a dalnak, álljon föl! - mondta Neilson és gumibotját visszadugta a hüvelyébe. A rendőrfőnök tömzsi alak volt, hátrafésült szőke hajjal s mellétől a nadrágjáig domborodó pocakkal. Nyaka olyan vastag, mint Charles combja.

- Hál' istennek, hogy maga az - mondta Charles őszinte örömmel, noha épp Neilson ütötte le.

- Hálát is adhat istennek - válaszolta Frank. Nyakánál fogva fölrántotta Charlest a földről.

Charles egy pillanatra megtántorodott, lábizmai sajogtak.

- Bilincseljem meg? - kérdezte a rendőrfőnök-helyettes, Bernie Crawford, aki főnökével ellentétben magas, szikár termetű volt, akár egy kosaras.

- Egy fenét - válaszolta Frank. - Menjünk ki ebből a szarfészekből.

Elöl Bernie, utána Charles, majd a sor végén Frank így vonult ki a trió az elhagyatott gyárból. Amikor elhaladtak a liftakna mellett, Charles megborzongott a gondolatra, hogy hajszál híján belezuhant az aknába. Menet közben eltöprengett, miért kérdezte meg Bernie, hogy bilincselje-e meg. Az Anyagfelújító bizonyára kihívta a rendőrséget, és feljelentést tett ellene.

Szó nélkül, libasorban masíroztak ki a régi textilgyárból, átvágtak az üres telken és a Dodge Aspen járőrautó felé tartottak. Charlest a hátsó ülésre lökték, a vastag védőrács mögé. Frank elindította a kocsit, elkanyarodott a járdától.

- Hé - szólalt meg Charles a rács mögül, előrecsusszanva az ülésen -, a kocsim amarra van.

- Tudjuk, hol áll a kocsija - vetette oda Frank. Charles hátradőlt, igyekezett lecsillapodni. Szíve még mindig vadul kalimpált, lába pedig rettenetesen sajgott. Kinézett az ablakon, azon tűnődött, vajon az őrszobára viszik-e. De nem írtak le U kanyart, délnek fordultak, s az Anyagfelújító bejáratánál behajtottak a parkolóba.

Charles újból előrecsusszant az ülésen. - Ide figyeljenek - mondta -, a segítségükre van szükségem. Bizonyítékot akarok szerezni róla, hogy az Anyagfelújító méreggel szennyezi a Pawtomackot. Ezt próbáltam megszerezni, amikor azok az emberek nekem estek és tönkretették a fényképezőgépemet.

- Te figyelj ide, te lüke - mondta Frank. - Fölhívtak minket, hogy birtokháborítást követtél el, s a tetejében rátámadtál az egyik munkásra, és belökted valamilyen maró folyadékba. Tegnap éjjel pedig erőszakoskodtál az előmunkásukkal, Nat Archerrel.

Charles hátradőlt az ülésen - belátta, meg kell várnia, mit határoz Frank az ügyben. Bizonyára valamiféle szembesítésre készül, gondolta. Iménti megkönnyebbülését most némi keserűség váltotta föl, bele kellett törődnie, hogy az őrszobára viszik.

A kocsi nem messze a gyár bejáratától állt meg. Frank háromszor dudált, majd várt. Az alumínium szélfogóajtó hamarosan kinyílt, és Charles látta, hogy Nat Archer jön ki rajta, nyomában egy alacsonyabb pasassal, akinek lábszárát, térdtől lefelé, kötés borította.

Frank kikászálódott a volán mögül, megkerülte a kocsit, s kinyitotta az ajtaját. - Kifelé! - csak ennyit mondott Charlesnak.

Charles engedelmeskedett. Az utat három-négy centiméteres friss hó borította, és Charles kissé megcsúszott rajta, de aztán visszanyerte egyensúlyát. Álló helyzetben a gumibot okozta zúzódások még jobban sajogtak, mint bent a kocsiban.

Nat Archer a társával odaballagott Frankhez és Charleshoz.

- Ez az az ember? - kérdezte Frank. Kettéhajtott egy rágógumit és a szájába vette.

Archer Charlesra nézett. - Ez az, igen.

- Akarnak följelentést tenni ellene? - kérdezte Frank, hangosan cuppogtatva szájában a rágógumit.

Archer visszabaktatott a gyárba.

Frank egyre cuppogtatva a rágógumit megkerülte a riadóautót és beszállt.

Charles megfordult, zavarodottan bámult Brezóra, aki foghíjas vigyorral viszonozta pillantását. Charles észrevette, hogy Brezo képén sebhely fut végig, s ez vigyorát aszimmetrikussá torzítja.

Brezo váratlanul, teljes erőből megeresztett egy ütést Charles gyomorszája felé. Charles látta a közeledő öklöt, és sikerült könyökével kissé elhárítania. De a csapás még így is a hasán találta, összegörnyedt tőle, a hideg földre zuhant, lélegzet után kapkodott. Brezo fölébe hajolt. Charles azt várta, hogy újabb támadásra készülődik, de az csupán egy maréknyi havat rúgott az arcába, majd bekötözött lábát maga után húzva elballagott.

Charles négykézlábra tápászkodott. A fájdalomtól egy másodpercre még tájékozódni se bírt. Aztán egy kocsiajtó nyitódását hallotta, érezte, hogy valaki karjánál fogva talpra rántja. Oldalát tapogatva tűrte, hogy visszavigyék a riadóautóhoz. A kocsiban fejét az ülés hátának támasztotta.

Érezte, hogy a kocsi farolni kezd, de nem törődött vele. Szemét lehunyta, még a lélegzetvétel is fájdalmat okozott. A kocsi hamarosan megállt, ajtaja kinyílt. Charles kinyitotta szemét. Frank Neilson nézett rá. - Gyerünk, fiacskám - mondta a rendőrfőnök. - Örülj, hogy ilyen olcsón megúsztad. - Benyúlt a kocsiba, és maga felé húzta Charlest.

Amikor kiszállt a kocsiból, Charles kissé szédelgett. Frank becsapta az autó hátsó ajtaját, visszaült a volán mellé, majd leeresztette az ablakot. - Legjobb, ha a tájára se néz az Anyagfelújítónak - mondta. - A városban már híre terjedt, hogy maga keresi a bajt. Hadd mondjak valamit, ha így folytatja, ráfázik. Sőt, jobban, mint képzeli. Ez a város az Anyagfelújítónak köszönheti létét, s ha maga ezt megpróbálja aláásni, mi, a rend őrei nem tudjuk garantálni a biztonságát. És a családjáét se. Hát gondolkozzon.

Frank fölhúzta a kocsi ablakát, megfordult és otthagyta Charlest a járdaszélen, hólét fröcscsentve nadrágjára. A Pinto pár méternyire állt onnan, tetejét jócskán hó borította. Charlest a fájdalom ellenére vad düh fojtogatta. Mert a balsors mindig csak még inkább tettekre ösztönözte.

Cathryn és Gina épp a konyhát tették rendbe, amikor hallották, hogy egy kocsi fordul be a följáróba. Cathryn az ablakhoz szaladt és félrehúzta a vörös kockás függönyt. Nagyon-nagyon remélte, hogy Charles jött meg - azóta, hogy férje szinte elmenekült a kórházból, nem hallott róla, a labor telefonját senki se vette föl. A bíróságnál történteket okvetlenül el kell mondania neki. Nem hagyhatta, hogy csak reggel az idézésből szerezzen tudomást a gyámsági ügyről.

Miközben a följárón közeledő fényeket figyelte, maga elé suttogta: - Ó, bárcsak Charles lenne! - A kocsi túljutott az utolsó kanyaron, és elhaladt az ablak előtt.

A Pinto! Cathryn megkönnyebbülten fölsóhajtott. Visszatért a konyha közepébe, és a törlőruhát kivette a meglepett Gina kezéből.

- Charles jött meg, anyám - mondta. - Menj be, légy szíves, a másik szobába. Szeretnék egy pillanatra kettesben beszélni vele.

Gina tiltakozni akart, de Cathryn az anyja ajkára tette ujját, és gyöngéden hallgatásra bírta. - Nagyon fontos - mondta.

- Nem lesz bajod?

- Ugyan - válaszolta Cathryn és az ajtó felé noszogatta anyját. Közben hallotta, ahogy a kocsiajtó becsapódik.

Az ajtóhoz ment, s amikor Charles megindult felfelé a lépcsőn, kinyitotta előtte.

Mielőtt még meglátta férje arcát, a szaga már megütötte orrát. Olyasféle penészszag, mint amilyet nyáron a szekrénybe nedvesen elrakott törülközők árasztanak magukból. Amikor Charles a világosságba lépett, Cathryn látta, hogy az orra sebes és dagadt. Felső ajkán néhány csepp alvadt vér vöröslött, s egész arca furcsán elfeketedett. Báránybut bekecse csupa iszonyatos mocsok, pantallója a jobb térde fölött elszakadt. De a legaggasztóbb férjének feszült, alig elfojtott haragról tanúskodó arckifejezése volt.

- Mi baj, Charles? - Valami rettenetes dolognak kellett történnie. Egész délután nyugtalankodott férje miatt, s most Charles külseje arra mutatott, hogy nem ok nélkül.

- Ne szólj semmit, várj egy kicsit - mondta Charles. Nem hagyta, hogy Cathryn hozzáérjen, levette a kabátját, a telefonhoz ment és idegesen lapozgatott a telefonkönyvben.

Cathryn elővett egy tiszta konyharuhát, megnedvesítette a sarkát, s le akarta mosni vele Charles arcát, hogy lássa, hol sebezte föl magát.

- Az istenért, Cathryn, nem tudsz várni egy pillanatig?! - fortyant fel Charles, és eltolta magától feleségét.

Cathryn hátralépett. Ez a férfi mintha idegen volna. Figyelte, ahogy tárcsázik, vadul nyomkodja a gombokat. - Dawson - ordította Charles a telefonba. - Felőlem markában tarthatja a rendőrséget és ezt az egész kurva várost. Akkor se viszi el szárazon ezt a dolgot! - Hogy nagyobb nyomatékot adjon szavainak, azonnal levágta a kagylót. Választ amúgy se várt, s nem akarta, hogy Dawsoné legyen az utolsó szó.

Miután megmondta a magáét, feszültsége kissé fölengedett. Lassú, körkörös mozdulattal megdörgölte halántékát. - Nem hittem volna - szólt immár csaknem normális hangon -, hogy ez a mi furcsa kis városunk ennyire korrupt.

Cathryn nyugtalansága is csillapodott. - Mi történt veled? - kérdezte. - Te megsebesültél!

Charles a feleségére nézett. Tagadóan intett a fejével, majd, Cathryn legnagyobb csodálkozására, elnevette magát. - Igazában az emberi méltóságomban sértettek meg. Nehéz egyetlen este félrelökni beidegződött képzelgéseinket. Nem, nem sebesültem meg. Legalábbis nem nagyon. Különösen ha meggondolom, hogy volt. amikor azt hittem, végem van. De most inni szeretnék valamit. Gyümölcslét vagy bármit.

- A sütőben van a vacsorád. Melegen tartottam.

- Egyetlen falat se menne le a torkomon - válaszolta Charles s lassan leült az egyik konyhaszékre. - De pokolian szomjas vagyok. - Asztalra fektetett keze remegett. Gyomra még mindig fájt az ütéstől.

Cathryn kitöltött egy pohár almabort és az asztalhoz vitte. Közben meglátta Ginát, aki ártatlan képpel az ajtóban állt. Haragos pantomimmozdulatokkal intett neki, hogy menjen vissza a nappaliba, aztán maga is az asztalhoz ült. Most, legalábbis egy időre, fölhagyott azzal a szándékával, hogy a gyámsági ügyről beszéljen.

- Véres az arcod - mondta aggodalmas hangon. Charles végighúzta kézfejét az orra alatt és a megalvadt vérfoltokra bámult.

- Nyomorultak! - tört ki belőle a szó.

Amíg Charles az almabort kortyolgatta, hallgattak.

- Nem mondanád el, hol voltál, és mi történt veled? - kérdezte végül is Cathryn.

- Előbb inkább Michelle-ről szeretnék hallani - mondta Charles, és letette poharát az asztallapra.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Cathryn, és kezét a férjéére tette.

- Hogy érted azt, hogy biztos vagyok-e benne? - fortyant föl Charles. - Persze hogy biztos vagyok.

- Rosszul fejeztem ki magamat - mentegetőzött Cathryn. - Tudom, hogy aggódsz miatta. De én téged is féltelek. Annyira kiborultál Michelle szívrohama miatt.

- Történt még valami? - kérdezte emelt hangon Charles. Attól tartott, hogy Cathryn valamilyen szörnyűséges hírre készíti föl.

- Nyugodj meg, kérlek - mondta gyöngéden Cathryn.

- Akkor mondd meg, mi történt Michelle-lel.

- Csak a lázáról van szó - válaszolta Cathryn. - Fölment, s az orvosok aggódnak emiatt.

- Uramisten! - mondta Charles.

- Egyébként rendben van. A szívműködése normális. - Cathryn nem merte megmondani, hogy Michelle haja hullik. Dr. Keitzman ezt várható és teljesen gyógyítható mellékhatásnak nevezte.

- És van valami jele a javulásnak? -- kérdezte Charles.

- Nem hiszem. Erről semmit se mondtak.

- Milyen magas a láza?

- Elég magas. Amikor eljöttem, harminckilenc fok volt.

- És miért jöttél el? Miért nem maradtál vele?

- Fölajánlottam, hogy ott maradok, de az orvosok nógattak, hogy menjek haza. Azt mondták, hogy a beteg gyerekek szüleinek nem szabad elhanyagolniuk a családjuk többi tagját. Azt magyarázták, úgyse tehetek semmit. Szerinted ott kellett volna maradnom? Nem tudtam, mit csináljak. Bárcsak mellettem lettél volna.

- Ó, istenem! - tört ki újból Charles. - Valakinek mellette kellene maradnia. A magas láz nem jót jelent. A gyógyszerek, úgy látszik, aláássák a normális fizikai ellenállóképességét, a leukémiás sejtjeire viszont nincsenek hatással. Ilyen körülmények között a magas láz a fertőzés jele.

Hirtelen fölállt. - Visszamegyek a kórházba - mondta eltökélten. - Most rögtön!

- De minek, Charles? Mit tudsz tenni? - Cathryn rémületében talpra ugrott.

- Vele akarok lenni. Egyébként pedig döntöttem: leállíttatom ezt a kezelést, vagy legalábbis a szokásos mennyiségekre csökkentetem a gyógyszerek adagolását. Az orvosok csak kísérleteznek, ami ha eredményes volna, akkor ennek a keringő leukémiás sejtek megcsappanásában már jelentkeznie kellene. Ehelyett azonban a számuk még csak növekszik.

- De ezek a gyógyszerek másoknál használtak. - Cathryn tudta, le kell beszélnie Charlest, hogy bemenjen a kórházba. Mert ha bemegy, ebből nagy baj lesz, összeakaszkodik az orvosokkal.

- Tudom, hogy a kemoterápia egyeseknél használ - válaszolta Charles. - Csakhogy Michelle esete egészen más. A bevett kezelési mód már kudarcot vallott. Nem hagyom, hogy a lányommal kísérletezzenek. Lehetőséget adtam Keitzmannak, de nem akarom megélni, hogy Michelle a szemem láttára ugyanúgy pusztuljon el, mint Elisabeth.

És ezzel kifelé indult.

Cathryn megragadta férje kabátujját. - Charles, kérlek, nem mehetsz így el. Rémesen nézel ki.

Charles végignézett magán. Belátta, hogy Cathrynnek igaza van, de mit számít, hogyan néz ki? Habozott, aztán fölszaladt az emeletre, ruhát váltott, megmosta kezét, arcát. Amikor lejött, Cathryn megértette, hogy férje végleg elhatározta magát. Még este bemegy a kórházba azzal a szándékkal, hogy leállíttatja Michelle kezelését: egyetlen reményét az életben maradásra. Az orvosok ismét csak helyesen ítélték meg Charles reakcióját e válságos helyzetre. Azonnal el kell mondania neki a gyámság ügyét, egy pillanatig se várhat vele.

Charles fölvette beszennyezett kabátját, s a zsebébe nyúlt, hogy megvannak-e a kocsikulcsai.

Cathryn háttal a konyhapultnak támaszkodott, megfogta a hőszigetelő műanyaggal borított szélét. - Charles - kezdte nyugodt hangon -, nem állíthatod le Michelle kezelését.

Charles közben megtalálta a kulcsait. - Már hogyne állíthatnám le - válaszolta magabiztosan.

- Lépéseket tettünk, hogy ezt megakadályozzuk - mondta Cathryn.

Charles a hátsó ajtóra tett kézzel megállt. A "lépéseket tettünk" kifejezés baljósan hangzott. - Mit akarsz ezzel mondani?

- Szeretném, ha visszajönnél, levetnéd a kabátod, és leülnél - szólt Cathryn, mintha egy akaratos tizenévessel beszélne.

Charles egyenesen a felesége elébe állt. - Elmondanád, miféle lépésekről van szó?

Cathrynt - noha ezt eddig elképzelhetetlennek tartotta - most, ahogy Charles összehúzott szemébe nézett, félelem fogta el. - Amikor ma délután olyan sietősen elmentél a kórházból, beszéltem dr. Keitzmannal és dr. Wileyvel. Azt mondták, nagyon rossz idegállapotba kerültél, és ennek következtében képtelen vagy helyesen dönteni Michelle kezelésének dolgában. - Cathryn tudatosan próbálta a délelőtti megbeszélés jogi formuláit ismételni. Legjobban attól félt, cinkossága milyen hatást tesz Charlesra. Azt akarta hangsúlyozni, hogy ő csupán vonakodva vett részt az egészben. Charles arcába nézett férje kék szeme hidegen tekintett vissza rá. - A kórház jogásza - magyarázta Cathryn - azt mondta, hogy Michelle-nek ideiglenes gyámra van szüksége, s az orvosok egyetértettek ezzel. Hozzátették, hogy nélkülem is elintézhetnék a dolgot, de a segítségemmel könnyebb volna. Azt hittem, helyesen cselekszem, mégis nehezen tudtam magamat rászánni. Úgy éreztem, jobb, ha legalább az egyikünk részt vesz az eljárásban.

- És így mit csináltatok? - kérdezte Charles kivörösödött arccal.

- Sürgős tárgyalást folytattunk a bíróval - válaszolta Cathryn. Tudta, rosszul és rosszkor mondja el a dolgot, összezagyválja az egészet. Mégis makacsul tovább magyarázta: - A bíró egyetértett azzal, hogy Michelle-nek a betegségére azt a bevett kezelést kell kapnia, amelyet dr. Keitzman és dr. Wiley körvonalazott. Ideiglenes gyámul engem neveztek ki. A kérelmet három napon belül tárgyalják, s három hét múlva döntenek véglegesen az ügyben. A bíró gondnokot is kijelölt. Hallgass meg, kérlek, Charles, hidd el, mindezt Michelle-ért tettem. Nem akarok semmit ellenedre csinálni, nem akarok közéd és Michelle közé állni.

Charles arcát kémlelte, lát-e rajta legalább egy szikrányi megértést. De ez az arc csak haragról tanúskodott. - Charles! - kiáltotta Cathryn. - Kérlek, higgy nekem. Az orvosok meggyőztek róla, hogy súlyos idegállapotba kerültél. Nem vagy magadnál. Gondolkozz! Dr. Keitzman a gyermekkori leukémia terén világhíres szaktekintély. Mindent csakis Michelle-ért tettem. És ez a gyámság csak ideiglenes. Kérlek, Charles! - Cathryn könnyekbe tört ki.

Gina bukkant föl az ajtóban. - Csak nincs valami baj? - szólt be félénken.

- Remélem, igen-igen remélem - mondta nagyon lassan Charles, és közben mereven Cathryn arcára függesztette szemét -, hogy amit elmondtál, nem igaz. Hogy ezt az egészet csak kitaláltad.

- De igaz - nyögte Cathryn. - De igaz. Te elrohantál. Azt tettem, amit a legjobbnak tartottam. Holnap reggel kikézbesítik az idézést.

Charlesból olyan vad düh tört ki, amelyre eddig nem is tartotta képesnek magát. Csak néhány, egymásra rakott tányér feküdt a keze ügyében a konyhapulton, fölkapta, a feje fölé emelte és a földhöz vágta őket, ahol ijesztő csattanással diribdarabra törtek. - Ezt nem bírom tovább! Mindenki ellenem van! Mindenki!

Cathryn a mosogató mellett lapult, moccanni se mert. Gina földbe gyökerezett lábbal állt az ajtóban, menekülni szeretett volna, de reszketett a lányáért.

- Michelle a lányom, a húsomból és a véremből! - őrjöngött Charles. - Senki se veheti el tőlem.

- Nekem meg a fogadott lányom - zokogta Cathryn. - Ugyanúgy szeretem, mint te. - Úrrá lett félelmén, megragadta Charles kabáthajtókáját, és annál fogva teljes erőből rázni kezdte férjét. - Csillapodj, kérlek. Csillapodj! - kiáltotta kétségbeesetten.

De Charles semmiképpen se hagyta lefogni magát. Ám a reflexmozdulat, amellyel fölemelte karját és ellökte magától Cathrynt, túl erős volt. Így aztán keze élével akaratlanul Cathryn arcát érte, s az asszonyt a konyhaasztalhoz taszította.

Egy szék felborult. Gina sikoltozva berohant a konyhába, és testes alakjával fedezte elszédült lányát Charles elől. Majd keresztet vetett és imádkozni kezdett.

Charles durván félrelökte útjából anyósát, két vállán megragadta Cathrynt, és megrázta, akár egy rongybabát. - Most azonnal telefonálsz és visszavonod a jogi eljárásra vonatkozó kérelmedet. Megértetted?

Chuck a lárma hallatán leszaladt a lépcsőn. Egy pillantással felmérte az elébe tárúló látványt, beugrott a konyhába, hátulról elkapta apját, és két karját az oldalához szorította. Charles megpróbálta kiszabadítani magát, de nem bírta. Elengedte hát Cathrynt, s hátralökött könyökkel gyomorszájon vágta Chuckot. A fiú melléből hangosan zihálva tört föl a levegő. Charles megfordult, egyet taszított Chuckon, aki ettől megbotlott, leesett és fejét a padlóba verte.

Cathryn fölsikoltott. A viszály immár láncreakciót váltott ki: Cathryn Chuckra vetette magát, hogy megvédje apjával szemben, Charles pedig ráeszmélt, hogy saját fiára támadt.

Egy lépést tett előre, mire Cathryn újból fölsikoltott, fedezve az összeroskadt fiút. Gina Charles és a többiek közé lépett, s közben mormolva az ördögöt emlegette.

Charles fölpillantott: az ajtóban meglátta Jean Paul zavarodott arcát. A fiú apja rámeredő pillantása elől hátrálni kezdett. Charles, ahogy visszanézett családjának többi tagjára, úgy érezte, mintha idegen lenne saját házában. Gondolkodás nélkül sarkon fordult és kiviharzott a házból.

Gina becsukta mögötte a hátsó ajtót, Cathryn pedig közben Chuckot az egyik konyhaszékhez vezette. Hallották, ahogy a Pinto végigdübörög a kocsifeljárón.

- Gyűlölöm őt! Gyűlölöm! - kiabálta Chuck, két kezét a gyomrára szorítva.

- Ne mondj ilyet - csillapította Cathryn. - Ez az egész csak egy lidércnyomásos álom. Fölébredünk és szétfoszlik.

- Mi van a szemeddel? - kérdezte Gina. A lányához lépett és hátrabillentette Cathryn fejét.

- Semmi az egész - válaszolta Cathryn.

- Semmi? Egykettőre elkékül és véraláfutásos lesz. Legjobb, ha jeget teszel rá.

Cathryn fölállt, hogy az előszobában függő kis tükörben megnézze magát. Jobb szemöldökén egy apró karcolást látott, s a szeme valóban véraláfutásos volt. Mire visszament a konyhába, Gina már elővette a jeges tálkát.

Közben Jean Paul újból előmerészkedett az ajtóig.

- Ha még egyszer megüt téged, megölöm - mondta Chuck.

- Fiatalúr - fortyant föl Cathryn. - Ne halljam, hogy ilyeneket mondasz. Charles magánkívül van, rettenetesen feszült idegállapotban. Különben nem is akart megütni. Csak ki akart szabadulni a kezem közül.

- Az ördöggel cimborál - jegyezte meg Gina.

- Elég legyen már, halljátok - szólt Cathryn.

- Szerintem megőrült - erősködött Chuck.

Cathryn mély lélegzetet vett mintegy előkészületül, hogy ismét rászóljon Chuckra, de aztán tétovázott, mert a fiú kijelentése hallatán eltöprengett, vajon Charles nem szenved-e tényleg idegösszeroppanásban. Az orvosok ezt lehetségesnek tartották, s eddig minden egyébben igazuk volt. Cathryn azon tűnődött, honnan meríthet erőt ahhoz, hogy összetartsa a családját.

Elsősorban a biztonságukra gondolt. Még sose látta, hogy Charles ennyire elveszítse az önuralmát. A legjobb, gondolta, ha szaktanácsot kér, fölhívta hát dr. Keitzman rendelőjét, s meghagyta, hogy az orvos hívja vissza.

Keitzman öt perc múlva jelentkezett.

Cathryn elmondta neki a történteket, ideértve azt is, hogy Charles Michelle kezelésének abbahagyatása mellett döntött, s hozzátette, férje máris elindult a kocsival, valószínűleg a kórházba.

- Úgy látszik, jókor kérelmeztük a gyámság átruházását - jegyezte meg dr. Keitzman.

Cathryn e pillanatot nem találta alkalmasnak az önelégültségre. - Ez lehetséges - válaszolta -, de engem Charles állapota aggaszt. Nem tudom, mi jöhet még.

- Épp ez a kérdés - felelte dr. Keitzman. - A férje közveszélyes is lehet.

- Ezt nem bírom elképzelni - mondta Cathryn.

- Erről addig nem tudunk bizonyosságot szerezni, amíg szakorvos meg nem vizsgálja őt. De higgye el nekem, ez igenis lehetséges. Talán jobb volna, ha egy-két napra elköltöznének hazulról. Gondolnia kell a családjára.

- Az anyámhoz költözhetnénk - mondta Cathryn. Tény és való, hogy nemcsak önmagára, hanem a gyerekekre is gondolnia kell.

- Szerintem ez volna a legjobb. Csak addig, amíg Charles lecsillapodik.

- És mi lesz, ha Charles most odamegy a kórházba?

- Emiatt ne aggódjon. Értesítem a kórházat, s megmondom az osztálynak, hogy ön a gyermek gyámja. Ne nyugtalankodjon, minden rendben lesz.

Cathryn letette a kagylót. Bárcsak ő is olyan optimista lehetne, mint dr. Keitzman. Továbbra is úgy érezte, hogy a dolgok még rosszabb fordulatot vesznek.

Fél óra múlva Cathryn, Gina és a két fiú, kételyek és aggodalmak közt kibotorkált a hóba, s a hálóholmijaikat a furgonba rakták. Útközben Jean Paul kiszállt az egyik iskolatársa házánál, ahová meghívták, majd továbbmentek Bostonba. Egyikük se szólt egy szót se.

11

Charles kilenc óra után érkezett a gyermekkórházhoz. Az utcán a nappali zűrzavarral ellentétben most nyugalom uralkodott, és Charles az egészségügyi központ könyvesboltja előtt le tudott parkolni. A főbejáraton ment be a kórházba, s egy üres lifttel fölvitette magát az Anderson 6-os osztályra.

Amikor elhaladt a nővérszoba mellett, valaki rászólt, de ő még csak nem is fordította fejét a hang irányába. Michelle szobájához érve beosont a félig nyitott ajtón.

Itt sötétebb volt, mint az előcsarnokban, csupán a padló közelében levő kis éjjelilámpa árasztott némi fényt. Charles várt, amíg a szeme megszokja a félhomályt, s aztán körülnézett. Az ágy túlsó oldalán meglátta a szívműködést ellenőrző monitort, a hangját levették, de a vizuális jelző nyomon követte a kicsinyke képernyőn föl-fölvillanó fényeket. Michelle két karjához egy-egy intravénás vezeték volt erősítve, a bal oldalin kettős konnektorral. Charles tudta, hogy ez a kemoterápiás kezelést szolgálja.

Lassan egy lépést tett előre, szemét alvó kislánya arcára szegezte. De amikor közelebb ért, legnagyobb meglepetésére észrevette, hogy Michelle szeme nyitva van, s minden mozdulatát figyeli.

- Michelle? - suttogta Charles.

- Apu? - suttogta válaszképpen Michelle. Először azt hitte, megint egy ápoló lopakodik oda hozzá, hogy éjnek idején vért vegyen tőle.

Charles gyöngéden karjába vette lányát, érezte, milyen sokat vesztett súlyából. Michelle megpróbálta viszonozni az ölelést, de erőtlen karjával nem bírta. Charles az arcához szorította Michelle arcát, és lassan ringatni kezdte a kislányt. Michelle bőre sütött a láztól.

Charles elnézte gyermeke arcát, s látta, hogy ajka csupa seb.

Olyan iszonyatos fájdalom hasított szívébe, amelyen már a könnyek se segítenek. Az élet kegyetlen. Remény és boldogság mulandó ábránd, csak arra jó, hogy az elkerülhetetlen tragédiákat még gyötrelmesebbé tegye.

Charles, ahogy most karjában tartotta kislányát, arra gondolt, milyen ostobaság volt elmennie az Anyagfelújító Rt.-hez. Bosszúszomját persze megértette, de a mostani körülmények között fontosabb dolgokra is fordíthatta volna idejét. Az Anyagfelújító alkalmazottait nyilvánvalóan nem érdekli egy tizenkét éves kislány sorsa, egyszerűen fittyet hánynak az őket terhelő felelősségre. És az úgynevezett rákellenes szervezetek? Azokat vajon érdekli? Charles ebben is kételkedett, mivel tapasztalta, milyen hajtóerők vezérlik saját intézetét. Pedig azok, akik e roppant szervezeteket irányítják, a sors iróniájából, végső soron éppúgy áldozatul eshetnek e betegségnek, mint bárki más.

- Apu - kérdezte Michelle az apja arcára pillantva -, mitől olyan dagadt az orrod?

Charles elmosolyodott. Michelle még ilyen betegen is aggódik érte! Hihetetlen!

Gyorsan kitalált egy történetet: elcsúszott a hóban és nevetséges módon orra bukott. Michelle fölnevetett, de aztán egykettőre újból elkomolyodott. - Apu, meggyógyulok?

Charles - akarata ellenére - habozott a válasszal. A kérdés váratlanul érte. - Hát persze - felelte, s nevetéssel próbálta elütni tétovázását. - Sőt azt hiszem, nincs is szükséged többé erre a gyógyszerre. - Fölállt és a kemoterápiás kezelésnél használt intravénás szerkezetre mutatott. - Talán ki is húzom.

Michelle arca elborult a félelemtől. Iszonyodott az intravénás szerkezet minden birizgálásától.

- Nem fog fájni - mondta Charles.

Kezét a kislány karjára helyezve ügyesen kihúzta a műanyag csövet. - A másik intravénás tűre egy ideig még szükség lesz, nehogy a szíved megint gyorsabban verjen - mondta és Michelle mellére koppintott.

A világítást hirtelen fölkattantották, a szobát éles neonfény árasztotta el.

Egy ápolónő lépett be az ajtón, nyomában két egyenruhás biztonsági őrrel.

- Mr. Martel - mondta az ápolónő -, sajnos, nem maradhat itt. - Észrevette a lelógó intravénás vezetéket, és haragosan csóválta a fejét.

Charles nem válaszolt. Leült Michelle ágya szélére, és megint karjába vette gyermekét.

Az ápolónő segítségért intett a biztonsági őröknek. Azok az ágyhoz léptek, és gyengéden noszogatni kezdték Charlest, hogy távozzon.

- Letartóztathatnánk önt, ha magától nem megy el - mondta az ápolónő -, de ezt nem szívesen tennénk.

Charles hagyta, hogy a karját lefejtsék Michelle-ről. Michelle előbb az őrökre, majd apjára pillantott.

- Miért tartóztatnának le? - kérdezte.

- Nem tudom - felelte mosolyogva Charles. - Talán azért, mert nincs látogatási idő.

Charles fölállt, majd lehajolt és megcsókolta Michelle-t. - Légy jó - mondta. - Hamarosan visszajövök.

Az ápolónő kikapcsolta a mennyezeti világítást.

Charles az ajtóból búcsút intett Michelle-nek, aki visszaintett neki.

- Nem lett volna szabad kihúznia az intravénás tűt - mondta az ápolónő, miközben elindultak a nővérszoba felé.

Charles nem válaszolt.

- Ha meg akarja nézni a kislányát - folytatta az ápolónő -, ezt csak látogatási időben teheti és kíséret mellett.

- Szeretném látni a kórlapját - mondta udvariasan Charles. Az ápolónő megjegyzésére ügyet se vetett.

Az ápolónő folytatta az útját, Charles kívánsága szemmel láthatón nem nyerte meg a tetszését.

- Ehhez jogom van - szólt Charles. - És különben is orvos vagyok.

Az ápolónő vonakodva engedett. Charles belépett az elhagyatott nyilvántartási szobába. Michelle kórlapja "ártatlanul" ott függött a kijelölt helyén. Charles leemelte és maga elé tette. Délután vérsejtszámlálást végeztek. Charles szíve összeszorult! Jóllehet fölkészült a legrosszabbra, de az eredmény még így is megdöbbentette: a leukémiás sejtek száma nem csökkent, sőt inkább még kissé szaporodott. A kemoterápiás kezelés nyilvánvalóan mit sem használ.

Charles maga felé húzta a telefont és fölhívatta dr. Keitzmant. Mialatt a kapcsolásra várt, végignézte a kórlap többi adatát. Legijesztőbbnek Michelle lázgörbéjét találta. Korábban harminckilenc Celsius fok körül mozgott, de délutánra negyvenig szökött fel. Charles elolvasta az óvatosan fogalmazott kardiológiai jelentést, amely azt a végkövetkeztetést tartalmazta, hogy a ventrikuláris tachycardiát a második adag Daunorubicin gyors infúziója vagy a szív leukémiás infiltrációja, esetleg a kettő együttesen okozta. Ebben a pillanatban megszólalt a telefon, dr. Keitzman jelentkezett.

Mind dr. Keitzman, mind pedig Charles igyekezett minél udvariasabban beszélni.

- Ön, mint orvos bizonyára tudja - mondta dr. Keitzman -, hogy nekünk gyakran szembe kell néznünk azzal a dilemmával, vajon ragaszkodjunk-e a kezelés bevett, leghelyesebb elveihez vagy engedjünk a beteg vagy a családja kívánságának. Jómagam az előbbi módszerben hiszek, mert ha bármilyen indokkal kivételt teszünk, ezzel mintegy a Pandora szelencéjét nyitjuk ki. Ezért aztán egyre gyakrabban kell a bírósághoz fordulnunk.

- De hát a kemoterápiás kezelés - válaszolta Charles, igyekezve megőrizni önuralmát - Michelle esetében szemmel láthatóan nem járt eredménnyel.

- Eddig nem - ismerte be dr. Keitzman. - De az eredményesség megítéléséhez még túl korán van. Még van rá esély, hogy segíteni fog. Amellett nincs más választásunk.

- Szerintem ön csupán saját magát kezeli - vágott közbe Charles.

Dr. Keitzman nem válaszolt. Tudta, hogy Charlesnak bizonyos mértékig igaza van. De semmit se tenni, ezt megbocsáthatatlan bűnnek tartotta, különösen egy gyermek esetében.

- Még valamit szeretnék kérdezni - tette hozzá Charles. - Véleménye szerint lehetséges, hogy Michelle leukémiáját benzol okozta?

- Lehetséges - válaszolta dr. Keitzman. - Ennél a fajta leukémiánál. Miért, talán ki volt téve benzol hatásának?

- Hosszú időn át - mondta Charles. - Az egyik gyár benzollal szennyez egy folyót, amelynek vize a kertünkben egy tóba ömlik. Hajlandó volna kijelenteni, hogy Michelle-nél a leukémiát benzol okozta?

- Nem, ezt nem tehetem - válaszolta dr. Keitzman. - Erre, sajnos, csupán közvetett bizonyíték van. Amellett a benzol leukémiát kiváltó hatására egyértelműen csakis a laboratóriumi állatkísérletek utalnak.

- De mindketten tudjuk, hogy az embernél ugyanígy van.

- Igaz, csakhogy a bíróság ezt a fajta bizonyítékot nem fogadja el, mert minden valószínűség ellenére mégse teljesen meggyőző.

- Tehát nem hajlandó nekem segíteni?

- Sajnos, nem tudok - válaszolta dr. Keitzman. - Viszont valamit mégis tehetek, ami, úgy érzem, kötelességem. Azt ajánlom, forduljon egy pszichiáterhez. Önt szörnyű megrázkódtatás érte.

Charles előbb alaposan be akart olvasni dr. Keitzmannak, de aztán meggondolta magát, és szó nélkül letette a kagylót. Amikor fölállt, azon tűnődött, ne osonjon-e vissza Michelle-hez. Ez azonban lehetetlennek látszott. A főnővér ugyanis sasszemekkel figyelte, s az egyik egyenruhás biztonsági őr is ott lebzselt még, egy képesújságot lapozgatott. Így hát Charles visszament a lifthez, és megnyomta a hívógombot. Várakozás közben végiggondolta, mit tehetne. Egymagában kell megvívnia a harcot, s holnap reggel, ha majd beszél dr. Ibanezzel, még inkább csak saját magára hagyatkozhat.

Ellen Sheldon a szokottnál későbben érkezett a Weinburger Intézet elé. De mégse sietett, mert a kapuhoz vezető út igen síkos volt. A bostoni időjárás hű maradt önmagához, előző éjjel előbb esni kezdett, majd havazott, aztán megint esőre váltott át. És a lucsok mostanra jéggé fagyott. Mire Ellen a főbejárathoz ért, fél kilenc volt.

Késésére két ok is szolgált magyarázatul. Először is azt se tudta, találkozik-e ma egyáltalán Charlesszal, s így elő kell-e készítenie a labort. Aztán meg előző éjszaka nagyon későn tért haza. Megszegte életének egyik alapvető elvét, tudniillik hogy csak úgy, ösztöneire hallgatva, sose randevúzzon valakivel. De miután elmondta dr. Morrisonnak, hogy Charles nem folytatja a Cancerankísérleteket, a férfi rábeszélte, a nap hátralevő részében ő se dolgozzon tovább. Sőt a telefonszámát is megtudakolta, hogy tájékoztathassa a Charlesszal és a Weinburgerékkel folytatott megbeszélésük eredményéről. Morrison pedig, bár Ellen ezt nem is várta, valóban fölhívta őt, elmondta, hogy Charles állását próbaidőre fölfüggesztették, huszonnégy óra gondolkodási időt adtak neki, hogy eldöntse, hajlandó-e együttműködni velük vagy sem. Aztán meghívta Ellent vacsorára. Ellen - mivel azt hitte, ez csak amolyan hivatalos randevú - elfogadta a meghívást, s nem bánta meg. Dr. Peter Morrison nem volt ugyan férfiszépség, de igen vonzó ember és a tudományos kutatók körében nyilvánvalóan hatalmasság.

Ellen meg akarta fordítani a kulcsot a zárban, de az ajtót, legnagyobb meglepetésére, nyitva találta. És Charles odabent már javában dolgozott.

- Azt hittem, ma már be se fog jönni - évődött vele jókedvűen Charles.

Ellen levette kabátját, s közben némi bűntudatot érzett. - Én meg azt nem hittem, hogy itt találom magát.

- Tényleg? - jegyezte meg Charles. - Az éjszaka jó részét munkában töltöttem.

Ellen Charles íróasztalához lépett. Az asztalon egy új nyilvántartási könyv feküdt, számos oldalát már Charles jól olvasható kézírása töltötte be. De a férfi rettenetesen nézett ki, haja csapzott, ami még inkább láthatóvá tette kopaszodó feje búbját. Szeme fáradtnak látszott, arca borotválatlan.

- Mit csinál? - kérdezte Ellen, hogy kipuhatolja, milyen hangulatban van Charles.

- Szorgalmas voltam - válaszolta Charles s fölemelt egy fiolát. - És jó hírem van. A rákos állatból vett protein antigén izolálási módszerünk az emberi rákos sejteknél is kitűnően beválik. A Michelle leukémiás sejtjeivel készített hybridoma tartósnak mutatkozik.

Ellen bólintott. Szánni kezdte Charles Martelt.

- Azonkívül ellenőriztem valamennyi emlőrákantigénnel beoltott egeret is - folytatta Charles. - És kettőnél közülük enyhe, de határozott és biztató ellentest-reagálást tapasztaltam. Mit szól ehhez? Szeretném, ha ma egy újabb antigén-adaggal beoltaná őket, s egy második egércsoportnál is elkezdené a kísérletet Michelle leukémiás antigénjeivel.

- De Charles - mondta mély együttérzéssel Ellen -, ezt nem volna szabad csinálnunk.

Charles olyan óvatosan tette le a kezében tartott fiolát, mintha nitroglicerin volna benne. Megfordult és Ellenre nézett. - Egyelőre ez még az én laborom - válaszolta nyugodt, visszafogott, sőt talán túlságosan is visszafogott hangon.

Ellen ismét bólintott. Szó, ami szó, kissé félni kezdett Charlestól. Egyetlen hang nélkül visszatért a maga munkahelyére, s nekikészült az egerek beoltásának. Közben a szeme sarkából figyelte, ahogy Charles az íróasztalához megy, fölvesz néhány összehajtogatott papírlapot és olvasni kezdi. Ellen az órára pillantott. Valamikor kilenc után elkéredzkedik és beszél Peterrel.

Charlesnak aznap reggel már kikézbesítették az idézést az egyoldalú gyámsági ügy tárgyalására. Szó nélkül átvette a rendőrfőnökség küldöncétől az iratokat, de eddig még nem olvasta el azokat. Utálta a jogi halandzsát, épp csak átfutott a blankettákon, amelyekből kitűnt, hogy meg kell jelennie a három napon belül kitűzendő tárgyaláson. Visszatette az iratokat a borítékba, s félrelökte. Ügyvédtől kell tanácsot kérnie.

Az órájára nézett, s fölvette a telefont. Először a shaftesburyi városi tanács vezetőjét, John Randolphot hívta föl, akit - mint a helybeli műszaki bolt tulajdonosát - jól ismert.

- Panaszt szeretnék tenni - mondta Charles a szokásos üdvözlő szavak után - a shaftesburyi rendőrség ellen.

- Remélem, nem a gyárban lejátszódott tegnap esti dolgokról beszél - mondta John.

- De épp azokról - válaszolta Charles.

- Már hallottunk az esetről - jegyezte meg John. - Frank Neilson együtt reggelizett a Pizsamában a három tanácstaggal. Mindent hallottam. Szerintem szerencséje volt, hogy Frank ment ki a gyárba.

- Eleinte én is azt hittem - mondta Charles. - De aztán, amikor visszavittek az Anyagfelújítóhoz, hogy az egyik ottani féleszű leüthessen, megváltozott a véleményem.

- Erről nem hallottam - ismerte be John. - Arról viszont tudok, hogy birtokháborítást követett el, s valakit belökött valamiféle savas folyadékba. Mi a csudának zűrözik a gyárban? Különösnek találom, hogy orvos létére így viselkedik.

Charles agyát hirtelen elöntötte a harag. Szenvedélyes magyarázatba fogott, elmondta, hogy az Anyagfelújító benzolt és más mérgező vegyi anyagokat önt a folyóba. Majd hozzátette, hogy közérdekből megpróbálja becsukatni a gyárat.

- Nem hiszem, hogy a város lakossága ezt jó szemmel nézné - szólt John, amikor Charles végre elhallgatott. - A megnyitása előtt nagyon nagy volt itt a munkanélküliség. A városunk jóléte az Anyagfelújító működésével szoros kapcsolatban van.

-- És az ön jóléte, gondolom, az eladott mosógépek számától függ - mondta Charles.

- Legalábbis részben - ismerte be John.

- Úristen! - kiáltotta Charles. - Ön szerint az olyasféle halálos betegségek okozása, mint a leukémia és az aplasztikus anémia, nem túl nagy ár ezért a jólétért?

- Efféle betegségek okozásáról sose hallottam - válaszolta nyugodt hangon John.

- Mert nem akar róla hallani.

- Ezt vádaskodásnak fogjam föl?

- Úgy van. Felelőtlenséggel vádolom önt. Még ha csak a leghalványabb gyanú merülne is föl, hogy az Anyagfelújító mérgező vegyi anyagokkal szennyezi a folyót, a vizsgálat befejeztéig akkor is be kellene csukatni. Néhány mocskos állás nem éri meg ezt a kockázatot.

- Ön mint orvos könnyen beszél, nincsenek anyagi gondjai. De a városnak és a dolgozóinak ezek az állások életbevágóan fontosak. Ami pedig a rendőrséggel szembeni panaszát illeti, törődjön a saját dolgával. A tanácstagok is ezen a véleményen vannak. A magafajta előkelő harvardi diplomások, nagyvárosi népek ne írják elő nekünk, hogyan éljünk!

Charles a már ismerős kattanásból megértette, hogy John megszakította a vonalat. Tehát ez az út se járható, gondolta magában.

Tudta, hogy a harag rossz tanácsadó, ezért most a KVI-t hívta föl. Kérte, hogy kapcsolják Mrs. Amendolát a bírságolási osztályról. Meglepetésére azonnal kapcsolták, s a vonal túlsó végén meghallotta Mrs. Amendola kissé nazális hangját. Charles megmondta a nevét és elmesélte, mit tapasztalt az Anyagfelújító Rt.-nél.

- A benzolos tartályt - mondta - egy cső közvetlenül az ereszcsatornával köti össze.

- Ez nem valami agyafúrt megoldás - jegyezte meg Mrs. Amendola.

- Ennél szembeszökőbb már nem is lehet - mondta Charles. - És tetejében van ott egy vegyszeres medence is, amelyből állandóan a folyóba szivárog a lé.

- És sikerült fényképeket készítenie? - kérdezte Mrs. Amendola.

- Megpróbáltam, de nem tudtam - válaszolta Charles. - Az önök emberei, gondolom, több szerencsével járnának. - Nem látott okot rá, hogy elmondja a KVI-nek, miként tették tönkre a fényképezőgépét. Ha fölkelthetné vele az érdeklődésüket az ügy iránt, az más volna. De attól félt, hogy az adott körülmények között ezzel csak elbátortalanítaná az ellenőröket.

- Telefonálok egy-két helyre - mondta Mrs. Amendola. - De semmit se ígérhetek. Nagyobb sikerre számíthatnék, ha ön, ahogy ígérte, írásban nyújtja be a panaszát néhány fényképpel, még ha rosszak volnának is.

A lehető leghamarabb eleget tesz e kívánságnak, felelte Charles, de nagyon hálás volna, ha Mrs. Amendola a már eddig kapott fölvilágosítások alapján megpróbálna valamit csinálni az ügyben. Amikor letette a kagylót, nem nagyon reménykedett benne, hogy a KVI bármit is tesz majd.

Visszament a laboratóriumi munkaasztalához, s onnan figyelte Ellen előkészületeit a kísérletekhez. Nem akart beleavatkozni a munkájába, mert Ellen sokkal ügyesebb volt nála. Ezért aztán inkább nekiállt, hogy Michelle leukémiás antigénjéből oldatot készítsen az egerek beoltásához. Mivel a fiola steril volt, Charles az oldat pontos mennyiségének kivonására steril módszert alkalmazott. Majd a megfelelő mennyiséget a kívánt töménység elérése érdekében pontosan kimért, steril sóoldattal vegyítette el. A fennmaradó antigént tartalmazó fiolát pedig a hűtőszekrénybe tette.

Az elkészült oldatot Ellennek adta, s azt mondta, hogy folytassa csak a munkáját, ő most elmegy ügyvédet keresni. Ebéd előtt, tette hozzá, visszajön.

Amikor az ajtó becsukódott mögötte, Ellen jó öt percig figyelte a falióra körben forgó kismutatóját. Kivárta, nem jön-e közben Charles mégis vissza, majd fölhívta a portásnőt, aki megerősítette, hogy dr. Martel kiment az intézetből. Csak ezután tárcsázta föl dr. Morrison számát. Mihelyt az fölvette a kagylót, Ellen elmondta neki, hogy Charles még mindig a saját kutatásával foglalkozik, sőt még az eddiginél is szélesebb területen, s továbbra is igen furcsán viselkedik.

- Jól van - mondta dr. Morrison. - Ezzel betelt a pohár. Senki se hibáztathat minket, hogy nem próbáltunk meg mindent, most azonban Charles Martelnek befellegzett a Weinburger Intézetnél.

Charles a vártnál sokkal nehezebben talált ügyvédet. Mivel oktalanul egyenlőségjelet tett egyfelől a szakértelem és együttérzés, másfelől pedig az előkelő környezet közé, így Boston belvárosába hajtott és az állami hivatalok központjának garázsában parkolt le. Az első impozáns toronyház az Állam utca 1. számot viselte. A szökőkúttal, tágas, csiszolt márványpadlózattal és tömérdek színes üveggel ékesített épület útmutatója számos ügyvédi irodát sorolt föl. Charles a legmagasabban levőt, a Begelman, Canneletto és O'Malley céget választotta ki abban az elképzelésben, hogy a magas fekvése mintegy a szakértelem mérvének szimbóluma. De a kettő közötti összefüggés, mint kiderült, csupán a honorárium összegében mutatkozott meg.

A cég nyilvánvalóan nemigen foglalkozott utcáról bejövő ügyfelekkel, s így Charlesnak egy Chippendale stílusú, úgynevezett "szerelmi pamlagon" kellett várakoznia, amelyen azonban a szerelmeskedés éppoly kényelmetlen lett volna, mint egy parkbeli márványpadon. Az ügyvéd, aki végül is fogadta Charlest, a cég legeslegfiatalabb beltagja volt, Charles tizenöt évesnek saccolta.

Beszélgetésük jól kezdődött. A fiatal ügyvédet láthatóan meglepte, hogy a bíró az egyik fél kérelmére vérrokon helyett csak jogi szempontból rokon személyt nevezett ki ideiglenes gyámnak. Amikor azonban megtudta, hogy Charles a szakorvosok javasolta kezelést le akarja állíttatni, már jóval kevesebb megértést tanúsított. De még így is hajlandó lett volna vállalni az ügyet, ha Charles nem illeti szenvedélyes hangú vádakkal az Anyagfelújító Rt.-t és Shaftesbury városát. Amikor pedig az ügyvéd kétségbe vonta Charles eljárásának jogszerűségét, beszélgetésük vitába torkollt. Az ügyvéd ok nélküli perlekedéssel vádolta Charlest, amin az annál is inkább feldühödött, mert nem tudta, mit jelent.

Charles tehát dolgavégezetlenül távozott az irodából, s ahelyett, hogy az épületben keresett volna másik ügyvédet, az egyik szomszédos boltban a telefonkönyv szakmai részét ütötte föl. Most már kerülte az előkelő címeket, magánpraxist folytató ügyvédeket keresett. Kijelölt magának öt-hat

nevet, sorba fölhívta őket, s aki épp jelentkezett, attól megkérdezte, el vannak-e foglalva vagy vállalnak-e megbízatást. Ha a válasz habozó volt, Charles letette a kagylót és a következőt hívta föl. Ötödik próbálkozásánál maga az ügyvéd jelentkezett. Charles ennek megörült, s öröme még csak fokozódott, amikor kérdezősködésére az ügyvéd azt válaszolta, hogy éhezik. Charles azt mondta, hogy azonnal odamegy hozzá. Följegyezte a nevét és a címét: Wayne Thomas, Cambridge, Zörgő utca 13.

Itt persze se szökőkút, se márvány, se színes üveg nem ékeskedett. A Zörgő utca 13. valójában hátsó bejárat volt, ahová egy szűk, kanyonszerű sikátoron keresztül lehetett eljutni. A vaskapun túl falépcső vezetett fölfelé. Tetején két ajtó volt. Az egyik egy tenyérjós, a másik Wayne Thomas ügyvéd irodájába nyílt. Charles bement az utóbbi ajtón.

- Oké, ember, üljön csak le, és mondja el, mi van - üdvözölte Wayne Thomas, és egy egyenes hátú széket húzott oda neki. Charles körülnézett a szobában - a falon egyetlen kép lógott: Abe Lincolné. Egyébként a falakat frissen festett fehér vakolat borította. Az egyetlen ablakon keresztül Charles a Harvard tér egy kicsinyke darabjára látott ki. A keményfa padlót nemrégiben csiszolták és fényezték. A szobát hűvös célszerűség jellemezte.

- A feleségemmel kettesben tettük rendbe az irodát - jegyezte meg Wayne, mert észrevette, hogy Charles körülnéz a szobában. - Hogy tetszik?

- Szép - válaszolta Charles. Wayne Thomas nem tett rá olyan benyomást, mint aki éhezik. Jó száznyolcvan magas, harminckét-harminchárom év körüli, dús szakállú néger volt, háromrészes, kék, hajszálcsíkos öltönyében impozáns megjelenésű férfiú.

Charles átnyújtotta az ideiglenes gyámságra vonatkozó idézést és elmondta a történteket. Wayne figyelmesen hallgatta, nem szakította félbe, mint az az ifjú legény a Begelman, Canneletto és O'Malley cégnél, csak néhány szót jegyzett föl. Amikor Charles befejezte mondanivalóját, Wayne egy sor kérdést tett föl. - Ami az ideiglenes gyámságot illeti - mondta végül -, ebben a tárgyalásig, azt hiszem, nem sokat tehetünk. Az eljárás idejére kinevezett gondnok az ő malmukra hajtja a vizet, s különben is időre van szükségem, hogy felkészüljek a tárgyalásra. Az Anyagfelújító Rt. és a Shaftesbury város dolgában viszont azonnal elindíthatom a pert. Marad a honorárium kérdése.

- Hamarosan kapok háromezer dollár kölcsönt - mondta Charles.

Wayne füttyentett. - Én ekkora lóvéra nem gondolok. Ötszázat tudna adni?

Charles megígérte, hogy mihelyt a kölcsönt megkapja, elküldi a pénzt. Kezet fogott Waynenel, és csak most vette észre, hogy a férfi a jobb fülében vékony, arany fülbevalót visel.

Némi elégedettséggel tért vissza a Weinburger Intézetbe. Legalább megindította a jogi eljárást, s még ha Wayne nem is jár sikerrel, akkor is több-kevesebb kellemetlenséget okoz majd Charles ellenségeinek. Türelmetlenül várakozott a vastag üveges bejárat előtt. Noha Miss Andrews nyilvánvalóan észrevette őt, mégis előbb befejezte a sort, amelyet épp gépelt, és csak aztán nyitotta ki az ajtót. És amikor Charles elment mellette, rögtön fölvette a telefont. Ez nem jót jelent, gondolta Charles.

A laborban senkit se látott. Ellent szólította, s amikor nem kapott választ, az állatszobába ment, de ott se találta. A faliórára pillantott, és ekkor rájött, mi ennek az oka. Tovább volt távol, mint ahogy képzelte. Ellen bizonyára ebédelni ment. Odalépett az asszony munkaasztalához, s látta, hogy Ellen hozzá se nyúlt a Michelle leukémiás antigénjével készített oldathoz.

Visszament a saját íróasztalához, s újból fölhívta Mrs. Amendolát a KVI-nél, mert szerette volna megtudni, milyen sikerrel járt az asszony az ellenőrzési osztályon. Mrs. Amendola alig leplezett türelmetlenséggel azt válaszolta, hogy nem csak ezzel az egy üggyel foglalkozik, és Charles ne telefonáljon többé, majd ő jelentkezik.

Charles nyugalmat erőltetett magára, s megpróbálta fölhívni a KVI körzeti főnökét, hogy hivatalosan panaszt emeljen az intézet ellen. De a főnök Washingtonba utazott egy értekezletre, amelyet a veszélyes hulladékokkal kapcsolatos új előírások megtárgyalása végett hívtak össze.

Charles kétségbeesetten igyekezett megőrizni a kormányhivatalokba vetett bizalmát, s most előbb New Hampshire, majd Massachusetts kormányzójának irodáját hívta föl. De egyik esetben sem járt sikerrel, csak a titkárnőkkel tudott beszélni, akik rendületlenül a Vízszennyeződést Ellenőrző Állami Bizottsághoz utasították. Akármit mondott, hiába magyarázta, hogy azzal már beszélt, a

titkárnők hajthatatlanok maradtak. Föladta hát e harcot, s most Massachusetts demokrata szenátorának hivatalát hívta föl.

A washingtoni iroda válasza eleinte ígéretesnek hangzott, de aztán az egyik alacsony beosztású tisztviselőtől a másikhoz kapcsolták, mígnem egy környezetvédelmi ügyekben járatos személy vette föl a kagylót. Ez azonban Charles pontosan előadott panasza ellenére csupán általánosságra szorítkozott. Tíz percen át betanult propagandabeszéddel traktálta Charlest, kifejtette, hogy a szenátornak mennyire szívügye a környezetvédelem. És miközben Charles arra várt, hogy végre szóhoz juthasson, Peter Morrison jött be a laborba. Így aztán Charles meg se várva a mondat végét, egyszerűen letette a kagylót.

A két férfi a labor kifényesített padlóján állva szembenézett egymással. Külső megjelenésük még a szokottnál is jobban elütött egymástól. Morrison aznap különös gondot fordított öltözékére, ezzel szemben Charleson meglátszott, hogy az éjjel ruhástul aludt a laborban.

Morrison győzedelmes képpel lépett be, de amikor Charles szembefordult vele, látta, hogy az is vidáman mosolyog, mire a vigyor lefagyott arcáról.

Charles úgy érezte, most végre kiismerte Morrisont: az egykori kutató azért vállalt adminisztratív beosztást, mert így akarta visszanyerni önbizalmát. Puccos külseje ellenére még mindig a kutatókat tartotta az orvostudomány "királyainak", s ezért nehezen bírta elviselni, hogy Charles képesség és elkötelezettség dolgában túltesz rajta.

- Azonnal jöjjön föl az igazgató irodájába - mondta dr. Morrison. - Szükségtelen megborotválkoznia.

Charles hangosan fölnevetett - tudta, hogy Morrison ezt az utóbbi megjegyzést sértésnek szánta.

- Magával, Martel, nem lehet szót érteni - fortyant föl dr. Morrison, és ezzel távozott.

Charles, mielőtt dr. Ibanezhez indult, igyekezett összeszedni magát. Pontosan tudta, mi vár rá, s mégis rettegett az elkerülhetetlen összecsapástól. Az igazgatónál tett látogatásai immár mindennapos szertartássá váltak. Ahogy elhaladt a korábbi igazgatók komor olajportréi mellett, egyiknek-másiknak odabiccentett. Miss Evanshez érve csak mosolygott, elment mellette, ügyet se vetett heves integetésére, hogy álljon meg. Kopogtatás nélkül besétált dr. Ibanezhez.

Morrison épp dr. Ibanez válla fölé hajolt, de most hirtelen fölegyenesedett. Valamilyen iratokat vizsgálgattak. Dr. Ibanez zavarodottan nézett Charlesra.

- Mit óhajt? - kérdezte agresszív hangon Charles. Dr. Ibanez Morrisonra pillantott, aki erre csak vállat vont. Az igazgató a torkát köszörülte, szemmel láthatóan szerette volna végiggondolni mondanivalóját.

- Fáradtnak látszik - jegyezte meg kényszeredetten.

- Kösz, hogy így aggódik miattam - válaszolta cinikusan Charles.

- Attól tartok, dr. Martel - szólt dr. Ibanez, miután összeszedte gondolatait -, most már nincs választásunk.

- Nincs? - kérdezte Charles, mintha nem is sejtené, hogy ez mit jelent.

- Nincs - válaszolta dr. Ibanez. - Ahogy már tegnap figyelmeztettem, az igazgatóság kívánságának megfelelően elbocsátjuk a Weinburger Intézet kötelékéből.

Charlest haraggal vegyes aggodalom fogta el. A kísértő lidércnyomás, hogy kiteszik az állásából, most balsejtelemből valóság lett. Igyekezett, hogy semmi jelét ne adja érzelmeinek, csak bólintott, mint aki tudomásul veszi a hallottakat és távozni készült.

- Várjon még egy pillanatig, dr. Martel - szólt utána dr. Ibanez és fölállt az íróasztala mellől.

Charles megfordult.

- Még nem fejeztem be a mondanivalómat - mondta dr. Ibanez.

Charles a két férfira pillantott, habozva, hogy maradjon-e vagy távozzon. Most már, gondolta, nem tartanak a markukban.

- Az a véleményem, Charles - mondta dr. Ibanez -, hogy a jövőben saját érdekében tudomásul kell vennie, bizonyos kötelezettségei vannak azzal az intézettel szemben, amely támogatta. Mi jóformán szabad kezet adtunk önnek a tudományos munkássága végzésére, s gondolom, tisztában van azzal, hogy ennek fejében tartozik nekünk valamilyen ellenszolgáltatással.

- Talán igaza van - felelte Charles. Úgy érezte, hogy dr. Ibanez nem tanúsít olyan rosszindulatot vele szemben, mint dr. Morrison.

- Példának okáért - jegyezte meg dr. Ibanez - tudomásunkra jutott, hogy valamilyen kifogása van az Anyagfelújító Rt.-vel szemben.

Ez a kijelentés fölkeltette Charles érdeklődését.

- Nem szabad elfelejtenie - folytatta dr. Ibanez -, hogy az Anyagfelújítónak és a Weinburger Intézetnek közös anyavállalata van, a Breur Vegyiművek. Reméltem, hogy ön ennek a kapcsolatnak ismeretében nem emel a nyilvánosság előtt vádat az Anyagfelújító ellen. Ha valami baja van velük, ezt házon belül, nyugodtan kell elintéznünk. Az üzleti életben ez így szokásos.

- Az Anyagfelújító benzollal szennyez egy folyót, amely a házam mellett folyik - vicsorgott Charles. - És emiatt a kislányom gyógyíthatatlan leukémiát kapott.

- Ez bizonyíthatatlan és felelőtlen vádaskodás - mondta dr. Morrison.

Charlest elvakította a harag, ösztönösen egy lépést tett Morrison felé, de aztán ráeszmélt, hogy hol van. És különben se illett a lényéhez, hogy tettlegességre ragadtassa magát.

- Charles - mondta dr. Ibanez. - Én csak a felelősségérzetére szeretnék apellálni, s arra kérem, tegye félre a saját munkáját mindaddig, amíg a Canceran-kísérleteket be nem fejezi.

Dr. Morrisont szemmel láthatóan bosszantotta, hogy Charles még egy utolsó lehetőséget kapott, elfordult és a Charles folyóra függesztette tekintetét.

- Ez lehetetlen - vágta rá Charles. - Tekintettel a kislányom állapotára, kötelességem, hogy az ő érdekében a saját munkámat folytassam.

Dr. Morrison elégedetten visszafordult - arcáról lerítt: "ugye megmondtam".

- Azért, mert azt hiszi, hogy még idejében olyan fölfedezést tehet, amellyel megmentheti a kislánya életét? - kérdezte hitetlenkedve dr. Ibanez.

- Igen, ez elképzelhető - válaszolta Charles.

Dr. Ibanez és dr. Morrison egymásra pillantott.

Dr. Morrison újból kinézett az ablakon. Az ügyet ezzel a maga részéről végleg lezártnak tekintette.

- Ez szerintem kissé túlzott önámításnak hangzik - jegyezte meg dr. Ibanez. - Tehát, mint mondtam, nem hagy nekem választási lehetőséget. De a jóakarat jeléül két hónapig még folyósítjuk a fizetését, s harminc napig fenntartjuk a betegbiztosítását is. A laboratóriumát azonban két napon belül el kell hagynia. És már érintkezésbe léptünk az utódjával, aki szívesen elvállalja a kívánt módon a Canceran-kutatás folytatását.

Charles mogorván nézett a két férfira. - Még mielőtt elmennék, szeretnék mondani valamit. Szerintem az a körülmény, hogy a gyógyszergyár és a rákkutató intézet ugyanannak a vállalatnak irányítása alatt áll, közönséges bűncselekmény. Különösen, mert mindkét társaság vezetői a Nemzeti Rákkutató Intézet igazgatóságának tagjai, és így önmaguknak juttatnak segélyeket. A Canceran a pénzügyi vérfertőzés égbekiáltó példája. A gyógyszer minden valószínűség szerint olyan mérgező hatású, hogy gyógykezelésre csakis akkor használnák, ha önök a kísérleti eredményeket továbbra is meghamisítják. És nekem az a szándékom, hogy nyilvánosságra hozom a tényeket, s ezzel lehetetlenné teszem a gyógyszer árusítását.

- Ebből elég volt! - kiáltotta dr. Ibanez. Öklével az asztalra csapott, úgyhogy az ott fekvő iratok szerteszét repültek. - Nem tanácsolom, hogy a Weinburger Intézet feddhetetlenségét és a Canceran hatékonyságát kétségbe vonja. És most távozzon, mielőtt még az önnek nyújtott kedvezményeket visszavonnánk.

Charles megfordult és kifelé indult.

- Azt hiszem, nem ártana, ha pszichiáterhez fordulna - javasolta Morrison hivatásos orvosi hangon. Charles nem bírt ellenállni kamaszos ösztöneinek: távoztában fityiszt mutatott Morrisonnak. Örült, hogy megszabadult ettől a gyűlöletes intézettől.

- Úristen! - kiáltott föl dr. Ibanez, amikor az ajtó becsukódott Charles mögött. - Mi ütött ebbe az emberbe?

- Bocsáss meg, de ezt én előre megmondtam - válaszolta dr. Morrison.

Dr. Ibanez - vézna alkata ellenére - olyan súllyal rogyott karosszékébe, hogy ez megreccsent alatta. - Sose hittem volna, hogy ilyet kelljen mondanom, de attól félek, Charles veszélyes lehet.

- Mit akarhatott azzal mondani, hogy nyilvánosságra hozza a tényeket? - Dr. Morrison leült, megigazította nadrágját, nehogy összegyűrődjön.

- Ezt én is szeretném tudni - jegyezte meg dr. Ibanez. - Nagyon nyugtalanító dolog. Szerintem helyrehozhatatlan kárt okozhatna a Canceran-kutatásnak, az intézetet érintő következményekről már nem is szólva.

- Nem tudom, mitévők legyünk - ismerte be dr. Morrison.

- Azt hiszem, aszerint kell eljárnunk, hogy Charles mit tesz - mondta dr. Ibanez. - Mivel legjobb volna, ha távol tartanánk a sajtótól, úgy gondolom, ne szóljunk az elbocsátásáról. Ha bárki kérdezősködik, mondjuk azt, hogy a kislánya betegsége miatt meghatározatlan időre szabadságot adtunk neki.

- Szerintem a kislányáról nem kellene említést tenni - szólt dr. Morrison. - A sajtó két kézzel kap az ilyen történeteken, s ezzel Charlest akaratlanul is reflektorfénybe állítjuk.

- Igazad van - válaszolta dr. Ibanez. - Csak annyit mondunk, hogy szabadságon van.

- De mi lesz, ha Charles maga fordul a sajtóhoz? - kérdezte dr. Morrison. - Elképzelhető, hogy meghallgatásra talál.

- Nem hiszem, hogy ezt tenné - felelte dr. Ibanez. - Gyűlöli a riportereket. De ha mégis a sajtóhoz fordulna, akkor mindenáron diszkreditálnunk kell. Azzal érvelhetünk, hogy elvesztette lelki egyensúlyát. Sőt hozzátehetjük, hogy épp ezért bocsátottuk el. Ami végeredményben igaz is!

- Kitűnő gondolat - mondta halvány mosollyal dr. Morrison. - Van egy pszichiáter barátom, aki biztosan kellőképpen alá tudná támasztani érvelésünket. Mi a véleményed, beszéljek máris vele, hogy szükség esetén föl legyünk készülve?

- Néha úgy érzem, Peter, hogy neked kellene itt ülnöd ennél az íróasztalnál. Te sose hagyod, hogy humánus szempontok befolyásolják a munkádat.

Morrison, bár nem tudta, hogy ezt bóknak tekintse-e, elmosolyodott.

Charles, miközben lassan lefelé ment a lépcsőn, szívében harag és kétségbeesés dulakodott egymással. Miféle világ az, amely az üzleti érdekeket - különösen az orvostudományban - az erkölcs fölébe helyezi? Miféle világ az, amely egy ártatlan tizenkét éves lány halálos betegségére fitytyet hány?

Amikor benyitott a laborba, Ellen egy magas lábú széken trónolt, és mint akinek semmi dolga, egy képes újságban lapozgatott. Charles láttán letette az újságot, fölegyenesedett és kisimította laboratóriumi köpenyét.

- Rettenetesen sajnálom, Charles - mondta bánatos ábrázattal.

- Mit? - kérdezte közömbösen Charles.

- Hogy fölmondtak magának - válaszolta Ellen. Charles mereven nézett rá. Tudta, hogy az intézetben a pletykák villámgyorsan terjednek, de ezt a gyorsaságot mégis meglepőnek találta. Igaz, elmondta Ellennek, hogy huszonnégy óra gondolkodási időt kapott, és így az asszony valószínűleg egyszerűen föltételezi, mi történt. Ennek ellenére...

Úgy látszik, megtébolyodtam, ámuldozott, s a fejét csóválta.

- Ez várható volt - mondta. - Csak pár nap kellett hozzá, hogy belássam, nem foglalkozhatom a Cancerannel. Különösen most nem, amikor Michelle ilyen beteg.

- És mit akar csinálni? - kérdezte Ellen. Charles "lebukása" arra késztette, hogy elgondolkozzon, vajon helyesen járt-e el.

- Tömérdek dolgom van. Tulajdonképpen... - Elhallgatott, egy másodpercig azon töprengett, bízhat-e Ellenben. Aztán úgy döntött, hogy nem. Az elmúlt huszonnégy óra kínos eseményeiből leszűrte azt a fájdalmas igazságot, hogy csak magára hagyatkozhat. Családja, munkatársai, az állami hivatalok nem segítették, inkább gátolták vagy nyíltan ellene fordultak. És aki magára maradt, annak különösen nagy szüksége van a bátorságra és az elkötelezettségre.

- Tulajdonképpen? - kérdezte Ellen. Egy pillanatra átfutott az agyán, hogy Charles esetleg bevallja, szüksége van rá. Csak egy szavába kerülne, és segítene neki.

Charles elfordult és az íróasztalához ment. - Tulajdonképpen... - mondta - arra szerettem volna megkérni, menjen föl az igazgatóságra, és szerezze vissza a laboratóriumi följegyzéseimet. Én nem óhajtok azokkal az urakkal többet szóba állni. Azzal, hogy a följegyzéseimet túszként tartották, nyilvánvalóan nem érték el a céljukat, s remélem, hogy most már szívesen megszabadulnának tőlük.

Ellen csalódottan lecsusszant a székéről, és kifelé indult. Ostobaság, gondolta, hogy még mindig a szívemre veszem Charles szeszélyeit.

- Egyébként - szólt utána Charles, mielőtt Ellen még kiment volna - meddig jutott azzal a munkával, amelyre reggel megkértem?

- Nem túl messzire - válaszolta Ellen. - Amikor reggel elment, tudtam, hogy fölmondanak magának, hát mi értelme lett volna foglalkozni vele. Elhozom a följegyzéseit, de tovább már nem akarok belebonyolódni a maga dolgaiba. Hazamegyek.

Charles elnézte, ahogy az ajtó becsukódik Ellen mögött. Tehát mégse paranoiás, Ellen bizonyára összeszűrte a levet az igazgatósággal: túl sok mindenről túl gyorsan értesült. Eszébe jutott, hogy már-már bizalmába avatta Ellent, s most örült, hogy semmit se árult el neki.

Belülről bezárta a labor ajtaját és dolgozni kezdett. A legfontosabb vegyszereket és reagenseket ipari kiszerelésben tárolták, ezért most kisebb üvegekbe töltötte át őket. Minden egyes üveget gondosan fölcédulázott, s aztán egy csaknem teljesen üres szekrénybe rakta őket, az állatszoba közelében. Körülbelül egy órába telt, amíg végzett e munkával. Aztán az íróasztalát vette szemügyre, előkereste azokat a munkalapokat, amelyekre előző kísérleteinek folyamatait fölvázolta. Ezekkel a jegyzetekkel még a korábbi adatok nélkül is rekonstruálni tudja a kísérleteit, ha dr. Ibanez nem adja vissza a laboratóriumi könyveit.

E lázas munka közben megszólalt a telefon. Gyorsan végigfuttatta agyán, mit mond, ha az igazgatóságról hívják, majd fölvette a kagylót. Amikor kiderült, hogy az Első Nemzeti Bank kölcsönt folyósító tisztviselője keresi, föllélegzett. A tisztviselő közölte, hogy a háromezer dollár rendelkezésére áll, s az iránt tudakozódott, vajon a közös csekkszámlájára deponálja-e. Charles azt válaszolta, személyesen veszi föl az összeget. Aztán megszakította a vonalat, és anélkül, hogy a kagylót letette volna, Wayne Thomas számát tárcsázta. Mialatt a kapcsolásra várt, azon tűnődött, mit mond majd a banktisztviselő, ha megtudja, hogy kitették az állásából.

Most is Wayne Thomas maga vette föl a kagylót. Charles közölte vele, hogy megkapta a kölcsönt, s az ötszáz dollárt délután elviszi hozzá.

- Ez klassz, ember - válaszolta Wayne. - Már előleg nélkül is elkezdtem dolgozni az ügyön. Beadtam egy tiltó végzés iránti kérelmet az Anyagfelújító ellen. Hamarosan megtudom, mikorra tűzik ki a tárgyalást.

- Kitűnő - mondta Charles hangjából kihallható örömmel. Végre történik valami, s hozzá a saját kezdeményezésére.

Charles már csaknem végzett az íróasztalánál, amikor hallotta, hogy valaki lenyomja a kilincset, de mivel az ajtó nem nyílt, beteszi a kulcsot a zárba. Az ajtó felé fordult - Ellen lépett be rajta nyomában egy testes, tweedzakós fiatalemberrel. Charles elégedetten látta, hogy a laboratóriumi könyveinek egyik felét Ellen, a másikat pedig az idegen hozza magával.

- Kulcsra zárta az ajtót? - kérdezte kihívó hangon Ellen.

Charles bólintott.

Ellen sokatmondón az idegenre nézett. - Köszönöm a segítségét - mondta. - Bárhová leteheti a könyveket.

- Ha megkérhetném - szólt Charles -, rakja annak a polcnak a tetejére. - Arra a szekrényre mutatott, ahová a vegyszereket tette be.

- Ez dr. Michael Kittinger - mondta Ellen. - Az igazgatóságon mutatkoztunk be egymásnak. Dr. Kittinger folytatja majd a Canceran-kísérleteket, s gondolom, én leszek az asszisztensnője.

Dr. Kittinger kézfogásra nyújtotta tömzsi ujjakban végződő kicsiny kezét, pufók ábrázatára barátságos mosolyt erőltetett. - Örvendek a szerencsének, dr. Martel. Sok szépet hallottam önről.

- Képzelem - mormolta Charles.

- Mesés labor - mondta dr. Kittinger. Elengedte Charles kezét, s ámuldozva nézett végig a bonyolult fölszerelés látványos együttesén. Szeme fölcsillant, mint egy ötéves gyermeknek a karácsonyfa láttán. - Úristen! Egy Pearson ultracentrifuga. És... nem is hiszek a szememnek... egy Dixon pásztázó elektronmikroszkóp! Hogy képes egy ilyen paradicsomot itthagyni?

- Némi segítséggel - válaszolta Charles és Ellenre pillantott.

Ellen kerülte Charles merev tekintetét.

- Nincs kifogása ellene, ha egy kicsit körülnézek? - kérdezte lelkendezve dr. Kittinger.

- De van! - válaszolta Charles. - Nagyon is.

- Charles - szólt Ellen -, dr. Kittinger ezt csak udvariasságból kérdezte. Dr. Morrison javasolta, hogy nézzen be ide.

- Ez engem a legkevésbé se érdekel - mondta Charles. - A laboratórium két napig még az enyém. Távozzanak innen. Mind a ketten! - Charles egyre emeltebb hangon beszélt.

Ellen azonnal meghátrált. Intett dr. Kittingernek, s kisiettek a laborból.

Charles teljes erőből bevágta az ajtót. Egy pillanatig ökölbe szorított kézzel állt - tudta, hogy most már minden hidat fölégetett maga mögött. Talán nem volt helyes magára haragítania Ellent és az utódját. De igazában az nyugtalanította, hogy ezt az ésszerűtlen viselkedését kétségkívül jelentik majd az igazgatóságnak, s ekkor esetleg megtorlásként még a két nap letelte előtt el kell hagynia a labort. Tehát sürgősen be kell fejeznie itt a munkát, és még ma éjjel cselekednie kell.

Újult elhatározottsággal egy óra alatt sikerült úgy elrendezni a labort, hogy minden, amire szüksége lesz, egyetlen szekrényben legyen.

Fölvette a bepiszkolódott kabátját, kulcsra zárta a labor ajtaját és távozott. Ahogy elment Miss Andrews mellett, hangosan odaköszönt neki s hozzátette, hogy hamarosan visszajön. Ezt abból a szándékból tette, hogy ha a portásnő netán jelenti távozását dr. Ibaneznek, az igazgató ne tudja, hogy hosszabb ideig távol lesz.

Három óra múlt, s a Bostonba vezető úton már egyre sűrűsödött a forgalom. Charles üzletemberek gyűrűjébe került, akik életük kockáztatásával igyekeztek eljutni a 93-as autópályára, mielőtt még az Emlékmű és Storrow útnál dugóba kerülnek.

Charles először a Charles folyó melletti Park Plazán állt meg, az Első Nemzeti Bank fiókja előtt. Az igazgatóhelyettest felületesen ismerte, de nem találta bent, úgyhogy egy fiatal nővel kellett beszélnie, akivel még sose találkozott. Észrevette, hogy a nő gyanakodva nézi piszkos kabátját és a másfél napos szakálltól borostás arcát.

- Tudós vagyok - mondta megnyugtatásképpen. A magunkfajta öltözéke egy kissé mindig... - Szándékosan befejezetlenül hagyta a mondatot.

A tisztviselőnő megértően bólintott, jóllehet azért futólag összehasonlította Charles New Hampshire-i autóvezetői jogosítványán levő fényképét a mostani ábrázatával. Szemmel láthatóan megnyugodva megkérdezte, hogy csekket akar-e, mire Charles azt válaszolta, készpénzben szeretné fölvenni az összeget.

- Készpénzben? - A tisztviselőnő kissé zavarodottan elnézést kért, majd a hátsó irodába ment, hogy telefonáljon a fiók igazgatóhelyettesének. Amikor visszajött, harminc ropogós százdollárost hozott magával.

Charles a kocsijába ült és lépésben végighajtott a Filene's és Jordan Marsh mögötti, zsúfolt belvárosi bevásárlóközponton. Szabálytalanul megállt egy parkoló kocsisor mellett, égve hagyva a villogó fényt. Majd beszaladt egy sportboltba, ahol ismerték, s itt vett száz sorozat tizenkettes kaliberű, kettes számú gyorstüzelésű sörétet a vadászpuskájához.

- Ez mihez kell önnek? - kérdezte kedélyesen az eladó.

- Vadkacsákhoz - válaszolta Charles abban a reményben, hogy az eladó nem fog tovább kérdezősködni.

- Ahhoz a négyes vagy ötös számú jobb volna - jegyezte meg az eladó.

- Kettest kérek - felelte kurtán Charles.

- De tudja, hogy most vadkacsára tilalmi idő van? - kérdezte az eladó.

- Igen, tudom - mondta Charles.

Egy vadonatúj százdollárossal kifizette a sörétek árát. Visszament a kocsijához és végighajtott a szűk bostoni utcákon. Azon az úton haladt, amelyen jött, majd harmadszor is megállt, ezúttal a Charles és a Cambridge utcák sarkán. Nem törődve az esetleges következményekkel, leparkolt az MBTA mögötti központi járdaszigeten. A kocsi helyzetjelző lámpáit ismét villogni hagyta.

Aztán beszaladt egy nagy éjjel-nappal patikába, amely jól kiválasztott helyen: a Massachusetts Közkórház közelében volt. Noha ide csak régebben járt, amikor még magánpraxist folytatott, mégis megismerték és dr. Martelként üdvözölték.

- Föl szeretném tölteni az orvosi táskámat - mondta Charles, majd néhány receptblankettát kért, s kiállította őket morfinra, Demerolra, Compazine-ra, Xylocaine-ra, fecskendőkre, műanyag csövekre, intravénás oldatokra, Benadrylra, Epinephrine-re, Prednisonra, Percodanra és Valium-injekciókra.

A gyógyszerész átvette a recepteket és egyet füttyentett: - Úristen, hisz ez egy egész bőröndre való.

Charles elnevette magát, mint aki érti a tréfát, s egy százdollárossal fizetett.

Az esőtörlő mögül kivette a bírságoló cédulát, majd a Pintóba ült és bekanyarodott az autók sorába. Újból áthajtott a Charles folyó fölött, az Emlékmű útnál nyugat felé fordult. Elhaladt a Weinburger Intézet mellett a Harvard térig, ott leparkolt - óvatosan, hogy az őr lássa a kocsit -, aztán átszaladt a Zörgő utca 13. számhoz. Fölszaladt a lépcsőn, és kopogtatott Wayne Thomas ajtaján.

A fiatal ügyvéd csillogó szemmel vette át az öt ropogós százdollárost.

- Ember - mondta -, ennyi pénzért apait-anyait beleadok.

Aztán elmondta Charlesnak, hogy másnap sürgősségi tárgyalás lesz az Anyagfelújító elleni tiltó végzés iránti kérelem ügyében.

Charles elbúcsúzott az ügyvédtől, majd délnek fordulva elment egy háztömbnyire, egy Hertz-féle autókölcsönzőhöz. Itt bérbe vette a legnagyobb teherautót, amely kapható volt. A munkások kihozták a kocsit, és Charles beült a volán mögé. Lassan áthajtott a Harvard téren, vissza a parkolóhoz, ahol a Pintót hagyta. Ott átrakta a Pintóból a sörétes csomagokat és az orvosi kellékeket, majd beszállt a teherautóba és a Weinburger Intézethez hajtott. Az órájára pillantott: fél ötöt mutatott. Eltűnődött, meddig kell várnia. Tudta, hogy hamarosan besötétedik.

12

Cathryn elmerevedett tagokkal fölállt és kinyújtózkodott. Csöndesen egy-két lépést tett, hogy Michelle kórházi fürdőszobájának nyitott ajtaján át megnézhesse magát a tükörben. De még a délutáni szürkület se tompíthatta, milyen rettenetesen néz ki. Charles akaratlan ütésétől már nemcsak a felső, hanem az alsó szemhéja is bedagadt.

Táskájából fésűt, púdert és rúzst vett elő, majd a fürdőszobába ment, és halkan becsukta maga mögött az ajtót. Talán, gondolta, ha csinálok valamit, jobban fogom érezni magam. Meggyújtotta a neonégőt és újból a tükörbe pillantott. A mesterséges fényben ijesztően sápadt arcán a szeme körüli véraláfutás még csúnyábbnak látszott. De a halványságánál is rémesebb volt nyúzott, aggodalmas arckifejezése. Szája sarkánál eddig soha nem látott ráncok húzódtak.

Fésűjével kissé rendbe hozta haját, majd leoltotta a villanyt. Egy pillanatig csak álldogált a sötétségben. Nem bírta tovább elviselni tükörképét. Túlságosan riasztó volt, s attól az elképzelésétől, hogy kisminkeli az arcát, még csak rosszabbul érezte magát.

Attól, hogy Boston északi végébe, édesanyja lakásába költöztek, Cathrynnek csak Charles féktelen viselkedéséből eredő félelme oszlott el, de miben sem enyhítette azt a kínzó bizonytalanságát, hogy a gyámság dolgában talán helytelenül döntött. Rémületben tartotta a gondolat, hogy ezzel a cselekedetével, e lidércnyomásos gyámsági ügy lezárása után is, egyszer s mindenkorra elveszti Charles szerelmét.

Amilyen halkan csak tudta, kinyitotta a fürdőszobaajtót és az ágyra pillantott. Michelle, ebéd után, nagy sokára nyugtalan álomba merült, de Cathryn még az ajtóból is látta, hogy a gyermek arca időnként megvonaglik, remeg. Michelle reggeltől fogva, amikor Cathryn bement hozzá, szörnyű napot élt át. Ereje óráról órára fogyatkozott, míg végül már a fejét és karját is alig bírta emelni. Az ajkán képződött kis tályogok egyetlen nagy sebbé olvadtak össze, úgyhogy még a szavait is elfojtotta a fájdalom. Haja vastag csomókban hullott ki, kopasz, halvány fejbőrt hagyva maga után. De a legijesztőbb a magas láza volt, meg a világos pillanatainak gyors csökkenése.

Cathryn visszaült a székre Michelle ágya mellé. "Miért nem telefonált Charles?" - kérdezgette magát kétségbeesetten. Már többször is elhatározta, hogy fölhívja az intézetben, de valahányszor fölvette a kagylót, meggondolta magát.

Gina se hatott rá megnyugtatóan. Ahelyett, hogy segítőkészséget és megértést tanúsított volna, kihasználta a válságos helyzetet, ismételten szemére vetette Cathrynnek, milyen hibát követett el, amikor egy tizenhárom évvel idősebb, háromgyerekes férfihoz ment feleségül. Cathrynnek, hangoztatta, előre kellett volna látnia az efféle nehézségeket, mert - jóllehet nagylelkűen örökbe fogadta a gyermekeket - Charles továbbra is egyedül a saját magáénak tekinti őket.

Michelle hirtelen kinyitotta szemét, arca eltorzult a fájdalomtól.

- Mi baj? - kérdezte Cathryn és aggódva előrehajolt a székén.

Michelle nem válaszolt. Feje oldalvást bukott, teste a kíntól görcsbe rándult.

Cathryn pillanatnyi habozás nélkül kifutott a szobából, és nővér után kiáltott. A nővér csak ránézett Michelle vonagló testére, s azonnal üzent dr. Keitzmanért.

Cathryn az ágy mellett állt, kezét tördelte. Bárcsak tehetnék valamit, gondolta magában. A szenvedő gyermek látványától összeszorult a szíve. Anélkül, hogy tisztában lett volna vele, mit tesz, beszaladt a fürdőszobába és megnedvesített egy törülközőt. Majd visszafutott Michelle ágyához és a nedves kendővel törölgetni kezdte a gyermek homlokát. Hogy ez jót tesz-e Michelle-nek, erről fogalma se volt, de, úgy érezte, legalább csinál valamit.

Dr. Keitzman bizonyára a közelben tartózkodott, mert néhány percen belül megjelent. Szakértelemmel megvizsgálta a gyermeket. A monitor szabályos csipogása arról tanúskodott, hogy a kislány szívverése normális, lélegzése nem akadozik, tüdeje tiszta. Dr. Keitzman a sztetoszkópját Michelle hasára tette - a legkülönfélébb vinnyogó, korgó, kongó hangok zűrzavarát hallotta. Zsebre tette a sztetoszkópot, s kezét a gyermek kissé remegő hasára helyezte. Majd fölegyenesedett és súgott valamit az ápolónőnek, aki erre kisietett a szobából.

- Funkcionális bélgörcs - magyarázta dr. Keitzman megkönnyebbülve Cathrynnek. - A hasa nagyon föl van puffadva. Injekciót adatok neki, az egykettőre megszünteti a görcsöt.

Cathryn nehezen szedve a levegőt csak bólintott, és a székébe rogyott.

Dr. Keitzman fölfigyelt az asszony gyötrelmes állapotára, megkínzott arcvonásaira, s kezét Cathryn vállára tette. - Jöjjön ki velem egy másodpercre - mondta.

Cathryn egy pillantást vetett Michelle-re, aki a vizsgálat után csodák csodájára újból álomba merült, majd az onkológus nyomában kiment a szobából. Dr. Keitzman a már ismert nyilvántartóba vezette.

- Cathryn, aggódom maga miatt. Maga is túl sok izgalomnak van kitéve.

Cathryn bólintott. Nem mert megszólalni, attól félt, menten elsírja magát.

- Charles telefonált?

Cathryn tagadóan rázta fejét. Majd fölnézett és egy mély lélegzetet vett.

- Sajnálom, ami történt - mondta dr. Keitzman -, de maga helyesen járt el.

Cathryn korántse volt biztos ebben, és csak hallgatott. - Sajnos, még nem vagyunk túl a nehezén. Mondanom se kell, hiszen, sajnos, annyira nyilvánvaló, hogy Michelle nagyon rossz állapotban van. A beadott gyógyszerek eddig még semmilyen hatást nem tettek a leukémiás sejtjeire, és a remissziónak nyoma sincs. Ennél agresszívebb myeloblasztos leukémiával még sose találkoztam, de azért nem adjuk föl a harcot. Sőt, ma egy újabb gyógyszert adunk neki, amelynek kísérleti alkalmazására jómagam más onkológusokkal együtt engedélyt kaptunk. Igen ígéretes eredményeket értünk el vele. Szeretném megkérdezni, be tudná-e holnap küldeni vérvizsgálatra Michelle két testvérét? Meg akarjuk ugyanis állapítani, megegyezik-e valamelyikük vércsoportja Michelle-ével. Úgy látszik, kénytelenek leszünk Michelle-nél besugárzást és velőátültetést alkalmazni.

- Azt hiszem, be tudom küldeni őket - nyögte ki Cathryn. - Megpróbálom.

- Rendben van - mondta dr. Keitzman Cathrynre függesztve szemét. Az asszony, magán érezve az orvos fürkésző tekintetét, elfordította arcát.

- Szép kis monoklija van - szólt együttérzőn dr. Keitzman.

- Charles ütötte meg a szemem, de egészen véletlenül - vágta rá Cathryn.

- Charles tegnap este fölhívott - jegyezte meg dr. Keitzman.

- Tényleg? Honnan?

- Innen a kórházból.

- És mit mondott?

- Azt akarta tudni, hajlandó lennék-e kijelenteni, hogy Michelle leukémiáját benzol okozta. Azt válaszoltam, hogy ezt nem állíthatom, de elképzelhető. Sajnos, a bizonyítására nincs mód. Egyébként a beszélgetésünk végén azt javasoltam neki, hogy forduljon egy pszichiáterhez.

- És erre mit felelt?

- Nem látszott lelkesedni az ötletért. Pedig jó volna valamilyen módon rábeszélni. Akkora lelki megterhelésnek van kitéve, hogy aggódom miatta. Nem akarom magát ijesztgetni, de a gyakorlatunkban már előfordult, hogy hasonló esetekben az illető közveszélyessé vált. Szerintem, ha bármilyen módon rá tudja venni, hogy forduljon egy pszichiáterhez, okvetlen meg kell próbálnia.

Cathryn a nyilvántartóból kilépve szeretett volna minél előbb visszamenni Michelle-hez, de ahogy elhaladt a nővérszoba mellett, az előcsarnokban szeme egy nyilvános telefonra esett. Túltette magát minden kicsinyes viszolygáson és fölhívta a Weinburger Intézetet. A telefonos kapcsolta Charles laborját, a kagylót azonban tízszeri kicsöngetés után se vette föl senki. A telefonos erre belépett a vonalba és azt mondta Cathrynnek, tudja, hogy Ellen a könyvtárban van, és megkérdezte, nem akar-e vele beszélni. Cathryn igenlő választ adott, s hallotta, ahogy a telefonos átkapcsol.

- Nincs a laborban? - kérdezte Ellen.

- Senki se veszi föl a telefont - válaszolta Cathryn.

- Lehet, hogy csak nem akarja fölvenni - magyarázta Ellen. - Nagyon furcsán viselkedik. Őszintén szólva félek bemenni hozzá. Gondolom, tudja, hogy elbocsátották a Weinburger Intézetből.

- Erről egy szót se szólt nekem - kiáltott föl hangjából kihallható ijedséggel Cathryn. - Mi történt?

- Hosszú történet - válaszolta Ellen -, és szerintem ezt nem nekem, hanem Charlesnak kellene elmondani magának.

- Nagyon nagy megrázkódtatás érte - mondta Cathryn.

- Tudom - jegyezte meg Ellen.

- Ha találkozik vele, megmondaná neki, hogy hívjon föl? A kórházban vagyok.

Ellen megígérte, de hozzátette, nem valószínű, hogy találkozni fog Charlesszal.

Cathryn lassan letette a kagylót. Egy másodpercnyi töprengés után fölhívta Ginát, s megkérdezte tőle, nem telefonált-e Charles. Senki se telefonált, válaszolta Gina. Cathryn most a lakásukat próbálta fölhívni, de ott, ahogyan ez várható volt, nem vették föl a kagylót. Hol lehet Charles? Mi folyik itt?

Cathryn visszament Michelle szobájába, s közben az járt a fejében, hogy korábbi biztonságos világa milyen egykettőre összeomlott. Miért mondtak föl Charlesnak? Cathryn - az alatt a rövid idő alatt, amíg az intézetben dolgozott - mást se hallott, mint hogy Charles a legelismertebb tudósok közé tartozik. Akkor meg mi történhetett? Cathryn erre csupán egyetlen elfogadható választ talált. Dr. Keitzmannak bizonyára igaza van. Charles idegösszeroppanást kapott, s most céltalanul kóborol ide-oda, egyedül, elszakítva családjától, munkájától. Uramisten!

Halkan, ahogy csak tudott, beosont Michelle szobájába, s a félhomályban megpróbálta kivenni a gyermek arcát. Remélte, hogy Michelle alszik. Amikor szeme megszokta a gyenge világosságot, észrevette, hogy Michelle figyeli. A kislány, úgy látszott, olyan erőtlen, hogy a fejét se bírja fölemelni. Cathryn odament hozzá, és megfogta a láztól forró kezét.

- Apu hol van? - kérdezte Michelle. Igyekezett alig-alig mozgatni fölsebzett ajkát.

Cathryn habozott, azon törte fejét, mi volna a legmegnyugtatóbb válasz.

- Charles - mondta végül - nincs valami jól, annyira aggódik miattad.

- De tegnap este megígérte, hogy ma bejön hozzám - felelte esengő hangon Michelle.

- Ha tud, bejön - mondta Cathryn. - Ha tud, biztosan bejön.

Michelle arcán egy könnycsepp gördült végig. - Jobb volna, ha meghalnék.

Cathryn a megdöbbenéstől egy pillanatnyi mozdulatlanságba dermedt. Aztán lehajolt, magához ölelte a gyermeket, s zokogva mondogatta. - Nem! Nem! Michelle. Ne gondolj ilyesmire!

A Hertz-cég alkalmazottai a bérleti iratokkal együtt szívességből adtak egy jégkaparót, amellyel Charles a teherautó elülső szélvédőjéről eltávolította a jeget. Lélegzetétől a szélvédő bepárásodott, majd a pára ráfagyott az üvegre s elzárta előle a kilátást a Weinburger Intézet bejáratára. Fél hatra koromsötét lett, csupán az Emlékmű út felől villant föl egy-egy fénysugár. Negyed hétre dr. Ibanez kivételével már mindenki eltávozott az intézetből. Az igazgató csak fél hétkor bukkant föl a kapuban, bokáig érő bundába burkolózva. A metsző szélben összehúzva magát botorkált oda a Mercedeséhez.

Charles a teljes biztonság kedvéért hat negyvenig várt, és csak ekkor indította el a teherautót. Fölgyújtotta a reflektorokat, megkerülte az épületet, a hátsó oldalánál lehajtott a rakodó rámpán, s farral a kijárathoz állt meg. Majd kiszállt a teherautóból, fölment a rakodóhoz legközelebbi lépcsőn és odaérve csöngetett. Várakozás közben támadtak rá a kétely első hullámai, vajon helyes-e,

amit csinál. A következő percek, tudta, döntőek lesznek. Életében először számított az emberi felületességre.

A csengő fölötti kis mikrofon recsegni kezdett. A kapu fölött elhelyezett kis tv-kamera tetején apró vörös fény villant föl.

- Ki az? - kérdezte egy hang.

- Dr. Martel - felelte Charles és a tv felé intett. - Néhány műszerért jöttem.

Pár pillanat múlva a fémkapu megcsikordult, majd lassan fölemelkedett, s mögötte láthatóvá vált a cementpadlójú, sivár raktárhelyiség. Baloldalt glédában egymásra rakva hosszú sor, nemrégiben érkezett kartondoboz állt. A raktár végében megnyílt egy belső ajtó, s kilépett mögüle Chester Willis, a két éjjeli biztonsági őr egyike. Willis hetvenkét esztendős néger volt, városi munkájából nyugalomba vonult és a Weinburger Intézetben vállalt állást. Azt mondogatta, a tv-t odahaza is nézheti ugyan, de itt még fizetnek is érte. Charles tudta, valójában azért dolgozik, hogy az egyik unokája orvosi egyetemre járhasson.

Charles korábban hosszú éveken át késő estig dolgozott az intézetben - legalábbis addig, amíg Chuck nem kezdett egyetemre járni -, s így jó ismeretségben volt az éjjeli biztonsági őrökkel.

- Megint átdolgozza a fél éjszakát? - kérdezte Chester.

- Muszáj - válaszolta Charles. - Közös munkát végzünk egy műegyetemi csoporttal, és át kell vinnem oda a fölszerelésem egy részét: Nem merem másokra bízni.

- Nem csodálom - jegyezte meg Chester.

Charles föllélegzett: eszerint a biztonsági őrök még nem tudják, hogy elbocsátották.

A két targonca közül a nagyobbikkal Charles visszament a laborjába. Itt, legnagyobb örömére, mindent érintetlenül talált - s ami legfontosabb volt számára - a szekrényt is, ahová könyveit és a vegyszereket tette. Lázas gyorsasággal leszerelte műszereinek jó részét és a targoncára rakta. Mintegy nyolcszor kellett fordulnia, hogy azt, amire a laborjából szüksége volt, Chester és Giovanni részéről némi segítséggel, leszállítsa a raktérbe és a terem közepére állítsa.

Utoljára a Michelle antigénjét tartalmazó fiolát hozta le, amelyet addig a hűtőszekrényben tárolt. Ezt most egy szigetelt dobozban gondosan jég közé csomagolta. Mivel kémiai stabilitását nem ismerte, ezért nem akart semmit se kockáztatni.

Kilenc óra után mindennel elkészült. Chester fölhúzta a külső ajtót, s aztán segített Charlesnak a fölszerelést és a vegyszereket betenni a teherautóba.

Charlesra távozása előtt még egy feladat várt. Visszatért a laborjába, s megkereste az állatok műtét előtti szőrtelenítéséhez használt borotvát. Ezzel meg egy kézmosó szappannal a mosdóba ment, és ott leborotválta másfél napos szakállát. Aztán megfésülködött, megigazította nyakkendőjét, ingét rendesen bedugta a pantallójába. Meglepetésére külseje egészen rendes lett. A raktérbe menet benyitott a központi ruhatárba és elemelt onnan egy hosszú, fehér laboratóriumi köpenyt.

Amikor kiment az épületből, a mikrofonon keresztül megköszönte a biztonsági őröknek a segítségüket. Majd némi bűntudattal, hogy kijátszotta két régi barátját, beszállt a teherautóba.

A gyermekkórházhoz könnyen eljutott. Járművel alig-alig találkozott, az emberek többségét a hideg idő az otthonukba kergette. A kórházhoz érve azonban egy dilemmával került szembe: a teherautót a benne levő nagy értékű fölszerelés miatt nem szívesen hagyta volna az utcán, ha viszont beviszi a garázsba, ez megnehezítené, hogy gyorsan elhajtson vele. Rövid töprengés után mégis a garázs mellett döntött. Ha ellopnák a kocsit, egész terve meghiúsulna, így pedig csak azt kell kiókumlálnia, miként kerülheti el, hogy gyors távozásra kényszerüljön.

A teherautóval a kapusfülke látótávolságában parkolt le, majd meggyőződött róla, hogy minden ajtaját gondosan bezárta-e. Báránybőr bekecsét szándékosan a teherautóban hagyta, s fölvette a hosszú, fehér köpenyt. Mivel ez kevés védelmet nyújtott a hideg ellen, így aztán rohanvást közelítette meg a kórházat és a zsúfolt mentőszolgálatos termen át lépett be oda.

A fölvételi asztalnál megállt és a mindenfelől ostromolt tisztviselőtől megkérdezte, hányadik emeleten van a radiológia. Az Anderson 2-esen, válaszolta a tisztviselő. Charles megköszönte a fölvilágosítást és a kétszárnyú ajtókon át befurakodott a tulajdonképpeni kórházrészbe. A biztonsági őr mellett elhaladva feléje biccentett. Az őr mosolyogva fogadta köszöntését.

A radiológia csaknem teljesen elhagyatott volt. Csupán egyetlen technikusnő tartott ügyeletet, a mentőszolgálatról érkező megrándult csukló- és mellkasfölvételek felgyülemlett tömegével küszködött. Charles egyenest a titkárságra ment, ahol egy röntgenkérő lapot és egy röntgenosztályi

orvoslistát kért. Aztán leült az egyik asztalhoz és kitöltötte a blankettát: Michelle Martel, tizenkét éves, diagnózis: leukémia, a kért vizsgálat: üreshasi fölvétel. A listáról kiválasztott egy orvost és nevét a röntgenkérőlap aljára biggyesztette.

Ezek után visszatért a főfolyosóra. Itt eloldozta a fal mellett álló egyik betegszállító kocsit, és kihúzta az előcsarnokba. A szomszédos fehérneműraktárból kivett két tiszta lepedőt, egy párnát és egy párnahuzatot, majd gyorsan megvetette a betegszállítót, s eltolta a szoba mellett, ahol a technikusnő szorgoskodott. Megvárta a betegszállító liftet, s amikor az leérkezett, betolta a kocsit, és megnyomta a hatodik emeleti gombot.

Ahogy a jelzőtáblán az emeleti számok sorban fölvillantak, Charlest újból elfogta a kétely. Eddig minden simán ment, tervének megfelelően, de tudta, hogy a neheze még hátravan. Ez majd az Anderson 6-os osztályon vár rá.

A lift megállt, az ajtó kinyílt. Charles nagy lélegzetet vett és kitolta a betegszállító kocsit az elhagyatott előcsarnokba. A látogatási idő már régen lejárt, s mostanra a betegeket itt is, mint a legtöbb gyermekkórházban, már lefektették. Az első akadályt a nővérszoba jelentette. Pillanatnyilag csupán egyetlen nővér ült ott, sapkája épp csak hogy kikandikált a pult mögül. Charles továbbtolta a kocsit, csupán most figyelt föl a kerekek halk nyikorgására. Megpróbálta lelassítani a betegszállító kocsit, abban a reményben, hogy lehalkíthatja a csikorgást, de ez nem sikerült. Szeme sarkából a nővérre pillantott, s látta, hogy meg se moccan. Charles elhaladt a nővérszoba mellett, s amikor beért a hosszú előcsarnokba, itt már kevésbé éles világítás fogadta.

- Bocsánat - szólt ekkor utána a nővér, s hangja, mint az üveg csörömpölése, törte meg a csendet.

Charles egész testén az ujja hegyéig remegés hullámzott végig. Megfordult. A nővér közben fölállt, s kihajolt a pult fölött.

- Segíthetek valamiben? - kérdezte.

Charles matatva a blanketta után nyúlt. - Csak egy beteget szállítok röntgenre - válaszolta tőle telhetően nyugodt hangon.

- Senkinél se rendeltek el röntgent - mondta kíváncsian a nővér. Charles látta, hogy a nővér az íróasztalára néz, és a könyvében lapozgat.

- Sürgős fölvételről van szó - jegyezte meg Charles egyre növekvő ijedelemmel.

- De az átadókönyvemben semmit se látok, s a vizitnél se szóltak róla.

- Itt a kérőlap - mondta Charles. Otthagyta a betegszállító kocsit és a nővérhez lépett. - Dr. Keitzman telefonon szólt át dr. Larainennek.

A nővér átvette a kérőlapot, és gyorsan végigfutott rajta. Szemmel látható zavarodottsággal a fejét csóválta: - Valakinek ide kellett volna szólnia.

- Igaza van - mondta Charles. - De hát ezt gyakran elmulasztják.

- Mondok valamit. Megkérdezem a nappalosoktól, hogy mi történt.

- Nagyon helyes - jegyezte meg Charles. Visszament a betegszállító kocsihoz. Kezét izzadság lepte el, nem volt járatos az efféle munkában.

Gyors, határozott léptekkel továbbhaladt a folyosón - remélte, a nővér nem annyira túlbuzgó, hogy a radiológián vagy dr. Keitzmannál tudakozódjék.

Michelle szobájához érve megkerülte a betegszállító kocsit, és kinyitotta az ajtót. Odabent egy ülő alakot pillantott meg, feje az ágyon nyugodott. Az ülő alak Cathryn volt.

Charles elfordította fejét, kihátrált a szobából, és becsukta maga mögött az ajtót. Amilyen gyorsan csak bírta, végigtolta a betegszállító kocsit a folyosón, hogy minél messzebb kerüljön a nővérszobától. Előfordulhat, gondolta, hogy Cathryn kijön a szobából. Nem volt biztos benne, hogy észrevette-e őt vagy sem.

Nem számított rá, hogy feleségét ilyen későn Michelle mellett találja. Törte a fejét, hogy csaloghathatná ki Cathrynt a szobából. Ebben a helyzetben erre csupán egyetlen lehetőséget látott, de ehhez nagyon gyorsan kell cselekednie.

Várt néhány pillanatig, hogy Cathryn nem jön-e ki magától a folyosóra, aztán gyorsan visszafordult s bement a nővérszoba innenső oldalán levő vizsgálóba. Itt a mosogató mellett talált sebészi álarcot és sapkát, ezeket magára vette és az utóbbiból még egyet zsebre dugott.

A nővérszoba felé kémlelt, majd a folyosón keresztül a sötét váróterembe ment, amelynek túlsó sarkában egy nyilvános telefon volt. Fölhívta a központot és az Anderson 6-os osztályt kérte. Egy másodperccel később hallotta, ahogy a nővérszobában megszólal a telefon.

Egy nő vette föl a kagylót.

- Sürgősen beszélni szeretnék Mrs. Martellel - mondta Charles.

- Tartsa a vonalat - válaszolta a nővér.

Charles gyorsan letette a kagylót és a váróterem ajtajához sietett. Ahogy visszanézett a nővérszoba felé, látta, hogy a főnővér egy délutános nővérrel együtt kijön a folyosóra és az előcsarnok felé mutat. Charles azonnal visszaosont a váróterem felől a folyosóhoz, és elhaladt Michelle szobája mellett. Az előcsarnok végén a félhomályban megállt és várt. Látta, hogy a délutános nővér egyenesen feléje indul, majd bemegy Michelle szobájába. Tíz másodpercen belül kijött onnan, nyomában a botorkáló, szemét dörgölő Cathrynnel. Mihelyt a két nő a nővérszoba felé fordult, Charles a betegszállítót Michelle szobájához gurította és betolta a félig nyitott ajtón.

Odabent fölgyújtotta a villanyt s a betegszállítót az ágy mellé állította. Csak ekkor nézett a kislányára. Állapota az utolsó huszonnégy órában szemlátomást tovább rosszabbodott. Charles gyöngéden megrázta Michelle vállát, csakhogy a gyermek nem reagált rá. Újból megrázta, de erre se reagált. Mit tegyen, töprengett Charles, ha kómában van?

- Michelle! - szólongatta. Michelle lassan kinyitotta szemét.

- Én vagyok! - mondta Charles. - Ébredj föl, kérlek. - Charles újból megrázta Michelle vállát: az idő sürgette.

Michelle végre fölébredt, nagy nehezen fölemelte karját, és átölelte apja nyakát. - Tudtam, hogy eljössz - mondta.

- Figyelj rám - szólt Charles aggodalmas hangon és közel hajolt Michelle-hez. - Szeretnék kérni tőled valamit. Tudom, hogy nagyon beteg vagy, és hogy itt a kórházban gondodat viselik. De az állapotod nem javul. A betegségeddel a legerősebb gyógyszereik sem bírnak megbirkózni. Magammal akarlak vinni. Orvosaid ezt rossz szemmel néznék, ezért ha velem akarsz jönni, azonnal mennünk kell. Mondd meg, hogy akarsz-e velem jönni.

A kérdéstől Michelle meglepődött. Ezt legkevésbé se várta. Fürkészőn apjára pillantott. - Cathryn azt mondta, nem vagy jól - válaszolta.

- Jól érzem magam - jegyezte meg Charles. - Különösen, ha veled vagyok. De nincs sok időnk. Velem jössz?

Michelle az apja szemébe nézett. Az volt leghőbb vágya, hogy az apjával menjen. - Vigyél magaddal, kérlek, apu!

Charles magához szorította gyermekét, s aztán munkához látott. Kikapcsolta a monitort és a vezetéket leoldotta Michelle-ről. Majd kihúzta az intravénás tűt, és lerántotta a takarót. Egyik karjával Michelle hóna, másikkal a térdhajlata alá nyúlt, és a kislányt a karjaiba emelte. Megdöbbentette, hogy Michelle milyen könnyű. Gyöngéden a betegszállítóra fektette és betakarta. A faliszekrényből kivette Michelle ruháit és a lepedő alá rejtette. Aztán a sebészi sapkát a kislány fejére húzta, bedugta alája a hajából még megmaradt néhány tincset, majd a betegszállítót kigurította az előcsarnokba.

Rettegve haladt el a nővérszoba mellett, nehogy Cathryn kijöjjön és meglássa. Tudta, milyen veszélyes játékot űz, de az adott körülmények között más lehetőséget nem talált. Igyekezett normális tempóban eljutni a lifthez, ráhajtani kockázatosabb lett volna.

Cathryn mélyen aludt, amikor a délutános nővér megérintette a vállát. Csak annyit értett meg a nővér szavaiból, hogy sürgősen a telefonhoz hívják. Első gondolata az volt, hogy Charlesszal történt valami.

Mire a nővérszobába ért, a délutános nővér már eltűnt. Cathryn nem tudta, melyik telefonon hívták, a főnővértől kérdezte meg. Az fölpillantott az előtte fekvő iratokból, majd amikor rájött, milyen telefonhívásról van szó, a nyilvántartóba küldte Cathrynt.

Cathryn háromszor is hallózott, egyre hangosabban, de választ egyikre se kapott. Még többször megismételte a hallózást, minden eredmény nélkül. Gyorsan lenyomta a kikapcsoló gombot - jó néhány másodpercig tartott, amíg a kórház telefonosnője jelentkezett.

A telefonosnő semmit se tudott arról, hogy Mrs. Martelt bárki is kereste volna az Anderson 6-oson. Cathryn letette a kagylót, és a nővérszoba ajtajához ment. A nővér az asztala mellett ült, egy kórlap fölé hajolva. Cathryn már épp szólni akart neki, amikor meglátott egy fehér köpenyes, sebé-

szi álarcos és sapkás alakot, aki egy beteget tolt át a liftek melletti, gyengén megvilágított térségen. Érzékeny lelkét elöntötte a szánalom a szegény gyermek iránt, akit ilyen későn este visznek operálni. Tudta, hogy csak valamilyen sürgős műtétről lehet szó.

Félt megzavarni a nővért fontos munkájában, habozva szólt hát oda neki. A nővér megpenderült a székén, s várakozó tekintettel nézett Cathrynre.

- Nem volt senki a vonalban - mondta Cathryn.

- Különös - válaszolta a nővér. - A hívó fél azt mondta, sürgősen beszélnie kell önnel.

- Férfi volt vagy nő? - kérdezte Cathryn.

- Férfi - felelte a nővér.

Cathryn azon töprengett, vajon Charles hívta-e. Talán átment Ginához. - Szabad innen a városba telefonálnom? - kérdezte.

- Tulajdonképpen nem volna szabad - válaszolta a nővér -, de ha gyorsan lebonyolítja... Tárcsázza előbb a kilencest.

Cathryn visszasietett a telefonhoz és gyorsan fölhívta az anyja lakását. Amikor Gina fölvette a kagylót, megkönnyebbült, anyja a szokott hangján szólt bele a telefonba.

- Mit ettél? - kérdezte.

- Nem vagyok éhes - felelte Cathryn.

- Muszáj enned valamit - parancsolt rá Gina, mintha az evés megoldaná a problémáikat.

- Charles nem telefonált? - tudakolta Cathryn.

- Nem. Ezt nevezem apának! - károgta rosszallón Gina.

- Mi van Chuckkal?

- Itt van. Akarsz beszélni vele?

Cathryn tétovázott, beszéljen-e Chuckkal az esetleges velőátültetésről, de aztán a fiú korábbi reakciójára visszagondolva, úgy döntött, hogy ez nem telefontéma.

- Nem - válaszolta anyja kérdésére. - Hamarosan otthon leszek. Megnézem, hogy Michelle alszik-e, aztán hazamegyek.

- Majd melegen tartok neked egy kis spagettit - mondta Gina.

Cathryn letette a kagylót. Ösztöne azt diktálta, hogy a rejtélyes telefonáló csakis Charles lehetett. Miféle sürgős dologról akart vele beszélni? És miért szakította meg a vonalat? Cathryn a nővér mellett elhaladva megköszönte, hogy telefonálni engedte.

Végigsietett a folyosón a szobák félig nyitott ajtói mellett, amelyek mögül gyógyszerek csípős szaga áradt, s itt-ott gyermeksírás hallatszott.

Amikor Michelle szobájához ért, látta, hogy az ajtót tárva-nyitva hagyta. Bement, remélte, hogy a beszűrődő fény nem zavarta meg Michelle álmát. Halkan behúzta maga mögött az ajtót, csupán egy résnyire hagyta nyitva, majd a csaknem teljes sötétségben óvatosan a székéhez ment. Már épp leülni készült, amikor észrevette, hogy az ágy üres. Gyorsan lehajolt, vigyázva, nehogy rálépjen Michelle-re, ha netán leesett volna az ágyról, s körültapogatózott. A folyosóról behulló keskeny fénysugár megcsillant a PVC padlón, s Cathryn rögtön látta, hogy Michelle nincs a szobában. Rémülten beszaladt a fürdőfülkébe, fölgyújtotta a villanyt, de Michelle-t ott se találta. Visszament a szobába, fölkattantotta a mennyezeti világítást. Michelle eltűnt!

Cathryn kiszaladt, végigfutott a hosszú előcsarnokon, kifulladva ért el a nővérszobához. - Nővér! - kiáltotta. - A kislányom nincs a szobájában! Eltűnt!

A főnővér abbahagyta az írást, fölnézett, s a nyilvántartó táblára pillantott. - Martel? - kérdezte.

- Igen! Igen! Mélyen aludt, amikor kijöttem tőle. Telefonhoz hívtak.

- A nappalosok azt jelentették, hogy nagyon gyenge, ugye? - faggatózott a nővér.

- Épp ezért nem értem - válaszolta Cathryn. - Csak kárt ne tegyen magában.

A nővér ragaszkodott, hogy visszamenjenek Michelle szobájába, mintha föltételezné, Cathryn hazudik. Körülnézett a szobában, majd a fürdőfülkében. - Igaza van - mondta. - Nincs itt.

Cathryn uralkodott magán, nehogy valamilyen epés megjegyzést tegyen. A nővér fölhívta a biztonsági őröket, szólt nekik, hogy egy tizenkét éves kislány eltűnt az Anderson 6-osról. Aztán fölvillantott néhány kis jelzőlámpát: odahívta az emeleti bentlakó és délutános nővéreket. Tudatta velük, hogy Michelle eltűnt, s utasította őket, hogy minden szobát kutassanak át.

- Martel - szólalt meg eltűnődve a főnővér, amikor a többiek már eltávoztak. - Valami kezd derengeni. Hogy hívták azt a gyereket, akit sürgős fölvételre röntgenezni vittek?

Cathryn zavarodottan bámult rá. Egy pillanatig azt hitte, hogy a főnővér neki tette föl e kérdést.

- Valószínűleg erről van szó - jegyezte meg a nővér. Fölvette a telefont és a radiológiát tárcsázta. Csaknem hússzor kellett csengetnie, amíg az egyik technikus idegesen fölkapta a kagylót.

- Az Anderson 6-osról az egyik betegnél sürgős fölvételt csinálnak - mondta a főnővér. - Hogy hívják a gyereket?

- Én nem csináltam senkinél sürgős fölvételt - válaszolta a technikus. - Bizonyára George csinálta. Most fenn van a műtőben a hordozható mellkasröntgennel. Pár pillanat múlva visszajön, és akkor szólok neki, hogy hívja föl magát. - A technikus letette a kagylót, mielőtt még a főnővér bármit mondhatott volna.

Charles begurította Michelle-t a mentőszolgálatos terembe, majd habozás nélkül, nehogy valaki észrevegye, hogy nem ide tartozik, továbbtolta a vizsgálóba. Ott aztán kiválasztott egy üres fülkét, széthúzta a függönyt, s Michelle-t az asztal mellé vitte. Majd összehúzta a függönyt és elővette Michelle ruháját.

A szökés izgalma fölvillanyozta Michelle-t, úgyhogy gyöngesége ellenére is, segített apjának az öltözködésben. Charles ebben nagyon ügyetlen volt, s minél inkább sietett, annál ügyetlenebb, így aztán Michelle-nek magának kellett megbirkóznia a gombokkal és megkötnie cipőzsinórját.

Amikor a kislány felöltözött, Charles egy pillanatra magára hagyta, hogy önragasztós sebpólyát keressen. Nem kellett messzire mennie érte. Visszatért a fülkébe, fölültette Michelle-t és végignézett rajta.

- Úgy kell csinálnunk, mintha baleset ért volna - mondta. - Megvan! Már tudom, mit kell tennünk! Kibontotta a pólyát és körültekerte vele Michelle fejét, mintha zúzott sebe volna. Amikor befejezte e műveletet, hátralépett. - Tökéletes! - Aztán még egy egyszerű kötést tett Michelle orrára, amire a kislány fölnevetett. - Úgy nézel ki, mint egy motorbiciklista, aki a fejére esett - mondta neki Charles.

Majd tettetve, mintha Michelle százkilós volna, fölvette a kislányát és kibotorkált vele a függöny mögül. Mihelyt a folyosóra ért, azonnal elkomolyodott s megindult a kijárat felé. Elégedetten látta, hogy a mentőszolgálatos teremben a sürgés-forgás időközben még csak fokozódott. Mindenfelé sírós gyermekek várakoztak különböző sebekkel, zúzódásokkal, anyák álltak sorban köhögő csecsemőikkel fölvétel végett. E zűrzavarban senki se figyelt föl Charlesra, csupán az egyik nővér fordult meg, amikor Michelle-lel elhaladt mellette. Charles elkapta a nővér pillantását, elmosolyodott, s mormolva köszönetet mondott neki. A nővér kényszeredetten visszaintett, mintha fölismerte volna őket, de persze fogalma se volt, hogy kicsodák.

Charles a kijárat felé közeledett. Látta, hogy az egyik egyenruhás biztonsági őr fölugrik a székéről, mire szíve nagyot dobbant. De az őr nem állította meg őket, sőt az ajtóhoz sietett és kinyitotta előttük. - Remélem, már jobban van - mondta -, jó éjszakát.

Charles a siker jóleső érzésével kivitte Michelle-t a kórházból. Meggyorsítva lépteit, átsietett a garázsba, s Michelle-t elhelyezte a teherautóban. Aztán kifizette a parkolási díjat, s elhajtott.

13

Cathryn igyekezett türelmet és megértést tanúsítani, de ahogy múlt az idő, egyre idegesebb lett. Ostorozta önmagát, amiért otthagyta Michelle-t, amikor a telefonhoz hívták. Miért nem kapcsoltattam át a vonalat Michelle szobájába? - gondolta.

Miközben a váróteremben föl-alá járkált, akaratlanul is Michelle szavai jártak a fejében: "Jobb volna, ha meghalnék." Akkor megpróbálta elhessegetni magától ezt a panaszos mondatot, de most - mivel Michelle eltűnt - e szavak szakadatlanul kísértették. Nem tudta, Michelle tehetett-e kárt magában, csak hát az ember mindenféle szörnyűségeket hall, s így Cathrynen úrrá lett a félelem.

Órájára pillantott, majd a váróteremből a nővérszoba felé indult. Lehetséges, hogy egy kórházban eltűnjön egy tizenkét éves beteg kislány, akinek jártányi ereje sincs?

- Megtudtak valamit? - kérdezte Cathryn egyenest a délutános főnővérhez intézve szavait. A nővérszoba táján öt-hat nővér üldögélt, közömbös hangon tereferéltek.

- Még nem - válaszolta a főnővér félbeszakítva az egyik munkatársnőjével folytatott beszélgetést. - A biztonsági őrök minden lépcsőházi aknában körülnéztek. A radiológia pedig még mindig nem jelentkezett. De annyi bizonyos, hogy azt a beteget, akiért a radiológiáról idejöttek és elszállítottak, Martelnek hívták.

- De hát ennek már csaknem fél órája - mondta Cathryn. - Borzasztóan félek. Nem lehetne a radiológiát újból fölhívni?

A nővér leplezetlen bosszúsággal újból fölhívta a radiológiát, majd közölte Cathrynnel, hogy a technikus még nem jött vissza a műtőből, de mihelyt visszajön, telefonál.

Cathryn most érezte csak igazán, mennyire fél a kórházi személyzettől. Rettenetesen haragudott a kórházra, de haragját, bármennyire indokolt volt is, nem merte kimutatni. Ehelyett köszönetet mondott a nővérnek, és visszament Michelle üres szobájába. Eltűnődve újból benézett a fürdőfülkébe, de a tükröt kerülte tekintete. A fürdőfülke melletti szekrénybe is bepillantott, s már csaknem becsukta az ajtaját, amikor megdöbbenve, kidülledt szemmel újból kitárta.

Visszarohant a nővérszobába, s ott igyekezett magára hívni a főnővér figyelmét. A délutános nővéreknek épp letelt a szolgálata, a szolgálatba álló éjjelesek turnusa pedig a nővérszoba közepén a szent és sérthetetlen eligazításra gyülekezett. Most kapták meg az utasításokat a sürgős kezelési vagy egyéb teendőiket illetően. Cathrynnek kiáltania kellett, hogy fölfigyeljenek rá.

- Most vettem csak észre - mondta aggodalmas hangon -, hogy a kislányom ruhái is eltűntek.

Bejelentését csönd fogadta.

A főnővér a torkát köszörülte. - Néhány pillanaton belül végzünk itt, Mrs. Martel - mondta.

Cathryn földúltan odábblépett. Az ügye nyilvánvalóan kevésbé volt fontos, mint a rutinszerű eligazítás, pedig ha Michelle ruhái is eltűntek, ez azt jelenti, hogy valószínűleg nincs már a kórházban.

Bizonyára Charles hívatott a telefonhoz, gondolta, azzal a szándékkal, hogy eltávolítson Michelle szobájából. Hirtelen fölvillant előtte annak a férfinak a képe, aki a szeme láttára egy gyermeket vitt a műtőbe. Magassága, termete megfelelt Charlesénak. Egészen biztosan Charles volt! Cathryn visszafutott a nővérszobába. Most már semmi kétség, hogy Michelle-t elrabolták.

- Na mesélje el pontosan, mi történt - mondta a zömök bostoni rendőrtiszt. Névtáblácskájáról Cathryn leolvasta, hogy William Kerneynek hívják. - Szóval maga itt aludt, amikor az ápolónő megérintette a vállát.

- Igen! Igen! - kiáltotta Cathryn kétségbeesve a vizsgálat lassú menetén. Azt remélte, ha kihívatják a rendőrséget, ezzel meggyorsítja az ügyet. - Már tízszer is pontosan elmondtam, mi történt. Nem volna jobb, ha megpróbálnák megkeresni a gyereket?

- Be kell fejeznünk a jelentést - magyarázta William. Begörbített bal karján egy viharvert kartonlapot tartott, jobb keze egy ceruzával vesződött, amelynek hegyét minduntalan megmegnyálazta.

Valamennyien Michelle elhagyatott szobájában álltak - Cathryn, két bostoni rendőrtiszt, a délutános főnővér és a kórházigazgató helyettese. Ennek az utóbbi, magas, jóképű, elegáns szürke utcai ruhás férfinak az a furcsa szokása volt, hogy minden mondat után összehúzta szemét és elmosolyodott. Napbarnított arca azt a benyomást keltette, mintha épp most tért volna vissza a Karibszigeteken töltött szabadságáról.

- Meddig volt távol a szobából? - kérdezte William.

- Már megmondtam - fortyant föl Cathryn. - Öt percig... tíz percig. Nem tudom pontosan.

- Hm - mormolta William, és szép lassan följegyezte a választ.

Michael Grady, a másik bostoni rendőrtiszt az ideiglenes gyámság iratait olvasta. Amikor befejezte az olvasást, az iratokat átadta az igazgatóhelyettesnek. - Gyermekrablásról van szó. Semmi kétség.

- Hm - mormolta William és a kartonlap tetejére fölvéste a "Gyermekrablás" szót. Nem tudta, mi e bűntett kódszáma, s most ez járt a fejében, mihelyt visszatérnek az őrszobára, megnézi.

- Nem tehetne valamit? - fordult Cathryn kétségbeesetten az igazgatóhelyetteshez. - Bocsásson meg, nem emlékszem a nevére.

- Kérem, kérem - válaszolta mosolyogva a férfi. - Paul Mansford a nevem. Egyébként máris tettünk valamit. Itt a rendőrség.

- De én attól félek, hogy ha ennyit késlekedünk, a gyerekkel közben történik valami.

- Szóval ön látott egy férfit, aki egy gyermeket betegszállítón a műtőbe vitt? - kérdezte William.

- Igen! - kiáltotta Cathryn.

- De egyetlen gyermeket se vittek a műtőbe - jegyezte meg a nővér.

- Le tudná írni azt a férfit, aki fölmutatta a röntgenkérőlapot? - kérdezte William a nővérhez fordulva.

A nővér elgondolkozott, a mennyezetet bámulta. - Középmagas, közepes termetű, barna hajú...

- Ez nem sokat mond - szólt William.

- Kék szeme volt? - kérdezte Cathryn.

- A szeme színére nem emlékszem - felelte a nővér.

- Milyen ruhát viselt? - kérdezte William.

- Jóságos ég! - tört ki nekikeseredve Cathryn. - Tegyenek már valamit.

- Hosszú fehér köpeny volt rajta - válaszolta a nővér.

- Oké - mondta William. - Valaki idetelefonál, kihívatja Mrs. Martelt, fölmutat egy hamis röntgenkérőlapot, aztán kigurítja a gyermeket a szobájából, mintha a műtőbe vinné. Így van?

Mindenki rábólintott, kivéve Cathrynt, aki kezét a homlokára nyomta, hogy uralkodjon magán.

- Mennyi idő múlva értesítették a biztonsági őröket? - kérdezte William.

- Alig pár perc múlva - felelte a nővér.

- Ezért tartjuk elképzelhetőnek, hogy még mindig a kórházban vannak - fűzte hozzá az igazgatóhelyettes.

- De Michelle ruhái is eltűntek - szólt Cathryn. A férfi a gyermekkel már nincs a kórházban. Könyörgök, tegyenek már valamit, mielőtt késő volna!

Valamennyien úgy néztek Cathrynre, mint egy kisgyermekre. Az asszony rémült szemmel viszonozta tekintetüket, majd kétségbeesetten égnek emelte karját. - Jézusom, Jézusom!

William az igazgatóhelyetteshez fordult. - Van a kórházban olyan hely, ahová elrejthette a gyermeket?

- Rengeteg helyen elrejthette, de csak egy időre - válaszolta az igazgatóhelyettes. - Előbbutóbb mindenütt megtaláljuk.

- Helyes - szólt William. - Tételezzük föl, hogy az apja vitte el a gyermeket. A kérdés az, hogy miért?

- Mert nem értett egyet az alkalmazott kezelési módszerrel - szólt közbe Cathryn. - Ezért engedélyezte a bíróság az ideiglenes gyámságot. Hogy folytathassák a kezelést. A férjem, sajnos, igen rossz idegállapotban van, nemcsak a gyerek betegsége, hanem az állása miatt is.

William füttyentett egyet. - Ha nem értett egyet a gyermek kezelésével - mondta -, akkor milyen cél vezethette? Talán valamilyen kuruzslószerrel akarja gyógyíttatni.

- Ezt nem mondta - jegyezte meg Cathryn -, de azt biztosan tudom, hogy kuruzslószerekben nem hisz.

- Volt már néhány ilyen kuruzslószeres esetünk - mondta William ügyet se vetve Cahtryn válaszára. - Emlékszel arra a fiúra, aki Mexikóba ment? - kérdezte a társától, Michael Gradytől.

- Hát persze - felelte Michael.

- Volt már dolgunk olyan szülőkkel - mondta William a jelenlevőkhöz fordulva -, akik a beteg gyermekeiket mindenféle csodadoktorhoz vitték. Azt hiszem, nem ártana értesíteni a reptért. Lehet, hogy el akarják hagyni az országot.

Dr. Keitzman szélvészként rontott be a szobába. Láttára Cathryn nagyon megkönnyebbült. Az orvos azonnal főszereplővé lépett elő, fölszólította a kis csoportot, hogy mindenről számoljanak be neki. Paul Mansford és a nővér gyorsan összefoglalták a történteket.

- Ez rettenetes! - mondta dr. Keitzman, és idegesen megigazította keret nélküli szemüvegét. - Úgy tűnik, dr. Charles Martel valóban valamiféle idegösszeroppanást kapott.

- Meddig élhet a kislány gyógykezelés nélkül? - kérdezte William.

- Erre nehéz válaszolni. Napokig, hetekig, de legfeljebb egy hónapig. Számos egyéb gyógyszert ki akartunk rajta próbálni, s hozzá minél előbb. Még mindig van rá remény, hogy az állapotában javulást tudjunk elérni.

- Azonnal akcióba lépünk - mondta William. - Mihelyt befejezem a jelentést, átadjuk az ügyet a nyomozóknak.

Amikor a két rendőrtiszt fél óra múlva elhagyta a kórházat, Michael Grady a társához fordult. - Micsoda eset! Szörnyű volt hallgatni. Hogy egy leukémiás gyermekkel ilyesmi történjen.

- Igen szörnyű. Ilyenkor az ember hálát ad az istennek, hogy a gyermekei egészségesek.

- Mit gondolsz, a nyomozók azonnal nekilátnak az ügynek?

- Azonnal? Viccelsz? Ezek a gyámsági ügyek nagyon kellemetlenek. Szerencsére rendszerint maguktól megoldódnak. De a nyomozók holnapig egy lépést se fognak tenni, erre mérget vehetsz.

Beszálltak a rendőrségi kocsiba, bekapcsolták a rádióadó-vevőt, aztán elhajtottak.

Cathryn kinyitotta a szemét és zavarodottan körülnézett. Fölismerte a sárga függönyöket, a fehér komódot a terítővel, rajta a csecsebecséket meg a rózsaszín toalettasztalt, amely középiskolás korában íróasztalául szolgált, a polcon sorakozó évkönyveit, valamint a bérmálásakor kapott műanyag keresztet. Tudta, hogy a régi szobájában van - amelyet az egyetemi évei óta az anyja mintegy lelki kényszerből érintetlenül hagyott -, csak azt nem értette, miért van itt.

Fejét rázogatta, hogy megtisztítsa agyát a kábulattól, amely a dr. Keitzman által ráerőszakolt altatóktól maradt vissza. Majd kihajolt az ágyából, fölkapta a karóráját, megpróbálta kivenni, mit mutat a számlap. Hihetetlen, gondolta, háromnegyed tizenkettő. Hunyorogva újra az órájára pillantott. Nem, még csak kilenc óra. De a kelleténél már így is tovább aludt.

Belebújt egy régi flanellpongyolába, kinyitotta az ajtót és lesietett a konyhába, ahonnan már érezte a friss kétszersült és szalonna illatát. Amikor belépett, anyja fölnézett rá, örült, hogy a lánya - legyen bármi is az oka - megint itthon van.

- Telefonált Charles? - kérdezte Cathryn.

- Nem - válaszolta Gina -, viszont jó reggeli vár rád.

- És más se telefonált? A kórház, vagy a rendőrség?

- Nem, senki se. Nyugodj meg. Itt a kedvenc ételed, sütőporos kétszersült.

- Nem tudok enni - mondta Cathryn. Agyában kavarogtak a gondolatok. De annyira azért mégse volt zavarodott, hogy anyja hirtelen megnyúlt arca láttán hozzá ne tegye: - Talán azért egy kevés kétszersültet mégis eszem.

Gina ettől jókedvre derült, elővett Cathrynnek egy csészét meg egy kistányért.

- Előbb fölébresztem Chuckot - mondta Cathryn, és megindult az előszoba felé.

- Már fölkelt, megreggelizett és elment - diadalmaskodott Gina. - Ő is szereti a kétszersültet, éppúgy, mint te. Azt mondta, kilencre az egyetemen kell lennie.

Cathryn visszafordult, leült az asztalhoz. Az anyja közben kitöltötte a kávéját. Cathryn fölöslegesnek érezte magát: annyira igyekezett jó feleség és anya lenni, s most, gondolta, mindent elrontott. Az örökbe fogadott fiát fölébreszteni, hogy időben menjen iskolába, nem volt éppenséggel a jó anyaság ismérve, de elmulasztását mégis egész elhibázott viselkedése jelképének tekintette.

Érzelmeivel küszködve fölemelte a kávéscsészét, nem törődött vele, hogy milyen forró. De már az első korttyal megégette az ajkát, eltolta magától a csészét, és eközben egy kevés kávé a kezére löttyent. Így aztán a kezét is megégette, mire elengedte a csészét, amely az asztalra pottyant és a kistányérral együtt összetört. Ugyanebben a pillanatban Cathryn szemét elöntötték a könnyek.

Gina gyorsan rendbe tette az asztalt, s vigasztalgatta lányát, hogy nem kell az eltört csésze miatt sírnia, amelyet emlékként vett Velencében, abban a gyönyörű városban, ahová egyetlenegyszer ellátogatott, s amelyet a világ valamennyi városa között a legjobban szeretett.

Cathryn összeszedte magát. Tudta, hogy ez a velencei csésze anyja féltve őrzött kincsei közé tartozott, s a szíve sajog érte, de Gina önuralma megnyugtatta.

- Shaftesburybe megyek - szólalt meg egy idő után -, vásárolok még egypár holmit Chucknak és megnézem, hogy van Jean Paul.

- Chucknak mindene megvan - jegyezte meg Gina. - Azért a pénzért, amibe az autóút kerül, a Filene alkalmi osztályán egy új ruhát vehetsz neki.

- Igazad van - ismerte el Cathryn. - Jobb is, ha itthon maradok, hátha Charles telefonál.

- Ha hazatelefonál és senki se veszi föl a kagylót, akkor ide fog telefonálni - mondta Gina. - Ennyi sütnivalója azért van még. Mit gondolsz, hová vihette Michelle-t?

- Nem tudom - válaszolta Cathryn. - Tegnap este a rendőrség Mexikót emlegette. Állítólag sokan mennek oda a rákjukat kuruzsló módszerekkel gyógyíttatni. De Charlesnak ilyesmi eszébe se jut, ebben biztos vagyok.

- Bármennyire sajnálom szóba hozni, de ezt én megmondtam - jegyezte meg Gina. - Figyelmeztettelek, hogy ne menj férjhez egy nálad ennyivel idősebb, háromgyerekes férfihoz. Ez sose vezet jóra. Nem, sose!

Cathryn leküzdötte heves haragját, amelyet csakis az anyja tudott kelteni benne. Ebben a pillanatban megszólalt a telefon.

Gina vette föl a kagylót - Cathryn visszafojtott lélegzettel várakozott.

- Téged keresnek - szólt Gina. - Egy Patrick O'Sullivan nevű rendőr.

Cathryn balsejtelmek közepette vette át a kagylót. Patrick O'Sullivan azzal a megnyugtató kijelentéssel kezdte, hogy nincs semmiféle újabb hírük Charlesról vagy Michelle-ről. Majd hozzátette, hogy érdekes fejlemények vannak a dologban, s megkérdezte, találkozhatnának-e a Weinburger Kutatóintézetben. Cathryn azonnal igent mondott.

Egy negyedóra múlva már indulásra készen állt. A Weinburgeréktől, mondta Ginának, visszamegy New Hampshire-be. Gina megpróbálta lebeszélni, de Cathryn nem hagyta magát, azt mondta, szeretne egy darabig egyedül lenni. De időben visszajön, hogy Chuckkal együtt vacsorázhasson.

Az út Bostonon keresztül és az Emlékmű úton eseménytelen volt. Amikor a régi Dodgedzsal bekanyarodott a Weinburger Intézet parkolójába, arra gondolt, hogy két évvel ezelőtt nyáron találkozott először Charlesszal. Mindössze két éve? - töprengett.

Közvetlenül a bejárat mellett két rendőrautó állt, s amikor Cathryn elment mellettük, hallotta rádióik ismerős recsegését. A rendőrautók látványa semmi jóval nem biztatta, de elhessegetett magától minden képzelgést. Mihelyt az intézet kapuja kinyílt előtte, megindult Charles laborja felé.

A labor ajtaja nyitva állt, Cathryn bement rajta. Rögtön észrevette, hogy a laborban már mindent leszereltek. A múltban nemegyszer járt itt, s így azt hitte, ismerős látvány fogja fogadni. Mostanra azonban a fantasztikus regényekbe illő masinák eltűntek. A polcok üresek voltak, akár egy csődbe ment boltban.

A teremben hatan álldogáltak. Ellen, akit Cathryn fölismert, két egyenruhás - jelentést írogató - rendőrrel beszélgetett. Láttukra, ahogy gondosan jegyezgetnek, Cathrynben fölmerült az előző este emléke. Dr. Ibanez és dr. Morrison Charles íróasztala mellett állt egy szeplős arcú, kék poliészter sportkabátba öltözött férfival társalogva. A férfi, mihelyt meglátta Cathrynt, odament hozzá.

- Mrs. Martel? - kérdezte.

Cathryn bólintott és kezet fogott a férfival. A férfi keze puha és kissé izzadt volt.

- Patrick O'Sullivan nyomozó vagyok. Engem bíztak meg ennek az ügynek kivizsgálásával. Köszönöm, hogy idefáradt.

Cathryn észrevette, hogy Ellen - Patrick háta mögött - egy üres polcrészre mutat, s aztán megint megszólal. Cathryn nem értette pontosan a szavait, de annyit hallott, hogy műszerekről mond valamit. Az orvosokra pillantott, akik hevesen vitatkoztak. Hogy miről, azt nem tudta kivenni, csak azt látta, hogy dr. Morrison szemmel láthatóan mérgesen a tenyerébe csap.

- Mi folyik itt? - kérdezte Cathryn és a nyomozó meleg zöld szemébe nézett.

- A férje, miután menesztették itteni állásából, úgy látszik, ellopta a fölszerelésének zömét.

Cathryn hitetlenkedve tágra nyitotta szemét. - Ezt nem hiszem - mondta.

- Cáfolhatatlan bizonyíték van rá. A két éjszakai biztonsági őr minden jel szerint segített neki kiüríteni a labort és kocsiba rakni a dolgokat.

- De miért tette volna? - kérdezte Cathryn.

- Erre a kérdésre, reméltem, magától tudok majd választ kapni - felelte a nyomozó.

Cathryn körülnézett a teremben, igyekezett megérteni, meddig mehetett el balgaságában Charles.

- Halvány sejtelmem sincs róla - mondta. - Ez merő képtelenség.

A nyomozó összehúzott szemöldökkel, homlokát ráncolva követte Cathryn pásztázó tekintetét.

- Valóban képtelenség. De egyúttal lopás is, Mrs. Martel.

Cathryn újból a nyomozóra pillantott.

A nyomozó lesütötte szemét és ide-oda topogott. - Ez egészen más megvilágításba helyezi a férje eltűnését. Hogy egy szülő ellopja a gyerekét, erre még lehet magyarázat, s őszintén szólva emiatt nem is nagyon izgattuk magunkat. De a lopás egészen más dolog. Az országos telexhálózaton mozgósítanunk kell a rendőrséget és letartóztatási parancsot kiadnunk dr. Martel ellen.

Cathryn megborzongott. Valahányszor azt hitte, megértette e lidércnyomás részleteit, a helyzet még csak rosszabbodott. Charles most szökevény. - Nem tudom, mit mondjak - jegyezte meg.

- Fogadja őszinte részvétünket, Mrs. Martel - szólalt meg dr. Ibanez Cathryn mellé lépve.

Cathryn megfordult és az igazgató együttérző arcába nézett.

- Ez kész tragédia - tette hozzá hasonló arckifejezéssel dr. Morrison. - Különösen, ha meggondolom, hogy Charles valaha milyen sokat ígérő kutató volt.

Feszélyezett szünet állt be. Cathrynt méregbe hozta Morrison megjegyzése, de kifejezésére nem talált szavakat.

- Tulajdonképpen miért bocsátották el dr. Martelt? - törte meg a csöndet Patrick O'Sullivan.

Cathryn a nyomozóhoz fordult. Patrick azt a kérdést tette föl, amelyet ő maga is szeretett volna föltenni, ha lett volna rá bátorsága.

- Lényegében azért, mert dr. Martel kissé furcsán viselkedett. Kezdtünk kételkedni az épelméjűségében. - Dr. Ibanez egy másodpercre elhallgatott, majd így folytatta. - Aztán meg hiányzott belőle a csapatszellem. Valójában mindig magányos farkas volt, de az utóbbi időben senkivel se tudott kijönni.

- Miféle kutatást végzett? - kérdezte a nyomozó.

- Laikusnak ezt nehéz megmagyarázni - válaszolta dr. Morrison. - Lényegében a rák immunológiai úton történő gyógyításával foglalkozott. De ez a módszer, sajnos, már túlhaladott. Tíz esztendővel ezelőtt még igen biztatónak ígérkezett, de a kezdeti reményeket a későbbi fejlemények nem igazolták. Charles nem bírt vagy nem akart változtatni módszerén. A tudomány fejlődése pedig, mint közismert, senkit se vár meg. - Morrison mosolyogva fejezte be fejtegetését.

- És mit gondolnak, miért vitte el dr. Martel mindezt a műszert? - kérdezte O'Sullivan és széles mozdulattal körbemutatott a teremben.

- Halvány fogalmam sincs róla - felelte dr. Ibanez a vállát vonogatva.

- Gondolom, dacból tette - mondta dr. Morrison. - Mint egy kisgyerek, aki hazaviszi a labdáját, ha a többiek nem akarnak az ő szabályai szerint játszani.

- Elképzelhető, hogy dr. Martel a kutatásainak folytatása végett vitte el ezeket a műszereket? - tudakolta O'Sullivan.

- Nem! - vágta rá dr. Morrison. - Ez lehetetlen! Ennek a fajta kutatásnak kulcsa az a speciálisan kitenyésztett állattörzs, amelyet erre a célra használunk. Ezek az állatok elengedhetetlenek a kutatáshoz, Charles pedig az egerek közül egyet se vitt el. És mint szökevény, valószínűtlen, hogy ilyen állatokat szerezhetne.

- Meg tudná adni a szállítói listáját? - kérdezte a nyomozó.

- Természetesen - válaszolta dr. Morrison.

A szoba végében megszólalt a telefon. Cathryn összerezzent, maga se tudta, miért. Ellen fölvette a kagylót és odaszólt O'Sullivannek, hogy őt keresik.

- Ezt az egészet ön bizonyára nagyon nehezen bírja elviselni - fordult Cathrynhez dr. Ibanez.

- Szavakkal ezt ki se lehet fejezni - válaszolta Cathryn. - Bármiben szívesen segítünk - mondta dr. Morrison. Cathryn mosolyt erőltetett arcára.

- Megtaláltuk a kocsiját - szólt Patrick O'Sullivan csatlakozva hozzájuk. - A Harvard téri parkolón hagyta.

Cathryn, mialatt végighajtott a 301-es országúton, egyre levertebbnek érezte magát. Ez valójában meglepte, hiszen az egyik ok, amiért haza akart menni - azon kívül, hogy hátha Charles telefonál - épp kedélyállapotának helyrebillentése volt. Anyja segítőkészségét hálával fogadta, de öntelt

magatartását és Charlesra vonatkozó helytelenítő megjegyzéseit rossz néven vette. Gina, akit férje cserbenhagyott, nem volt éppenséggel jó véleménnyel a férfiakról, különösen nem az olyan vallástalanokról, mint Charles. Igazából sose helyeselte Cathryn férjhezmenetelét, s ebbeli érzelmeit nem is rejtette véka alá.

Ezért aztán Cathrynt vonzotta az otthona, noha tudta, hogy az nem lesz többé az a boldogságot nyújtó menedékhely, mint korábban. Amikor a telkükhöz ért, levette lábát a gázpedálról és fékezett. Pillantása először a levélszekrényre esett, feldöntötték és összezúzták. Megindult a kocsiföljárón, a kétoldalt magasodó fák között, amelyek nyaranta hosszú, árnyékos folyosót alkottak. A most csupasz ágaikon át a házukra látott, tiszta fehéren emelkedett ki a fészer mögötti örökzöld sötét árnyékából.

A hátsó tornáccal szemben állt meg a furgonnal, s kikapcsolta a gyújtást. Milyen kegyetlen lehet az élet, gondolta, ahogy a házra nézett. Egy-egy esemény olyan láncreakciót válthat ki, mint az élükre állított dominók sora - ha az egyik közülük fölborul, ledönti a következőt is. Kilépett a kocsiból, s ekkor észrevette, hogy a játékház ajtaja ide-oda lengedezik a szélben, újra és újra tompán nekiütődik a zsindelyeknek. Tüzetesebben szemügyre vette a házacskát, s ekkor észrevette, hogy az ablakbordák kis üveglapjainak zömét betörték. Elővette a kulcsait, s a hóborította kerten át a hátsó ajtóhoz ment, kinyitotta, s belépett a konyhába.

A következő pillanatban fölsikított: hirtelen mozgást hallott, az ajtó mögül egy alak jött elő és rávetette magát. Az ismeretlen a konyhafalhoz taszította, az ajtó akkora robajjal csapódott be, hogy az egész régi ház beleremegett.

Cathryn sikolya megbicsaklott, torkába szorult. A támadója Charles! Meglepetéstől elnémulva figyelte, ahogy férje szinte eszeveszetten ablaktól ablakhoz rohan, kinéz rajtuk, jobb kezében a régi, tizenkettes kaliberű vadászpuskájával. Cathryn látta, hogy az ablakokat hevenyészve bedeszkázták, Charles a repedéseken át kémlel kifelé.

Mielőtt még visszanyerte volna egyensúlyát, Charles karon ragadta, kivonszolta a konyhából a kis előszobán át a nappaliba. Ott aztán elengedte, újból az egyik ablaktól a másikig futott, s kilesett rajtuk.

Cathryn meglepetésében és félelmében megbénult. Amikor Charles végre feléje fordult, látta, hogy férje teljesen kimerült.

- Egyedül jöttél? - kérdezte Charles.

- Igen - válaszolta Cathryn. Csak ennyit mert mondani.

- Hál' istennek - jegyezte meg Charles. Feszültsége szemmel láthatóan feloldódott.

- Mit csinálsz itt? - kérdezte Cathryn.

- Ez az otthonom - felelte Charles. Mély lélegzetet vett, majd összeszorított ajka közt kiengedte a levegőt.

- Nem értem - mondta Cathryn. - Azt hittem, elszöktél Michelle-lel. Itt megtalálnak!

Cathryn most először vette le szemét Charlesról. Látta, hogy a nappali szoba berendezése teljesen megváltozott. A Weinburger Intézetből elhozott csillogó, drága műszerek a falak mentén sorakoznak, a szoba közepén pedig egy rögtönzött kórházi ágyon Michelle alszik.

- Michelle! - kiáltotta Cathryn. A kislányhoz rohant és megfogta a kezét. Charles mögéje állt.

Michelle kinyitotta szemét, amely egy másodpercre fölcsillant a felismeréstől, aztán a szemhéja újból lecsukódott. Cathryn Charleshoz fordult.

- Charles, az isten szerelmére, mit csinálsz itt?

- Azonnal elmondom - válaszolta Charles és megigazította Michelle infúziós vezetékét. Majd karon fogta Cathrynt és siettette, hogy jöjjön vele vissza a konyhába. - Iszol kávét? - kérdezte.

Cathryn tagadóan intett fejével, s tekintetét férjére szögezte, miközben az kávét töltött magának, aztán szemben vele leült az asztalhoz.

- Először is mondani szeretnék neked valamit - kezdte Charles és Cathryn szemébe nézett. - Volt időm gondolkodni és most már értem, milyen helyzetbe kerültél ott a kórházban. Sajnálom, hogy Michelle kezelése dolgában a habozásom akaratlanul, mondhatni, rajtad csattant. Én a laikusoknál sokkal jobban tudom, hogy az orvosok milyen erőszakosan kényszerítik rá akaratukat a betegeikre és azok családtagjaira. Akárhogy van is, megértem ezt a gyámsági ügyet, megértem, hogy ez senkinek se róható föl, nem rosszindulat sugallta, legkevésbé persze a te részedről. Sajnálom,

hogy olyan helytelenül reagáltam rá, de nem tehetek róla. Remélem, megbocsátod nekem. Tudom, hogy téged Michelle érdekében a legjobb szándékok vezettek.

Cathryn nem moccant. Szeretett volna Charleshoz rohanni és átölelni, mert most egyszerre olyan normálisan beszélt, de nem bírt megmozdulni. Annyi minden történt, annyi minden kérdés maradt még megválaszolatlanul.

Charles a szájához emelte a kávéscsészét. Keze annyira reszketett, hogy a baljával is segítenie kellett.

- Nagyon nehéz volt eldönteni - folytatta Charles -, hogy mi a legjobb Michelle számára. Én is, mint te, reméltem, hogy a bevett gyógymóddal meg lehet hosszabbítani az életét. De aztán odáig jutott a dolog, hogy be kellett látnom, az orvosok kudarcot vallottak, s így nekem kell tennem valamit.

Cathryn érezte, hogy Charles őszintén beszél, csak cselekedetének ésszerűségét nem tudta megítélni. Vajon tényleg idegösszeroppanást kapott, ahogyan ezt mindenki mondogatja? Cathryn ráeszmélt, hogy szakértelem hiányában erre a kérdésre képtelen válaszolni.

- Az orvosok mind azt állították - szólalt meg mintegy mentséget keresve eljárására -, hogy csakis a gyógyszerek javíthatnak Michelle állapotán. Dr. Keitzman szerint Michelle-nek ez az egyedüli reménye az életben maradásra.

- És biztosan hiszi is, amit mond.

- De nincs igaza?

- Remisszióra Michelle-nek persze szüksége van - ismerte el Charles. - Csakhogy a gyógyszeres kezelés még a kísérleti nagy adagokkal sem hatott a leukémiás sejtekre. Ezzel szemben elpusztította Michelle normális sejtjeit, különösen pedig az immunrendszerét.

Cathryn nem egészen értette, amit Charles mond, de fejtegetése legalább értelmesnek hangzott, nem vallott háborodott elmére.

- És nekem az a véleményem - folytatta Charles -, hogy Michelle-nek az életben maradáshoz ép immunrendszerre van szüksége.

- Tehát neked van valamilyen másféle gyógymódod? - kérdezte Cathryn.

- Azt hiszem. Remélem! - válaszolta fölsóhajtva Charles.

- De az orvosok mind egyetértettek abban, hogy a kemoterápia az egyetlen lehetséges gyógymód.

- Ez természetes - válaszolta Charles. - A sebészek is a késben hisznek. Mindenki elfogult a saját szakmája iránt. Ilyen az emberi természet. Én azonban az utóbbi kilenc esztendőben rákkutatással foglalkoztam, s azt hiszem, van lehetőség rá, hogy tegyek valamit. - Charles itt elhallgatott.

Nyilvánvalóan hisz abban, amit mond, gondolta Cathryn, de vajon ez a hit reális-e vagy puszta önámítás? Kétségbeesetten igyekezett ő is hinni benne, de az adott körülmények között ez nehezére esett.

- Vagyis te reméled, hogy meggyógyíthatod Michelle-t?

- Nem szeretnék túlságosan nagy reményeket ébreszteni benned - válaszolta Charles -, de azt hiszem, van rá lehetőség. Talán csak csekély, de mégis lehetőség. És ami ennél is fontosabb, nem fog fájdalmat okozni Michelle-nek.

- Kigyógyítottál már egyet is a laboratóriumi rákos állataid közül? - kérdezte Cathryn.

- Még nem - vallotta be Charles, majd gyorsan hozzátette: - Tudom, hogy így a próbálkozásom irreálisnak látszik, csak hát azt hiszem, az állatokkal azért nem volt szerencsém, mert túl lassan és túl óvatosan dolgoztam. Célom a puszta kutatás volt. De épp most egy új módszert akartam kipróbálni, egészséges egereknek közvetítőkénti fölhasználásával meggyógyítani a betegeket.

- Csakhogy itt nincsenek állataid - mondta Cathryn visszaemlékezve O'Sullivan kérdéseire.

- Ez igaz! - felelte Charles. - De van egy nagy kísérleti állatom. Saját magam!

Cathryn nagyot nyelt. Beszélgetésük során most először támadt benne kétség, vajon épelméjű-e Charles.

- Ez bizonyára meglep téged - mondta Charles. - Pedig ez nem is olyan meglepő. A múltban a nagy kutatóorvosok többsége önmagán kísérletezett. De hadd magyarázzam el neked, hogy mit csinálok. Elsősorban is a kísérleteimmel odáig jutottam, hogy egy szervezetből ki tudok venni egy rákos sejtet és a felszínén izolálni tudok egy proteint, vagyis amit antigénnek hívnak, s így ez a sejt minden más sejttől különböző lesz. Ez már önmagában is nagy eredmény. Ezután azzal a problémá-

val kellett megbirkóznom, hogy a szervezet immunrendszere reagáljon a proteinre és így megsemmisítse az abnormális rákos sejteket. Szerintem minden egészséges szervezetben ez a folyamat játszódik le. Az a meggyőződésem, hogy a rák meglehetősen gyakori jelenség, csak a test immunrendszere végez vele. Ha azonban az immunrendszer csődöt mond, akkor a rák mintegy gyökeret ereszt és növekedni kezd. Eddig világos, amit mondok?

Cathryn bólintott.

- Amikor megpróbáltam elérni, hogy a rákos állatok reagáljanak az izolált proteinre, kudarcot vallottam, mert szerintem a szervezetben kell lennie valamilyen blokáló mechanizmusnak. Eddig a fölismerésig jutottam el, amikor Michelle megbetegedett. És akkor az a gondolatom támadt, hogy ezzel az izolált felszíni antigénnel beoltok egészséges állatokat és így immunissá teszem őket. Ezeknek a kísérleteknek végrehajtására már nem volt időm, de az immunizálást biztosan könnyűszerrel megvalósíthatom. Az egészséges állat ugyanis felismeri majd, hogy egy tőle teljesen idegen antigén került a szervezetébe, a beteg állatnál viszont ez az antigén csupán alig különbözik a normális proteinjeitől.

Cathryn ezt a gondolatmenetet már nem bírta követni, mégis igyekezett mosolyogni.

Charles az asztal fölött szenvedélyesen megragadta Cathryn vállát.

- Cathryn - mondta -, próbáld megérteni, miről van szó. Hinned kell abban, amit csinálok. A segítségedre van szükségem.

Cathrynben a szorongás egyszeriben feloldódott. Charles a férje, s az, hogy szüksége van rá és ezt be is vallja, rendkívüli ösztönző erőt adott neki.

- Emlékszel még rá, hogy a différia ellenszérumának előállításához lovakat használtak? - kérdezte Charles.

- Többé-kevésbé - válaszolta Cathryn.

- Hát én valami ilyesféléről beszélek. Izoláltam Michelle leukémiás sejtjeinek felszíni antigénjeit, amelynek hatására ezek a sejtek különbözni fognak a normális sejtjeitől, és ezzel az antigénnel beoltottam magamat.

- Hogy így allergiás légy Michelle leukémiás sejtjeire? - kérdezte Cathryn erőlködve, hogy megértse a dolgot.

- Úgy van - felelte izgatottan Charles.

- És aztán Michelle-t beoltod az ellentesteiddel? - folytatta a kérdezősködést Cathryn.

- Nem - válaszolta Charles. - Michelle immunrendszere nem fogadná be az én ellenanyagaimat. De a modern immunológia szerencsére megtalálta a módját, hogy egyik szervezetből egy másikba úgynevezett sejtimmunitást, vagyis fogékonyságot ültessen át. Ha sikerül a T-lymphocytáimat Michelle leukémiás antigénjére érzékennyé tennem, akkor a fehér vérsejtjeimből izolálok egy úgynevezett transzfer tényezőt, és ezzel beoltom Michelle-t. És remélem, hogy ez az ő immunrendszerét a leukémiás sejtjeivel szemben érzékennyé teszi. Így aztán képes lesz a meglévő és az újonnan keletkező leukémiás sejtjeit megsemmisíteni.

- És akkor meggyógyul? - kérdezte Cathryn.

- Igen, meggyógyul - felelte Charles.

Cathryn persze nem értett mindent abból, amit Charles mondott, a terve azonban kétségtelenül jónak hangzott. Ha idegösszeroppanásban szenvedne, akkor nem lett volna képes ezt a tervet kiagyalni. Cathryn mindenesetre rájött, hogy Charles szemszögéből minden tette ésszerű.

- És meddig tart, amíg meggyógyul? - kérdezte Cathryn.

- Egyelőre még azt se tudom, hogy a tervem sikerül-e - válaszolta Charles. - De abból, hogy a testem miként reagál az antigénre, egy-két napon belül meg tudom majd mondani. Ezért torlaszoltam el a házat. Harcolni fogok minden kísérlet ellen, hogy Michelle-t visszavigyék a kórházba.

Cathryn körülnézett a konyhában, szeme újból a bedeszkázott ablakokra esett.

- Bizonyára tudod - mondta Charleshoz fordulva -, hogy a bostoni rendőrség keres. Azt hiszik, hogy Mexikóba szöktél valamilyen kuruzslószerért.

- Ostobaság - nevetett föl Charles. - Amellett nem is kereshetnek túlságosan nagy igyekezettel, hiszen a helyi rendőrségünk nagyon jól tudja, hogy itt vagyok. Nem láttad, mi történt a levélszekrényünkkel meg a játékházzal?

- De igen. Láttam, hogy a levélszekrényt összetörték és a játékház ablakait bezúzták.

- Ezt a helyi hatóságoknak köszönhetjük. Tegnap éjjel az Anyagfelújítótól egy vandál banda látogatott ide. Fölhívtam a rendőrséget. Előbb azt hittem, nem is jönnek ki, de aztán megláttam egy rendőrautót lent az úton. Úgy látszik, szemet hunytak az egész zsiványság fölött.

- De miért? - kérdezte megdöbbenve Cathryn.

- Mert fölfogadtam egy fiatal rámenős ügyvédet, és az, úgy látszik, jól befűtött az Anyagfelújítónak. És most azt hiszik, rám ijeszthetnek, hogy állítsam le az ügyvédet.

- Úristen! - kiáltotta Cathryn. Csak most kezdte megérteni, mennyire magára hagyatott a férje.

- Hol vannak a fiúk? - kérdezte Charles.

- Chuck az anyámnál van, Jean Paul Shaftesburyben egy barátjánál.

- Helyes - mondta Charles. - Itt komoly zűrök lehetnek.

Férj és feleség a konyhaasztalon át már-már túlcsorduló érzelmekkel nézett egymásra. Megborzongtak a szerelemtől - fölálltak és összeölelkeztek, oly kétségbeesett erővel, mintha attól tartanának, hogy valami el akarja szakítani őket egymástól. Mindketten tudták, hogy ezzel semmi se oldódott meg, de szerelmük kinyilvánítása mégis új erőt adott mindkettőjüknek.

- Bízz bennem és szeress, kérlek - szólt Charles.

- Szeretlek - válaszolta Cathryn, és arcát könnyek öntötték el. - Ettől soha semmi se tántorított el, csak Michelle-ért aggódtam.

- Akkor hidd el nekem, hogy szívemen viselem a sorsát. Tudod, mennyire imádom őt.

Cathryn kibontakozott Charles öleléséből, és férje szemébe nézett.

- Mindenki azt hiszi, hogy idegösszeomlást kaptál. Én meg nem tudtam, mit higgyek, különösen, mert az Anyagfelújítóval foglalkoztál, holott Michelle kezelésével kellett volna törődnöd.

- Az Anyagfelújító csak arra volt jó, hogy csináljak valamit. Michelle betegségétől épp azért estem annyira kétségbe, mert, ugyanúgy, mint Elisabeth esetében, semmit se tudtam csinálni. Annak idején nem tehettem mást, mint hogy végignézzem a haldoklását, s úgy látszott, most Michellenél ugyanez vár rám. Szükségem volt valamire, amire összpontosíthatom figyelmemet, s az Anyagfelújító tettekre sarkallt. De az eljárásuk fölötti haragom nagyon is indokolt, s kötelességem, hogy leállítsam a gyárat. Mégis elsősorban Michelle-re gondoltam, másként most nem volnék itt.

Cathryn úgy érezte, súlyos kő esett le a szívéről. Most már nem gyötörte a kétség, hogy Charles elvesztette kapcsolatát a valósággal.

- És milyen állapotban van Michelle? - kérdezte.

- Nincs jól - válaszolta Charles. - Az állapota súlyos. Betegsége elképesztően agresszív. Morfint adtam neki, mert szörnyű gyomorgörcsei voltak.

Charles megint átölelte Cathrynt, és elfordította arcát. - Amikor mellette voltam, akkor is ettől szenvedett - mondta Cathryn. Érezte, hogy Charles egész testében remeg, mintha vissza akarná fojtani könnyeit. Cathryn olyan szorosan ölelte magához, ahogy csak bírta.

Még jó öt percig álltak így, egy szót se szóltak, de a szívük együtt dobbant. Végre Charles kibontakozott az ölelésből, s amikor visszanézett, Cathryn látta, hogy a szeme vörös, arckifejezése komoly.

- Örülök, hogy kibeszélhettük magunkat - mondta Charles. - De szerintem nem szabad itt maradnod. Egészen biztosan tovább keverik a bajt. Nem mintha nem kívánnám, hogy maradj velem, sőt önző módon szeretném, ha itt maradnál. Mégis úgy gondolom, jobb, ha elmégy Jean Paulért, és vele együtt visszamégy az anyádhoz.

Rábólintott, mint aki önmagát akarja meggyőzni.

- Én meg azt szeretném, ha önző lennél - szólt Cathryn. Mégis jó feleség leszek, gondolta, újraébredt önbizalommal. - Nekem itt a helyem - tette hozzá. - Jean Paul és Chuck jól meglesznek.

- De Cathryn...

- Semmi de - mondta Cathryn. - Itt maradok és segítek neked.

Charles fürkészve nézett felesége arcába. Az asszony eltökéltnek, dacosnak látszott.

- És ha azt képzeled - folytatta Cathryn oly hévvel, amilyet Charles eddig sose tapasztalt nála -, hogy megszabadulhatsz tőlem, most, miután meggyőztél arról, hogy helyesen cselekszel, akkor tényleg bolond vagy! Erőszakkal kellene kidobnod innen.

- Jól van, jól van - mosolygott Charles. - Nem doblak ki. De kemény napok várnak ránk.

- Ez ugyanannyira az én felelősségem, mint a tied - válaszolta mély meggyőződéssel Cathryn. - Itt családi ügyről van szó, s én a családhoz tartozom. Ezt mindketten tudomásul vettük, amikor elhatároztuk, hogy összeházasodunk. És nekem nemcsak a boldogságból kell kivennem a részemet.

Charlest különféle érzelmek, de elsősorban büszkeség fogta el. Hibát követett el, amikor nem bízott annyira Cathrynben, ahogy az megérdemelte volna. Igyekezett megóvni őt életük minden gondjától-bajától, s ez hiba volt. Nem beszélt elég nyíltan vele, nem bízott benne eléggé. Cathryn a felesége, nem a gyermeke.

- Ha maradni akarsz, maradj, kérlek - mondta.

- Maradni akarok - válaszolta egyszerűen Cathryn. Charles gyöngéden szájon csókolta. Aztán egy lépést tett hátrafelé, és rajongva nézett rá.

- És segíthetsz is nekem - mondta az órájára pillantva. - Rövidesen itt az ideje, hogy egy újabb adagot adjak be magamnak Michelle antigénjéből. Majd elmagyarázom, miben segíthetsz, ha elkészítettem az adagot. Oké?

Cathryn bólintott, s engedte, hogy Charles megszorítsa a kezét, mielőtt átmegy a nappaliba.

Aztán megkapaszkodott az egyik konyhai szék támlájába, mert kissé forgott vele a világ. Mindaz, ami az utóbbi napokban történt vele, váratlanul érte. Egy pillanatig se gondolt rá, hogy Charles hazaviszi Michelle-t. Azon töprengett, hogyan állíthatná le ezt a gyámsági eljárást, mert ezzel megszüntetné az egyik okot Charles körözésére.

A telefonhoz ment és fölhívta az anyját. Amíg a kapcsolásra várt, eszébe jutott, ha megmondja Ginának, hogy Charles idehaza van, ezzel csak vitába bonyolódna, s ezért elhatározta, erről egy szót se szól.

Gina a második csöngetésre fölvette a kagylót. Cathryn könnyed hangon beszélt vele, nem említette a Weinburgeréknél tett látogatását és azt sem, hogy Charlest lopással gyanúsítják. Amikor beszélgetésükben szünet állt be, Cathryn a torkát köszörülve megjegyezte: - Ha hajlandó volnál Chucknak vacsorát adni és reggel útnak indítani az egyetemre, akkor itthon maradnék éjszakára. Szeretnék itt lenni, ha Charles telefonál.

- Nem hiszem, drágám, hogy ott kellene ülnöd, és várnod arra az emberre. Mondtam már neked, hogy ha ott senki se veszi föl a kagylót, ide fog telefonálni. Különben pedig ma estére csodálatos vacsorát készítek. Találd ki, hogy mit.

Cathryn csöndesen fölsóhajtott. Soha nem győzött csodálkozni anyjának azon a hiedelmén, hogy egy jó falat minden bajt megold.

- Nincs értelme találgatnom, anyám, hogy mit csinálsz vacsorára. Éjszakára itthon maradok.

Tudta, hogy ezzel megbántja az anyját, de a mostani körülmények között itthon kell maradnia, akármit is érez az anyja. És amilyen gyorsan csak tudta - de kíméletesen, nehogy még tetézze anyja sértődöttségét -, lerakta a kagylót.

Az étkezés gondolata azonban arra késztette, hogy megvizsgálja a hűtőszekrényt. Tejtől és tojástól eltekintve elég bőségesen el voltak látva élelemmel, már csak azért is, mert a régimódi pincében szintén tartottak egyet s mást. Cathryn becsukta a hűtőszekrényt, körülnézett a bedeszkázott ablakú konyhában, s eltűnődött azon, hogy íme, fogoly a saját házában.

Aztán arra a gyógykezelésre gondolt, amelyet Charles Michelle-nél alkalmazni akar. Noha minden részletében persze nem értette, de elvben jónak hangzott. Ugyanakkor azt is belátta, hogy ha most történetesen dr. Keitzmannal beszélne, valószínűleg neki éppúgy hinne. Az orvostudomány túlságosan bonyolult, gondolta, hogyan vonhatná kétségbe a szakemberek véleményét? És ha az orvosok sem értenek egyet, ő, laikus létére nem döntheti el, kinek van igaza.

Amikor visszament a nappaliba, Charles épp egy fecskendőt tartott tűvel fölfelé a kezében, a mutatóujjával koppintgatott rajta, hogy eloszlassa a légbuborékokat. Cathryn csöndesen leült és figyelt. Michelle még mindig aludt, megritkult haja szétterült a fehér vánkoson. Az ablakdeszkákon át látni lehetett, hogy megint havazik.

Hallotta, amint az olajfűtő berendezés odalent az alagsorban automatikusan bekapcsol.

- Most ezt az injekciót beadom a karom vénájába - mondta Charles és egy érszorító után nézett. - Nem hinném, hogy te hajlandó volnál beadni nekem.

- Megpróbálhatom - felelte vonakodva, kiszáradt ajakkal Cathryn. A fecskendő valójában félelmet keltett benne, már a puszta látványától is borsódzott a háta.

- Megpróbálnád? - kérdezte Charles. - Intravénás injekciót adni pokolian nehéz, a narkósok persze értenek hozzá. Aztán elmagyaráznám azt is, hogyan adj be nekem Epinephrine-t, ha netán szükségem lesz rá. Amikor az első injekciót beadtam magamnak Michelle antigénjéből, anafilaxiás reakció jelentkezett rajtam, vagyis olyanfajta allergiás reakció, amely a légzést megnehezíti.

Uramisten, mondta magában Cathryn, majd fennhangon Charleshoz fordult: - És nincs más mód az antigén beadására, például úgy, hogy lenyeled?

Charles nemet intett. - Megpróbáltam, csakhogy a gyomorsav hatástalanította. Sőt még por alakban is megpróbáltam fölszippantani, ahogy a kokósok csinálják, de az orrnyálkahártyám hihetetlenül megduzzadt. És mivel sietnem kell, hát elhatároztam, hogy injekcióban adom be. A baj az, hogy a szervezetem először egyszerű allergiával, úgynevezett azonnali túlérzékenységgel reagált rá. Megkíséreltem enyhíteni ezt a hatást azzal, hogy némileg megváltoztattam a proteint. Mert késleltetett és nem azonnali túlérzékenységet akarok elérni.

Cathryn bólintott, mintha értené, pedig csupán a fecskendő hidegségét érezte. Úgy tartotta az ujjhegyei közt, mint aki attól fél, hogy megsebzi magát. Charles egy széket hozott és Cathryn elébe tette. A karnyújtásnyira levő polcra két kisebb fecskendőt rakott.

- Ezekben a fecskendőkben Epinephrine van. Ha esetleg hirtelen céklavörös lesz az arcom és nem kapok levegőt, akkor az egyikkel bármelyik izmomba adj egy injekciót. Ha fél percen belül nincs hatása, döfd belém a másikat is.

Cathrynt furcsa rettegés fogta el, Charles viszont jókedvűnek és nyugodtnak látszott. Kigombolta az ingujját és könyökéig föltűrte. Aztán foga közé vette az érszorító egyik végét és a gumicsövet a felkarja köré tekerte. A vénái egykettőre telítődtek vérrel, megduzzadtak.

- Vedd le a műanyag kupakot - magyarázta Charles -, és aztán egyszerűen döfd bele a tűt a vénába.

Cathryn szemmel láthatóan remegő kézzel levette a kupakot a tűről, amelynek vékony hegye megcsillant a fényben. Charles most egy alkoholos vattát tartalmazó csomagocskát vett a foga közé, jobb kezével fölszakította, és a vattával erőteljesen megdörgölte a véna körül a bőrét.

- Oké - mondta Charles, és elfordította fejét -, csináld, ahogy mondtam.

Cathryn mély lélegzetet vett. Most érezte csak igazán, hogy miért húzódozott mindig az orvosi pályától. Megpróbálta rezzenetlenül tartani a tűt, majd Charles bőrére helyezni és gyöngéden beleszúrni. De a bőr épp csak hogy bemélyedt.

- Jó erősen bele kell döfnöd - mondta Charles még mindig elfordított fejjel.

Cathryn kissé meglökte a fecskendőt, de a bőr most is csak bemélyedt, legfeljebb valamivel jobban.

Charles a karjára pillantott. A szabad kezével átnyúlt és hirtelen erősen meglökte a tűt, amely átszakítva a bőrt behatolt a vénába.

- Kitűnő - szólt Charles. - Most húzd vissza a dugattyút anélkül, hogy a hegyét elmozdítanád.

Cathryn engedelmeskedett - a fecskendőbe élénk vörös vér fröccsent.

- Pompás - mondta Charles és letekerte az érszorítót. - Most lassan nyomd vissza a dugatytyút.

Cathryn megnyomta a dugattyút, simán siklott, de amikor valamivel több mint félúton járt, az asszony ujja megcsúszott. A tű - ahogy a dugattyú befejezte mozgását - túl mélyre szaladt bele Charles karjába, s így azon egykettőre egy kis dudor keletkezett.

- Semmi baj - szólt Charles. - Első próbálkozásnak megállja a helyét. Most húzd ki a tűt.

Cathryn kihúzta a tűt, Charles pedig a szúrás helyére egy darab gézt nyomott.

- Ne haragudj - mondta Cathryn, mert attól tartott, hogy fájdalmat okozott a férjének.

- Minden rendben. Talán ha a bőr alá is ment egy kevés antigén, az csak jó. Ki tudja?

Arca hirtelen kivörösödött. Charles megborzongott. - Fene egye meg - nyögte ki. Cathryn hallotta, hogy a hangja megváltozott, sokkal magasabbá vált. - Epinephrine-t - szólalt meg Charles némi nehézség árán.

Cathryn az egyik kisebb fecskendő után kapott, de amikor levette róla a kupakot, sietségében elgörbítette a tűt. Erre a másikat ragadta föl. Charles, aki közben tele lett kiütésekkel, a bal felkarjára mutatott. Cathryn visszafojtva lélegzetét az izomba döfte a tűt, ezúttal jó erősen. Majd megnyomta a dugattyút és utána kihúzta. Most gyorsan letette az elhasznált fecskendőt s fölvette az el-

sőt, hogy megpróbálja kiegyenesíteni az elgörbült tűjét. Már épp oda akarta nyújtani Charlesnak, amikor az föltartotta az ujját.

- Oké - szólalt meg még mindig elváltozott hangon. - Már érzem, hogy múlik a rosszullétem. Hű! De jó, hogy itt voltál.

Cathryn letette a fecskendőt. Ha az imént úgy érezte, remeg, most egész testében rázkódott. Mert Charlesba tűvel beleszúrni, számára ez a legnagyobb próbatétel volt.

14

Fél tíz táján lefekvésre készülődtek. Cathryn már korábban - mialatt Charles a rögtönzött laborjában dolgozott - vacsorát készített. Charles mintát vett a véréből, elkülönítette a sejteket és vörös juh-vértestecskék segítségével izolált néhány T-lymphocytát. Aztán a T-lymphocytákat inkubálta a saját mikrofágjaival és Michelle leukémiás sejtjeivel. Vacsora közben elmondta Cathrynnek, hogy a késleltetett, sejt-közvetítette túlérzékenységnek még mindig nincs semmi jele. És hozzátette, hogy huszonnégy órán belül újabb adagot kell adnia magának Michelle antigénjéből.

Michelle fölébredt morfin okozta álmából és túláradó örömmel fogadta, hogy Cathryn is ott van mellette. Megérkezésére nem emlékezett. Valamivel jobban érezte magát, s evett is egy kevés szilárd ételt.

- Úgy látszik, jobban van - suttogta Cathryn, miközben az edényeket visszavitték a konyhába.

- Ez inkább látszat, semmint valóság - mondta Charles. - A szervezete most kezdi legyűrni a korábbi gyógyszerek hatását.

Charles tüzet rakott a kandallóban, és lehozta a széles matracukat a nappaliba. Michelle közelében akart maradni, hátha a kislánynak szüksége lesz rá.

Mihelyt Cathryn lefeküdt, érezte csak igazán, milyen rettenetesen fáradt. Abban a hiszemben, hogy Michelle a körülményekhez képest jól van és nyugodt, két nap óta először most benne is föloldódott a feszültség. A szél havat fújt az utcai ablakokra - Cathryn a férje mellé bújt, és átengedte magát a jótékony álomnak.

Üvegcsörömpölésre ébredt, ösztönösen felült, igazában nem is tudta, milyen zajt hallott. Charles, aki ébren volt, megfontoltabban cselekedett, a matracról lehempergett a padlóra és fölállt. Eközben felkapta vadászpuskáját, és kioldotta rajta a biztonsági zárat.

- Mi volt ez? - kérdezte kalimpáló szívvel Cathryn.

- Látogatóink vannak - válaszolta Charles. - Valószínűleg az anyagfelújítós barátaink.

Valami puffant a házuk utcai oldalán, majd a veranda padlójára zuhant.

- Kövekkel dobálódznak - mondta Charles. A villanykapcsolóhoz ment és a szobát sötétségbe borította. Michelle mormolt valamit, Cathryn az ágyához lépett, hogy megnyugtassa.

- Jól sejtettem - jegyezte meg Charles az ablakdeszkákon kileselkedve.

Cathryn mögéje állt és Charles válla fölött kikémlelt az ablakon. A kocsiföljárón, mintegy harminc méternyire a háztól, egy embercsoport állt, kezükben fáklyaszerűségekkel. Lent az úton két autó parkolt le amúgy vaktában.

- Részegek - mondta Charles.

- Mit tegyünk? - suttogta Cathryn.

- Semmit - felelte Charles -, amíg nem próbálnak bejönni vagy nem jönnek túl közel a fáklyákkal.

- El tudnád találni valamelyiküket? - kérdezte Cathryn.

- Nem tudom - válaszolta Charles. - Igazán nem tudom.

- Fölhívom a rendőrséget - mondta Cathryn.

- Ne fáradj vele - szólt Charles. - Biztosan tudnak már róla.

- Akkor is megpróbálom - makacskodott Cathryn. Elment az ablak mellől, a konyhában föltárcsázta a központot, s megkérte, hogy kapcsolja a shaftesburyi rendőrséget. A telefon nyolcszor csöngetett ki, amíg egy fáradt hang végre beleszólt a kagylóba. Bernie Crawford néven jelentkezett.

Cathryn bejelentette, hogy a házukat egy részeg csoport támadta meg, és hogy azonnali segítségre van szükségük.

- Egy pillanat - mondta Bernie.

Cathryn hallotta, ahogy Bernie kihúz egy fiókot és matat benne.

- Csak egy pillanat, ceruzát keresek - mondta Bernie és maga mellé tette a kagylót, mielőtt Cathryn megszólalhatott volna. Odakintről kiáltás hangzott föl, s Charles futott be a konyhába, az északra, vagyis a tavacskára néző ablakhoz.

- Oké - szólt bele a kagylóba Bernie. - Mondja a címüket.

Cathryn gyorsan megmondta a címet. - Mi a postafiókszámuk?

- Postafiókszámunk? - kérdezte Cathryn. - Nekünk sürgős segítségre van szükségünk.

- Ki kell töltenem egy űrlapot, hölgyem, mielőtt kiküldöm az autót. Szabály az szabály.

Cathryn megadta a postafókszámukat.

- Hány főből áll a csoport?

- Körülbelül hat-hét főből. Pontosan nem tudom megmondani.

Cathryn hallotta, ahogy a férfi írogat. - Kiskorúak? - kérdezte Bernie.

- Cathryn! - kiáltotta Charles. - Figyeld az utcai oldalt. Fölgyújtják a játékházat, de lehet, hogy ezzel csak el akarják terelni a figyelmünket. Tartsd szemmel az utcai kaput.

- Ide figyeljen! - kiáltotta a telefonba Cathryn. - Nem tudok tovább beszélni. Küldje ki a kocsit. - Levágta a telefont, és visszaszaladt a nappaliba. A kandalló melletti kis ablakon át látta, hogy a játékház felől izzó fény árad. Most az utcai oldal pázsitjára fordította figyelmét. A fáklyás csoport eltűnt, de valaki az egyik kocsi poggyásztartójából egy vödörszerű valamit emelt ki.

- Úristen - mondta Cathryn -, csak nem benzin van benne. - A ház hátsó oldala felől üvegcsörömpölést hallott. - Nem esett bajod? - kiáltotta hátra.

- Nem. Ezek a gazemberek a kocsid ablakait törik be. Cathryn hallotta, ahogy Charles kinyitja a hátsó ajtót. Aztán a vadászpuska eldördült, visszhangzott tőle a ház. Majd az ajtó becsapódott.

- Mi történt? - kérdezte Cathryn.

Charles visszajött a nappaliba. - A levegőbe lőttem - mondta. - Ez az egyetlen, ami elijesztheti őket. Most errefelé futnak.

Cathryn hátranézett. A csoport az autó felől jövő férfi köré gyűlt. A fáklyák fényében látni lehetett, hogy a férfi egy négyliteres bödönt hoz magával, majd letérdel, nyilvánvalóan azért, hogy kinyissa.

- Festéknek látszik - mondta Cathryn.

- Az is - jegyezte meg Charles.

Eközben a csoport ütemesen kiáltozni kezdett: - Kommunista! Kommunista! - Majd a festékdobozt cipelő férfi a ház felé közeledett, látszólag azzal a szándékkal, hogy a többiekbe bátorságot öntsön. Ahogy közelebb értek, Cathryn észrevette, hogy különféle husángokkal szerelték föl magukat. Ütemes kiáltozásuk egyre hangosabbá vált. Charles a támadók soraiban fölismerte Wally Crabbet és azt a férfit, aki leütötte.

A csoport, mintegy tizenöt méterre a háztól, megállt. A festéket hordó férfi a többiek nógatására tovább közeledett feléjük. Charles ellépett az ablaktól, Cathrynt a háta mögé húzta. Innen tisztán látta a kaput - ujját a fegyver ravaszára csúsztatta.

Hallották, ahogy a férfi megáll, s a festékes ecsetet végighúzza a zsindelyeken. Öt perc múlva egy loccsanás hangzott föl az utcai kapunál, amit aztán a verandához vágódó fémdoboz csörrenése követett.

Charles visszarohant az ablakhoz, és látta, hogy a férfiak gúnyosan ordítoznak, röhögnek, majd lassan visszaballagnak a följáróhoz egymást lökdösve, taszigálva a hóba. A följáró végében harsány szóváltás után bemásztak a két kocsiba és hangos dudálások közepette elhajtottak a sötétségben északnak, Shaftesbury irányába.

Amilyen hirtelen tört meg imént a téli csönd, ugyanolyan hirtelen borult most rájuk. Charles nagyot lélegzett, letette vadászpuskáját és megfogta Cathryn kezét.

- Most, hogy már láttad, milyen csúnya itt a helyzet, talán mégis jobb volna, ha visszamennél az anyádhoz, amíg nincs vége ennek a ramazurinak.

- Erről szó se lehet - válaszolta Cathryn tagadóan rázva fejét. Aztán odament Michelle-hez, hogy gondját viselje.

Negyedóra múlva a shaftesburyi rendőrség autója fölfutott a feljárón és hirtelen megállt a furgon mögött. Frank Neilson szállt ki a volán mellől, sietősen, mintha lóhalálában jött volna ide.

- Visszabújhat a kocsijába, maga rohadt fráter - szólt oda neki Charles a verandáról.

Frank szétvetett lábbal, csípőre tett kézzel vállat vont. - Hát ha nincs szükségük rám.

- Takarodjék innen - vicsorgott Charles.

- Furcsa emberek laknak itt, a városnak ezen a környékén - mondta Frank hangosan a helyettesének, miközben beszállt a kocsiba.

Lassan virradt a fagyos föld fölött, a hajnali fény csak nehezen tört át a magasan úszó, ónszínű felhőkön. Charles és Cathryn fölváltva őrködött, de a vandál banda nem tért vissza. A hajnal közeledtére Charles úgy érezte, visszatérhet a kandalló előtti ágyhoz és lefekhet Cathryn mellé.

Michelle állapota jelentősen javult és - noha még mindig nagyon gyönge volt - fölült, bátor mosollyal fogadta Charlest, aki tréfásan pincérnek tettetve magát behozta a kislány reggelijét.

Miközben Charles vért vett a karjából és újból megvizsgálta, vajon a T-lymphocytái mutatják-e Michelle leukémiás sejtjeire a késleltetett túlérzékenység valamilyen jelét, Cathryn megpróbálta otthonosabbá tenni a házat, ahol minden a feje tetején állt. Charles műszerei és reagensei, Michelle ágya és a széles matrac a nappalit valóságos labirintussá tette. Cathryn itt nem sokat segíthetett, de a konyhában hamarosan sikerült rendet teremtenie.

- A lymphocytáim egyelőre nem mutatják a kellő reagálás jelét - jegyezte meg Charles, amikor még egy kis kávéért kijött a konyhába. - Ma még egy újabb adagot kell beadnod nekem Michelle antigénjéből.

- Rendben - válaszolta Cathryn, hogy bizalmat öntsön önmagába és Charlesba. Egyáltalán nem volt biztos benne, el tudja-e másodszor is végezni e feladatot. Már a puszta gondolatától borsódzott a háta.

- Valamit ki kell eszelnem - mondta Charles -, hogy nagyobb biztonságban lehessünk itt. Nem tudom, tegnap este mit csináltam volna, ha azok az emberek részegségükben megrohamozzák a hátsó ajtót.

- Nem ezekre a vandálokra kell gondolnunk - szólt Cathryn. - Mit csinálunk, ha a rendőrség megjelenik, és le akar téged tartóztatni?

Charles Cathrynhez fordult.

- Amíg nem végzek a dolgommal, mindenkit távol kell tartanom a háztól.

- Szerintem a rendőrség megjelenése csak idő kérdése - mondta Cathryn. - És attól tartok, őket sokkal nehezebb lesz megakadályozni abban, hogy bejöjjenek. Ha ellenállsz, megszeged a törvényt, s akkor esetleg kötelességből erőszakot alkalmaznak.

- Ezt nem hiszem - felelte Charles. - Az erőszakkal túl sokat vesztenének és túl keveset nyernének.

- Talán Michelle miatt törnének ránk, abban a hiszemben, hogy folytatni kell a kezelését.

Charles lassan bólintott. - Ebben lehet, hogy igazad van, de akkor se tehetünk mást.

- Azt hiszem, tudok egy megoldást - válaszolta Cathryn. - Talán sikerült leállítanom a körözésedet. Találkoztam azzal a nyomozóval, akit ez üggyel megbíztak. Elmehetnék hozzá és megmondhatnám neki, hogy nem akarok vádat emelni ellened. Ha pedig nincs vád, akkor abbahagyják majd a nyomozást.

Charles nagyot kortyolt a kávéból. Ez nem rossz ötlet, gondolta. A rendőrség erőszakkal kétségtelenül elvihetné innen. Többek között ezért is deszkázta be ilyen gondosan az ablakokat - könnygáztól vagy valami effélétől tartott. De valószínűleg volna más módjuk is, amelyre nem is akart gondolni. Cathrynnek igaza van: a nagyobb veszély a rendőrség részéről fenyegeti.

- Rendben van - mondta -, de a bérelt teherautóval menj. A furgonnak, azt hiszem, nincs szélvédője.

Kabátba bújtak és a két-három centiméteres friss hóban kéz a kézben megindultak a lezárt csűr felé. Noha jól látták a tavacska melletti játékház üszkös maradványait, erről azonban egyikük se akart beszélni. A még mindig parázsló hamu túlontúl emlékeztette őket az előző éjjel rémségeire.

Cathryn kifarolt a teherautóval a garázsból, bár nem szívesen ment el hazulról. Most, hogy Michelle állapota szemmel láthatóan javult, a vandál banda ellenére is élvezte az újból megtalált boldogságot Charles oldalán. Ilyen nagy kocsi vezetésében járatlan lévén, csak némi nehézség árán bírt vele megfordulni. Búcsút intett Charlesnak, és aztán lassan lehajtott a csúszós úton.

Amikor a domb aljára ért, visszanézett a házra. Az ónos reggeli fényben a csupasz fák között elhagyatottnak látszott. Homlokzatára a vandál "látogatók" nagy ákombákom, nyomtatott betűkkel, a "kommunista" szót pingálták fel, a vörös festék megmaradt részét pedig az utcai ajtóra loccsantották. Ahogy szertefröccsent és lecsurgott a verandáról, úgy vöröslött, akár a vér.

Cathryn - mialatt a Berkeley utcába, a bostoni rendőrfőkapitányságra hajtott - végiggondolta, mint mond majd Patrick O'Sullivannek. Úgy határozott, minél rövidebbre fogja mondanivalóját, annál jobb, s így remélte, néhány percen belül végez odabent.

Csak nagy nehezen talált parkolóhelyet, úgyhogy végül is tilos sárga sávban kellett hagynia a teherautót. Amikor a lifttel fölment az ötödik emeletre, O'Sullivan szobáját könnyen megtalálta. Benyitott, mire a nyomozó fölállt, és az íróasztala mögül elébe jött. Pontosan ugyanazt az öltözéket viselte, mint huszonnégy órával korábban, amikor először találkoztak, még másik inget se vett föl, Cathryn ugyanis emlékezett rá, hogy a sötétkék poliészter nyakkendője mellett jobboldalt egy kávéfolt sötétlett. Nehéz volt elképzelni, hogyan lehet képes ez a látszólag szívélyes férfi afféle erőszakos föllépésre, amelyet munkája olykor kétségkívül megkövetel tőle.

- Parancsoljon helyet foglalni - mondta Patrick. - Megengedi, hogy lesegítsem a kabátját?

- Ne fáradjon, köszönöm szépen - válaszolta Cathryn. - Nem szeretném sokáig föltartani.

A nyomozó irodája úgy festett, mint egy tévé-melodráma díszlete. Az ütött-kopott, málladozó falakon a rendőrségi hierarchia egyik-másik alakjának előírásosan szigorú tekintetű fényképe lógott, no meg egy parafa hirdetőtábla körözött egyének személyleírásaival és fotográfiáival. A nyomozó íróasztalát elborították az iratok, borítékok, ceruzákkal tele konzervdobozok, egy öreg írógép, valamint egy kövérkés, vörös hajú asszony meg öt ugyancsak vörös hajú kislány fényképe.

O'Sullivan hátradőlt a székében és hasán összefonta ujjait. Teljesen kifejezéstelen arccal nézett látogatójára, úgyhogy Cathrynnek fogalma se volt, mi jár a nyomozó fejében.

- Azért jöttem - szólt Cathryn nyugtalanul, oszladozó magabiztossággal -, hogy közöljem, nem akarok vádat emelni a férjem ellen.

O'Sullivan arcvonásai meg se rezdültek.

Cathryn egy másodpercre félrefordította fejét. A beszélgetés nem az eltervezett módon alakult. - Más szóval - folytatta - nem akarok a gyermek gyámja lenni.

A nyomozó most se válaszolt, ami még csak tovább fokozta Cathryn aggodalmát.

- Nem azért, mintha nem viselném szívemen a sorsát - tette hozzá gyorsan. - De hát a férjem a gyerek vér szerinti apja, amellett orvos, így az a nézetem, hogy ő tudja legjobban megítélni, milyen kezelést kell Michelle-nek kapnia.

- Hol van most a férje? - kérdezte O'Sullivan. Cathryn szeme megrebbent. A nyomozó kérdése úgy hangzott, mintha mindeddig nem is figyelt volna rá. Tetejében ráeszmélt, hogy nem lett volna szabad haboznia a válasszal.

- Nem tudom - mondta végül, de érezte, hogy ez egyáltalán nem hangzik meggyőzőnek.

O'Sullivan hirtelen előredőlt székében, és karját az íróasztal lapjára fektette. - Úgy gondolom, Mrs. Martel, helyesebb, ha tájékoztatom a helyzetről. Noha ön kezdeményezte a jogi eljárást, ez nem jelenti, hogy a tárgyalás előtt egyoldalúan le is állíthatja. A bíró, aki önt ideiglenes gyámnak nevezte ki, egyidejűleg kijelölt az eljárás idejére egy gondnokot is, név szerint Robert Tabert. És vajon Mr. Tabernek mi a véleménye? Vádat akar-e emelni a férje ellen, hogy Michelle Martel visszakerüljön a kórházba?

- Nem tudom - válaszolta halkan Cathryn. Ez a bonyodalom zavarba hozta.

- Engem úgy tájékoztattak - folytatta O'Sullivan -, hogy a gyerek élete forog kockán, ha nem kap minél előbb igen különleges kezelést.

Cathryn erre nem tudott mit válaszolni.

- Nyilvánvaló, hogy ön időközben beszélt a férjével.

- Igen, beszéltem vele - ismerte be Cathryn -, a gyerek állapota javulóban van.

- És mit tud a gyógykezeléséről?

- A férjem orvos - mondta Cathryn, mintha Charles foglalkozásának megismétlésével válaszolt volna a nyomozó kérdésére.

- Az lehet, Mrs. Martel, de a bíróság csak a bevett kezeléshez fog hozzájárulni.

- Legjobb, ha most elmegyek - szólt Cathryn, és összeszedve bátorságát felállt.

- Talán megmondaná nekünk, Mrs. Martel, hogy hol van a férje.

- Ezt inkább nem mondom meg - felelte Cathryn fölhagyva a tettetéssel, hogy nem tudja.

- Emlékeztetnem kell rá, hogy letartóztatási parancsunk van. A Weinburger Intézet mindenáron vádat akar emelni a férje ellen.

- Minden műszert vissza fognak kapni - válaszolta Cathryn.

- Ne keveredjen bűnrészességbe - figyelmeztette Patrick O'Sullivan.

- Köszönöm, hogy meghallgatott - mondta Cathryn, és az ajtó felé indult.

- Egyébként már tudjuk, hol van Charles - szólt utána a nyomozó.

Cathryn megállt, és a nyomozó felé fordult.

- Jöjjön vissza, kérem, s üljön le.

Cathryn egy pillanatig nem mozdult. Először arra gondolt, hogy elmegy, de aztán rájött, jobb, ha meghallgatja, mit tud a rendőrség, s ami még fontosabb, mit akar tenni. Így hát bár vonakodva, visszament a székhez és leült.

- Még valamit szeretnék megmagyarázni önnek - mondta O'Sullivan. - A férje elleni letartóztatási parancsot csak ma reggel telexeztük szét az országba. Úgy éreztem, ez nem valamilyen szokványos eset, s a Weinburger Intézet embereinek állítása ellenére se hittem el, hogy a férje valóban ellopta a műszereket. Arra a véleményre jutottam, hogy csak elvitte, de nem ellopta őket. Reméltem, hogy az ügy valamiképpen magától megoldódik majd. Olyasformán, hogy a férje felhív valakit telefonon és azt mondja: "Elnézést kérek, itt van a fölszerelés és itt van a gyerek, elragadtattam magamat..." és így tovább. Ha így történt volna, a vádemelést el lehetett volna kerülni. De Weinburgerék és a kórház is nagyon erőltették a dolgot, így aztán ma reggel kiadtuk a letartóztatási parancsot, és azonnal kaptunk is értesítést. A shaftesburyi rendőrség telefonált, hogy tudják, Charles Martin odahaza van, és szívesen kimennének és letartóztatnák. Így aztán...

- Ó, istenem - kiáltott föl Cathryn halálra vált arccal. O'Sullivan a mondat közepén elhallgatott, Cathrynt figyelte.

Cathryn lehunyta szemét és arcát tenyerébe temette. Egy pillanat múlva leengedte kezét és O'Sullivanre nézett. - Micsoda lidércnyomás - mondta -, s nem akar elmúlni.

- Miről beszél? - tudakolta a nyomozó.

Cathryn elmesélte Charles keresztes hadjáratát az Anyagfelújító ellen, beszámolt a helyi rendőrség magatartásáról, valamint arról is, hogyan viselkedtek, amikor a házukat megtámadták.

- Nekem is föltűnt, mennyire forr bennük a buzgóság - ismerte be O'Sullivan, ahogy visszaemlékezett a Frank Neilsonnal folytatott beszélgetésére.

- Nem lehetne fölhívni őket, és megmondani nekik, hogy várjanak? - kérdezte Cathryn.

- Ehhez már túl késő van - válaszolta O'Sullivan.

- Nem léphetne kapcsolatba a helyi rendőrséggel, hogy ne gondolják, egymagukban is eljárhatnak? - esedezett Cathryn.

O'Sullivan fölvette a kagylót, és beszólt, hogy kapcsolják Shaftesburyt.

Cathryn megkérdezte tőle, hajlandó volna-e elmenni New Hampshire-be, és szemmel tartani az eseményeket.

- Ezzel túllépném a hatáskörömet - válaszolta a nyomozó. Majd amikor kapcsolták Shaftesburyt, a készülékre fordította figyelmét.

- Körülvettük a házat - szólt Bernie, olyan hangosan, hogy Cathryn is hallotta, amit mond, különösen, mert O'Sullivan távol tartotta fülétől a kagylót. - De ez a Martel őrült. Úgy bedeszkázta a házat, akár egy erődöt. Amellett vadászpuskája van, tud is bánni vele és a gyermeket túszként tartja.

- Nehéz ügynek látszik - jegyezte meg O'Sullivan. - Föltételezem, hogy szólt az államrendőrségnek, küldjenek segítséget.

- Egy fenét! - válaszolta Bernie. - Egyedül is elbánunk vele. Hívtunk egy csapat önkéntest. Majd értesítést adunk, ha bevittük, hogy gondoskodhassék az elszállításáról Bostonba.

Patrick köszönetet mondott Bernie-nek, aki a maga részéről azt felelte, hogy szót se érdemel, a shaftesburyi rendőrség mindig szívesen segít.

O'Sullivan Cathrynre pillantott. A Bernie-vel folytatott beszélgetés alátámasztotta az asszony állításait. Ez a shaftesburyi pacák távolról se tett olyan benyomást, mintha hivatásos rendőr volna. Az az ötlete, hogy önkénteseket hívjon, egyenesen vadnyugati filmekre emlékeztetett.

- Ebből nagy baj lesz - mondta Cathryn fejét csóválva. - Kenyértörésre kerül a sor. Charles Michelle miatt mindenre el van szánva. Attól tartok, harcolni fog.

- Uramisten! - tört ki O'Sullivan. Fölállt és leemelte kabátját az ajtó melletti ruhafogasról. - Ezek az átkozott gyámsági ügyek. Jöjjön, elmegyek magával, de újból figyelmeztetem, New Hampshire nem tartozik a hatáskörömbe.

Cathryn olyan gyorsan hajtott a teherautóval, ahogy a közlekedési szabályok durva megsértése nélkül csak hajthatott, Patrick O'Sullivan pedig egy közönséges kék Chevrolet Novával követte. Ahogy közeledtek Shaftesburyhez, Cathryn érezte, hogy az érverése egyre gyorsul. Az utolsó fordulónál már-már pánikba esett. A házukhoz érve látta, hogy nagy tömeg gyűlt össze körülötte. A 301-es országút két oldalán autók parkoltak ötven méter hosszúságban mindkét irányban. A kocsifeljáróná két rendőrautó zárta el az utat.

Cathryn olyan közel hajtott a házhoz, ahogy csak tudott, majd kiszállt és megvárta O'Sullivant, aki mögötte parkolt le a kocsival. A tömeg a fagypont alatti hőmérséklet ellenére úgy viselkedett, mintha karneválra sereglettek volna ide. Az országút túlsó oldalán egyes vállalkozó szellemű egyének rögtönzött grillsütőket állítottak föl - olasz kolbászok sisteregtek rajtuk, amelyeket zsemlébe dugva két és fél dollárért serényen árusítottak. A grillsütő mellett egy hamuvödör állt, tele jegelt Budweiser-sörrel. Az árusításra kisajátított terület mögött egy csapat gyerek a hóból két egymással szemben álló várat épített, hógolyócsatára készülődve.

- Teremtőm - mondta O'Sullivan Cathryn mellé lépve -, ez úgy fest, mint egy középiskolás piknik.

- Csak piknikre nem hoznak puskát - jegyezte meg Cathryn.

A két rendőrautó mögött seregnyi ember álldogált, katonai zubbonytól kezdve a sportkabátig a legkülönfélébb öltözékben, s valamennyien vadászpuskával fölszerelve. Némelyek az egyik kezükben puskát, a másikban egy doboz Budweisert tartottak. A csoport közepén Frank Neilson a lábát az egyik rendőrautó ütközőjére helyezve egy kis hordozható rádió adó-vevőt szorított a füléhez, nyilvánvalóan ezen keresztül irányította azokat az innen láthatatlan, fölfegyverzett férfiakat, akik a ház teljes körülzárásához készülődtek.

O'Sullivan otthagyta Cathrynt, Frank Neilsonhoz ment és bemutatkozott. Cathryn onnan, ahol állt, látta, hogy a shaftesburyi rendőrfőnök a nyomozót amolyan "hívatlan vendégnek" tekinti. Frank Neilson színlelt erőfeszítéssel levette lábát az ütközőről és teljes magasságában kiegyenesedve jó egy fejjel tornyosodott O'Sullivan fölé. Így egymás mellett korántsem tettek olyan benyomást, mint akik ugyanazt a foglalkozást űzik. Neilson a szokásos kék rendőregyenruháját viselte, oldalán a súlyos szolgálati bőr pisztolytáskával. Fejét műszőrme usánka borította, tetején összekötött hajtókákkal. Ezzel szemben O'Sullivan gyapjúbéléses, ütött-kopott khakikabátot viselt, feje fedetlen, haja összekuszált.

- Hogy megy a dolog? - vetette oda O'Sullivan.

- Kitűnően - válaszolta Neilson. - Mint a karikacsapás. - Keze fejével megtörölte krumpliorrát.

A rádió-adóvevő recsegni kezdett, mire Neilson elnézést kérve félbeszakította a beszélgetést. Beleszólt a készülékbe mondván, hogy a hátsó csoport közelítse meg száz méternyire a házat, s ott álljon meg.

- Biztosítanom kell - jegyezte meg O'Sullivanhez fordulva -, nehogy a gyanúsított kisurranhasson a hátsó kapun.

O'Sullivan most Neilsonról a fölfegyverzett emberekre fordította tekintetét. - Gondolja, hogy tanácsos ekkora tűzerővel fölvonulni?

- Maga akarja nekem megmondani, hogy mi a teendőm? - kérdezte Neilson maró gúnnyal. - Ide figyeljen, nyomozó úr, ez itt New Hampshire, nem Boston. Ez nem tartozik a maga hatáskörébe. És őszintén szólva egyáltalán nincs ínyemre, hogy maguk, nagyvárosi legények, idejönnek, és tanácsot osztogatnak nekem. Itt én parancsolok, s tudom, mit kell egy efféle túszügyben csinálni.

Először biztosítom a területet, csak aztán kezdek tárgyalni. Így hát, ha nem haragszik, nekem most dolgom van.

Ezzel hátat fordított O'Sullivannek, és újból belehallgatott a rádió adó-vevőbe.

- Bocsánat - mondta egy magas, szikár férfi és O'Sullivan vállára koppintott. - Harry Barker vagyok, a bostoni Globe-tól. Ön, ugye, O'Sullivan, a bostoni rendőrség nyomozója?

- Szó, ami szó, maguk, fiúk, nem vesztegetik az idejüket - jegyezte meg O'Sullivan.

- A shaftesburyi Őrszem volt szíves odacsörgetni hozzánk. Ez jó sztorinak látszik. Amolyan igazi érdekes emberi történet. Tudna valamit mondani az előzményekről?

O'Sullivan Frank Neilsonra mutatott. - Az az ember irányítja az akciót. Őt kérdezze.

A nyomozó Neilsont figyelte, aki épp belekurjantani készült egy szócsőbe, amikor Harry Barker megszólította. Néhány szót váltottak egymással, aztán a riporter oldalvást lépett. Frank Neilson megnyomott egy gombot a szócsövön, mire nyers hangja végigmennydörgött a téli táj fölött. Odacsődített emberei abbahagyták a röhögést és kiabálást, még a gyerekek is elhallgattak.

- Oké, Martel, a házát körülzártuk. Kifelé, föltartott kézzel!

A tömeg visszafojtott lélegzettel várakozott, moccanás nélkül, csupán néhány hópehely hullott alá a faágakról. A fehér Viktória-stílusú épület felől egyetlen hang se hallatszott. Neilson megismételte mondókáját, de most is eredménytelenül. Csak a csűr mögötti fenyőfák közt dudorászott a szél.

- Közelebb megyek - szólalt meg Neilson mintegy magához intézve e szavakat.

- Ez nem a legjobb ötlet - mondta O'Sullivan elég hangosan ahhoz, hogy a közvetlen közelében állók hallhassák.

Neilson haragosan végigmérte a nyomozót, majd jobb kezébe vette a szócsövet, és nagy méltósággal megkerülte a rendőrautót. Ahogy elhaladt O'Sullivan mellett, fölnevetett: - Ha Frank Neilson odáig jut, hogy nem tud elbánni egy ilyen szaros doktorral, még aznap benyújtja a lemondását.

Neilson - a tömeg izgatott mormolása közepette - a két rendőrautótól mintegy tizenöt méternyire fölkaptatott a kocsifeljárón. Most már erősebben havazott, s így kucsmája tetejét hópelyhek borították el.

- Figyelmeztetem, Martel - dörgött a rendőrfőnök a szócsövön át -, ha nem jön ki önként, bemegyünk magáért.

Utolsó szavát csönd követte. Neilson az emberei felé fordult, bosszús mozdulatot tett kezével, mint akinek valamilyen kerti kártevővel van dolga. Aztán még néhány lépést tett a ház irányába.

A nézők közül senki se szólt, senki se moccant. Mindenki izgatottan várt, remélte, hogy történni fog valami. Neilson most mintegy harminc méternyire volt a háztól.

A vörös festékkel leloccsantott ajtó hirtelen kivágódott, s vadászpuskával a kezében megjelent Charles Martel. Csaknem egyidőben két dörrenés hangzott el.

Neilson fejest ugrott a kocsifelhajtót szegélyező hóhányásba, a nézők pedig hanyatt-homlok menekültek vagy a kocsik és fák mögé bújtak. Amikor Charles bevágta az utcai ajtót, söréteső hullt ártalmatlanul a földre.

A tömegből előbb egy-két ember fölmordult, aztán amikor Frank fölkászálódott - éljenzésben tört ki. A pocakos rendőrfőnök futva megindult visszafelé, amilyen gyorsan csak bírták a lábai. Amikor a rendőrautók közelébe ért, megpróbált megállni, de elvesztette egyensúlyát, és jó három métert csúszott a fenekén, amíg csak bele nem ütközött az egyik autó hátsó kerekébe. Egy maroknyi segédcsapatos odafutott hozzá és fölsegítette.

- A kurva anyádat! - kiabálta Neilson. - Na várj csak. Most majd megkapod, te kis nyomorult féreg, ami kijár neked.

Valaki megkérdezte tőle, hogy érte-e sörét, de a rendőrfőnök nemet intett. Pedánsan lerázta magáról a havat, majd megigazgatta egyenruháját és pisztolytáskáját. Ehhez neki túl gyors voltam - mondta.

Egy helybeli tv-híradós autó jelent meg a színen, a filmesek leugráltak róla, s odasiettek a rendőrfőnökhöz. Riporterük egy nerckalapos, hosszú, steppelt kabátos, eleven, fiatal nő volt. Néhány szót váltott Neilsonnal, aztán kigyúltak a filmfelvevő lámpák, fényt árasztva a terepre. A fiatal nő pár gyors bevezető mondat után a rendőrfőnökhöz fordult, és a mikrofont a krumpliorra alá dugta.

Frank Neilson magatartásában száznyolcvan fokos fordulat állt be. Tettetett szemérmességgel és feszélyezettséggel szólt bele a mikrofonba: - Csak a kötelességemet teljesítem, a legjobb tudásom szerint.

A tévések megérkeztekor kivált a tömegből John Randolph, a politikában érdekelt városi tanácselnök. Odafurakodott a lámpák fénykörébe, és karjával átfogta Neilson derekát. - És szerintünk - mondta - kitűnő munkát végzett. Tapsoljuk meg a mi rendőrfőnökünket. - Elengedte Frank derekát, és tapsolni kezdett. A tömeg követte példáját.

A riporternő maga felé húzta a mikrofont, és megkérdezte Franket, hajlandó volna-e a tévé nézőinek elmondani, mi is történik itt.

- Nos - mondta Frank a mikrofonhoz hajolva -, egy őrült tudóssal van dolgunk, aki bezárkózott ide. - Ügyetlen mozdulattal a ház felé mutatott. - A beteg gyermekét nem akarja az orvosokra bízni. Erősen föl van fegyverezve, veszélyes ember, letartóztatási parancsot adtak ki ellene gyermekrablás és lopás miatt. De pánikra semmi ok, minden szükséges lépést megtettünk.

O'Sullivan átfurakodott a tömegen, Cathrynt kereste.

A teherautó mellett talált rá, szájára szorított kézzel állt ott - a látvány rémületbe ejtette.

- Ha nem lép közbe - mondta Cathryn -, ez tragédiával fog végződni.

- Nem tehetek semmit - magyarázta O'Sullivan. - Ezt előre megmondtam magának. De amíg a sajtó és a tévé itt van, szerintem nem lesz semmi baj. Ez visszatartja a rendőrfőnököt attól, hogy valami őrültséget csináljon.

- Be akarok menni a házba, hogy együtt legyek Charlesszal - mondta Cathryn. - Még azt fogja hinni, én hoztam nyakára a rendőrséget.

- Megőrült? - kérdezte O'Sullivan. - Legalább negyven fölfegyverzett férfi fogja körül a házat. Ne tegye ki magát ilyen veszélynek. Amellett úgyse engednék odáig, mert ez még egy túszt jelentene. Legyen egy kis türelemmel. Beszélek újra Frank Neilsonnal, megpróbálom rávenni, hogy hívassa ki az államrendőrséget.

A nyomozó megindult a rendőrautók felé, s közben arra gondolt, bárcsak maradt volna a helyén, Bostonban. Ahogy közeledett a rögtönzött parancsnoki álláshoz, újból hallotta, ahogy Neilson belebömböl a szócsőbe. Most még sűrűbben havazott, s az egyik rendőr azt kérdezte, vajon a főnök szava behallatszik-e a házba. De akár hallani lehetett, akár nem, Charles nem válaszolt a fölhívásra.

O'Sullivan Neilsonhoz ment azzal a javaslattal, hogy talán egyszerűbb volna, ha a hordozható telefonon próbálna meg Charlesszal beszélni. A rendőrfőnök elgondolkozott a javaslaton, majd szó nélkül bemászott a kocsijába, kikereste Charles számát és föltárcsázta. Charles azonnal fölvette a kagylót.

- Oké, Martel. Milyen föltételekkel engedi el a gyermeket?

- Menjen a fenébe, Neilson - válaszolta kurtán Charles, és levágta a kagylót.

- Pompás ötlet volt - mondta Neilson O'Sullivannek, miközben visszarakta a telefont a kocsiba. Aztán csak úgy magában fortyogva megszólalt: - Hogy a francba lehet tárgyalni valakivel, ha nem szab föltételeket? Ezt mondja meg nekem valaki!

- Főnök! - kiáltotta egy hang. - Engedje, hogy a haverjeimmel megrohamozzuk a házat!

O'Sullivan ettől az ötlettől megriadt. Azon töprengett, milyen módon tudná rávenni Neilsont, hogy hívja ki mégis az államrendőrséget.

Neilson előtt három férfi állt, katonákhoz hasonló, csuklyás, fehér köpenyben és fehér pantallóban.

- Igen - mondta a legkisebbik, akinek az elülső fogai hiányoztak. - Megstíröltük a házat, hátulról könnyű volna bejutni. A csűr mellől odafutnánk és kirángatnánk helyéből az ajtót. Sima ügy.

Neilson emlékezett ezekre az emberekre. Az Anyagfelújító Rt.-től jöttek. - Még nem döntöttem el, hogy mit tegyek - mondta.

- Könnygáz se volna rossz - javasolta O'Sullivan. - Azzal elő lehetne csalogatni a jó doktort.

Neilson a nyomozóra bámult. - Ide figyeljen - mondta-, ha szükségem lesz a véleményére, majd szólok. A baj az, hogy nekünk itt nincsenek amolyan faramuci eszközeink, ezekért ide kellene hívnom az államrendőrséget. Én pedig a magam erejéből akarom elintézni ezt az ügyet.

A délután csöndjét egy ordítás, majd kiáltozások törték meg. O'Sullivan és Neilson egy emberként hátrafordult - látták, ahogy Cathryn átlósan átszalad az autók előtt húzódó térségen.

- Ez ki a fene? - kiáltotta Neilson.

- Martel felesége - válaszolta O'Sullivan.

- Uramisten! - robbant ki Neilson, majd a legközelebbi csoporthoz fordult: - Kapjátok el - ordította. - Ne engedjétek a házhoz!

Minél gyorsabban próbált Cathryn futni, annál nehezebben jutott előre, mert lábával minduntalan áttörte a hó megfagyott felső rétegét. Amikor a kocsifeljáróhoz ért, a félresöpört hó valóságos torlaszként állta el útját, négykézláb kellett átkapaszkodnia rajta. Majd a túlsó oldalán lecsuszszanva talpra állt.

Az eddig tétlenül állók közül öten-hatan izgatott kurjantások közepette engedelmeskedtek Neilson fölhívásának, igyekeztek megkerülni a rendőrautókat. Amolyan versenyfutás kezdődött, hogy ki nyeri meg az első díjat. De a frissen hullott hó alattomos pályának bizonyult, az emberek akaratlanul is egymást akadályozták a futásban. Végre kettőjüknek sikerült megkerülnie az autókat, és amilyen gyorsan csak bírtak, eljutniuk a kocsifeljáróhoz. A tömeg izgatottan morajlott. O'Sullivan viszont azon kapta rajta magát, hogy összeszorított ököllel mintegy nagyobb erőfeszítésre igyekszik sarkallni Cathrynt, noha tudta, hogy az asszony jelenléte a házban csak még bonyolultabbá tenné a helyzetet.

Cathryn levegő után kapkodott. Hallotta üldözői zihálását, s tudta, hogy egyre közelebb kerülnek hozzá. Kétségbeesetten törte a fejét valamiféle elterelő manőveren, de az oldalába nyilalló fájdalomtól még gondolkodni se tudott.

És akkor észrevette, hogy a vörös festékkel leloccsantott ajtó megnyílik előtte. Majd egy narancsszínű fény villant, amelyet csaknem egyidejűleg dörrenés kísért. Cathryn megállt, elfulladó lélegzettel, azt hitte, megsebesült. Hátrapillantott, s látta, hogy üldözői a hóba lebukva keresnek menedéket. Megpróbált továbbfutni, de nem bírt. Amikor vánszorogva a ház lépcsőjéhez ért, úgy kellett fölhúznia magát. Charles - jobb kezében a vadászpuskával - kinyúlt érte, megragadta és berántotta a házba.

Cathryn kalimpáló szívvel a padlóra rogyott. Hallotta, hogy Michelle hívja, de nem bírt megmozdulni. Charles az egyik ablaktól a másikig futott. Néhány másodperc múlva Cathryn összeszedte magát, fölállt és Michelle ágyához lépett.

- Nagyon hiányoztál, anyu - szólt Michelle és átölelte őt.

Cathryn most már tudta, hogy helyesen cselekedett. Charles visszajött a nappaliba, és újból kilesett az utcai oldalon. Elégedetten visszajött Cathrynhez és Michelle-hez, letette a vadászpuskát, s mindkettejüket karjába szorította. - Most megvan mindkét nőm - szólt egyet kacsintva.

Cathryn azonnal elkezdte mesélni, mi történt, újból és újból elismételte, hogy a rendőrség megjelenéséhez neki semmi köze sincs.

- Erre egy pillanatig se gondoltam - jegyezte meg Charles. - Örülök, hogy visszajöttél. Nehéz egyszerre két irányba figyelni.

- Nem bízom a helybeli rendőrségben - mondta Cathryn. - Szerintem ez a Neilson nem normális.

- Ezzel teljesen egyetértek - szólt Charles.

- Nem tudom, nem volna-e jobb, ha föladnánk a harcot. Félek Neilsontól és az embereitől.

Charles tagadóan rázta fejét s halkan mormolta: - Nem.

- Figyelj rám - folytatta Cathryn. - Szerintem azért vannak itt, mert kedvüket lelik az erőszakos cselekedetekben.

- Ebben biztos vagyok - helyeselt Charles.

- Ha most engedsz nekik, visszaadod Weinburgeréknek a műszereket, megmagyarázod dr. Keitzmannak, mivel próbálkozol Michelle-nél, talán folytathatod a kísérletedet a kórházban.

- Álmodozol - válaszolta Charles mosolyogva Cathryn naivitásán. - A szervezett kutatás és az orvostudomány egyesített erővel megakadályozna ebben. Azt mondanák, megháborodtam. Ha most kiengedem Michelle-t a kezemből, soha többé nem engednének a közelébe. És ezt, ugye, nem szeretnénk? - Összeborzolta Michelle haját, mire a kislány helyeslően bólintott. - Amellett úgy érzem, hogy már mutatkoznak a késleltetett túlérzékenység jelei.

- Tényleg? - kérdezte Cathryn. Még mindig az imént odakint látott eszeveszett tömeg járt a fejében, s így nehezére esett e jó hírt lelkesedéssel fogadni. Charles szemmel látható nyugalma ámulatba ejtette.

- Amikor legutóbb megvizsgáltam a T-lymphocytáimat, azt tapasztaltam, hogy enyhén reagálnak Michelle leukémiás sejtjeire. Reagálnak, csak lassan. Mégis azt hiszem, ha odakint lecsillapodnak a dolgok, még egy antigéndózist adok be magamnak.

Cathryn kintről hallotta a szócső hangját, de a hóeséstől a szavakat nem tudta kivenni. Bárcsak megállíthatnám az időt, gondolta. Mert most a kint uralkodó gonoszság ellenére is biztonságban érezte magát.

A havazás miatt gyorsan besötétedett. Charles vacsoraidőben kérte meg Cathrynt, hogy segítsen neki beadni még egy injekciót Michelle antigénjéből. Most más módszerhez folyamodott: az egyik vénájába katétert vezettetett be Cathrynnel. Feleségének ehhez többszöri próbálkozásra volt szüksége, de végül is - nagy meglepetésére - sikerült. Charles, most már karján katéterrel, részletesen elmagyarázta Cathrynnek, hogy a várható anafilaxia esetén mit kell tennie. Az antigén beadása után csaknem azonnal Epinephrine-t adatott magának és így a meglehetősen erős reakcióval is könnyedén megbirkózott.

Mialatt Cathryn vacsorát készített, Charles a ház védelmére különféle módszereket eszelt ki. Az emeleti ablakokat is bedeszkázta, az ajtóknál pedig barikádokat emelt. Leginkább a könnygáztól tartott, ezért a tüzet eloltotta, a kéményt eltömte, nehogy valaki könnygázt tartalmazó fémdobozt dobhasson be rajta.

Az éjszaka beálltával Cathryn és Charles látta, hogy a tömeg oszladozni kezd - csalódottan és bosszúsan, mert semmiféle erőszakos cselekményre nem került sor. A kíváncsiabbak közül néhányan még maradtak, de fél tíz táján, amikor a hőmérő higanyszála már tizenöt fokkal fagypont alá süllyedt, ezek is odábbálltak. Cathryn és Charles fölváltva figyelte az ablakokat vagy Michelle-nek olvasott. A kislány látszatra javuló állapotában stagnálás állt be, s megint gyengeség fogta el. Enyhébb gyomorgörcse is támadt, de ez aztán magától elmúlt. Tíz órakor elaludt.

A ház csöndbe burkolódzott, csak az olajfűtő berendezés kattant egyet-egyet, és Charles, aki elsőként őrködött, nehezen bírt ébren maradni. Az Epinephrine hatására beállt feszültségét már jó ideje nagy fáradtság váltotta föl. Egy csésze langyos kávét töltött magának, és bement vele a nappaliba. Érzékeire hagyatkozva kellett lépkednie, mert idebent minden lámpát eloltott. Az egyik utcai ablak mellé ült le, a deszkák között kilesett, megpróbálta kivenni a rendőrautókat, de sikertelenül. Egy pillanatra lehajtotta fejét, s máris mély, mindent feledtető álomba merült.

15

Bernie Crawford pontosan hajnali kettőkor óvatosan átnyúlt a rendőrautó elülső ülésén, hogy a kapott utasítás szerint fölébressze horkoló főnökét. Kellemetlen feladat, mert Frank mindig dühbe gurult, ha kirángatták álmából. Legutóbbi külső munkájuk alkalmával, amikor Bernie megpróbálta fölébreszteni, Frank alaposan az arcába bokszolt. Persze mihelyt fölocsúdott, bocsánatot kért, ez azonban az ütés okozta fájdalmat nem enyhítette. Ezért aztán Bernie visszahúzta karját: egy másfajta módszer mellett döntött. Kikecmergett a kocsiból, s közben észrevette, hogy a talajt hat-hét centis friss hó borítja. Kinyitotta a kocsi hátsó ajtaját, benyúlt és egyet taszított Franken.

Neilson fölkapta fejét, igyekezett megragadni Bernie-t, de az gyorsan hátraugrott. A rendőrfőnök jókora testsúlya ellenére akár a rugó pattant ki a kocsiból, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy elkapja helyettesét, aki viszont a 301-es országútig is elmenekült volna előle. De mihelyt a mínusz tizenöt Celsius-fokos levegő megcsapta Neilson arcát, a rendőrfőnök zavarodottan megtorpant.

- Jól van, főnök? - kérdezte tizenöt méter távolságból Bernie.

- Persze hogy jól vagyok - morgott Frank. - A fenébe is, hány óra van?

Neilson visszabújva a kocsiba jó három percig köhögött, úgyhogy rágyújtani se bírt. Amikor végre néhányat szippantott a cigarettából, elővette a rádió adóvevőt és fölhívta Wally Crabbet. Crabb terve nem nagyon volt ínyére, de - ahogy az emberei is mondták - jobbat nem tudott kieszelni. Az éjféltájt már mindenki elvesztette türelmét, s így Neilson úgy érezte, tennie kell valamit, mert másként szégyenben marad. Ekkor egyezett bele Wally Crabb tervébe.

Wally mint tengerészgyalogos sok időt töltött Vietnamban. Azt mondta Frank Neilsonnak, ha kellőképp gyorsan betörnek a házba, a bent levők képtelenek lesznek a védekezésre. Egyszerű dolog. Aztán, magyarázta, Neilson az akció befejeztével a gyanúsítottat személyesen viheti be Bostonba, a gyermeket pedig a kórházba. Hősként fogják ünnepelni.

- De a pacáknak vadászpuskája van - jegyezte meg Frank.

- Ugyan, csak nem gondolja, hogy a kezecskéjét állandóan a ravaszon tartja? Nem. Ha feltörtük a hátsó ajtót, beszáguldunk, mint a szélvész, s elkapjuk őkelmét. Úgy meglepődik majd, hogy moccanni se bír. Higgyen nekem. Azt hiszi, belefognék, ha nem volnék biztos, hogy sikerül? Lehet, hogy buta vagyok, de őrült nem.

Így hát Neilson belement a dologba. Tetszett neki az ötlet, hogy hősként fogják ünnepelni. Elhatározták, hogy hajnali kettőkor kezdik meg az akciót, s a hátsó ajtó feltörésére Wally Crabbet, Giorgio Brezowskit és Angelo deJesust szemelték ki. Neilson nem ismerte e két utóbbi legényt, de Wally Crabb azt mondta, vele voltak Vietnamban, belevaló, tapasztalt fiúk. Amellett önként jelentkeztek.

Az adóvevő recsegni kezdett Frank kezében, s az autót Wally hangja töltötte be. - Vettük. Készen állunk. Mihelyt kinyitjuk az utcai ajtót, jöjjenek oda.

- Biztos, hogy sikerülni fog? - kérdezte Neilson.

- Az ég szerelmére, nyugi, nyugi.

- Jól van, mi is készen állunk.

Neilson kikapcsolta az adóvevőt, és a hátsó ülésre dobta. Amíg nem látja nyílni az utcai ajtót, nincs több tennivalója.

Wally a zubbonyába dugta a kis adóvevőt, és a zsebén behúzta a cipzárat. Testes alakját jóleső izgalom bizsergette. Az erőszakos cselekvés ugyanolyan kellemes élmény volt számára, mint a nemi aktus, sőt tán még kellemesebb is, mert kevésbé bonyolult.

- Kész vagytok, fiúk? - kérdezte a mögötte kuporgó két alaktól. Azok rábólintottak. A kis csapat dél felől közelítette meg Martelék házát, a fenyőfák között lopakodtak előre, mígnem a csűrhöz értek. Az Anyagfelújító Rt. igazgatóságának jóvoltából fehérbe öltözötten szinte láthatatlanok voltak az enyhe, de állandó hóesésben.

Megkerülték a csűr keleti végét, ahonnan az élen haladó Wally a sarkon túli házra láthatott, amelyet - a hátsó verandát kivéve - sötétség borított. A támadók mintegy harminc méterre álltak a hátsó ajtótól.

- Oké - mondta Wally -, ellenőrizzük a fölszerelést. Hol a vadászpuska?

Angelo átnyújtotta a puskát Brezónak, az meg továbbadta Wallynek. A Remington gyártmányú, kétcsöves, tizenkét kaliberes puskát három nullás, nagy lövedékkel töltötték meg - ezzel még egy kocsiajtón is lyukat lehetett ütni. Wally kioldotta a biztonsági zárat. A puskán kívül valamenynyien egy-egy harmincnyolcas rendőrségi pisztollyal voltak fölszerelve.

- Mindenki tudja, mi a feladata? - kérdezte Wally. Úgy tervezték el a dolgot, hogy Wally megy elöl, feltöri a hátsó ajtót, aztán kinyitja Brezo és Angelo előtt, hogy berohanhassanak. Wally ezt jó tervnek tartotta, olyanfajtának, amelynek jóvoltából öt évet élt túl Vietnamban. Ott vált szokásává, hogy támadásoknál önként mindig csak a biztonságos feladatra jelentkezzen.

Angelo és Brezo feszült izgalomtól eltelve bólintott. Fogadást kötöttek - aki elsőként kapja el Martelt, annak száz dollár üti a markát.

- Oké - mondta Wally -, indulok. - Majd jelt adok Angelónak.

Miután még egyszer végignézett a sötétbe borult házon, megkerülte a csűrt, s lehajolva futni kezdett. Gyorsan és nesztelenül tette meg a harminc métert, a hátsó veranda párkányának árnyékában. Angelo és Brezo csatlakozott hozzá, kezükben zseblámpával és pisztollyal.

- Ne feledjétek - mondta Wally a két társára pillantva -, hogy elölről, nem hátulról kell lőnünk rá.

Kirobbanó energiával földübörgött a hátsó lépcsőn és a vadászpuskával megcélozta a zárat. A békés éjszaka csöndjét dörrenés törte meg - a lövés kiszakította a hátsó ajtó egy részét. Wally a lyuk szélén megragadta az ajtót és fölrántotta. Ugyane pillanatban Brezo is fölrohant a lépcsőn, és Wally mellett a konyha felé tartott. Angelo közvetlenül mögötte jött.

De amikor Wally kinyitotta az ajtót, Charles csapdája kioldódott. Egy kötél meghúzta a pecekjét egy egyszerű szerkezetnek, amely több száz kiló - eddig a pincében tárolt - idahói krumplit támasztott alá. A krumplis zsákok pontosan az ajtó fölött egy kampóról, vastag kötélen, függtek alá, s amikor a pecek kioldódott, gyorsan, erre-arra lengedezve lejjebb pottyantak.

Brezo épp felgyújtotta a zseblámpáját, amikor észrevette a lengő zsákokat. Védekezésül az arca elé kapta a kezét, ám ebben a pillanatban Angelo hátulról nekirohant. A krumplis zsákok telibe találták Brezót, aki ennek hatására a verandáról kizuhant a hóba, és közben véletlenül meghúzta a

pisztolyának ravaszát. A golyó átütötte Angelo lábikráját, majd a veranda padlójába fúródott. Erre Angelo is lebukfencezett a verandáról, de oldalvást, s magával ragadott egy darabot a korlát vörös színű szegélyéből. Wally - mivel nem tudta, mi történt - átugrott a rácson, és a csűr felé igyekezett. Angelo addig észre se vette, hogy megsebesült, amíg meg nem próbált talpra állni, csak ekkor jött rá, hogy a bal lába fölmondta a szolgálatot. Brezo közben már összeszedte magát, fölállt, és Angelo segítségére sietett.

Charles és Cathryn a robbanás zajára fölugrott. Charles, mihelyt fölocsúdott és tájékozódni bírt, szélsebesen a puskája után kapott. Amikor megtalálta, a konyhába futott vele. Cathryn Michelle-hez szaladt, de a kislány nem ébredt föl a zajra.

A konyhából Charles épp csak ki tudta venni a nyitott ajtónál lassan ki-be lengedező két krumplis zsákot. A veranda mennyezeti lámpájának fénykörén túlra nemigen látott, de mintha két fehér alakot pillantott volna meg, ahogy a csűr felé tartanak. Amikor leoltotta a villanyt, már pontosabban látta őket. Egyikük a társát támogatta, igyekeztek minél gyorsabban a csűr mögé menekülni.

Charles behúzta a megrepedezett ajtót, s kötelekkel megerősítette. Aztán az egyik konyhaszék párnájával betömte rajta a golyó ütötte lyukat, a krumplis zsákokat pedig nem csekély erőfeszítéssel visszaakasztotta helyükre. Tudta, hogy a támadók terve kis híján sikerült. A távolban fölhangzott egy közeledő mentőautó szirénája, vajon, tűnődött Charles, súlyosan megsebesült-e az a férfi, akit a krumplis zsákok eltaláltak.

Visszatért a nappaliba, és elmondta Cathrynnek, mi történt. Aztán megérintette Michelle homlokát, a kislány újból, sőt még jobban belázasodott. Charles előbb gyöngéden, majd erősebben megrázta, hogy fölébredjen. Végül is Michelle kinyitotta szemét, elmosolyodott, majd megint azonnal álomba merült.

- Ez nem jó jel - jegyezte meg Charles.

- Miért? - kérdezte Cathryn.

- A leukémiás sejtjei megtámadhatják a központi idegrendszerét - magyarázta Charles. - És ha ez bekövetkezik, akkor radioterápiára lesz szüksége.

- Ez azt jelenti, hogy vissza kellene vinni a kórházba? - tudakolta Cathryn.

- Igen.

Az éjszaka hátralevő része eseménytelenül telt el, Cathrynnek és Charlesnak sikerült betartania a három-háromórás őrködési turnusokat. Pirkadatkor Cathryn kitekintett a mintegy tizenöt centis friss hóra. A kocsifeljáró végén most csupán egy rendőrautó állt.

Cathryn - anélkül, hogy Charlest fölébresztette volna - a konyhába ment, és kiadós reggelit készített. Szerette volna elfelejteni, mi játszódik le körülöttük, s ennek, gondolta, legjobb módja, ha elfoglalja magát valamivel. Friss kávét főzött, kenyeret pirított, a mélyhűtőből szalonnát vett elő és rántottát csinált. Amikor mindezzel elkészült, az egészet tálcára tette és bement vele a nappaliba. Majd fölébresztette Charlest és elébe tálalta az ínycsiklandó falatokat. Michelle is fölébredt, valamivel frissebbnek látszott, mint éjjel. De étvágya nem volt, s amikor Cathryn megmérte a lázát, a hőmérő majdnem harminckilenc fokot mutatott.

Reggeli után kivitték az edényeket a konyhába, s ekkor Charles bevallotta Cathrynnek, hogy fertőzéstől tart, s ha Michelle lázát aszpirinnal nem tudják levinni, kénytelen lesz antibiotikumokhoz folyamodni.

Miután minden teendőjüket elvégezték a konyhában, Charles vért vett magától, majd gondosan elkülönített egy T-lymphocyta adagot és összekeverte saját macrophagjaival és Michelle leukémiás sejtjeivel. Aztán a fáziskontraszt mikroszkópon át türelmesen figyelte a folyadékot. Észlelt reakciót, határozottan többet, mint az előző napon, de még mindig nem elég intenzívet. Charles azonban ennek ellenére ujjongva fogadta e sikert, örömében körbetáncoltatta Cathrynt. Majd amikor lecsillapodott, elmondta feleségének, reméli, hogy ez a késleltetett érzékenység másnapra már megfelelő lesz.

- Ez azt jelenti, hogy ma nem kell injekciót adnunk neked? - kérdezte reménykedve Cathryn.

- Bár így volna - válaszolta Charles. - Sajnos, nem szabad túlértékelnünk ezt a sikert. Azt hiszem, jobb, ha ma is beadsz nekem egy injekciót.

Frank Neilson fölhajtott Martelék kocsibejárójának aljára, de közben megcsúszott, s beleütközött a rendőrautóba, amely egész éjszaka ott állt. Az ütközés hatására a hó egy része lepotyogott a kocsi tetejéről, s a rendőrautóból álmosan kikecmergett Bernie Crawford.

A rendőrfőnök Wally Crabb társaságában kiszállt a kocsiból. - Nem aludtál, ugye? - kérdezte.

- Nem - válaszolta Bernie. - Egész éjjel figyeltem a házat. Semmi mozgást nem láttam.

Neilson a házra pillantott. A friss hótakaró alatt igen békésnek látszott.

- Hogy van a sebesült ürge? - kérdezte Bernie.

- Rendben van. Bevitték a körzeti kórházba. De annyit mondhatok, Martel most még nagyobb pácban van, hogy egy emberünk megsebesült.

- De hisz nem ő sebesítette meg.

- Ez mit se változtat a helyzeten. Martel miatt sebesült meg. És csapdát állítani már önmagában is bűncselekmény.

- Ez eszembe juttatja azokat a nyavalyás vietnamiakat - vicsorgott Wally Crabb. - Szerintem ezt az egész rohadt házat úgy, ahogy van, föl kéne robbantani.

- Lassan a testtel - mondta Neilson. - Gondolnunk kell a beteg gyerekre meg az asszonyra. Hoztam magammal néhány lövészpuskát. Meg kell próbálnunk Martelt elszigetelni.

Délig semmi se történt. A városból kíváncsiskodók szivárogtak oda, bár egyelőre még nem annyian, mint az előző napon, de azért jócskán összeverődtek. A rendőrfőnök szétosztotta a puskákat, s az embereit különböző pontokon állította föl a ház körül. Aztán megpróbált a szócsövön át kapcsolatot teremteni Charlesszal, azt mondta, jöjjön ki az utcai verandára, hogy megbeszélhessék, mit akar. De Charles egyszerűen nem válaszolt. Valahányszor Frank Neilson fölhívta telefonon, mindannyiszor letette a kagylót. Frank Neilson tudta, hogy ha nem képes egykettőre sikeresen lezárni az ügyet, az államrendőrség beavatkozik, és akkor az irányítás kicsúszik a kezei közül. Ezt pedig mindenáron el akarta kerülni. Szerette volna, ha az ügy megoldását az ő érdemének tekintenék, mert ez volt a legjelentősebb és leghíresebb eset 1862 óta, amikor az egyik textilgyáros gyermekét elrabolták.

Dühösen bevágta a szócsövet az autójának hátsó ülésére, majd átment az úton, hogy vegyen egy olasz kolbászos zsemlét. Már épp készült beleharapni, amikor megpillantott egy nagy fekete limuzint, ahogy bekanyarodik az úton és megáll. A kocsiból öt férfi szállt ki. Ketten elegáns városi ruhát viseltek, az egyikük - egy ősz férfi - hosszú bundát, a másik - egy csaknem kopasz - derekán övvel összefogott, fényes bőrkabátot. A másik két férfi kék öltönyt hordott, amelyek kissé szűknek látszottak. A második párt Neilson fölismerte - testőrök voltak.

Ahogy a férfiak közeledtek feléje, Neilson egy falatot leharapott a szendvicséből.

- Neilson, a nevem dr. Carlos Ibanez. Örülök a szerencsének, hogy találkozhatom önnel.

Neilson kezet fogott az orvossal.

- Hadd mutassam be dr. Morrisont - szólt Ibanez biztatva társát, hogy jöjjön előrébb.

Neilson kezet fogott Morrisonnal, aztán még egyet harapott a kolbászos szendvicséből.

- Úgy hallottuk, valami problémája támadt itt - mondta Ibanez Martel házára pillantva.

Frank vállat vont. Sose jó, ha az ember bevallja, hogy problémái vannak.

Ibanez most újból a rendőrfőnökre fordította tekintetét. - Miénk mindaz az értékes fölszerelés, amit az ön gyanúsítottja a házában tart. És nagyon aggódunk miattuk.

Frank bólintott.

- Azért jöttünk ide, hogy a segítségére legyünk - mondta nagylelkűen Ibanez.

Frank az egyik férfiról a másikra nézett. Ez az ügy percről percre őrjítőbbé válik.

- Hoztunk magunkkal a Breur Vegyiművektől két hivatásos biztonsági felügyelőt. Mr. Eliot Hoytot és Mr. Anthony Ferrullót.

Frank kezet fogott a két biztonsági felügyelővel is.

- Persze nagyon jól tudjuk, hogy ön minden szükséges intézkedést megtett - jegyezte meg dr. Morrison. - De föltételezzük, hogy e két férfi a segítségére lehet, hoztak magukkal egynémely olyan fölszerelést, amelyet bizonyára érdekesnek fog találni.

Mr. Hoyt és Mr. Ferrullo elmosolyodott.

- Természetesen mindent az ön belátására bízunk - szólt dr. Morrison.

- Úgy is van - tette hozzá dr. Ibanez.

- Azt hiszem, pillanatnyilag elég emberem van - felelte tele szájjal Frank Neilson.

- De azért, ha szükségesnek mutatkozik, gondoljon ránk - jegyezte meg dr. Ibanez.

Neilson elnézést kért és visszaballagott a rögtönzött parancsnoki állásához - a beszélgetés Ibanezzel és társaival zavarba ejtette. Szólt Bernie-nek, hogy lépjen érintkezésbe a puskásokkal, és mondja meg nekik, ne lőjenek, amíg nem kapnak rá utasítást. Aztán beült a kocsijába, és azon töprengett, hogy a vegyiművektől segítséget kérni talán nem is olyan rossz ötlet. Ezeket az embereket a fölszerelés érdekli és nem a dicsőség.

Ibanez és Morrison figyelte, ahogy Neilson elindul, néhány szót vált egy társával, majd beül a rendőrautóba. Morrison megigazította finom szarukeretes szemüvegét. - Ijesztő - mondta -, hogy ilyen emberek felelős állásokban ülnek.

- Valóban siralmas dolog - válaszolta dr. Ibanez. - Szálljunk be a kocsinkba.

Megindultak a limuzin felé. - Nekem egyáltalán nem tetszik ez az ügy - jegyezte meg dr. Ibanez. - Ezek az újságcikkek együttérzést ébreszthetnek Charles, a tipikus amerikai megtestesítője iránt, aki megvédi otthonát a külső erőkkel szemben. Ha ez még sokáig így folytatódik, az ország valamennyi tévéállomása riportot fog közölni róla.

- A számból vetted ki a szót - mondta dr. Morrison. - A sors iróniája, hogy Charles Martel, aki gyűlöli a sajtót, keresve se tudott volna jobb hírverést csinálni magának. Ha így megy tovább, ezzel az egész rákkutatási szervezetnek helyrehozhatatlan kárt okozhat.

- És különösen a Cancerannek és a Weinburger Intézetnek - fűzte hozzá dr. Ibanez. - Rá kell bírnunk ezt a féleszű rendőrfőnököt, hogy vegye igénybe az embereinket.

- Ezt a bolhát már a fülébe tettük - jegyezte meg Morrison. - Nem hiszem, hogy pillanatnyilag ennél többet tehetnénk. Neki kell a döntést meghoznia, legalábbis a látszat szerint.

Neilson a rövid ebéd utáni álmából arra ébredt, hogy valaki kopogtat a rendőrautó bejegesedett ablakán. Már épp ki akart ugrani a kocsiból, amikor fölocsúdott. Leeresztette az ablakot és egy vastag szemüveges, vicsorgó arcot látott maga előtt. A férfi göndör haja úgy meredezett koponyáján, akár egy hóborította bozót. A rendőrfőnök úgy vélte, egy újabb nagyvárosi kíváncsiskodó jelent meg a színen.

- Ön Neilson rendőrfőnök? - kérdezte a férfi.

- Kihez van szerencsém?

- A nevem dr. Stephen Keitzman, s ez az úr itt mögöttem dr. Jordan Wiley.

A rendőrfőnök dr. Keitzman válla fölött a másik férfira pillantott. - "Mi folyik itt?" - tűnődött magában.

- Beszélhetnénk önnel egypár percre? - kérdezte dr. Keitzman, s arca elé emelte kezét, hogy megvédje a hóeséstől.

Neilson kikászálódott a kocsijából, érzékeltetve, hogy ez mekkora erőfeszítés számára.

- Mi a házban levő kislány orvosai vagyunk - magyarázta dr. Wiley. - Úgy éreztük, kötelességünk idejönni, hátha segíthetünk önnek valamiben.

- Gondolják, hogy Martel esetleg hallgat magukra? - kérdezte a rendőrfőnök.

Dr. Keitzman és dr. Wiley egymásra nézett. - Ezt kétlem - ismerte be dr. Keitzman. - Nem hinném, hogy bárkivel is hajlandó volna beszélni. A magatartása nagyon ellenséges. Szerintünk pszichotikus traumája van.

- Micsodája? - kérdezte a rendőrfőnök.

- Idegösszeroppanása - magyarázta dr. Wiley.

- Az stimmelhet - mondta a rendőrfőnök.

- Mi elsősorban a kislány miatt aggódunk - jegyezte meg dr. Keitzman a hideg elleni védekezésül a karját lóbálva. - Nem tudom, ön tisztában van-e vele, milyen beteg ez a kislány, de a lényeg az, hogy minden, kezelés nélkül eltelt óra csak sietteti a halálát.

- Olyan súlyos a dolog? - szólt Neilson és Martelék házára pillantott.

- Rendkívül súlyos - válaszolta dr. Keitzman. - Ha túl soká habozik, attól tartok, halott gyermeket fog kimenteni a házból.

- Amellett attól is félünk, hogy dr. Martel esetleg kísérletezik a gyermekkel - tette hozzá dr. Wiley.

- A frász essen bele! - hördült föl Neilson. - Ez a rohadt gazember. Köszönöm, hogy figyelmeztettek. Mindjárt szólok az embereimnek.

Neilson magához hívta Bernie-t, néhány szót váltott vele, majd a rádió adóvevőért nyúlt.

Délután ötre még az előző napinál is sűrűbb tömeg verődött össze. Shaftesburybe eljutott a hír, hogy hamarosan történni fog valami. Még az iskolásokat is a szokottnál korábban engedték el. Joshua Wittenberg tanfelügyelő szerint ugyanis ennek az eseménynek magánjogi tanulságait nem szabad kihasználatlanul hagyni. Amellett úgy vélekedett, hogy ennél nagyobb botrány nem esett meg Shaftesburyben, mióta özv. Watsonné macskáját jéggé fagyva találták meg Tom Brachman hűtőszekrényében.

Jean Paul céltalanul mászkált a tömeg körül. Hogy gúny tárgya legyen, ez új és rendkívül lehangoló tapasztalat volt számára. Apját mindig kissé furcsának tartotta, de bolondnak semmiképp, s most az emberek őrültséggel vádolják. Jean Pault ez nagyon nyugtalanította, s azt se értette, hogy családja miért nem értesítette a történtekről. Vendéglátói igyekeztek ugyan megnyugtatni, de apja viselkedését szemmel láthatóan ők is különösnek tartották.

Szeretett volna bemenni a házba, csak hát félt a rendőrségtől, amely, mint látta, körülvette az otthonukat. Amikor az egyik volt barátja hógolyót dobott feléje, félrehajolt előle, majd a tömegen keresztülfurakodva átvágott az úton. Néhány perccel később egy ismerős alakot pillantott meg - Chuckot, ütött-kopott katonai zubbonyban, fején szőrmecsuklyával.

- Chuck! - kiáltott fel örömmel Jean Paul.

Chuck egy pillantást vetett Jean Paul felé, majd megfordult, és egy facsoport mögé futott. Jean Paul utánavetette magát, Chuck nevét kiáltozva.

- Úristen! - sziszegte Chuck, amikor Jean Paul egy kis tisztáson utolérte. - Miért nem ordítasz még hangosabban, hogy mindenki meghallja?

- És ha meghallják? - kérdezte zavarodottan Jean Paul.

- Megpróbálom észrevétlenül kipuhatolni, hogy mi a fene van itt, és akkor te a nevemet ordítod - válaszolta Chuck.

Jean Paulnak eddig eszébe se jutott, hogy rejtőzködnie kelljen.

- Én tudom, mi folyik itt - mondta. - A város el akarja kapni apát, mert megpróbálja becsukatni a gyárat. Mindenki azt mondja, hogy megőrült.

- Nemcsak a városról van szó - jegyezte meg Chuck. - Tegnap bemondták Bostonban az esti híradóban, hogy apa elrabolta Michelle-t a kórházból.

- Igazán? - kiáltott föl Jean Paul.

- Te erre csak azt kérdezed, hogy igazán? Szerintem ez oltári csoda, s te csak ezt kérdezed. Apa jól pofán vágta ezt az egész nyavalyás rendszert. És én ezt komálom!

Jean Paul kutatóan nézett bátyjára. Ez a számára nyugtalanító helyzet Chuckot föllelkesíti.

- Ha összefognánk - mondta Chuck -, talán tudnánk neki segíteni.

- Igazán? - kérdezte Jean Paul. Ritkán fordult elő, hogy Chuck bárkivel is össze akart volna fogni.

- Uramisten. Mondj már valami értelmeset.

- Hogyan tudnánk segíteni? - kérdezte Jean Paul. Mintegy öt perc alatt eldöntötték, mitévők legyenek, aztán átvágtak az úton, és a rendőrautókhoz mentek. Chuck önjelölt szószólóként Frank Neilsonhoz lépett.

A rendőrfőnök majd kiugrott a bőréből örömében, hogy rátalált a fiúkra. De amikor maguktól jelentkeztek, nem tudta, mit kezdjen velük. Azt a kérésüket, hogy bemehessenek a házba és jobb belátásra próbálják bírni az apjukat, elutasította, viszont rávette őket, beszéljenek vele a szócsövön keresztül, majd pedig jó fél óráig magyarázta nekik, mit mondjanak. Azt remélte, Charles beszélni fog a fiaival, s közli velük a föltételeit a helyzet megoldására. Frank örült, hogy a fiúk ilyen segítőkésznek mutatkoztak.

Amikor mindenre fölkészültek, Frank elővette a szócsövet, üdvözölte a nézőket, aztán a ház felé fordult. A kocsiföljárón végigmennydörgő szavakkal fölszólította Charlest, hogy nyissa ki az ajtót, és beszéljen a fiaival.

Neilson leengedte a szócsövet és várt. A házból se szó, se mozgás nem hallatszott. A rendőrfőnök megismételte mondókáját, de újból csak eredménytelenül. Orra alatt káromkodva, átadta a szócsövet Chucknak, azzal, hogy most ő próbálkozzék.

Chuck remegő kézzel vette át a szócsövet. Megnyomta a gombját, és beleszólt: - Apa, itt vagyunk, Chuck és Jean Paul. Hallasz minket?

Harmadik próbálkozására a repedezett, festékkel lefröcskölt ajtó egy résnyire kinyílt. - Hallak, Chuck! - kiáltott Charles.

Ebben a pillanatban Chuck eldobta a szócsövet, és átmászott a két rendőrautó elülső lökhárítóján. Jean Paul nyomon követte. Mindenki, a segédrendőrök is, feszülten figyelték a házat, s amikor a két fiú nekilódult, egy pillanatig csak döbbenten álltak. Így aztán Chuckék ellenállás nélkül megkerülhették a kocsikat, és megindulhattak a feljárón.

- Kapjátok el őket! Az isten verje meg! - ordította Neilson. - Kapjátok el őket.

A tömeg felmorajlott. Néhány segédrendőr, élükön Bernie Crawforddal, rohanvást megkerülte a két rendőrautót.

Jean Paul, noha ő volt a fiatalabb, atléta lévén gyorsan utolérte Chuckot, aki a síkos kocsifeljárón csak nagy nehezen jutott előre. Mintegy tíz-tizenkét méterre a rendőrautóktól megcsúszott és elvágódott. Zihálva próbált talpra állni, de eközben Bernie elkapta ütött-kopott katonai zubbonyának szélét. Chuck igyekezett kiszabadítani magát, s e huzavonában Bernie elvesztette egyensúlyát, hanyatt esett, maga után rántva a fiút. Chuck csontos fenekének nyomására Bernie elfulladt, lihegve kapkodott levegő után.

Mindketten - továbbra is összegabalyodva - néhány lépést lefelé csúsztak a följárón, nekigurultak két segédrendőrnek, akik némafilmek üldözési jeleneteire emlékeztető komikus mozdulatokkal a földre pottyantak. Chuck e zűrzavart kihasználva, kiszabadította magát, és Jean Paul után rohant.

Bernie-nek ugyan pár pillanatra elakadt a lélegzete, de két társa sebesen folytatta az üldözést. EI is kapták volna újból Chuckot, ha Charles nem lép közbe, s vadászpuskáját az ajtón kidugva le nem ad egy sorozatot. Erre aztán a segédrendőröknek menten inukba szállt a bátorsága - a feljárót szegélyező egyik tölgyfa törzse mögött kerestek menedéket.

Amikor a fiúk elérték az utcai verandát, Charles kinyitotta az ajtót, hogy befuthassanak. Aztán bevágta mögöttük az ajtót, elreteszelte, s az ablakokon át kifigyelt, hogy nem követte-e fiait valaki. Majd megnyugodva hozzájuk lépett.

A két fiú elfogódottan állt az ajtó mellett, levegő után kapkodott. Csodálkozva nézték, hogy a nappali szoba egyfajta - fantasztikus regényekbe illő - laboratóriummá Változott át. A mozirajongó Chuck a bedeszkázott ablakok láttán megjegyezte, hogy olyan az egész, mint valami horrorfilm. Erre mindketten elmosolyodtak, de Charles zord arckifejezésére ajkuk lebiggyedt.

- Azt reméltem, hogy legalább miattatok nem kell majd aggódnom - szólalt meg szigorú hangon Charles. - Mi a fenét kerestek itt?

- Azt hittük, segítségre van szükséged - válaszolta zavarodottan Chuck. - Hisz mindenki más ellened van.

- Nem bírtam hallgatni, ahogy az emberek rólad beszélnek - tört ki Jean Paul.

- Egy család vagyunk - jegyezte meg Chuck. - Itt a helyünk, különösen, ha tehetünk valamit Michelle-ért.

- Hogy van Michelle, apa? - kérdezte Jean Paul. Charles nem válaszolt. A fiúkkal szembeni haragját mintha elfújták volna. Chuck megjegyzését bár meglepőnek, de ugyanakkor helyénvalónak is tartotta. Valóban itt a családjuk, s innen nem szabad őket csak úgy egyszerűen kizárni. Tetejében, Charles emlékezete szerint, Chucknak ez volt életében az első önzetlen cselekedete.

- Ti kis csirkefogók! - vigyorogta el magát.

A fiúkat meghökkentette apjuk hirtelen hangulatváltozása, egy pillanatig haboztak, majd odarohantak hozzá és átölelték.

Charles nem is emlékezett rá, mikor tartotta utoljára karjaiban a fiait. Cathryn, aki a fiúk érkezése óta némán figyelt, most odalépett, s mindkettőjüket megcsókolta.

Aztán Michelle ágyához mentek, és Charles gyöngéden fölébresztette a kislányt. Michelle ajkára széles mosoly ült ki, Chuck pedig lehajolt és átölelte húgát.

16

Neilson még soha életében nem ült ekkora limuzinban, s nem is tudta, jól fogja-e magát érezni benne. De mihelyt beszállt és hátradűlt az elegáns ülésen, a kérdés máris eldőlt - a kocsiban bárszekrény volt. Szolgálatban lévén kevertet nem fogadhatott el, egy pohárka konyakot viszont, tekintettel a megfázás elleni gyógyerejére, lehörpintett.

Miután a Martel fiúknak sikerült bejutniuk a házba, Neilson kénytelen-kelletlen belátta, hogy a helyzet egyre rosszabbodik. Nemhogy kimentette volna a túszokat, még csak növelte számukat. Most már nem csupán egy őrülttel meg egy beteg gyermekkel van dolga, egy egész családdal áll szemben, amely elbarikádozta magát az otthonában. Azonnal cselekednie kell. Valaki azt javasolta, hogy hívják ki az államrendőrséget, de Neilson éppen ezt akarta elkerülni. Ami azonban menthetetlenül bekövetkezik, ha tizenkét órán belül nem sikerül eredményesen lezárnia az ügyet. Az idő szorítása kényszerítette hát a döntésre, hogy beszéljen az orvosokkal.

- Most, hogy tudom, milyen beteg a kislány - mondta -, úgy gondolom, nem utasíthatom el fölajánlott segítségüket.

- Azért vagyunk itt, hogy segítsünk - válaszolta dr. Ibanez. - Mr. Hoyt és Mr. Ferrullo készek teljesíteni az utasításait.

A bárszekrénytől jobbra-balra ülő két biztonsági felügyelő egyetértően bólintott.

- Remek - jelentette ki Frank Neilson. A baj csak az volt, hogy nem tudta, milyen utasításokat adjon ki. Agyában zavaros gondolatok keringtek, mígnem eszébe jutott dr. Ibanez egyik megjegyzése.

- Ön ugyebár valamilyen speciális felszerelésről tett említést?

- Úgy is van - felelte dr. Ibanez. - Mr. Hoyt lesz szíves megmutatni nekünk.

Mr. Hoyt jóképű férfi volt, sovány, de szemmel láthatóan izmos. Frank észrevette, hogy az öltönye alól egy vállra akasztott pisztolytáska dudorodik ki.

- Ezer örömmel - jegyezte meg Hoyt Frank felé hajolva. - Mit gondol, mi ez, Mr. Neilson? - Egy konzervdoboz alakú, egyik végén nyéllel ellátott súlyos tárgyat nyújtott át Franknek.

Frank megforgatta a kezében, majd vállat vont. - Nem tudom. Könnygáz? Vagy valami hasonló?

Mr. Hoyt tagadóan rázta fejét. - Egyik se. Ez egy gránát.

- Gránát? - kiáltott föl Frank, és igyekezett minél távolabb tartani magától a holmit.

- Sokk-gránátnak hívják. Terroristaellenes egységek alkalmazzák túszok kiszabadítására. Bedobják egy szobába vagy repülőgépbe, s amikor felrobban, emberekben nem okoz kárt, legfeljebb egyikük-másikuk dobhártyáját szakítja át, viszont tíz, húsz, olykor harminc másodpercre mindenkit elkábít. Szerintem ebben a helyzetben igen eredményesen használhatná.

- Ez igaz - mondta Frank. - Csakhogy ehhez be kellene jutnunk a házba. És ez az alak az összes ablakot bedeszkázta.

- Nem az összeset - jegyezte meg Mr. Hoyt. - Földerítettük, hogy a két padlásablakon nincs deszka, s a tetőről könnyen elérhetők. Megmutatnám, mit javasolok.

Hoyt elővette Martelék házának tervrajzát, s a rendőrfőnök meglepetésének láttán, így folytatta: - Bámulatos, hogy egy kis vizsgálódással, mi mindent meg lehet tudni. A padláslépcső, mint látja, az emeleti előszobába vezet le. Erről a lépcsőről olyan valaki, mint Tony Ferrullo, akinek nagy tapasztalata van az ilyesmiben, könnyűszerrel bedob egy sokk-gránátot a nappaliba, ahol a gyanúsított nyilvánvalóan tartózkodik. És ekkor már gyerekjáték lesz egyszerre betörni az utcai és a hátsó ajtón, s kiszabadítani a túszokat.

- És ezt mikorra időzítsük? - kérdezte Frank Neilson.

- Ön a főnök - válaszolta Mr. Hoyt.

- Ma éjszakára? - tudakolta Frank Neilson.

- Az jó lesz - mondta Mr. Hoyt.

Neilson magába fojtott izgalommal szállt ki a limuzinból. Dr. Morrison becsukta utána a kocsi ajtaját.

- Ez az egész olyan, mintha valaki cukrot venne el egy kisgyerektől - nevetett föl Hoyt.

- Meg tudják úgy csinálni, hogy önvédelemnek lássék? - kérdezte dr. Ibanez.

Ferrullo kiegyenesedett. - Olyannak fog látszani, amilyennek csak akarja.

Charles pontosan este tízkor kikapcsolta a dializátort. Aztán, olyan óvatosan, mintha a világ legnagyobb kincséről volna szó, benyúlt a gépbe és kiemelte belőle a kis fiolában levő dializált anyagot. Miközben a kristálytiszta oldatot a sterilizátorba tette át, ujjai remegtek. A fiola tartalmáról, vagyis a kis molekula szerkezetéről csupán annyit tudott, hogy dializálható, ami az izolálásához a végső lépést jelentette. És azt is tudta, hogy erre a molekulára hatástalanok maradtak azok az enzimek, amelyek a DNS, RNS és a fehérjék peptid kötéseit bontják le. Vizsgálatainak jelenlegi szakaszában az a körülmény pedig, hogy a molekula szerkezetét nem ismeri, hatásának ismereténél kevésbé fontos. Mert ez az a rejtélyes transzfer tényező, amelynek segítségével, azt remélte, a maga késleltetett túlérzékenységét átviheti Michelle-re.

Aznap délután újból ellenőrizte a T-lymphocytáinak Michelle leukémiás sejtjeire tett hatását. A reakció drámai volt: a T-lymphocyták azonnal szétroncsolták a leukémiás sejteket. Ahogy a reakciót a fáziskontraszt mikroszkóp alatt figyelte, Charles hinni se akart a szemének, a folyamat olyan gyorsan játszódott le. A leukémiás sejtek felszíni antigénjére szenzitizált T-lymphocyták, úgy látszik, át tudták törni a leukémiás sejtek hártyáját. Charles a reakció láttán ujjongott örömében.

Mivel a késleltetett túlérzékenységet megfelelőnek találta, ezért lemondott arról, hogy még egy adag antigént adasson magának. Cathryn ettől a művelettől egyre inkább irtózott, így hát föllélegzett, amikor azonban Charles kijelentette, hogy ehelyett egy liter vért akar venni magából, halálsápadt lett. De Chucknak most végre sikerült leküzdenie undorát a vértől, s Jean Paullal együtt segített Charlesnak a vérvételnél.

Charles vacsora előtt a Weinburgeréktől elhozott egyik modern masinán óvatosan izolálta a fehér vérsejteket. A kora esti órákban aztán nekifogott annak a nehéz feladatnak, hogy a fehér vérsejtekből kivonja a sterilizálandó kis molekulákat.

Tudta, hogy mostantól kezdve amolyan vakrepülést végez. Amit idáig elért, az a normális kutatási folyamatban évekig tartott volna, mert a kutatónak minden egyes műveletet, alapos ellenőrzés után, százszor is meg kell ismételnie. De ezt az eredményt különböző antigénekkel, például a tüdőbajbacilusoknál, lényegében már sikerült elérni. Charles azonban most egy ismeretlen koncentrációjú és hatóerejű molekulaoldattal kísérletezett. Nem volt ideje rá, hogy a legcélszerűbb alkalmazási módját megállapítsa. Csak abból az elméletéből indult ki, hogy Michelle szervezetében van valamilyen blokáló tényező, amely mind ez idáig megakadályozta immunrendszerének a leukémiás sejtek antigénjére való reagálását. Charles bízott benne és remélte, hogy a transzfer tényező kikerüli ezt a blokáló vagy elfojtó rendszert, s így lehetővé teszi, hogy Michelle érzékennyé váljon saját leukémiás sejtjeire. De mennyi ilyen tényezőt adjon neki? És hogyan? Improvizálnia kell, és aztán majd imádkozik.

Michelle ugyan nem lelkesedett az ötletért, de hagyta, hogy Charles újból intravénás injekciót adjon neki. Cathryn megfogta a kislány kezét, és igyekezett elterelni a figyelmét. A két fiú az emeletről kémlelte, nem látnak-e odakint valamiféle gyanús mozgolódást.

Amikor Charles beadta kislányának az első adag transzfer tényezőt - anélkül, hogy Cathrynnek vagy Michelle-nek bármit mondott volna - a legrosszabbra is fölkészült. Noha az oldatot steril vízzel fölhígította, az esetleges mellékhatások ennek ellenére aggodalommal töltötték el. Miután egy picinyke adagot beadott Michelle-nek, megvizsgálta az érverését és a vérnyomását. Semmilyen kedvezőtlen hatást nem észlelt, s így megnyugodott.

Éjfélkor a család a nappaliban gyűlt össze. Charles este a transzfer tényezőnek körülbelül egy tizenhatod részét adta be Michelle-nek, s mostanra az állapota csak annyiban változott, hogy a láza kissé megemelkedett. De miután átesett a vizsgálaton, rögtön ismét elaludt.

Abban állapodtak meg, hogy kétóránként váltják egymást az őrködésben. Bár valamennyien kimerültek voltak, Chuck ragaszkodott hozzá, hogy ő kezdje az őrködést, s föl is ment az emeletre. Charles és Cathryn azonnal elaludt, Jean Paul egy ideig még ébren feküdt, s hallgatta, ahogy a bátyja odafönt az egyik szobából a másikba járkál.

Aztán arra ébredt, hogy Chuck gyöngéden oldalba bökdösi. Úgy érezte, mintha csak most aludt volna el, Chuck azonban azt mondta, hogy két óra van, és ideje fölkelnie.

- Minden csendes - tette hozzá -, csak egy teherkocsi érkezett egy órával ezelőtt és megállt a rendőrautók mellett. De senkit se láttam.

Jean Paul bólintott, majd bement a földszinti fürdőszobába, és megmosta az arcát. Amikor visszajött a sötét nappaliba, azon töprengett, vajon a földszinten maradjon-e vagy menjen föl az

emeletre. Mivel a nappaliban nehezen lehetett mozogni, inkább fölment a saját szobájába. Az ágy hívogatta, de ellenállt a kísértésnek. Az ablakhoz ment és a deszkák közt kikémlelt. Nem sokat látott, még azt se, hogy havazik-e, vagy csak a szél kavarja a havat. De mindenképpen sűrű hó szállingózott a levegőben.

Szobáról szobára ment, ahogy ezt Chucknál hallotta, s időnként kinézett a sötétségbe. Tökéletes csönd uralkodott, csak egyszer-egyszer éledt föl a szél s rázta meg a külső ablakszárnyakat. Szülei hálószobájának a kocsifeljáróra néző ablakain át megpróbálta kivenni a teherautót, de semmit se látott belőle. Aztán egy hangot hallott, mintha fém és kő koppant volna össze. A zaj irányába pillantott, s a kandallóval találta szemben magát. Az itteni kandallónak és a nappali szobában levőnek közös kéménye volt. Aztán Jean Paul fülét újból megütötte az iménti hang.

Habozás nélkül lefutott a nappaliba. - Apa - suttogta -, ébredj!

Charles hunyorogva fölült. - Már négy óra? - kérdezte.

- Nem - suttogta Jean Paul. - De valami zajt hallottam a hálószobátokban. Úgy tűnt, mintha a kandalló felől jött volna.

Charles fölugrott, fölébresztette Cathrynt és Chuckot. - Jean Paul azt képzeli, valamilyen zajt hallott - suttogta Chuck.

- Egészen biztos, hogy valami zajt hallottam - méltatlankodott Jean Paul.

- Oké! Oké! - mondta Charles. - Ide figyeljetek, legalább még egy napig ki kell tartanunk. Ha megpróbálnak betörni, meg kell akadályoznunk őket.

Charles Cathryn kezébe adta a puskát, és a hátsó ajtóhoz küldte őt. A fiúkat, Jean Paul baseballütőjével fölszerelve, az utcai ajtóhoz állította, maga pedig a piszkavassal fölvértezve az emeletre ment, a hálószobájukba. A kandalló mellett állva megdicsérte önmagát, amiért előrelátóan eltömködte a kéményeket. Odakintről semmit se hallott, csak a szél zúgását az eresz alatt.

Pár perc múlva kijött a hálószobából és az előszobán keresztül Michelle szobájába ment. Innen kilátás nyílt a csűrre, ahonnan előző éjjel rájuk támadtak. De most csupán a szélben zizegő fenyőfákat látta, más semmit.

Anthony Ferrullo egy alumínium létrát támasztott a kéményhez, és fölmászott a tetőre. Nesztelenül, akár egy macska, végigsurrant a tetőgerincen az egyik padlásablakig. Onnan aztán egy kötélen - óvatosságból, nehogy megcsússzon - leereszkedett a lejtős tetőn az ablak párkányára, s egy kis kört vágott ki az üvegből. Ahogy lassan kinyitotta az ablakot, orrát megcsapta a padlás dohos szaga. Fölkattantotta zseblámpáját és bevilágította vele. A szokott bőröndöket és kartondobozokat látta, s megelégedetten állapította meg, hogy a padlástérnek egymástól jókora távolságban levő gerendák helyett padlója van. A legcsekélyebb nesz nélkül beugrott a ház belsejébe.

Egy darabig várt, fülelt, nem hall-e odabent valami mozgolódást. Nem sietett - biztos volt benne, hogy Hoyt már elfoglalta kijelölt helyét az utcára néző verandán, készen rá, hogy megrohamozza az ajtót. Neilson ragaszkodott hozzá, hogy két embere szintén részt vegyen az akcióban. Ezeknek az lett volna a feladatuk, hogy a gránát fölrobbanása után a hátsó ajtón törjenek be, de Ferrullo úgy vélte, ha a dolgok az általa eltervezett módon folynak le, akkor - mielőtt még Neilson emberei belépnének a házba - az akciót ők már Hoyttal sikeresen végre is hajtják.

Anthony, miután meggyőződött róla, hogy a házban minden csendes, lassan megindult előre, minden egyes padlódarabkát előbb kitapogatott a lábával, csak aztán helyezte rá testsúlyát. Pontosan Charles feje fölött állt.

Charles mintegy öt percig kémlelte a csűrt, amíg végre meggyőződött, hogy arrafelé nincs semmi mozgás. Azon gondolkozott, miféle zajt hallhatott Jean Paul, majd megindult vissza az előszobába. Ekkor azonban a mennyezeti gerendák hirtelen megreccsentek a feje fölött. Charles megmerevedve feszülten figyelt, azt remélve, hogy csak képzelődött. Aztán újból meghallotta az előbbi hangot.

Kimerült testén borzongás futott végig. Valaki van odafönt a padláson!

Charles megmarkolta a piszkavasat - eközben érezte, hogy kezét elönti az izzadság -, majd követni kezdte a fentről hallatszó hangokat. Hamarosan elért Michelle szobájának falához, mögötte vezetett fölfelé a padláslépcső. Az előszoba irányába pillantva a sötétségben épp csak ki tudta venni a padlás ajtaját. Csukva volt, de nem kulcsra zárva. A kulcs csábítón meredezett elő a zárból. Charlesnak, ahogy a lépcsőn meghallotta az első lépést, a szíve hangosan kalimpálni kezdett. Ilyen

rettegés még sose fogta el. Kétségbeesetten törte a fejét, vajon zárja-e be az ajtót vagy várja meg a hívatlan vendég fölbukkanását.

Akárki volt is, gyötrelmes lassúsággal jött le a lépcsőn. Charles minden erejét összeszedve szorongatta kezében a piszkavasat. A lopakodó léptek hangja hirtelen megszakadt, csönd támadt. Charles növekvő rémülettel várakozott.

Hallotta, ahogy Michelle odalent álmában mocorog. Ettől megrettent, remélte, senki se szól föl hozzá, vagy ami még rosszabb lenne - indul föl a lépcsőn. Hallotta, hogy Jean Paul súg valamit Chucknak.

A nappaliból fölhangzó zajok mintha fokozták volna a mozgolódást a padláslépcsőn. Charles még egy neszező lépést hallott, majd legnagyobb ijedelmére a gömbkilincs lassan forogni kezdett. Erre mindkét kezével megragadta a piszkavasat és a feje fölé emelte.

Anthony Ferrullo mintegy húsz centiméternyire lassan kinyitotta az ajtót. A rövid előszobán át ellátott az emeleti lépcső korlátjához vezető mellvédig. Onnan már egyenesen le lehetne ugrani a nappaliba. Ferrullo ellenőrizte pisztolytáskáját, leoldotta övéről a sokk-gránátot, és kihúzta az időzített gyújtószerkezet tűjét.

Charles nem bírt tovább várni, már csak azért sem, mert biztos volt benne, hogy nem lesz képes lesújtani a betolakodóra. Ösztönösen felemelte lábát, és berúgta a padlásajtót. Gyenge ellenállást érzett, nem elegendőt ahhoz, hogy megakadályozza az ajtó becsapódását. Előreugrott, hogy megfordítsa a kulcsot a zárban.

De nem ért el az ajtóig. Fülsiketítő robbanás hallatszott, a padlásajtó kivágódott, és Charlest Michelle szobájába röpítette. Miközben négykézlábra állt, látta, amint Ferrullo a padláslépcsőről lezuhan az előszobapadlóra.

Cathryn és a fiúk fölugrottak a robbanásra, amelyet mind az utcai, mind a hátsó verandán gyors léptek zaja követett. A következő pillanatban egy pörölycsapás, néhány centiméternyire Chuck fejétől, beverte az utcai ajtó üvegét és az azt borító deszkázatot. Egy tapogatózó kéz a nyíláson át az ajtógomb után nyúlt. Chuck erre megragadta a kezet, és maga felé húzta. Jean Paul ledobta a baseballütőt, s a bátyja segítségére sietett. Egyesült erővel húzták a vonakodó kezet, odaszorították az ablakkeretben megmaradt üvegdarabokhoz. A láthatatlan férfi fájdalmában felüvöltött. Pisztoly dörrent, az ajtóból szilánkok repültek ki, ami a fiúkat arra kényszerítette, hogy elengedjék a kezet.

Cathryn - miközben két férfi igyekezett fölrántani a már törött hátsó ajtót - a konyhában a vadászpuskát szorongatta. A férfiaknak sikerült kiakasztaniuk a biztosító kötelet és kinyitni az ajtót. A krumplis zsákok meglendültek, de a férfiak ezúttal elhajoltak előlük. Wally Crabb megragadta az egyik visszafelé lendülő zsákot. Brezo pedig befutott az ajtón. Cathryn lefelé irányítva a vadászpuskát elhúzta a ravaszt. A sörétes töltény nagy robajjal a linóleumnak vágódott, majd gellert kapva szertefröccsentette tartalmát az ajtónyílásba és Brezóra. Brezo megfordult és Wally nyomában leszaladt a verandáról, mialatt Cathryn egy újabb töltényt dugott a tárba és a nyitott ajtó felé lőtt vele.

Amilyen gyorsan kezdődött a támadás, olyan gyorsan ért is véget. Jean Paul a konyhába futott, ahol Cathrynt, az események hatására, dermedt mozdulatlanságban találta. Becsukta a hátsó ajtót, kulcsra zárta, újból föltette a biztosító kötelet, majd a vadászpuskát kivette anyja reszkető kezéből. Chuck az emeletre ment, hogy megnézze, Charlesnak nem esett-e baja, s ott meglepetten látta, hogy apja egy megperzselődött és kábult idegen fölé hajol és vizsgálgatja.

Charles Chuck segítségével fölemelte a férfit, és a nappaliban egy székhez kötözte. Cathryn és Jean Paul bejött a konyhából, s most az idegtépő élmény után mindannyian igyekeztek összeszedni magukat. Michelle-t kivéve egyikük sem remélhette, hogy még alhat. Néhány perc múlva a két fiú önként vállalta a további őrködést, és fölsietett az emeletre. Cathryn a konyhába ment, hogy friss kávét főzzön.

Charles szívdobogva visszatért a masináihoz. Az intravénás vezetéken át egy újabb dózis transzfer tényezőt adott be Michelle-nek, aki ezt is minden káros utóhatás nélkül elviselte, sőt valójában föl sem ébredt. Charles, miután meggyőződött róla, hogy a molekula nem toxikus, az oldat megmaradt részét beletöltötte Michelle infúziós palackjába, s úgy szabályozta be a szelepet, hogy az oldat a következő öt óra folyamán csepegjen le.

Amikor ezzel végzett, odament az ismeretlen foglyához, aki közben visszanyerte eszméletét. Égési sebei ellenére is látszott rajta, hogy jóképű, értelmes tekintetű férfi. Egyáltalán nem tett olyan

benyomást Charlesra, mintha valami helybeli bandita volna, ahogyan ezt képzelte. Charlest elsősorban az nyugtalanította, hogy a férfi hivatásosnak látszott. Amikor az imént megvizsgálta, levette róla a pisztolytáskáját, amelyben egy harmincnyolcas rozsdamentes acél Smith-Wesson revolvert talált. Ez pedig nem akármilyen fegyver.

- Ki maga? - kérdezte Charles.

Anthony Ferrullo úgy ült, mint egy kőbálvány.

- Mit keres itt?

Erre se jött válasz.

Charles elfogódottan kikutatta a férfi kabátzsebeit, s az egyikben egy pénztárcát talált. Kivette, Mr. Ferrullo meg se moccant. Charles kinyitotta a tárcát - a benne lapuló százdolláros bankók számától megdöbbent. Hitelkártyákat és jogosítványt is talált a tárcában. Kivette a jogosítványt és a fény felé tartotta. Anthony L. Ferrullo, Leonia, New Jersey. New Jersey? Charles most újra a tárcára fordította figyelmét és talált benne egy névjegyet is. Anthony L. Ferrullo, Breur Vegyiművek, Biztonsági Szolgálat. Breur Vegyiművek!

Charles hátán a félelemtől hideg futott végig. Eddig úgy vélte, bármily kockázatot vállal is azzal, hogy kihívja maga ellen az orvosi és ipari érdekeltségeket, ügyében a bíróság fog dönteni. Mr. Anthony Ferrullo megjelenése azonban arra mutatott, hogy ez a kockázat életveszélyes. És ami még aggasztóbb, eszmélt rá Charles, hogy egész családja veszélyben forog. Mr. Ferrullo esetében a "biztonság" puszta szóvirág, amely kényszert és erőszakot leplez. Ez a biztonsági ember Charles szemében a gonoszat testesítette meg, alig bírta magát visszatartani, hogy vak dühében meg ne üsse Ferrullót. Ehelyett azonban fölgyújtotta az összes lámpát - elege lett a sötétségből, a titkolózásból.

Charles lehívta az emeletről a fiúkat, a család a konyhában gyűlt össze.

- Holnap - mondta Charles - véget vetünk az egésznek. Kimegyünk és megadjuk magunkat.

Cathryn e hírt örömmel fogadta, a fiúk azonban megrökönyödötten néztek egymásra.

- De miért? - kérdezte Chuck.

- Amit tudtam, már megtettem Michelle-ért. És különben is radioterápiára van szüksége. A kórházban.

- Javulni fog az állapota? - kérdezte Cathryn.

- Fogalmam sincs róla - ismerte be Charles. - Elméletileg nincs rá ok, miért ne javuljon, de még száz és száz olyan kérdés van, amelyre eddig nem találtam meg a választ. Olyan módszerről van szó, amely kívül esik a bevett orvosi gyakorlat körén. Reménykedjünk, most már mást nem tehetünk.

Charles a telefonhoz ment s fölhívta az összes hírközlő szervet, amely eszébe jutott, köztük a bostoni televíziós állomásokat is. Akik hajlandók voltak végighallgatni, azoknak elmondta, hogy délben elhagyják a házukat.

Aztán fölhívta a shaftesburyi rendőrséget, megmondta a nevét és hogy Frank Neilsonnal óhajt beszélni. A rendőrfőnök öt perc múlva jelentkezett. Charles megmondta neki, hogy fölhívta a hírközlő szerveket és közölte velük, hogy családjával együtt délben kijön a házukból. Majd letette a kagylót. Azt remélte, hogy ennyi újság- és tévériporter jelenlétében senki se mer majd erőszakhoz folyamodni.

Charles pontoson déli tizenkét órakor levette az utcai ajtót biztosító deszkákat és kinyitotta a zárat. Csodaszép nap volt - tiszta kék ég, halvány téli napsütés. A kocsifelhajtó végén, embertömeg előtt, egy mentőkocsi, két rendőrautó, és egy sereg tévéhíradós kocsi várakozott.

Charles visszapillantott a családjára, szívét szeretet és büszkeség töltötte el. Nem is remélte, hogy valamennyien ilyen hűségesen ki fognak tartani mellette. Visszament Michelle ágyához és a kislányt karjába vette. Michelle szemhéja megrebbent, de csukva maradt.

- Indulás, Ferrullo - mondta Charles. - Csak maga után.

A biztonsági felügyelő kilépett a verandára, megpörkölődött arca csillogott a napfényben. Utána jött a két fiú, majd nyomukban Cathryn. A sort Charles zárta be karjában Michelle-lel. Szorosan egymás mellett megindultak lefelé a kocsifeljárón.

Charles - legnagyobb meglepetésére - a mentőkocsi közelében dr. Ibanezt, dr. Morrisont, dr. Keitzmant és dr. Wileyt pillantotta meg. Ahogy Martelék közeledtek feléjük, a tömeg rájött, hogy erőszakos cselekményekre nem kerül sor, néhányan pfujolni kezdtek, elsősorban az

anyagfelújítások soraiból. Csak egyetlenegy ember tapsolt, Patrick O'Sullivan, aki felettébb örült, hogy az ügy békésen záródik le.

Wally Crabb némán állt a fák árnyékában. Jobb kezének mutatóujját kedvenc vadászpuskájának ravasza alá csúsztatta és a hideg puskatust az arcához szorította. Ahogy megpróbált célozni, a puska csöve a sok pálinkától, amelyet Crabb a délelőtt folyamán lenyakalt, remegett. Wally egy közeli faághoz támasztotta, ez némileg segített neki a célzásban, de Brezo sürgetése idegessé tette.

A puska éles dörrenése megtörte a téli csöndet. A tömeg előrenyomakodott, s az emberek látták, hogy Charles Martel meginog. Nem bukott föl, csak térdre esett, s kislányát, olyan gyöngéden, mintha újszülött csecsemő volna, a hóra fektette. Aztán arccal előre elvágódott. Cathryn megfordult, fölsikoltott, térdre vetette magát, igyekezett megállapítani, hogy férje milyen súlyos sebet kapott.

Elsőként Patrick O'Sullivan mozdult meg. Hivatásos nyomozóra jellemző reflexszel jobb keze a szolgálati revolveréhez kapott. De nem vette elő, csak rajta tartotta kezét, ahogy áttörte magát a nézők közt és fölszaladt a kocsifeljárón. Úgy hajolt Cathryn és Charles fölé, mint egy fészkét őrző sólyom. Szeme a tömeget pásztázta, nem lát-e valami gyanús mozdulatot.

17

Charles eddig még sose feküdt kórházban, így ezt szörnyű nehezen viselte. Olvasott már néhány cikket az orvostudomány elgépiesedése nyomán föllépő nehézségekről, de azt nem tudta elképzelni, hogy ilyen kínzó bizonytalanság és tehetetlenségérzet vegyen erőt rajta. Három nappal ezelőtt érte a lövés, aztán megoperálták, s most, amikor fölnézett a csövek, palackok, monitorok és jelzőberendezések összevisszaságára, úgy érezte magát, mintha kísérleti állat volna. Az előző napon az iszonyatos intenzív osztályról, hál' istennek, átszállították a kórház előkelő szárnyának egyik különszobájába, s ott, akár egy tuskót, lefektették az ágyra.

Amikor megpróbált jobban elhelyezkedni, ijesztő fájdalom hasított bele, mintha a mellét tüzes abroncs szorítaná össze. Egy másodpercre visszatartotta lélegzetét, azon töprengett, vajon nem szakadt-e föl a sebe, s várta, hogy majd a fájdalom visszatér. Szerencsére nem tért vissza, de Charles most mégis teljesen mozdulatlanul feküdt, félt megmoccanni. Bal oldalán, a bordái közül egy gumicső vezetett az ágya közelében egy palackhoz, amely a padlón állt. Begipszelt bal karját drótok és csigák bonyolult hálózatával fölfelé húzták. Mozdulatlanságra kárhoztatták, s még a legelemibb létfunkciói tekintetében is teljesen ki volt szolgáltatva a kórházi személyzet kényének-kedvének.

Most egy halk kopogtatásra figyelt föl. Mielőtt még válaszolhatott volna, az ajtó szinte nesztelenül kinyílt. Charles attól tartott, hogy az ápoló jön be, aki négyóránként levegőt pumpál a tüdejébe. Ez pedig oly kínokat okozott, amilyeneket az inkvizíció óta bizonyára senki se szenvedett el. De az ápoló helyett dr. Keitzman lépett be a szobába.

- Nem esne terhére egy rövid látogatás? - kérdezte. Charles nemet intett. Nem kívánt ugyan beszélni, de szeretett volna hallani Michelle állapotáról. Cathryn erről csak annyit tudott mondani, hogy nincs rosszabbul. Dr. Keitzman félszegen beljebb jött, s egy PVC-s ülésű fémszéket húzott Charles ágya mellé. Az orvos arcát rángatózás torzította el, ami nála általában a feszültség jele volt. Leült és megigazította szemüvegét.

- Hogy érzi magát, Charles? - kérdezte dr. Keitzman.

- Jobban már nem is érezhetném magam - felelte Charles. Képtelen volt elfojtani hangjából a kikívánkozó gúnyt. A beszéd, sőt még a lélegzés is kockázattal járt, és Charles attól félt, hogy fájdalmai bármely pillanatban visszatérhetnek.

- Jó újságom van a maga számára. Talán még kissé korai, de úgy érzem, tudomására kell hoznom.

Charles hallgatott. Az onkológus arcát figyelte, félt, hogy netán túlzott reményekben ringatja magát.

- Elsősorban is - mondta dr. Keitzman - Michelle rendkívül jól reagált a radioterápiára. Egyetlen kezeléssel sikerült megszüntetni a központi idegrendszeri beszűrődést. Eszméleténél van, és jók a reflexei.

Charles bólintott, remélte, hogy dr. Keitzmannak van még egyéb mondanivalója is.

Csönd állt be.

Ám ebben a pillanatban az ajtó kicsapódott és bejött az ápoló, azt a bizonyos átkozott légzőkészüléket tolva maga előtt.

- Ideje, hogy folytassuk a kezelését, dr. Martel - szólt az ápoló olyan vidáman, mintha valamilyen csodálatos élvezetről volna szó. De amikor meglátta dr. Keitzmant, tisztelettudóan lefékezett a készülékkel. - Elnézést kérek, doktor úr - mondta.

- Nem tesz semmit - válaszolta dr. Keitzman, aki láthatóan örült, hogy félbeszakították a beszélgetést. - Úgyis mennem kell. - Majd Charlesra pillantva hozzátette: - Még azt akartam mondani, hogy Michelle leukémiás sejtjei csaknem teljesen eltűntek. Azt hiszem, remisszió állt be.

Charles testén forró öröm hullámzott végig. - Egek! Ez nagyszerű! - lelkesedett. Aztán egy éles nyilallás emlékeztette rá, hogy hol van.

- Valóban nagyszerű - helyeselt dr. Keitzman. - Mindannyian nagyon örülünk. De mondja csak, Charles, mit csinált Michelle-lel,... amíg odahaza volt?

Charles alig bírta visszafojtani örömét. Fölcsillant benne a remény, hátha sikerült Michelle-t meggyógyítania. Hátha minden úgy folyt le, ahogy várta. Egy pillanatig tűnődve nézett föl dr. Keitzmanra, de aztán rájött, hogy most még nem adhat részletes magyarázatot, s ezért csak ennyit mondott: - Megpróbáltam stimulálni az immunrendszerét.

- Azt akarja ezzel mondani, hogy olyan adjuvánst adott neki, mint a BCG? - kérdezte dr. Keitzman.

- Valami olyasmit - válaszolta Charles. Állapota nem engedte, hogy tudományos értekezésbe fogjon.

- Hát erről még majd beszélnünk kell - szólt dr. Keitzman és kifelé indult. - Akármit csinált is vele, nyilvánvalóan hatásosabbá tette azt a kemoterápiát, amit Michelle kapott, mielőtt elvitte őt a kórházból. Az időbeli folyamatot nem értem, de ha majd erősebbnek érzi magát, Charles, megbeszéljük.

- Igen - válaszolta Charles. - Majd ha erősebbnek érzem magamat.

- Azt, gondolom, úgyis tudja, hogy a gyámsági eljárást beszüntették - mondta dr. Keitzman. Megigazította orrán a szemüvegét, az ápoló felé biccentett és kiment a szobából.

Charlest föllelkesítették dr. Keitzman hírei, a morfinnál is jobban tompították a lélegeztetési kezelés kínjait. Mialatt az ápoló az ágy mellett állt, a respirátor erőteljesen fölfújta Charles tüdejét - amit a beteg az erős fájdalom miatt képtelen lett volna megtenni. A kezelés húsz percig tartott, s mire az ápoló végre távozott, Charles nagyon kimerült. De a fájdalom utórezgései ellenére elelszunyókált.

Nem tudta biztosan, mennyit alhatott, csak arra ébredt, hogy a szoba másik végéből valamilyen hangot hall. Az ajtó felé fordította fejét, s meghökkenve látta, hogy nincs egyedül. Ágya közelében, mindössze egy méterre tőle dr. Carlos Ibanez üldögélt. Térdén összefont csontos kezével, zilált ezüstös hajával öregnek és törékenynek látszott.

- Remélem, nem zavarom - mondta halkan dr. Ibanez.

Charlest harag öntötte el, de aztán visszaemlékezett Keitzman híreire, s lecsillapodott. Arcára közönyös tekintetet erőltetett.

- Örülök, hogy ilyen szépen gyógyul - jegyezte meg dr. Ibanez. - Az orvosok szerint nagyon nagy szerencséje volt.

Szerencse! Ez viszonylagos fogalom, gondolta magában ingerülten Charles. - Ön szerencsének tartja, ha valakit mellbe lőnek?

- Nem erre gondoltam - válaszolta mosolyogva dr. Ibanez. - A golyó bal karján találta el, s ettől annyira lelassult, hogy bár a mellkasába hatolt, de a szívét nem érte el. Ez volt a szerencséje.

Charles a mellében enyhe nyilallást érzett. Nem tartotta ugyan magát túlságosan szerencsésnek, de vitatkozni se volt kedve. Dr. Ibanez megjegyzését egy biccentéssel vette tudomásul. Voltaképpen azon tűnődött, miért jött be hozzá az öreg.

- Charles! - szólalt meg nyomatékosan dr. Ibanez. - Azért vagyok itt, hogy tárgyaljunk egymással.

"Tárgyalni? Mi a fenéről beszél ez az ember?" - töprengett Charles.

- Sokat gondolkoztam mindarról, ami köztünk történt - mondta dr. Ibanez -, s elismerem, hogy egyben-másban hibát követtem el. És szeretném jóvátenni, ha maga hajlandó együttműködni velünk.

Charles oldalvást fordította fejét, és fölnézett a palackokra, figyelte, hogyan csöpög a mikropórusos szűrőn át az intravénás folyadék. Legszívesebben azt válaszolta volna Ibaneznek, hogy menjen a pokolba, de uralkodott magán.

Az igazgató Charles válaszára várt, amikor azonban látta, hogy hiába, a torkát köszörülte. - Őszinte leszek magához, Charles. Tudom, hogy maga, aki most amolyan híres ember lett, sok bajt okozhat nekünk. De ez senkinek se volna hasznára. Rávettem az igazgatóságunkat, hogy ne emeljünk vádat maga ellen és ültessük vissza az állásába...

- Egye meg a fene azt az állást! - tört ki Charles. A fájdalomtól arca megrándult.

- Rendben van - nyugtatgatta Ibanez. - Megértem, hogy nem akar visszajönni a Weinburger Intézetbe. De vannak más intézetek, ahol a segítségünkkel olyan állást kaphat, amilyet kíván, ahol akadálytalanul folytathatja a kutatásait.

Charles Michelle-re gondolt s azon tűnődött, milyen eredményt ért el nála. Talán tényleg rábukkant valamire? Ezt még nem tudja, de meg kell tudnia. És hogy megtudhassa, ehhez laboratóriumi fölszerelésre van szüksége.

Fejét oldalt fordítva dr. Ibanez arcát vizsgálta. Dr. Ibanezt sose érezte olyan ellenszenvesnek, mint Morrisont. - Figyelmeztetem - mondta -, hogy ha tárgyalunk, sok követeléssel fogok előállni. - Valójában még egyáltalán nem gondolkozott azon, hogy fölépülése után mihez kezdjen. De ahogy ott feküdt és az igazgatót nézte, gyorsan végiggondolta a lehetőségeket.

- Hajlandó vagyok teljesíteni a követeléseit - válaszolta dr. Ibanez -, föltéve, ha ésszerűek.

- És ön mit óhajt tőlem? - kérdezte Charles.

- Csak annyit, hogy ne hozza kínos helyzetbe a Weinburger Intézetet. Már elegünk van a botrányokból.

Charles egy másodpercig nem fogta föl, mire gondol dr. Ibanez. Az elmúlt hét eseményei, ha másról nem is, a saját tehetetlenségéről és sebezhetőségéről mindenképpen meggyőzték. És mert előbb a saját otthonában, aztán meg az intenzív kezelés idején teljesen elszigetelődött, így nem is tudta, hogy a hírközlő szervek mennyit foglalkoztak vele. A kiváló tudóstól, aki kislánya megmentéséért az életét tette kockára, a sajtó bizonnyal örömmel fogadna minden bírálatot a Weinburger Intézettel szemben, annál is inkább, mert az intézet már korábban rossz hírbe keveredett.

Charles tapogatózva fölmérte tárgyalási helyzetének erősségét. - Rendben van - mondta lassan. - Olyan kutatói állást szeretnék, ahol a magam ura lehetek.

- Ezt elintézhetjük. Máris érintkezésbe léptem egy berkeleyi barátommal.

- És ami a Canceran elbírálását illeti - folytatta Charles -, az összes eddigi vizsgálatot sutba kell dobni. A gyógyszert úgy kell tanulmányozni, mintha most érkezett volna az intézetbe.

- Ezzel mi is tisztában vagyunk - válaszolta dr. Ibanez. - Máris elkezdtünk egy teljesen új toxicitási vizsgálatot.

Charles Ibanezre bámult, az igazgató szavainak hallatán arcáról lerítt a meglepetés. - Aztán itt vannak az Anyagfelújító Rt. üzelmei. Meg kell akadályozni, hogy a jövőben vegyszerekkel szennyezzék a folyót.

Dr. Ibanez bólintott. - Az ügyvédje már bevonta a KVI-t az ügybe, és úgy hallottam, a kérdést rövidesen megoldják.

- Aztán - folytatta Charles töprengve, hogy meddig mehet el - a Breur Vegyiműveket kötelezni kell, hogy jóvátételt fizessenek a Schonhauser családnak. A vállalat nevét nem kell nyilvánosságra hozni.

- Azt hiszem, ezt is el tudom intézni, különösen, ha a vegyiművek megőrizheti anonimitását.

Szünet állt be.

- Van még valami kívánsága? - kérdezte dr. Ibanez. Charles elámult, hogy mindezt teljesítik. Törte a fejét, hogy még mivel állhatna elő, de semmi se jutott eszébe. - Gondolom, ez minden - mondta.

Dr. Ibanez fölállt és a széket visszarakta a fal mellé. - Sajnálom, hogy elveszítjük magát, Charles. Igazán sajnálom.

Charles elnézte, ahogy Ibanez csöndesen beteszi maga mögött az ajtót.

Charles elhatározta magában, hogy ha még egyszer életében ilyen hosszú autóútra indul, gyermekeit nem viszi magával, viszont a kocsiba légkondicionáló berendezést szereltet be. És ha e két követelmény közt választania kell, akkor annak adja az elsőbbséget, hogy a gyerekeket nem viszi magával. A három gyerek - mióta csak elhagyták New Hampshire-t - állandóan hajba kapott, noha aznap délelőtt viszonylagosan csöndben maradtak, mintha az óriási utah-i sivatag beléjük fojtotta volna a szót. Charles a visszapillantó tükörbe nézett. Közvetlenül mögötte Jean Paul ült, a tájat figyelte. Oldalánál Michelle unalmában állandóan izgett-mozgott. A fölújított furgonban egészen hátul Chuck rendezkedett be - az út jó részén olvasott, s hozzá, csodák csodájára, kémiakönyveket. Charles a fejét csóválta, beismerte, soha nem fogja megérteni ezt a fiút, aki egyszeriben azzal állt elő, hogy az egyetemen nyári tanfolyamra akar járni. És Charles rendkívül örült, amikor idősebbik fia bejelentette, hogy orvos kíván lenni, még ha ez csupán múló szeszély volna is nála.

Midőn Salt Lake Citytől nyugatra áthaladtak a bonneville-i sós lapályon, Charles megkockáztatta, hogy egy pillantást vessen a mellette ülő Cathrynre. Az asszony az út kezdetén kézimunkázni kezdett, és az állandóan ismétlődő mozdulatok lekötötték figyelmét. De amikor megérezte, hogy Charles nézi, fölpillantott, s tekintetük találkozott. Noha a gyerekek viselkedésén bosszankodtak, most, hogy Michelle betegségének gyötrő élménye és annak az utolsó, erőszakossággal teli délelőttnek emléke lassanként elhalványodott, mindkettőjük szívét egyre növekvő boldogság töltötte el.

Cathryn a kezét Charles térdére tette. A férfi alaposan lefogyott, de Cathryn szemében tán még soha nem volt olyan jóképű, mint most. Arcáról eltűnt a feszültség, amelytől a szeme körül rendszerint úgy összehúzódott a bőre. Charles, Cathryn nagy megkönnyebbülésére, végre nyugodtnak látszott, mintha a tovasuhanó országút és a táj egyhangú, elmosódott látványa elbódította volna.

- Minél tovább gondolkodom a történteken - jegyezte meg Cathryn -, annál kevésbé értem őket.

Charles odábbcsusszant az ülésen, hogy begipszelt bal karját kényelmesebben helyezhesse el. Noha az események fölkavarta érzelmein még nem bírt teljesen úrrá lenni, de azt az egyet el kellett ismernie, hogy Cathryn a legjobb barátja lett. És ha másért nem is, ezért érdemes volt az elmúlt heteket végigszenvednie.

- Szóval gondolkoztál rajtuk? - kérdezte Charles. Hagyta, hogy Cathryn ott folytassa a beszélgetést, ahol akarja.

Cathryn tovább öltögette az élénk színű fonalat a vásznon keresztül. - A pakolás meg a költözködés zűrzavarában tulajdonképpen még nem tudtam kibogozni, mi is történt.

- És mi az, amit nem értesz? - kérdezte Charles.

- Apa! - szólt oda Jean Paul a hátsó ülésről. - Hokiznak Berkeleyben? Van ott jég, meg ami még kell hozzá?

Charles hátrafordulva Jean Paulra nézett. - Sajnos, jég nincs ott. Berkeleyben amolyan örök tavasz van.

- Hogy lehetsz ilyen ostoba! - morgott Chuck Jean Paul feje búbjára koppintva.

- Fogd be a szád - mondta Jean Paul. Megfordult az ülésen, és Chuck könyvére csapott. - Nem hozzád szóltam.

- Ebből elég, ne veszekedjetek - ripakodott rájuk Charles. Majd lehiggadva hozzátette, - Megtanulhatsz helyette vízisízni, Jean Paul.

- Igazán? - kérdezte fölvidulva Jean Paul.

- Dél-Kaliforniában csak a dilisek vízisíelnek - jegyezte meg Chuck.

- És ezt épp te mondod?! - vágott vissza Jean Paul.

- Elég legyen! - kiáltott föl Charles és fejével intett Cathrynnek.

- Hagyd csak - szólt Cathryn. - Engem megnyugtat, ha a gyerekek froclizzák egymást. Ebből látom, hogy minden visszatért a normális kerékvágásba.

- A normálisba? - csipkelődött Charles.

- Egyébként - mondta Cathryn és újból Charlesra nézett - például a Weinburgerék pálfordulását semmiképp se értem. Segítőkészebbek már nem is lehettek volna.

- Ezt eleinte én se értettem - válaszolta Charles -, amíg rá nem jöttem, hogy dr. Ibanez valójában milyen okosan viselkedik. Attól félt, tudod, hogy a hírközlő szervek kiszimatolják az ügyet.

Megrémült, hogy az ott nyüzsgő riporterek láttán netán kísértésbe esem és elmondom nekik, miféle rákkutatást végeznek az intézetben.

- Úristen! Ha a nagyközönség rájönne, mi folyik ott. - jegyezte meg Cathryn.

- Ha rámenősebb vagyok - nevetett föl Charles -, akár egy új kocsit is kipréselhettem volna belőlük.

Michelle, aki eddig fél füllel hallgatta a szüleit, most lenyúlt a vászontáskájába és kihúzta a parókáját. Cathryn barna hajához hasonlóbb színűt nem talált. Charles és Cathryn kérve kérte, hogy feketét vegyen, mint a saját haja, de a kislány megmakacsolta magát. Olyan szeretett volna lenni, mint Cathryn, mostanra azonban már kétség fogta el. Hogy új iskolába kell járnia, önmagában is borzasztó volt, hát még ezzel a furcsa hajjal. Végül is rájött, hogy nem lehet néhány hónapig barna, s aztán meg egyszerre fekete. "Nem akarok iskolába járni, amíg ki nem nő a hajam" - gondolta magában.

Charles hátrapillantott, látta, hogy Michelle a barna parókáját forgatja kezében, és sejtette, hogy a kislány mire gondol. Előbb meg akarta pirongatni, amiért ostobán ragaszkodott a nem megfelelő színhez, de aztán uralkodott magán és szelíden csak ennyit mondott: - Ne vegyünk neked egy másik parókát? Ezúttal feketét?

- Miért, ezzel mi a baj? - ugratta húgát Jean Paul. Kikapta kezéből a parókát, és csak úgy vaktában a fejébe csapta.

- Apa! - kiáltotta Michelle. - Szólj Jean Paulnak, hogy adja vissza a parókámat.

- Lánynak kellett volna lenned, Jean Paul - jegyezte meg Chuck. - Parókában százszor jobban nézel ki.

- Jean Paul! - kiáltotta Cathryn, hátranyúlva, hogy féken tartsa Michelle-t. - Azonnal add vissza a húgodnak a parókáját.

- Oké, te kis kopasz - nevetett föl Jean Paul. A parókát Michelle felé dobta, s ugyanakkor védte magát húga utolsó, hatástalan csapásaival szemben.

Charles és Cathryn összenézett, annyira örültek Michelle fölgyógyulásának, hogy nem volt szívük megszidni. Még emlékezetükben éltek azok a szörnyű napok, amikor várták, sikerül-e Charles kísérlete, javulni fog-e Michelle állapota. És amikor javulni kezdett, bele kellett törődniük, sose fogják megtudni, vajon a kislány az immuninjekciókra vagy arra a kemoterápiára reagált-e, amelyben azt megelőzően részesítették, hogy Charles elhozta a kórházból.

- Még ha biztosan tudnák, hogy a te injekcióidtól gyógyult meg, akkor se tulajdonítanák a te érdemednek - jegyezte meg Cathryn.

Charles vállat vont. - Ezt bizonyossággal senki se tudhatja, én se. De bárhogy van is, egy éven belül választ kapok majd erre a kérdésre. A berkeleyi intézet beleegyezett, hogy a magam elképzelései szerint folytassam a rákkutatást. Egy kis szerencsével bizonyítékom lesz rá, hogy ami Michelle-lel történt, az volt az első eset, amikor egy emberi szervezetet fölvérteztek arra, hogy leukémiából önmagát kigyógyítsa. És ha az...

- Apa! - kiáltotta Jean Paul a hátsó ülésről. - Meg tudnál állni a következő benzinkútnál?

Charles az ujjaival dobolt a volánon, de Cathryn feléje nyúlva megszorította karját. Erre levette lábát a pedálról. - A legközelebbi város nyolcvan kilométerre van. Jobb, ha itt megállok. Mindannyiunkra ráfér, hogy egy kicsit kinyújtózzunk.

A poros útszélre hajtott a kocsijával.

- Oké, szálljatok ki, s mindenki intézze el az elintéznivalóját.

- Micsoda forróság, megsül az ember - siránkozott Jean Paul, miközben megfelelő búvóhelyet keresett. Charles Cathrynnel fölment egy kis kaptatóra, ahonnan kilátás nyílt nyugat felé, egy szikkadt, csupasz sivatagsávra, amely a csipkézett hegyekig nyúlt. Mögöttük az autóban Chuck és Michelle vitatkozott. "Igen, minden visszatért a normális kerékvágásba" - gondolta Charles.

- Sose képzeltem, hogy egy sivatag ilyen szép lehet - jegyezte meg a látványtól lenyűgözötten Cathryn.

Charles mély lélegzetet vett. - Érzed, milyen jó itt a levegő? Mintha Shaftesbury nem is ezen a bolygón volna. A jobb karjával magához húzta Cathrynt. - Tudod, mi aggaszt legjobban? - kérdezte.

- Micsoda?

- Hogy megint nagyon boldog vagyok.

- Emiatt ne nyugtalankodj. Várj, amíg megérkezünk Berkeleybe, ahol nincs házunk, kevés lesz a pénzünk és három éhes gyerekünk sír majd.

Charles elmosolyodott. - Igazad van. Baj mindenütt bőven akadhat.

Epilógus

Amikor a hó elolvadt a New Hampshire-i magasba nyúló Fehér Hegységben, száz és száz megduzzadt patak ömlött a Pawtomack folyóba. Szintje két nap alatt több mint egyméternyit emelkedett, és a tenger felé tartó lusta folyása heves áradattá vált. Ahogy elhaladt Shaftesbury mellett, tiszta vize fölcsapott az elhagyatott textilgyárak régi gránit rakpartjaira, permetet és apró szivárványokat szórt szét a kristálytiszta levegőbe.

Amint az idő kimelegedett, a folyó menti talajból zöld növények dugták ki fejüket - korábban a méreggel átitatott földben nem élhettek meg. Sőt az Anyagfelújító Rt. árnyékában évek óta először békaporontyok jelentek meg, szökdécselő vízipókokra vadászva, s a régebben mérgezett vízen át szivárványos pisztrángok vonultak dél felé.

Amikor az éjszakák rövidülni kezdtek, s közeledett a nyári forróság, az egyik új vegyszeres tartály kivezető csövének varratánál egy csepp benzol buggyant ki. A gépi berendezés ellenőrei közül senki se fogta föl igazán a benzol alattomos tulajdonságait, s attól a pillanattól kezdve, hogy első molekulái becsorogtak az új vezetékrendszerbe, máris elkezdték szétrágni a gumitömítését.

A mérgező folyadék mintegy két hónap alatt szétroncsolta a gumit, lecsepegett a vegyszeres tartályok alatti gránittömbökre, majd az első csepp után a többi már sűrű egymásutánban hullott alá. A mérgező molekulák a legkisebb ellenállás irányát követték, utat vágtak maguknak a vakolatlan falazatba, majd az oldalán leszivárogtak, mígnem eljutottak a folyó vizébe. Jelenlétükről csupán enyhén aromatikus, édeskés szag tanúskodott.

Először a békák pusztultak el, aztán ugyanilyen sorsra jutottak a halak is. Amikor a folyó az egyre élesebben tűző napban apadni kezdett, a méreg töménysége ugrásszerűen fokozódott.